

Giới thiệu Hứa Cho Em Một Đồi Ấm Ấp

Lời hứa khi yêu cũng mãi chỉ là lời hứa, truyện Hứa Cho Em Một Đồi Ấm Ấp kể về một cô gái mồ côi có sức sống mãnh liệt luôn vươn lên để đạt được những điều mình thiếu thốn.

Cô tên là Cố Hứa Áo niềm đam mê của cô là được dịch thuật ngôn ngữ, trong một lần đi công tác vì không kiểm chế được bản thân nên cô đã có cuộc tình một đêm với anh.

Anh là một tổng giám đốc hào hoa, biết như vậy sau đêm đó cô đã cảm thấy tội lỗi và né tránh anh. Càng né tránh bao xa thì anh ta càng lại tìm đến gần...Cuộc truy đuổi tình yêu đầy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đồi Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lên giường người lạ

Nếu người đàn ông trước mặt bộ quần áo là thì chưa chắc cô đã nhận ra, nhưng anh ta lại gần như trần trụi giống ngày hôm qua. Sau một đêm, kẻ vô lại đã cướp đi đời con gái của cô bỗng trở thành vị anh hùng cứu mạng cô, không thể hiểu thế giới này nữa.

Cố Hứa Áo ném hành lý vào phòng bước tới bên cửa sổ, kéo tấm rèm cửa “roạt” một cái, rồi tháo phẳng đôi giày, vừa đi vừa cởi quần áo, cho đến khi trên người chỉ còn bộ đồ lót, mới cầm đồ đi vào nhà tắm.

Là một phiên dịch viên cao cấp, công ty thường điều Cố Hứa Áo đi công tác ở nơi này nơi khác. Tất nhiên, công việc của cô không phải là phiên dịch trong giao tiếp đơn giản, nó quan trọng và khó khăn hơn, ví dụ như dịch “cabin” hay đàm phán trong các thương vụ. Vì thế, lương của cô rất cao, và công việc của cô cũng rất không ổn định.

(Dịch “cabin” được coi là khó nhất trong các loại hình phiên dịch. Người dịch đeo headphone, ngồi trong cabin còn gọi là booth để nghe diễn giả nói và sử dụng micro để dịch nội dung mình nghe được cùng lúc với diễn giả đó.)

Cố Hứa Áo mặc áo phông trắng mỏng và quần lót, cầm chiếc khăn tắm vừa lau tóc vừa bước ra khỏi nhà tắm, bật tivi mở kênh BBC, miệng lẩm nhẩm hát. Ngày mai dịch “cabin”, cô cần “khởi động” tai và não từ lúc này.

Đó chính là tinh thần trách nhiệm của cô, và cũng là lí do mà sau khi tốt nghiệp thạc sĩ hai năm cô đã trở thành phiên dịch viên cao cấp của công ty. Trước khi tốt nghiệp, cô đã có trong tay tất cả những văn bằng chứng chỉ phiên dịch cần có, cấp tám chuyên ngành chỉ là chuyện nhỏ, hết dịch nói đến dịch viết, hầu như cô đã thi qua tất cả các kỳ thi có liên quan đến phiên dịch được tổ chức ở Bắc Kinh và Thượng Hải.

Không có điều kiện đi tu nghiệp ở nước ngoài, nhưng cô đã xác lập được vị trí vững vàng của mình trong giới chuyên môn bằng sự chăm chỉ phấn đấu và trí thông minh thiên bẩm. Tất nhiên, như thế sẽ rất mệt, trong giờ làm việc thần kinh của cô luôn căng thẳng vô cùng, vì thế mỗi khi về nhà hoặc ở phòng khách sạn, cô thường cởi bỏ hết quần áo buộc mình phải thả lỏng, có điều cô không bao giờ ngủ nude.

Buổi chiều Cố Hứa Áo vẫn còn ở Bắc Kinh, buổi tối cô lên máy bay, khoảng hai mươi giờ thì tới thành phố biển này. Lần này cô tới dịch “cabin” cho hội nghị. Trên máy bay đã ăn chút cơm nên lúc này Cố Hứa Áo không định ăn thêm, coi như giảm béo. Quan trọng nhất với cô bây giờ là ngủ, việc ngủ không ngon sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới công việc hôm sau, đây cũng là điều mà Cố Hứa Áo lo nhất trong mỗi chuyến công tác.

Cố Hứa Áo rất hay lạ giường. Trước đây, mỗi chuyến công tác cô đều đem theo gối, sau đó cô chuyển sang dùng thuốc ngủ, mỗi lần một phần tư viên, đủ để gọi giấc ngủ đến.

Xem tivi đồng thời cũng là luyện dịch nửa tiếng, tóc cũng đã gần như khô hẳn, Cố Hứa Áo đứng dậy sửa sang. Tóc dài quá rồi, nhưng cô lại tiếc không muốn cắt, đồng nghiệp thường đùa ngoài thân hình ra thì đó là điểm nữ tính duy nhất của cô.

Cố Hứa Áo mở hộp thuốc ngủ mang theo ra, hôm nay rất mệt, cô nghĩ chắc sẽ khó ngủ hơn mọi lần, hơn nữa, hội nghị bắt đầu lúc mười giờ sáng, vì thế cô quyết định uống nhiều gấp ba bình thường.

Cố Hứa Áo nằm co trên giường xem tivi, mơ màng thiếp đi, trong lúc lơ mơ, cô chợt nhớ còn phải gọi điện thoại, nên đã cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, xuống quầy phục vụ gọi điện. Từ trước đến nay cô luôn công tư phân minh, tiền phòng khách sạn là do bên thuê trả, dùng điện thoại trong phòng thì cước phí sẽ tính thêm vào tiền phòng, di động của cô chẳng may bị ngâm nước, cô kiên quyết xuống quầy phục vụ gọi điện.

Cố Hứa Áo cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến rất nhanh, cô vừa ngáp vừa mò về phòng, sau khi khóa cửa, cô lột chiếc áo ngủ ném đi, rồi nằm lăn ra giường. Cô cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không kịp nhận ra không đúng ở đâu, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Bùi Trung Khải từ nhà tắm bước ra, chợt thấy một phụ nữ đang nằm ngủ trên giường của mình, mái tóc xoăn dài che lấp khuôn mặt. Bùi Trung Khải mỉm cười, món quà mà bọn họ tặng anh là đây sao? Cảm thấy bị mê hoặc, anh ngồi xuống, vén mái tóc khỏi mặt cô gái, khuôn mặt không trang điểm, khá

xinh xắn. Anh không thích những cô gái đi ngủ mà vẫn để nguyên lớp trang điểm lòe loẹt. Bùi Trung Khải đưa tay khẽ chạm lên má cô, làn da mềm mại mang cảm giác rất dễ chịu. Không nên được, Bùi Trung Khải khẽ véo một cái.

Nhưng cô gái vẫn không tỉnh, giả vờ ngủ à? Muốn bắt cổ thả? Rất thú vị! Bùi Trung Khải nghĩ, cô không tỉnh, vậy để tôi xem xem. Vén tấm chăn lên, Bùi Trung Khải bắt gặp khe huyệt sáo, thân hình rất cân đối. Dù cô vẫn còn mặc nội y nhưng anh vẫn có thể nhìn ra người này quả là muốn eo có eo, cần ngực có ngực.

Thân hình phụ nữ béo gầy, cao thấp đủ loại, người xấu không nói làm gì, người đẹp cũng chia thượng hạ, có người nhìn thì thấy đẹp nhưng sờ vào lại không thấy thích, ví dụ như người mẫu, tuyệt đối chỉ là những chiếc mắc áo, trên giường không phải là hàng thượng đẳng, thân hình cao quá nên khó phối hợp, gầy quá nên chạm vào toàn thấy xương. Còn cô gái trước mặt anh thì nhìn cũng thấy rất đẹp mà chạm vào cũng thấy thích, tỷ lệ xương thịt rất cân đối. Ước chừng cao một mét sáu lăm, vừa phải, da trắng ngân, nhất là đôi chân, thon dài rất đẹp, các ngón chân hơi cong rất gợi cảm.

Bùi Trung Khải không thiếu hồng nhan, nhưng anh luôn chủ trương ít mà chất. Cô gái trước mặt không thể coi là loại cao cấp nhất, nhưng cũng đủ để xoa dịu thân xác mệt mỏi và tâm hồn trống rỗng của anh thời gian gần đây. Bùi Trung Khải chậm rãi bỏ áo choàng tắm trên người, trèo lên giường rồi nằm sát vào cô, hôn lên cổ cô.

Cổ Hứa Áo ngủ không ngon, cô mơ màng cảm thấy có vật gì đó lướt trên cổ và làm loạn khắp người mình, nhưng vì cơn buồn ngủ bủa vây nên cô không làm sao nhấc nổi tay, miệng cô lầu bầu mấy câu

Bùi Trung Khải thấy cô gái khẽ lầu bầu mà vẫn không tỉnh thì thấy hơi nghi ngờ, giả vờ khéo thật, không lẽ đã “cẩn thuốc”? Anh chợt bừng tỉnh, bọn họ biết anh không quan hệ bữa bãi, bạn gái anh điếm ra thì ai cũng là người tao nhã, cao quý hoặc là những người giỏi giang trong giới chuyên môn hay là những người có tiếng trong xã giao? Loại con gái “cẩn thuốc” này rốt cuộc ở đâu ra?

Bùi Trung Khải hơi chán chường, bàn tay thô sơ soạng, nhưng cơ thể anh bỗng nhiên lại có phản ứng, hạ thân cứng cứng khiến Bùi Trung Khải phứt phứt tắc lưỡi, thôi kệ, coi như là “tẩy trần” vậy.

Cổ Hứa Áo cảm thấy bên thân có gì đó khiến cô mỗi lúc thêm khó chịu, muốn mờ mắt ra, nhưng dường như lại bị một thứ gì đó kìm giữ lại, không sao tỉnh được.

Bùi Trung Khải từ từ cởi chiếc áo ngực của Cổ Hứa Áo, giải phóng bộ ngực căng đầy của cô, anh không kiềm được liếm môi, ham muốn trào dâng, Bùi Trung Khải đưa tay ôm lấy bộ ngực tuyệt đẹp đó, có thể cảm nhận cơn run rẩy nhẹ từ làn da dưới bàn tay, anh thầm cười, thật mềm mại, chắc chắn cảm giác không tồi. Thế rồi anh khẽ cắn lên chiếc tai xinh xắn, người nằm dưới lại hơi run lên. Một bàn tay Bùi Trung Khải khẽ trượt xuống hông Cổ Hứa Áo, nơi đó mềm mướt như lụa khiến anh không muốn rời tay, hạ thân anh đã căng cứng hết mức, Bùi Trung Khải vội vã đè lên mình ngọc. Anh không thể chờ thêm.

Cổ Hứa Áo khua một cánh tay, “Cậu Thặng Nhi, đừng nghịch?”

Bùi Trung Khải thấy buồn cười, rõ là một cái tên quê mùa không lẽ đó là tên bạn trai ở quê của cô gái này? Bùi Trung Khải rúc vào hõm cổ Cổ Hứa Áo cười khẽ mấy tiếng, lại nghe thấy tiếng ú ớ khác. Nghĩ tới thân hình đẹp thế này đã bị tên nhà quê nào đó chạm qua, Bùi Trung Khải đột nhiên cảm thấy ghen tức, thế rồi không nghĩ gì đến cảm giác của Cổ Hứa Áo, anh chẳng kiêng dè nữa mà để mình chìm trong cơn dục vọng.

Cảm giác siết chặt không ngờ khiến Bùi Trung Khải thấy kích động, anh càng ra sức tiến vào, Cổ Hứa Áo dịch người định tránh đi, Bùi Trung Khải tóm chặt hai cánh tay cô, đưa đẩy mấy lần mà vẫn không thể công thành chiếm đất, Bùi Trung Khải hồ nghi, chuyện này lẽ nào là vì tháng qua anh chạy tịnh?

Trên người cô gái phảng phất hương thơm, Bùi Trung Khải do dự một chút, rồi không nên được cố sức đẩy mạnh. Cổ Hứa Áo cảm thấy thân thể rất đau, như thể có người dùng vật gì đó đâm cô, một nhát rồi lại một nhát, thật khó chịu. Nhưng cô vẫn không sao tỉnh dậy được, bóng đen bủa vây làm tê liệt sức lực và ý thức của cô, cô thậm chí chẳng động cựa gì được. Thật sự rất đau, cơn đau dội lên rồi bỗng dừng lại, tiếp sau cô cảm thấy có dị vật đưa vào trong người mình, Cổ Hứa Áo đau đến lịm đi, cô tự đổ mình trong giấc ngủ, nhanh thôi, nhanh thôi, sẽ hết đau.

Giây phút chiến thắng vật cản, Bùi Trung Khải chợt hồ nghi có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn thấy chỗ hai người tiếp xúc có vết máu, trong đầu như có một tiếng nổ, anh lập tức giải phóng cơ thể.

Cuối cùng là đang xảy ra chuyện gì? Một cô gái trinh trên giường của anh. Anh đã làm gì thế này, cường bức? Bùi Trung Khải ngồi phịch xuống một bên giường. Nguyên tắc lên giường của anh là em tình anh nguyện, tự làm tự chịu, nếu đưa lên bàn cân giữa con gái và đàn bà, chắc chắn anh chọn về sau, chuyện phòng the chẳng phải ai cũng nói phải tìm người biết tình hiểu lạc sao (biết tình dục, hiểu lạc thú) đó sao?

Chuông cửa đột ngột vang lên cắt đứt dòng suy tư của Bùi Trung Khải, anh đã định phớt lờ, nhưng tiếng chuông vẫn kiên trì vang mãi không thôi, cô gái kéo chăn trùm lên đầu, Bùi Trung Khải đành chỉnh lại áo choàng tắm rồi ra mở cửa.

Trước cửa là một cô gái phong tình rất mực, “Tôi là bạn của Janson. Nghe nói anh muốn mời tôi cà phê.”

Bùi Trung Khải lại cảm thấy như bị đánh trúng, cô gái này mới là quà, vậy cô gái trên giường là thế nào? Anh chợt dạ quay lại nhìn một cái rồi quay đi, nói: “Xin lỗi, hôm nay không tiện. Giúp tôi cảm ơn Janson” Nói xong anh đóng cửa lại.

Chiếc khăn mà Cổ Hứa Áo kéo lên chỉ che được mặt, còn thân hình cô vẫn lộ ra bên ngoài, mái tóc dài vẫn vít buông xòa trên người và trên giường, hấp dẫn khó tả, Bùi Trung Khải bị thu hút mạnh, anh lại trèo lên giường nằm xuống bên cạnh Cổ Hứa Áo, lòng thầm áy náy.

Cô gái này rốt cuộc từ đâu đến, hay là có người sắp xếp hãm hại anh? Nhưng nếu như vậy thì thời điểm quan trọng họ phải xông ra bắt gian tại giường

chứ, sao lại để anh thỏa ý như vậy? Hơn nữa, anh bên ngoài cũng chẳng nức tiếng đào hoa đến nỗi khiến ai phải rấp tâm hạ thủ. Không hiểu chuyện này là sao nữa? Bùi Trung Khải nghĩ mãi vẫn không tìm được đáp án, anh mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Cố Hứa Áo tỉnh dậy sau giấc ngủ mê mệt, hồi lâu mới ý thức được mình đang ở đâu, cô nhớ là mình đã đóng cửa sổ, sao giờ lại cảm thấy vị mặn mòi của gió biển, cô chống người định ngồi dậy, chợt cảm thấy toàn thân vô lực, trượt ngã trở lại giường. Gắng ngồi dậy lần nữa, cô đột nhiên phát hiện thân mình trần trụi, không thể nào, trước nay cô chưa từng ngủ nude. Quay tìm quần áo, Cố Hứa Áo vô thức hét lên.

Bùi Trung Khải bị tiếng kêu thất thanh đánh thức, thấy người đẹp kinh ngạc nhìn anh, nhưng vẫn không quên thường thức thân hình cô một lần nữa, đứng là chữ S hoàn hảo.

Cố Hứa Áo vẫn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, vội kéo chăn che người, sau đó lại nhìn thấy Bùi Trung Khải không mặc quần áo, vội nhắm mắt hét lên: “Anh mau lấy quần áo mặc vào!”

Bùi Trung Khải khoác áo choàng tắm lên người, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng: “Sao anh lại vào phòng tôi?”.

Bùi Trung Khải quay người, đáp: “Cô gái, đây là phòng tôi. Trên sofa này là quần áo của tôi, dưới chân là valy của tôi, tôi chẳng hề thấy món đồ nào của cô, trừ cô”.

Cố Hứa Áo đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên, căn phòng này không phải là căn phòng tối qua của cô, cũng giường đôi nhưng rộng hơn. Tại sao cô lại đến đây? Cố Hứa Áo chau mày, không lẽ là vì tối qua uống thuốc ngủ, thuốc ngấm nhanh quá nên cô đã vào nhầm phòng?

“Anh đã làm gì tôi?”. Cố Hứa Áo cảm thấy trần trụi dưới chân.

“Một đôi trai gái trưởng thành có thể xảy ra chuyện gì?”. Bùi Trung Khải nghĩ đến bộ dạng “cẩn thuốc” của Cố Hứa Áo tối hôm trước, thâm kinh bị, gái nhà lành chơi gì không chơi, lại “cẩn thuốc”. Cố Hứa Áo lúc này mới ý thức được trên người khó chịu ở đâu liếc mắt nhìn thấy những vết đỏ sạm trên ga giường, cô cảm thấy trời long đất lở, cô cúi đầu, mái tóc đỏ xoàng như thác che kín mặt. Bùi Trung Khải không biết cô nghĩ gì, đột nhiên có chút đau lòng, tiện lại nói: “Tôi có thể bù đắp cho cô.”

Cố Hứa Áo ngẩng phắt lên, cô không khóc: “Nếu tôi nói là tôi đã vào nhầm phòng, chắc anh chẳng tin, nhưng anh coi mình là gì và coi tôi là gì vậy, gái gọi tìm đến khách? Không hỏi gì mà đã hành sự! Tôi đã phạm sai lầm, tôi tự chịu trách nhiệm, anh không cần phải lo lắng. Có điều, anh thực sự vô cùng vô si!”.

Cố Hứa Áo dùng chân khều áo ngủ của mình, không thèm che đây, gạt chăn mặc vào, chân không bước ra rồi đóng sầm cửa lại.

Bùi Trung Khải sững người, chuyện kết thúc như vậy sao? Một lát sau, có tiếng gõ cửa cộc cộc, mở cửa thì thấy Cố Hứa Áo đứng ở ngoài, tay cầm mấy tờ một trăm tệ, ném thẳng vào người anh khinh miệt nói: “Đây là tiền phục vụ của anh!”, nói xong cô quay người đi thật nhanh.

Bùi Trung Khải sững người, khi ý thức được thì thấy vô cùng bất bình, coi mình là gì vậy, đi đực à? Đồ con gái hợm hĩnh!

Khi xuống dưới tầng ăn sáng, Bùi Trung Khải nhận được điện thoại của bạn, vừa mới cất lời, người kia đã nói anh không lịch sự chút nào, con gái người ta vừa tìm tới tận cửa, thế mà anh lại gì bộ tử tế, từ chối, uống công bọn họ đã hết lời ca ngợi anh. Anh như vậy là có ý gì, là đã có người yêu rồi hay là định làm hòa thượng đây? Bùi Trung Khải chỉ còn biết luôn miệng nói xin lỗi, đây cũng là lần đầu tiên anh chịu nhận như vậy. Tắt điện thoại xong, trong bụng nghĩ, con tức giận kia vẫn còn chưa biết trút vào ai, ấy thế mà sớm ngày ra lại còn bị nhiech móc thêm.

Hôm trước, khi kết thúc một hạng mục ở thành phố biển này, Bùi Trung Khải rủ mấy người bạn đi uống rượu. Mọi người đều nói công ty tư vấn Trung Đình thời gian gần đây ngày một có tiếng tăm và làm ăn phát đạt, Bùi Trung Khải cười, đùa rằng: “Mọi người chỉ nhìn thấy trộm ăn thịt chứ đâu có nhìn thấy trộm bị đánh. Vì hạng mục này mà suốt hai tháng nay tôi đều phải thức khuya dậy sớm, bữa nào cũng ăn cơm hộp, kiêng rượu, gái cũng phải kiêng, sắp thành hòa thượng đến nơi rồi”. Mọi người đều nói đó đâu phải là phong cách của Bùi Trung Khải, thế rồi nhao nhao đòi tìm cho anh một người đề ôn lại kiến thức sinh lý, trong đó Janson là to mồm nhất. Khi biết được thành phố anh sắp tới và khách sạn anh sẽ ở, Janson đã nói sẽ tặng anh một món quà. Mọi người đều đoán biết đó là món quà như thế nào nên góp ý rằng yêu cầu của Bùi Trung Khải rất cao, nếu không phải là “Bạch Cốt Tinh” thì không màng. Janson đã cười bí hiểm, quả quyết món quà này nhất định sẽ phù hợp, du học về, chủ quản của một doanh nghiệp nước ngoài, thời gian này- cũng đang nghỉ ngơi ở thành phố đó. Bùi Trung Khải cười, uống rượu mặc bạn bè trêu đùa. Ai ngờ, bọn họ đã thật sự tặng một món quà phong tình, có điều không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô gái kia lại vào nhầm phòng, lên nhầm giường của anh.

Cố Hứa Áo ngồi bó gối trong bồn tắm, đôi mắt vô hồn, hơi nước nghi ngút càng làm cho đầu óc cô thêm tê dại, chuyện xảy ra đêm trước là điều mà trước khi tới đây cô không bao giờ nghĩ tới. Nghĩ nữa cũng thế, đời cô vốn vậy, những chuyện ngoài ý muốn xảy ra như cơm bữa. Nước mắt phút chốc tuôn trào, cô từ từ trượt xuống, cả người chìm trong bồn, để nước mắt hòa lẫn vào nước. Nghe nói, khi cô chuyển tới viện Phúc Lợi là vào khoảng tháng sáu, sáu tuổi đầu, thứ yêu quý nhất là con búp bê đã bị một người bạn khác ném vào nước, năm mười sáu tuổi thì biết mình thực ra là đứa trẻ bị bỏ rơi. Mỗi một con số “sáu” đều là những mốc đáng nhớ, vì với mỗi con số “sáu” ấy, cô lại mất đi một thứ quý giá.

Khi ra khỏi bồn tắm, cô không còn nhiều thời gian để suy nghĩ về cuộc đời bi kịch của bản thân, chỉ mấy tiếng nữa cô lại phải “ra trận”, cô đọc đấu tranh sinh tồn. Chiếc khuy áo cuối cùng cài xong, Cố Hứa Áo cảm thấy mình vừa như khoác lên bộ giáp phục đao súng phải chào thua, giữ cho cô bất khả xâm phạm.

“Hôm qua muôn nghìn chết, hôm nay muôn nghìn sinh”, Cố Hứa Áo của ngày hôm nay đã trở về làm Cố Hứa Áo của ngày thường, chẳng qua cũng chỉ là một lớp màng mang ý nghĩa tượng trưng, mất đi rồi, hoàn toàn chẳng nói lên điều gì. Cố Hứa Áo không phải mẫu phụ nữ khăng khăng giữ gìn để có ngày dâng hiến cho ai đó, cô cũng chẳng nghĩ đến việc trở thành một nửa của ai kia.

Đúng mười giờ, hội thảo bắt đầu, Cố Hứa Áo ngồi trong góc, trang phục công sở tối màu, mái tóc buộc gọn gàng, không một ai hoài nghi tư cách nghề nghiệp của cô. Mấy chục phút sau, Cố Hứa Áo bước xuống, thay bằng một người phiên dịch khác, trong nghề lưu truyền nhận định dịch “cabin” tuy thù lao cao ngất nhưng rất tốn thọ, yêu cầu đối với phiên dịch viên vô cùng khắt khe, hưởng hồ rất nhiều người thuê phiên dịch không phải vì không thể nghe nói tiếng Anh, mà vì họ cần giao tiếp tinh chuẩn.

Cố Hứa Áo đã phải khổ công, khi lên đại học, cô chọn ngành tiếng Anh, tốt nghiệp xong, học thạc sĩ, cô còn tranh thủ theo học ngành tin học cơ bản, lúc đó cô đã có định hướng tương lai cho bản thân, kinh tế và tin học đang là nghề hot.

Cố Hứa Áo rất tinh nhanh, sau một tháng đi làm gia sư, cô quyết định từ bỏ sinh kế phổ thông đó của tầng lớp sinh viên, với cô đó chỉ là kiếm ăn qua ngày, không giúp cô đến gần giấc mộng được, cho nên, trong khi rất nhiều bạn học bắt đầu nghĩ đến việc thực tập chuyên ngành thì Cố Hứa Áo đã được tham dự mấy hội nghị tầm cỡ, cô đã tích lũy được khá khá kinh nghiệm thực tiễn và đã có tiếng tăm nhất định.

Tầm nhìn xa của Cố Hứa Áo bao gồm cả việc đầu tư và quản lý tài chính, vì học kinh tế nên cô cũng có biết đến tính toán và khi đầu tư, cô dùng số tiền kiếm được mua một ít cổ phiếu, làm trung gian mua vào bán ra. Sau hai, ba năm số tiền đầu tư đã tăng lên mười mấy lần, cô quả quyết dừng tay. Thị trường chứng khoán sụt giảm, cô lại mua cổ phiếu quỹ (*), đến khi thị trường chứng khoán sôi động trở lại thì số cổ phiếu quỹ sinh lời gấp đôi, gấp ba. Mua đi bán lại như vậy vài lần, không biết là do Cố Hứa Áo tài giỏi hay là vì cô gặp may, lần nào cô cũng mua rẻ bán đắt, lãi lời không ít, cho nên từ một học sinh nghèo đến từ cô nhi viện Phúc Lợi, cô trở thành một phụ nữ có chút vốn liếng. Năm ngoài, cô đã bỏ ra một khoản tiền mua một căn hộ loại trung thuộc khu vực vành đai ba. Nhà mua rồi nhưng cô cho những người làm ở CBD (Khu thương vụ trung ương) thuê, tiền thuê cũng khá, còn mình thì chịu khổ một chút, thuê phòng rẻ hơn tại khu vực vành đai bốn.

(*) Cổ phiếu quỹ : là cổ phiếu đã được công ty cổ phần đại chúng phát hành và được chính công ty phát hành đó mua lại bằng nguồn vốn hợp pháp. Cá nhân muốn mua cổ phiếu quỹ thường là một kiểu đầu tư lách luật.

Cố Hứa Áo đã sắp đặt cuộc sống vô cùng căn cơ, nói theo cách nói của người Thượng Hải thì là gầy bàn tính rất kêu.

Xoa hai bên thái dương đang căng lên, Cố Hứa Áo thấy hơi mệt, cảm thấy cơ thể bất ổn đã ảnh hưởng tới trạng thái ngày hôm nay, còn may là hội nghị về lĩnh vực cô thành thạo, người nói cũng không dùng nhiều khẩu âm, tạm coi là một “vụ” nhẹ nhàng. Cô cũng có chút thiếu tập trung, may là chỉ mấy giây sau cô lập tức lấy lại tinh thần. Quay về vị trí, ngồi xuống, đeo tai nghe lên, Cố Hứa Áo lại trở lại làm một ngôi sao mới nổi trong giới phiên dịch.

Bùi Trung Khải ngồi sau hội trường, một lần nữa đeo tai nghe lên, giọng phiên dịch nam trầm ấm đã thay bằng một giọng nữ lạnh lốt, phát âm rất chuẩn, là giọng Anh, ngữ âm có hơi hướng của Oxford, chứ không phải là lối phát âm kiểu Mỹ thịnh hành. Kiểu phát âm quy phạm mang hơi hướng điệu đà, quý tộc kiểu Anh này rất ít gặp, nhưng giọng nói này nghe quen quen, dường như anh đã nghe thấy ở đâu rồi.

Bùi Trung Khải xuất thân từ người học ngôn ngữ, sau này đôi nghề sang làm ở lĩnh vực khác, vì thế rất nhạy cảm với âm thanh. Anh vừa nghe vừa đánh giá, với những kinh nghiệm về ngôn ngữ của mình, anh thực sự thấy khâm phục cô gái phiên dịch này. Các tiêu chuẩn “tín, đạt, nhã” trong nghề phiên dịch, cô gái này đã làm được tới 80%, quả là rất khá.

Giữa chừng nghỉ giải lao một lúc, sau đó lại thay bằng giọng phiên dịch nam trầm, dịch rất chuẩn mực, Bùi Trung Khải không còn hứng thú nghe và đánh giá nữa. Bữa ăn trưa, khi bụng phần ăn về chỗ ngồi, Bùi Trung Khải trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của một cô gái trẻ, tóc búi gọn sau gáy, mắt đeo cặp kính gọng đen, đáng vẻ trông hơi quen quen, định nhìn kỹ một chút, đúng lúc người kia đưa tay lên che mắt tầm nhìn, Bùi Trung Khải lắc đầu, thầm cười mình là thần kinh quá nhạy cảm.

Buổi chiều vẫn là cuộc họp kéo dài, giữa chừng lại nghe thấy giọng nữ rất hay đó, Bùi Trung Khải đánh giá trình độ của nữ phiên dịch theo tiêu chuẩn trong nghề, quả thực đánh giá giọng nói ấy khiến người ta phải “thường thức” cũng chẳng ngoa. Thường nghe có chuyện mền tiếng yêu người, Bùi Trung Khải quả đang có cảm giác ấy.

Chuyện gặp trong lần công tác này thật đặc biệt, bỗng nhiên có con gái lạ lên giường anh, sau đó anh lại mơ mơ hồ hồ thành người đầu tiên của người ta. Biểu hiện hòa toàn không có gì xuất sắc, hoặc nói theo cách khác là biểu hiện tệ hại trên giường của anh lại khiến anh kiếm được hai trăm đồng, đó là chuyện anh chưa từng gặp. Khó tưởng tượng hơn là anh đang mê mẩn một nữ phiên dịch. Bùi Trung Khải bắt gác thăm kều, xem ra thành phố biển này chưa bao giờ khiến du khách thất vọng.

Sau bữa tối, Bùi Trung Khải thực hiện động tác thả lỏng cơ thể và xoa bóp Đông y xong bèn lười biếng lê chân trở về khách sạn. Lúc mở cửa, anh chợt nghĩ đến chuyện đêm qua, phòng anh là 618 vậy phòng của cô gái kia có khả năng là 613 hoặc 616, Bùi Trung Khải rảo bước tới trước cửa của hai căn phòng đó, áp tai nghe ngóng, nhưng không nghe thấy động tĩnh gì, nghĩ tới chuyện hoang đường tối hôm qua, chợt thấy không thoải mái, liền trở lại thang máy.

Trong quán rượu dưới tầng, đèn màu nhấp nháy, Bùi Trung Khải ngồi trước quầy, nghiêng người nhìn đám người trên sàn nhảy.

Bỗng có một người ngồi xuống bên cạnh, “Không định mời tôi một ly sao?”.

Bùi Trung Khải quay lại nhìn, là một cô gái trẻ ăn mặc model, ngoại hình xinh đẹp, tóc tỉa rất mỏng, tai đeo khuyên lấp lánh, đang nhìn anh chăm chú. Bùi Trung Khải mỉm cười, ra hiệu cho phục vụ mang rượu tới.

“Để báo đáp, tôi mời anh nhảy một điệu nhé?”. Cô gái uống cạn cốc rượu.

Bùi Trung Khải và cô ta diu nhau ra sàn nhảy, vừa hay đến điệu Disco, cô gái uốn người, dính sát vào anh. Thân hình bốc lửa, khuôn ngực thấp thoáng dưới cổ áo. Sơ mi của Bùi Trung Khải mở phanh, anh cũng chuyển động theo tiết tấu, rất lơ đãng và gọi cảm. Quay lại quầy bar, hai người lúc trước còn xa lạ, giờ đã thân quen như bạn bè.

“Tôi tên là Tiểu Mễ. Tôi nên gọi anh là gì?”. Cô gái liếm môi.

Bùi Trung Khải biết điều đó ám chỉ cái gì, anh xoay xoay chiếc cốc trong tay, anh không phải là người bạ đâu cũng chơi, cô gái trước mặt không phải là con nhà lành, Bùi Trung Khải này không muốn dính đến.

“Nơi đây không cần biết đến tên”.

“Ồ, thì ra là vậy. Anh đã mời tôi Bailays, tôi sẽ gọi anh là Bailays”. Cô gái vẫn không để ý đến điều đó.

“Anh đến đây chơi à?”. Cô gái lại hỏi.

Bùi Trung Khải không phủ định.

“Thành phố này dễ chịu nhất là vào mùa này. Cũng giống như tất cả các thành phố khác, vui nhất là về đêm, ví dụ như trong quán rượu, chẳng hạn như bây giờ..”, câu cuối được nói ra với vẻ khiêu khích.

Bùi Trung Khải nhướn mày, cảm thấy không hứng thú, “Tôi là một người số khổ, không có thời gian để hưởng phúc, bye bye”.

Cô gái kia có vẻ bất ngờ khi thấy Bùi Trung Khải đột ngột chấm dứt vào đúng lúc không khí đang trở nên thân mật, nên hỏi lại với vẻ mặt bối rối: “Sao lại không gọi tôi là Tiểu Mễ?”.

“Chỗ này chẳng cần gọi đến tên, chẳng phải thế sao?”. Bùi Trung Khải đứng dậy vẫy phục vụ thanh toán, sau đó đi thẳng không quay đầu lại. Cô gái cướp tờ hóa đơn trong tay người phục vụ, nhìn thấy trên đó có ghi Bùi Trung Khải, phòng 618.

Từ quán rượu đi ra, Bùi Trung Khải đến thẳng bể bơi, nghe nói nước trong bể bơi được lấy từ suối, vừa không nồng nặc mùi chất tẩy, lại vừa ấm áp. Bùi Trung Khải chậm rãi bơi mấy vòng, cảm giác rất dễ chịu, sau đó quần khăn tắm nằm trên ghế dài nghỉ ngơi.

“Trung Khải, sao lại có thời gian đến đây vậy?”. Một người ngồi lên từ bể bơi, đến bên chiếc bàn tìm kính.

Bùi Trung Khải nhận ra người phụ trách hội nghị bèn cười đáp: “Chủ nhiệm Dư, bận rộn như anh, thế mà cũng còn đến đây, đúng là hiếm gặp”.

“Khó khăn lắm mới có thời gian để thờ”. Chủ nhiệm Dư nhấp một ngụm trà trên bàn, “Đây là lần đầu tiên chúng tôi tổ chức một hội nghị quốc tế như vậy, mời chuyên gia và học giả nước ngoài còn đỡ lo, lo nhất là phiên dịch, may mà suôn sẻ. À, mà này, Trung Khải trước đây cậu học Tiếng Anh, hôm nay thấy phiên dịch thế nào?”.

“Trình độ của mấy phiên dịch ấy rất giỏi. Chủ nhiệm Dư tìm đâu ra người giỏi vậy?”. Bùi Trung Khải chợt nhớ đến giọng nói ấy.

“Cũng là nhờ giới thiệu thôi. Giáo sư ngoại ngữ giới thiệu cho chúng tôi một công ty nổi tiếng, quả nhiên là rất tốt”. Chủ nhiệm Dư thờ phào, “Anh nhìn cô gái bên kia xem, chính là phiên dịch hàng đầu trong hội nghị này của chúng tôi đây, không nhìn thấy chứ gì, cô ấy rất trẻ và tất nhiên cũng rất xinh đẹp”. Chủ nhiệm Dư chỉ một cô gái vừa đi ra.

Bùi Trung Khải nhìn theo phía tay chỉ, cô gái mặc bộ đồ tắm màu xanh, mái tóc dài buộc túm lại, tay cầm một chiếc khăn tắm màu trắng đang đi về phía bể bơi. Bùi Trung Khải thấy trống ngực đập thình thịch, đó chính là cô gái lạ lùng lên giường anh.

Cố Hứa Áo hoàn toàn không biết lúc đó có hai người đàn ông bí mật nhìn theo cô. Chuyến công tác của cô rất đơn giản, làm việc và ngủ. Việc phải ở lại hôm nay quả là bất đắc dĩ. Sáng sớm nay, cô vội lên mạng tìm thông tin tránh thai ngoài ý muốn. Tuy bề ngoài cô tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng cô không muốn sinh ra một đứa bé mà đến cả cha nó là ai cô cũng không biết; hai là, người đàn ông buông tuồng ấy liệu có mang theo mầm bệnh khó nói không.

Sau khi hội nghị kết thúc, Cố Hứa Áo đã ra hiệu thuốc mua một ít thuốc tránh thai khẩn cấp, sau đó tới bệnh viện làm xét nghiệm, kết quả xét nghiệm phải chờ đến ngày hôm sau mới biết vì thế cô không thể quay về Bắc Kinh ngay như mọi khi.

Bùi Trung Khải thấy cô dựa vào thành bể, nhắm mắt nghỉ ngơi, bèn thôi không nhìn nữa mà quay lại hỏi chủ nhiệm Dư: “Cô gái phiên dịch hàng đầu ấy tên là gì?”.

“Cố Hứa Áo, ngôi sao mới trong làng phiên dịch. Lúc đầu tôi cũng không tin, tôi thấy cô ấy còn quá trẻ, nhưng giám đốc của cô ấy đã giới thiệu, tôi cũng đã hỏi mấy người dự hội nghị, mọi người đều đánh giá rất tốt. Quả nhiên đúng là như vậy”.

Bùi Trung Khải không chú ý đến những lời đánh giá phía sau nữa, Cố Hứa Áo, cái tên có phần hơi kỳ kỳ, khiến người ta phải ngẫm nghĩ. “Là người của công ty nào?”.

“Giai Dịch Quốc Tế, cũng ở Bắc Kinh”.

Bùi Trung Khải không ngờ mình lại có được những thông tin muốn biết đơn giản như vậy, anh thầm nghĩ, thế giới này quả là rất nhỏ, ai bảo rằng mọi người là xa lạ, qua một tình cờ, ai dám nói là không bao giờ có quan hệ với ai?

Ngâm mình trong nước khoảng hơn chục phút, Cố Hứa Áo cảm thấy ngực hơi tức, làn nước ấm đã làm tăng tuần hoàn máu trong người cô, cô đứng dậy

hít mấy hơi không khí trong lành, nhìn phía bên kia bể bơi hầu như không còn người nào, cô định bơi một lúc. Trong bể có đánh dấu mực nước một mét sáu, một mét tám và hai mét hai, Cổ Hứa Áo chỉ dám bơi ở chỗ nước nông. Cô vung cánh tay gạt nước một cách thuần thục, tư thế rất đẹp. Làn nước ầm ập bao bọc xung quanh, quả là dễ chịu vô cùng, thế rồi cô quên mất giới hạn của khu vực một mét sáu. Cảm thấy hơi mệt, Cổ Hứa Áo ngoi người khỏi mặt nước vuốt nước trên mặt, đưa mắt nhìn bốn xung quanh, bỗng như có một tiếng nổ trong đầu, cô đã vượt ra khỏi khu vực giới hạn một mét sáu khá xa, cô cuống lên, lập tức chân tay cũng không theo sự điều khiển nữa mà đập loạn xạ mấy cái và chìm dần xuống. Điều đáng sợ hơn nữa là trong lúc cuống cuồng, cô thấy mình mỗi lúc một tới gần khu vực giới hạn hai mét hai. Nỗi sợ lan xuống tứ chi, đầu óc hỗn loạn, ý nghĩ cuối cùng của cô là thì ra chuyện tối hôm qua chưa phải điều tồi tệ nhất, thứ cô mất đi vào năm hai mươi sáu tuổi không phải là sự trinh trắng mà là tính mạng.

Ở bên bờ này của bể bơi vốn không có mấy người, nhân viên cứu hộ thấy Cổ Hứa Áo bơi rất thoải mái, tư thế rất chuẩn xác, chứng tỏ được đào tạo, nên không suy nghĩ nhiều mà ngồi lên bậc cao buồn điện thoại. Thế rồi đột nhiên thấy chỗ nước sâu gọn sóng nhân viên cứu hộ còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy có người nhảy xuống bơi về phía sóng gọn lân cận. Mấy giây sau, một người đàn ông một tay gạt nước, một tay kéo một phụ nữ vào thành bể.

Nhân viên cứu hộ nhảy xuống khỏi bậc chạy lại giúp người kia đưa cô gái lên. Biết cô gái đã thoát chết, anh ta đưa tay gạt những giọt mồ hôi trên trán, may quá, nếu không thì chỉ còn nước bị đuối việc.

Bùi Trung Khải nhảy lên, cúi người xuống ấn lên ngực Cổ Hứa Áo mấy cái, rồi lật cô nằm sấp và khê vỗ sau lưng, sau đó nói với nhân viên cứu hộ, cô ấy không sao đâu, anh cứ làm việc của mình đi.

Cổ Hứa Áo nằm sấp trên đất liên tục ho, nước từ trong mũi và trong miệng chảy ra, mũi và họng cay xè, không sao nói thành lời, nước mắt cũng ứa ra, định đứng dậy nhưng chân tay cứ mềm nhũn.

Trong khi nói chuyện với chủ nhiệm Dự, Bùi Trung Khải vẫn không ngừng theo sát mỗi cử động của Cổ Hứa Áo, Cổ Hứa Áo ngậm mình trong suối nước nóng, rồi lại nhảy xuống bể bơi, tư thế bơi ếch của cô rất đẹp, trông chẳng khác gì một nàng tiên cá, thân hình trong bộ áo bơi màu xanh thấp thoáng ẩn hiện dưới làn nước vô cùng đẹp mắt. Miệng thì nói chuyện, mắt Bùi Trung Khải dõi theo từng động tác của cô, đột nhiên anh cảm thấy tư thế của cô thay đổi khác thường, giống như chiếc đồng hồ treo tường đột nhiên mất nhịp, kim phút và kim giây không phối hợp nhịp nhàng nữa, sóng cũng dềnh mạnh hơn hẳn. Bùi Trung Khải nghĩ thầm, đang yên đang lành không hiểu sao bức tranh người đẹp đùa nước bỗng nhiên bị phá hỏng thế, liền sau đó anh nhìn thấy Cổ Hứa Áo chìm xuống, vẫn còn chưa kịp hiểu là chuyện gì thì anh đã chạy nhào đến bên bể bơi rồi nhảy ngay xuống nước.

Bùi Trung Khải diu Cổ Hứa Áo đứng dậy, chủ nhiệm Dự cũng chạy tới: “Trung Khải, phiền dịch Cổ không sao chứ?”.

“Có lẽ không sao đâu, chỉ sặc nước một chút thôi. Tôi thấy nên tìm người đưa cô ấy về. Anh có biết cô ấy ở phòng nào không?”.

“613”.

“Tôi ở phòng 618, cùng tầng. Vậy để tôi đưa cô ấy về, không làm phiền đến phục vụ nữa”. Bùi Trung Khải lấy chiếc khăn tắm bọc kín Cổ Hứa Áo rồi khom người, bế cô lên.

Bùi Trung Khải chỉ mặc quần tắm, chiếc khăn tắm cũng chỉ bọc được nửa người trên của Cổ Hứa Áo, còn đôi chân thon dài, trắng nõn của cô vẫn để lộ ra ngoài, bàn chân không đi dép, mái tóc ướt đầm xòa trên cánh tay anh. Những người khác không biết đến việc Bùi Trung Khải đã cứu người mà chỉ nhìn thấy cảnh tượng một đôi nam thanh nữ tú đang rất tình cảm.

Bùi Trung Khải nhờ phục vụ mở cửa phòng Cổ Hứa Áo, đặt cô ngồi xuống giường, sau đó mở một chai nước khoáng đưa cho cô.

Cổ Hứa Áo đón chai nước uống vài ngụm, cảm thấy cổ họng đỡ hơn hẳn, vừa rồi cô nghe thấy một giọng đàn ông quen thuộc, nhưng trong lúc rối loạn không kịp nghĩ gì nhiều, chỉ kịp mừng vì thoát nạn, đến lúc này mới nhìn sang anh hùng cứu mạng.

Bùi Trung Khải chỉ mặc một chiếc quần tắm trên người. Cổ Hứa Áo không thể tin được ân nhân của mình lại chính là người hôm qua, chuyện trên đời này trùng hợp đến thế là cùng. Nếu người đàn ông trước mặc bộ quần áo là thì chưa chắc cô đã nhận ra, nhưng anh ta lại gần như trần trụi giống ngày hôm qua. Sau một đêm, kẻ vô lại đã cướp đi đời con gái của cô bỗng trở thành vị anh hùng cứu mạng cô, không thể hiểu thế giới này nữa.

Cổ Hứa Áo lập tức tỉnh táo lại, nếu không xảy ra chuyện tối qua, thì cô đã đáp máy bay trở về Bắc Kinh ngay sau khi hội nghị kết thúc hoặc tiếp tục chuyển công tác tiếp theo, không phải ở lại nơi này chờ kết quả xét nghiệm. Như vậy, cô sẽ không đi bơi, cô sẽ không bơi tới chỗ nước sâu một mét tám và suýt bị chết đuối. Đó chính là hiệu ứng cánh bướm nổi tiếng, lý luận đáng ghét đó đã “ứng nghiệm” hết sức trọn vẹn đối với cô.

Một khi đã nghĩ thông, Cổ Hứa Áo lập tức thoát khỏi mâu thuẫn, người cứu sống cô cũng chính là người hại cô.

“Anh có thể đi được rồi, tôi không muốn nhìn thấy anh”.

“Cô thậm chí còn không nói một lời cảm ơn?”. Bùi Trung Khải không ngờ cô phản ứng như vậy, đến một câu cảm ơn cũng không có.

“Nếu không phải vì anh thì tôi đã không xuất hiện ở bể bơi và tôi đã có thể hoàn toàn không gặp nguy hiểm!”.

Nếu như sự việc tối hôm qua khiến Bùi Trung Khải thấy đôi chút áy náy, thì lúc này, vẻ mặt lạnh lùng của cô gái đã khiến cho chút áy náy đó lập tức tan biến. Bùi Trung Khải cười, lạnh lùng đáp: “Voi người trưởng thành, ai làm nấy chịu, tôi không tin cô không hiểu đạo lý ấy, một người dùng thuốc như cô thì cũng chẳng trong sạch gì.”

Cổ Hứa Áo trừng mắt, người đàn ông trước mắt cô vừa cao ngạo vừa vô lại, đúng là đồ lưu manh. Cô quát lên: “Anh đúng là đồ vô sỉ, anh đi ra đi, tôi

không muốn có bất cứ mối liên quan nào với anh!”.

Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo, hôm nay anh đã bị giọng nói này ám ảnh tới mức tưởng mình đây thì lần nữa, thì ra con người thật lại khác biệt đến thế, thế nên anh lập tức mở cửa đi ra.

Về phòng, anh dốc hết một chai nước lạnh thì mới cảm thấy bình tĩnh lại đôi chút, sự khó hiểu và chán ghét đối với Cố Hứa Áo cũng vơi đi một nửa. Một cô gái chỉ trong một ngày phải đón nhận hai biến cố lớn như vậy thì tinh thần khác thường cũng có thể thông cảm được. Bùi Trung Khải lắc đầu, thầm nhủ, ai da, cứ coi như kiếp trước mình nợ cô ta là được. Khi xuống bể bơi lấy đồ, anh vẫn không quên mang giúp đỡ của Cố Hứa Áo về nhờ phục vụ chuyển cho cô.

Người phục vụ đến gõ cửa phòng Cố Hứa Áo và nói là ông Bùi ở phòng 618 gửi cho cô. Cố Hứa Áo nhận ra quần áo là người đàn ông kia lấy hộ, bèn sầm mặt, nói một tiếng cảm ơn rồi đóng mạnh cửa lại.

Buổi sáng nhận kết quả bệnh viện trả, buổi trưa Cố Hứa Áo bay về Bắc Kinh. Không có gì phải lo, bác sĩ chỉ dặn cô về nhà chú ý quan sát và nhớ tiết chế bản thân. Cố Hứa Áo thấy lòng đầy bức bối, cái gì mà tiết chế, trong mắt vị bác sĩ đó cô nghiễm nhiên là người có vấn đề, thời buổi nào rồi mà còn dùng từ ấy, nếu tiết chế mà có tác dụng thì Cố Hứa Áo liệu có thể đến thế giới này không?

Về đến công ty, sếp lớn Đỗ Đức Minh lập tức cho gọi cô vào phòng, “Hứa Áo, làm tốt lắm, cô còn chưa về, tin tốt đã truyền về đây rồi”.

Cố Hứa Áo cười bên lên: “Thầy Đỗ, làm gì mà khoa trương quá vậy, một vụ tương đối đơn giản thôi mà”.

“Chà, Hứa Áo, cô quá khiêm tốn đấy. Nào, ngồi xuống nói thử xem”. Đỗ Đức Minh vẫn rất khen ngợi trợ thủ đắc lực.

“Hứa Áo, chủ nhiệm Dư còn hỏi thăm sức khỏe cô. Sao lại để xảy ra chuyện như vậy, lần sau phải chú ý đấy. Không sao chứ?”.

Khi nghe chuyện Cố Hứa Áo bị đuối nước, Đỗ Đức Minh thực sự giật mình, cô là do ông đào tạo. Học năm thứ nhất cô đã đến đây làm chân sai vặt, cứng đầu theo ông nhận thầy, tìm đến ông mấy lần, thậm chí còn nói sẽ làm không lương. Sau mấy lần như vậy, ông phát hiện cô có tư chất của một phiên dịch, bây giờ cô đã trở thành một trụ cột của công ty, ông đã chứng kiến quá trình phấn đấu của cô, qua thực không hề dễ dàng, nhất là đối với một đứa trẻ từ viện Phúc Lợi.

“Thầy Đỗ, em không sao, có điều lại khiến công ty gặp phiền phức”. Cố Hứa Áo cảm thấy nói ra cũng thật xấu hổ.

“Không sao là tốt rồi. Chủ nhiệm Dư nói sợ đã không chăm sóc cô chu đáo. Nói thật, lần này cô cũng đủ kinh sợ rồi, lần sau đi công tác một mình phải chú ý hơn mới được”.

Mặt của Cố Hứa Áo hơi đỏ lên, cái ông chủ nhiệm Dư ấy cũng thật lắm chuyện, chuyện có thể mà cứ nói mãi, chẳng phải cô không sao rồi còn gì, nhưng cô vẫn nói: “Thầy cứ yên tâm, em sẽ chú ý, thầy chuyển lời cảm ơn tới chủ nhiệm Dư giúp em”.

Ra khỏi phòng Đỗ Đức Minh, Cố Hứa Áo trở về bàn làm việc của mình, lấy ra một ít cá khô nướng rồi mời mọi người tới ăn. Đồng nghiệp lập tức ào đến, nhấp nhấp quả biển, không quên hỏi thăm tình hình chuyến công tác.

“Hứa Áo, thời tiết ở vùng biển đang rất đẹp, có ra biển không? Nước biển lạnh không?”.

Cố Hứa Áo nghĩ, bọn họ cứ tưởng đi công tác là hưởng thụ, tranh thủ đi công tác để nghỉ phép. “Tôi không ra biển, không biết nước biển nóng lạnh thế nào, nhưng có rất nhiều người đi tắm, có lẽ nước cũng không lạnh”.

Có người trách móc: “Ai da, Hứa Áo, tiếc cho cậu thật đấy. Tuần trước một đồng nghiệp của chồng tớ đi họp ở một thành phố biển khác đã nói dễ chịu lắm. Tớ định nghỉ phép năm, ấy thế mà cậu chẳng cho một gợi ý nào”.

Cố Hứa Áo đành bắt lực nhún vai.

Có người lại nói với vẻ coi thường: “Đi có hai ngày tất nhiên là không đi bơi được rồi. Cố Điều Độ (*), cô đúng là nhân viên năm tốt của công ty”. Cố Hứa Áo không quay lại cũng không trả lời nhưng cô biết giọng nói ấy của ai.

Câu nói mỉa mai của Tống Văn Khải được đồng nghiệp ở bên tiếp lời: “Hứa Áo, lẽ ra cô cũng nên đi hít thở không khí và gió biển. Bãi biển về đêm, váy trắng phấp phới, một mình cô đi dạo, sau đó có người xuất hiện, nói: “Thưa cô, tôi có thể cùng cô ngắm trăng được không?”. Diễm ngộ, đúng là một cuộc gặp gỡ trong mơ kích động bao người!”.

(*) Ý người này mỉa mai Cố Hứa Áo không biết hưởng thụ.

Cố Hứa Áo cúi đầu kiểm tra thư từ chất đống trên bàn, không ngẩng đầu lên, đáp: “Cậu đã nhìn thấy tôi mặc váy trắng bao giờ chưa, phiền cậu cho tôi mượn một chiếc để lần sau tôi còn mặc”. Cái gì mà “diễm ngộ”? Đúng là cô có gặp gỡ thật, lên giường người lạ, trong tình huống không rõ ràng đã phát triển lên thành “tình một đêm”, kết cục quả là diễm ngộ tuyệt đỉnh.

“Hứa Áo, cậu đúng là lãng phí lương thân mỹ cảnh, lãng phí từng té bào cha mẹ cho cậu”. Đồng nghiệp của cô hầu như không ai biết cô là cô nhi ở viện Phúc Lợi.

“Cậu nói nữa, tôi sẽ cảm thấy mua quả là quá lãng phí”. Cố Hứa Áo giả bộ thờng mặt lườm đồng nghiệp, thành công đuổi khéo đám bà tám này.

Đám đông đi khỏi, một lát sau, Tống Văn Khải lại bước đến, nói: “Cố Điều Độ, tài liệu hội nghị vừa xong vẫn chưa đưa lên phòng lưu trữ à?”.

Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên, “Tống, anh vội quá đấy, hay là, anh giúp tôi dọn hành lý đi vậy?”. Nói rồi, Cố Hứa Áo đưa chân đá vào chiếc va ly dưới chân.

Tống Văn Khải đỏ mặt, bỏ đi sau khi ném lại một câu: “Cô sắp xếp nhanh lên một chút, tài liệu nội trong hai ngày phải giao”.

Đám đông ngừng ngồi phía trước quay lại, thề lười với Cố Hứa Áo, “Người đàn ông nhỏ mọn này thật đáng sợ, ai mà dám lấy người như vậy chứ”.

Cố Hứa Áo mỉm cười, tay mở thư, những thứ không dùng đến thì vứt sang một bên, chẳng phải cô chưa ném mùi thối đàn bà của Tống Văn Khải. Tống Văn Khải sớm đã theo đuổi Cố Hứa Áo, nhưng bị cô từ chối. Sau khi cô được Đỗ Đức Minh điều dặt thành phiên dịch hàng đầu của công ty, “soán ngôi” Tống Văn Khải, thì chút thiện cảm còn sót lại của anh ta với cô đã tan biến hết, chỉ còn lại sự ghen ghét, thù hận. Cố Hứa Áo cảm thấy về chuyên môn thì Tống Văn Khải không có vấn đề gì, nhưng về nhân phẩm thì rất có vấn đề, có đồng nghiệp hay người chồng như vậy chẳng khác gì ôm một quả bom hẹn giờ.

Buổi tối về đến nhà, vừa mở cửa, một con vật từ bóng tối nhảy vào lòng của Cố Hứa Áo, kêu “meo” một tiếng.

Cố Hứa Áo đóng cửa lại ngồi xồm cuống, “Cầu Thặng Nhi, một mình ở nhà buồn lắm phải không?”.

Con mèo thè lưỡi liếm bàn tay của cô, rồi kêu meo meo mãi không thôi. Đá đôi giày ra khỏi bàn chân, chẳng kịp thay quần áo, Cố Hứa Áo vội thu dọn bãi chiến trường của con mèo trong hai ngày qua. Nước trong ba chiếc đĩa đều đã hết sạch, thức ăn cũng đã gắp hết.

Cầu Thặng Nhi là con mèo hoang được Cố Hứa Áo đem về nuôi. Một buổi tối sau khi làm thêm giờ về, Cố Hứa Áo nghe thấy tiếng kêu yếu ớt từ chỗ đầu cầu thang, một con mèo vô cùng bẩn thỉu đang nằm trong góc ngược mắt lên nhìn cô, lét đôi chân tập tễnh định bỏ chạy, nhưng không ngờ lại ngã kèn ra. Giây phút ấy, trái tim vốn rất cứng rắn của Cố Hứa Áo bỗng mềm đi, cô vừa vuốt ve vừa bế con mèo lên, bỗng nhiên con mèo kêu ré lên, nhìn kỹ thì thấy một chân sau của nó gãy thõng xuống. Cố Hứa Áo mang con mèo về nuôi, đặt cho nó một cái tên chẳng ra thể thống gì: “Cầu Thặng Nhi”.

Dọn nhà xong, Cố Hứa Áo lôi con mèo vào nhà vệ sinh. Mặc cho nó kêu meo meo luôn miệng và ra sức vùng vẫy, cô nhán nó vào bồn, tắm cho nó. Lát sau, cô bế con mèo đã sạch sẽ vào ngồi xuống ghế: “Cầu Thặng Nhi, chúng ta chuyển về nhà nhé, không ở đây nữa, về nhà mình thôi. Lần này suýt chết đuối, mày nói thử xem, nếu tao chết rồi mà vẫn chưa được ở trong ngôi nhà của mình một ngày nào có phải là rất thiệt thòi không?”.

Đúng như vậy, chuyện xảy ra trong lần công tác này đã khiến cho Cố Hứa Áo cảm thấy chần chừ. Trước đây cô chỉ nghĩ rằng, cô chẳng có nơi nương tựa, nếu không để dành chút tiền, đến lúc mình về già thì biết làm thế nào, già rồi mà trong túi lại không có tiền thì thật thê thảm. Nhưng lần chết đuối hụt này đã khiến cô ý thức được rằng, cho dù tuổi còn trẻ, nhưng những điều ngoài ý muốn vẫn có thể xảy ra, có thể chưa đến già, cô đã mất mạng vì những chuyện ngoài ý muốn nào đó, ví dụ như sự cố máy bay, sự cố giao thông, thậm chí bị nghẹn khi ăn. Nghĩ đến những chuyện này, cô lập tức quyết định, phúc nên hưởng thì phải hưởng, căn nhà mà cô dốc bao nhiêu tiền của mua về để ở thì dù thế nào cũng phải đến ở, dù chỉ là một đêm. Cô đã nhắm tính số tiền thu về từ các khoản đầu tư, thấy cũng chẳng kém tiền cho thuê nhà. Vì vậy, trên đường trở về nhà cô đã quyết định sau khi về Bắc Kinh sẽ lấy lại căn nhà đang cho thuê, cùng Cầu Thặng Nhi về ở, quyết không để mình sống oan chết uổng.

Nói làm là làm, Cố Hứa Áo gọi điện cho người thuê nhà nói rõ ý định của mình. Người thuê nhà là một cô gái trẻ, cũng đã mấy lần kêu ca điều kiện cho thuê nhà của Cố Hứa Áo quá phiền phức, lười thôi, vì thế cũng định tìm một căn hộ khác. Đôi bên ý hợp tâm đồng, thống nhất được ngay là thứ bảy trả nhà.

Mấy ngày còn lại, Cố Hứa Áo cũng giải quyết xong với chủ cô thuê nhà, đồ đạc cũng đã thu dọn xong, may mà đồ của cô không nhiều, chỉ có hai thùng catton và hai vali.

Sáng thứ bảy, khi nhận được điện thoại của khách thuê nhà nói đã chuyển đồ gần xong, Cố Hứa Áo dẫn nhân viên thời vụ của công ty Gia Chính về nhà mình, ngoài kiểm kê đồ dùng trong nhà, còn tiện thể quét dọn. Cô định chủ nhật sẽ chuyển về ở.

Cô gái thuê nhà ngồi vắt chân lên ghế, nhìn Cố Hứa Áo kiểm tra trong ngoài một lượt, ném chìa khóa cho cô xong thì châm một điếu thuốc. Cố Hứa Áo không thích khách hút thuốc trong nhà, bèn bảo cô gái kia tắt thuốc, nhưng cô ta phớt lờ, vẫn ra sức rít. Cố Hứa Áo không nói thêm câu nào, bước tới giật phắt điếu thuốc trong tay cô ta, dập tắt rồi ném vào thùng rác, “Nếu muốn hút thuốc thì cô cũng phải hỏi ý kiến chủ nhà chứ”.

Cố Hứa Áo giận bưng bưng, cô gái kia phùng má một hồi lâu nhưng cũng không nói gì, rồi sau đó giận dữ lấy điện thoại ra bấm số gọi, đổi giọng nũng nịu: “Tề Huy, sao anh vẫn chưa đến, chủ nhà người ta đang rất không vừa lòng đấy này”.

Cố Hứa Áo không thèm để ý đến cô ta, bảo người của công ty dọn nhà Gia Chính bắt tay quét dọn từ trong bếp ra.

Tiếng gõ cửa cộc cộc, Cố Hứa Áo nghe thấy cô gái kia mở cửa rồi đổi giọng nói năng ôn à ôn ền biết là công nhân chuyển nhà miễn phí của cô ta đã đến. Sau đó cô lại nghe thấy một giọng đàn ông hét lên đầy khoa trương: “Hừm, Tề Huy, cậu coi mình là thằng ngốc thật à, nhiều đồ như thế này, mình cho cậu mượn xe, rồi lại phải bỏ sức ra giúp cậu, cậu quả đúng là người anh em tốt”. Giọng cười ha hả của một người con trai khác: “Trung Khải, xe của mình chẳng phải hôm qua bị đâm đã mang đi sửa sao, coi như cậu đi thể dục cuối tuần đi”. Tiếp đó là giọng điệu chầy nước của cô gái kia: “Anh Bùi, thật xin lỗi, cũng chỉ vì em muốn đỡ việc, phiền đến anh rồi”.

Bùi Trung Khải tiện đà nói: “Tề Huy, đừng để cho bạn gái cậu nói chuyện bằng cái giọng đó, cẩn thận kéo sơ sĩnh là tôi tiếp quản đấy”. Anh quay đầu thấy Cố Hứa Áo tay cầm chìa khóa và ví tiền đang đứng phía sau, nhìn anh.

Cố Hứa Áo thấy nhưng người này nói chuyện mỗi lúc một khó nghe, sầm mặt xuống định ra bảo họ thu dọn nhanh lên thì lại thấy người đàn ông như âm hồn bất tán ấy. Ánh mắt hai người gặp nhau, Cố Hứa Áo vội nhìn sang cô gái kia, mặt không biểu cảm nói: “Van nước hơi lỏng, nước ngọt dây ra tủ mà không lau, kiến kéo đến, nhưng tôi không trừ tiền đặt cọc của cô, tiền của cô đây, cô đến đi”.

Trời nóng bức, lại là ngày cuối tuần, Cố Hứa Áo tết tóc thành bím buông trước ngực, mặc áo phông rộng và quần soóc bò, đi dép xỏ ngón, đôi chân đẹp khoe ra thế này lại càng đẹp. Bùi Trung Khải không khống chế được lại nhớ đến dáng vẻ Cố Hứa Áo đêm ấy, nhất là đôi chân kia, thon gọn sạch sẽ, những ngón chân cong cong trong đôi dép xỏ ngón lại càng đẹp hơn, chẳng trách Lục Tiểu Phụng nói, nếu một cô gái có đôi chân đẹp thì người dù có xấu cũng không đến nỗi nào.

Người đẹp lạnh lùng từ đâu xuất hiện khiến Tề Huy sững người, miệng cứ há hốc. Cô gái kia hẳn là không vừa lòng với biểu hiện của bạn trai, nhận lấy tiền từ tay Cố Hứa Áo, không đếm, nói: “Tề Huy, đi mau thôi”.

Bùi Trung Khải thấy Cố Hứa Áo không chỉ coi mình như người lạ, mà còn coi mình như không tồn tại, một ý đùa lố lên, anh giả bộ thân mật: “Cô Cố, sao lại không nhận ra nhau thế, tôi chẳng qua chỉ là mặc một bộ quần áo..”.

Tề Huy và cô gái kia cùng quay lại nhìn Bùi Trung Khải, trò gì nữa đây. Tề Huy trong lòng thừa rõ, lại là chuyện phong lưu của Bùi Trung Khải. Sắc mặt của Cố Hứa Áo từ trắng nõn chuyển sang đỏ ửng, đôi mắt nhìn Bùi Trung Khải như sắp tóe lửa, nhưng cô không tìm được câu nào đáp trả, tiếng Anh, tiếng Hán cô thừa giỏi, nhưng với một kẻ vô lại như thế này, cãi nhau với anh ta khác gì tự hạ thấp mình. Dù vậy cơn giận khó nén, cô lạnh lùng nói: “Quả tình tôi không nhận ra, phiền anh cởi quần áo ra!”.

Sắc mặt của Bùi Trung Khải chỗ xanh, chỗ đỏ, không hiểu sao đôi mắt cô gái này anh luôn luôn thấy mình “dưới cơ”? Lần trước người ném tiền cho anh cũng là cô ta, cứ như thế cô ta mua anh?

Trên đường về, Bùi Trung Khải phóng xe rất nhanh, Tề Huy và cô gái kia đều không dám lên tiếng. Đột nhiên, cô gái trẻ kêu lên: “Này, Tề Huy, anh vẫn giữ một chiếc chìa khóa phải không?”. Tề Huy móc chùm chìa khóa ra, quả nhiên có chiếc chìa khóa đánh riêng cho anh tiện đi về. Tề Huy lấy nó ra khỏi chùm và đang định ném đi thì Bùi Trung Khải giằng lấy. “Để tôi”.

__Hết chương 1__

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đờm Ấm Ấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuất chiêu tùy ý

Cái tên Cầu Thặng Nhi chẳng lấy gì làm hay, nhưng đó lại là một con mèo rất đáng yêu. Cầu Thặng Nhi bị một con mèo vàng to lớn rượt đuổi, vì chân bị tật nên nó không thể chạy nhanh được. Nó hoảng hốt khi bị con mèo kia đuổi kịp, nhưng con mèo kia ăn hiếp nó, mà chỉ chạy quanh Cầu Thặng Nhi hít hà. Sau mấy lần như vậy, Cầu Thặng Nhi cũng đáp lại con mèo kia bằng những động tác thân thiết tương tự. Cố Hứa Áo giống như người mẹ phát hiện ra con gái bắt đầu bước vào yêu đương, lập tức cảnh giác nghĩ tới chuyện làm thủ thuật cho Cầu Thặng Nhi, để nó không đẻ ra một đàn mèo con.

1.

Tề Huy không dám nói gì, anh biết Bùi Trung Khải đang thực sự tức giận.

“Anh Bùi, anh việc gì phải tức giận, cô ta như vậy, anh bỏ cũng đáng”. Cô gái thân nhiên bình luận. Thấy không ai nói gì, cô gái tưởng mình đã nói đúng.

“Thích thì gặp, không thì thôi. Cô ta chẳng hiểu quy tắc, cứ tưởng hào phóng như anh Bùi sẽ không đối xử tệ với mình, lại còn cứ muốn hơn!”.

“Lúc đầu đã không muốn thuê nhà của cô ta rồi, đủ thứ quy định, không cho làm cái này, không được làm cái khác. Người đâu mà kỳ quặc hết chỗ nói, chắc anh cũng phải chịu không ít nhĩ”.

“Anh Bùi...”

Tề Huy cũng ý thức được cô bạn mình đã quá nhiều lời, đang định ngăn lại thì Bùi Trung Khải đã bẻ lái, cho xe dừng bên đường, sầm mặt lạnh lùng nói với cô gái kia: “Xuống xe”.

Tề Huy lên tiếng: “Bùi Từ, đừng chấp trẻ con”.

“Hơn hai tuổi rồi còn trẻ con à? Chúng ta mười lăm, mười sáu tuổi đã có tiếng tăm rồi. Cậu đừng nói gì nữa, nếu không cậu cũng xuống luôn đi!”. Bùi Trung Khải lạnh mặt.

Tề Huy biết tính Bùi Trung Khải, nói giờ mặt là giờ mặt liền, và cũng biết anh là người cứng rắn, nói một là một, nên quay sang xoa tay, nói với cô gái: “Em xuống trước đi”.

Cô gái nước mắt rung rung: “Đây là đường vành đai ba, em biết làm thế nào? Tề Huy, em biết làm thế nào?”.

Tề Huy nhìn ra phía ngoài xe, vẫn may chưa phải là đường trên cao, móc ví ra mấy trăm tệ đưa cho cô gái. “Gọi taxi nhé”.

Cô gái biết không thể tiếp tục ngồi lại được, sụt sịt xuống xe. Bùi Trung Khải lập tức rồ ga lao vọt đi, không chút thương hoa tiếc ngọc.

“Cậu có cần phải so đo với đàn bà như vậy không?”. Tề Huy châm một điếu thuốc.

“Cậu không cảm thấy cô ta đã quá nhiều lời sao? Chưa từng thấy cô gái nào lại tự đắc đến như vậy!”.

“Ôi ôi, bỏ qua đi, bỏ qua đi, Bùi Tử, chẳng qua cũng chỉ vì một cô gái thôi, cậu tức làm gì? Không lẽ Bạch Cốt Tinh đó vẫn chưa bị cậu hạ gục, mà lại còn khiến cậu bị tổn thương? Ai da..”, còn chưa nói hết câu Tề Huy đã bị Bùi Trung Khải thụi cho một quả. Tề Huy nhăn mặt, tay này ra tay thật, chắc là bị nói trúng rồi.

Xe tới nơi, Bùi Trung Khải ném đám hành lý trước ngôi nhà Tề Huy thuê cho cô bạn gái, rồi bảo Tề Huy xuống xe. Tề Huy biết lúc này Bùi Trung Khải chưa thể nào trở lại bình thường được, nên lập tức xuống xe, rồi hét với theo chiếc xe vừa rời đi: “Hôm nay tôi mời cậu đi bả uống rượu”.

Cô bạn gái về muộn hơn Tề Huy nửa tiếng, mặt mày ủ rũ, cũng không thèm nhìn Tề Huy. Tề Huy nhờ mấy người khác chuyển đồ lên, cô gái mặc kệ anh bận rộn thu dọn, sắp xếp, còn mình hết câu kinh lại cầu nhàu. Tề Huy thấy cô cũng thật đáng thương, nhưng ai bảo cô phạm vào đại kỵ của Bùi Trung Khải. Bùi Trung Khải không thích nhất là những cô gái lảm lòi. Tề Huy bước tới ôm lấy bạn gái, bị đẩy ra nhưng anh vẫn sấn đến, rồi không để cho cô kịp phản ứng liền hôn lên đôi môi cô. Tuy đó chỉ là một nụ hôn lướt qua, nhưng cô gái dần dần không vùng vẫy nữa mà ôm lấy Tề Huy, rồi hai người lập tức tiến đến giường, hôn hít làm hòa.

Chuyện xong, cô gái nức nở: “Bùi Trung Khải là gì mà anh sợ anh ta như vậy? Hồi nhỏ anh ta dẫn anh đi đánh nhau thật, nhưng bây giờ anh cũng là một ông chủ rồi sao anh còn sợ anh ta như vậy? Anh ta làm gì được anh cơ chứ! Anh nghĩ đến điều bộ sợ sệt của anh trước mặt anh ta hôm nay mà xem!”.

Tề Huy châm điếu thuốc, chau mày, ôm cô gái trở lại, dịu dàng nói: “Chẳng phải em cũng đã biết tính cậu ấy rồi còn gì, đối với ai mà cậu ấy chẳng như vậy. Thôi nào, không nói chuyện về cậu ấy nữa. Em nghỉ một lát đi, anh đi đây”. Nói xong, không để ý đến phản ứng của cô gái, Tề Huy mặc quần áo rồi đi.

Ra khỏi cửa, Tề Huy gọi điện cho Bùi Trung Khải: “Bùi Tử, đi uống rượu đi. Đến Sắc Độ nhé, tôi chờ cậu ở đó”.

Công việc của Tề Huy khá nhàn, làm nửa năm nghỉ nửa năm. Anh mở công ty quảng cáo, chẳng phải sáng tạo gì, chỉ lad tích trữ nguồn lực để mua truyền thông, nói trắng ra là đại diện cho khách hàng đến mua thời lượng quảng cáo, một năm có được đơn hàng của mấy khách hàng lớn là coi như dư dả, ký hợp đồng xong là mời khách hàng tới tụ điểm ăn hỏi để cùng có quan hệ.

Khi Tề Huy tới quán Sắc Độ đã thấy Bùi Trung Khải ngồi trước quầy rượu, trò chuyện với cô gái bên cạnh, xem ra cô gái kia đang tìm cách thu hút anh. Bùi Trung Khải đứng là giỏi, không cần phải làm gì cũng có con gái tiếp cận,

Tề Huy chào hỏi phục vụ quen rồi đến ngồi xuống bên cạnh, Bùi Trung Khải tỏ ra rất hồ hởi với cô gái kia. Tề Huy đang định hỏi Bùi Trung Khải thì lại thấy một cô gái tóc còn ngắn hơn cả anh đi tới. Cô ta choàng tay ôm lấy cổ Bùi Trung Khải, nói với giọng thân thiết: “Anh Bùi thân yêu, anh đây rồi”.

Bùi Trung Khải chợt nhớ ra đó là cô gái anh gặp ở hộp đêm tại thành phố biển, hình như cô ta tên Tiểu Mễ. Anh khẽ gạt tay cô gái đó ra, nói bằng giọng bình thản: “Đã lâu không gặp”.

Cô gái ngồi bên vốn đã định nở con tam bành, nhưng thấy Bùi Trung Khải đứng là quen với cô gái ngông cuồng tự nhiên xuất hiện kia, thì biết ý cảm lý rượu đi chỗ khác tìm mối mới.

Tiểu Mễ mặc áo trễ cổ màu đỏ, không đeo trang sức, khiến khoảng ngực càng trắng hơn. Cô ngồi ngay xuống thế chỗ cô gái vừa bỏ đi, tay đặt trên gối Bùi Trung Khải, yếu điệu trách: “Lần trước không nói gì đã bỏ đi, nhưng có duyên nên hôm nay đã gặp lại. Đúng là nên uống mừng rồi”. Nói rồi nháy mắt tinh nghịch đầy phong tình và điệu đà.

Bùi Trung Khải thay đổi tư thế chân, khiến bàn tay Tiểu Mễ tuột khỏi đầu gối anh, nhưng cô không lấy đó làm ngượng. “Em có bạn ở đằng kia, em đến chào một tiếng”, nói rồi đứng dậy, tay đặt lên vai Bùi Trung Khải, áp cả người vào anh, miệng ghé sát vào tai anh, nói: “Bùi Trung Khải, I miss you”, sau đó mới đứng thẳng dậy, cảm lý rượu đi về phía tối.

“Bùi Tử, cậu cũng quen với cô ta sao?”. Tề Huy không nén được hỏi.

“Không quen, cô ta là ai vậy?”. Bùi Trung Khải nhấp một ngụm rượu, đáp với vẻ không mấy để tâm.

“Mọi người đều gọi cô ta là Tiểu Mễ, tên thực là Mễ Tinh Văn, người và tên chẳng ăn nhập gì với nhau. Bố cô ta là người cũng rất góm, có quan hệ với xã hội đen, hồi trước từng là một người chuyên nhận thầu, sau đó không hiểu sao lại trở thành một ông chủ kinh doanh địa ốc có tiếng. Mấy hôm trước tôi còn thấy ông ta huênh hoang trên truyền hình là sẽ tạo ra những ngôi nhà cao cấp cho những người thành ông. Tiểu Mễ có học hơn cha, cô ta vừa đi du học ở nước ngoài về, trong thời gian một tháng cậu đóng cửa tu hành, có ta đã kịp để lại tên ở khắp các hộp đêm chốn kinh thành, nghe nói không có việc gì là không dám làm. Cậu đừng có dây vào cô ta”.

Bùi Trung Khải vẫn nhắm nháp rượu, “Tôi thực sự chẳng có hứng thú gì với kiểu người như vậy”.

“Nhưng tôi lại thấy cô ta rất có hứng thú với anh, cẩn thận vẫn hơn”. Tề Huy nhìn về phía tôi với vẻ không yên tâm, cô gái đó đang điên cuồng uống rượu với hết người này đến người khác, chẳng còn phân biệt được đàn ông với đàn bà trong đám người hỗn độn đó. Nhìn mà thấy ghê. Trò này không phải là anh chưa từng chứng kiến, nhưng nhân vật chính là những người trẻ tuổi, hơn nữa lại chủ động, điều quan trọng là động tác uống rượu, không phải là ám muội mà chính xác hơn là kích tình. Tề Huy cảm thấy mình đã già, thực sự không thể nào chơi trò đó được nữa.

Cô gái kia biết tên mình, Bùi Trung Khải nhíu mày, không biết trời cao đất dày lại định đem trò lố gì ra dụ anh, biết đâu Bùi Trung Khải này cũng từng là bậc thầy phá gia chi tử.

Bùi Trung Khải giận dữ không phải vì có người nhận ra anh trong quán rượu, chuyện này anh đã gặp nhiều rồi. Ít nhất một nửa trong số những người đến đây là để tìm trò lạ, bao gồm cả kẻ đi săn và người được săn tìm. Lý do anh đến quán bar giải sầu, chính là vì cô gái có cái tên Cố Hứa Áo đã khuấy động anh.

Bùi Trung Khải không phải là chàng trai mới mười chín tuổi đôi mươi, nhưng bản tính anh vồng ngang ngạnh, càng những thứ không có được thì anh lại càng hứng thú. Anh chắc chắn Cố Hứa Áo không phải là người muốn bắt cô thả, cũng không có tâm cơ chơi đùa cùng anh, mà cô thực sự không có hứng thú gì với anh, thấy mặt anh thì không giấu nổi vẻ chán ghét không muốn nhìn. Bùi Trung Khải làm sao chịu nổi khi bị đối xử như vậy, từ trước đến nay anh muốn gì được nấy, quan hệ với phụ nữ luôn xuôi chèo mát mái, chưa có ai tránh anh như tránh tà như vậy. Không lẽ chỉ vì anh và cô không may phát sinh tình một đêm? Nói thật lòng, chuyện ấy không hề mang lại cho anh chút khoái cảm và cảm giác hưởng thụ nào, hơn nữa, nó kết thúc rất nhanh, chuyện như thế chưa bao giờ xảy ra với anh.

Bùi Trung Khải kết luận, Cố Hứa Áo là một cái hạn mà anh phải qua, hạn này không phải là hạn tiền của, hay tình cảm, cũng không thể nói rõ đó là hạn gì, tóm lại Bùi Trung Khải thấy rằng, nếu anh không làm rõ về Cố Hứa Áo thì sẽ ảnh hưởng tới hứng thú và “tính phúc” (*) của anh đối với phụ nữ trong phần đời còn lại.

2.

Chuyện tình cờ gặp Bùi Trung Khải không ảnh hưởng nhiều tới cuộc sống của Cố Hứa Áo, cô vẫn còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui chuyển đến nơi ở mới.

Cầu Thặng Nhi không quen, cứ kêu meo meo và quẩn lấy chân cô, mấy lần suýt nữa thì cô giẫm phải nó. Chẳng biết làm gì với con mèo, cô bế nó lên, cười và mắng: “Số mày đúng là khổ. Chỗ ở rộng rãi hơn trước, mày có thể chạy nhảy thoải mái, không ai kìm hãm mày, nhưng thói quen vệ sinh phải duy trì”.

Cầu Thặng Nhi kêu mấy tiếng meo meo như đã hiểu, sau đó nó không quẩn lấy chân cô nữa mà hết ngửi chỗ này, hít chỗ khác, đi một lượt lãnh địa của nó.

Cố Hứa Áo mất nửa ngày để sắp xếp đồ đạc. Nằm lên chiếc ga giường mới trải, cô cảm thấy quyết định của mình rất sáng suốt, nhà mới tốt hơn hẳn chỗ ở cũ.

Ăn con tối xong, cô mang Cầu Thặng Nhi đi dạo ngoài bãi cỏ, Cầu Thặng Nhi nhận ra nhà, chạy một cách sung sướng rồi mấy phút sau lại quay trở về.

Cái tên Cầu Thặng Nhi chẳng lấy gì làm hay, nhưng đó lại là một con mèo rất đáng yêu. Cầu Thặng Nhi bị một con mèo vàng to lớn rượt đuổi, vì chân bị tật nên nó không thể chạy nhanh được. Nó hoảng hốt khi bị con mèo kia đuổi kịp, nhưng con mèo kia ăn hiếp nó, mà chỉ chạy quanh Cầu Thặng Nhi hít hà. Sau mấy lần như vậy, Cầu Thặng Nhi cũng đáp lại con mèo kia bằng những động tác thân thiết tương tự. Cố Hứa Áo giống như người mẹ phát hiện ra con gái bắt đầu bước vào yêu đương, lập tức cảnh giác nghĩ tới chuyện làm thủ thuật cho Cầu Thặng Nhi, để nó không đẻ ra một đàn mèo con.

Vốn mới chỉ nghĩ vậy, ai ngờ, kể từ sau khi động dục, Cầu Thặng Nhi cứ nằm bên cửa sổ hoặc cửa ra vào mà kêu, ý muốn báo Cố Hứa Áo cho nó ra ngoài, nếu cô không cho nó đi thì nó sẽ kêu suốt đêm. Không chịu nổi phiền phức, Cố Hứa Áo gi vào đầu nó, mắng: “Nhất định phải chặn chính lại mày thôi, cứ thấy mèo dục là rồi cả lên, có đến mức thế không! Nếu mà tao để cho mày đi, mày sẽ bị ‘ăn’ mất thôi, rồi sau đó vác cái bụng về. Nói cho mày biết, tao không giải quyết hậu quả cho mày đâu”. Nói như vậy, cũng phải gấp rút làm thủ thuật.

Trước khi làm thủ thuật, dường như Cầu Thặng Nhi cũng có dự cảm nên nó cứ kêu luôn miệng. Cố Hứa Áo bình tĩnh giúp bác sĩ giữ nó. Bác sĩ thú y là một chàng trai trẻ, thấy Cố Hứa Áo bình tĩnh như vậy, thì vừa làm thủ thuật vừa nói: “Cô đúng là một người bạo dạn, những khách hàng nữ khác không dám nhìn tôi làm đâu, họ chỉ ném con vật cho chúng tôi rồi ra ngoài, có người còn khóc nữa”.

Cố Hứa Áo không ngẩng đầu lên, nói: “Kỹ thuật của các anh thế nào? Đừng có làm hỏng mèo của tôi là được”.

“Cô có thể lên mạng tham khảo, chỗ của chúng tôi là tốt nhất đấy”.

“Tất nhiên rồi, tôi đã đọc kỹ. Nay, tôi còn muốn hỏi một câu, làm thủ thuật xong rồi, con mèo này còn động dục nữa được không?”.

Vị bác sĩ trẻ tuổi dừng động tác, quay lại nhìn Cố Hứa Áo. Theo như anh ta biết thì chỉ có những người học y mới nói về phản ứng bản ứng của loài người và động vật một cách thẳng thắn như vậy, đúng là mình đã đánh giá thấp cô gái này rồi. Nghĩ vậy, anh ta hơi lúng túng và trả lời với vẻ đắn đo: “Theo lý thuyết thì không, nhưng cũng có thể có ngoại lệ”.

“Ý anh là bản năng đó không được quyết định bởi một cơ quan bộ phận nào trên cơ thể, thủ thuật triệt sản chỉ có thể tiến hành đề phòng về vật lý, nhưng không thể làm nó mất đi hoàn toàn ham muốn, đến mùa nó vẫn cứ động dục”.

Anh chàng bác sĩ trẻ giải thích với vẻ ngượng ngùng, sự bình tĩnh đối với vấn đề này và thái độ đối với con mèo của cô gái này khiến anh nghĩ tới Diệt

Tuyệt Sư Thái (*), từ tên của con mèo này cũng thấy được điều đó. Thế là ý định thể hiện trước mặt nữ lập tức tan biến, anh ta cúi đầu chăm chú vào làm thủ thuật.

(*)Diệt Tuyệt Sư Thái: nhân vật trong Ý thiên đồ long kí của kim dung. Bà nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc , giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh.

Chàng bác sĩ trẻ dặn dò Cố Hứa Áo trong hai ngày không được để cho con mèo vận động, cũng không cho ăn, đặc biệt chú ý đừng để nó bị đau quá mà chạy nhảy lung tung. Cố Hứa Áo đặt Cầu Thặng Nhi vào trong chiếc làn nhỏ, bên trên phủ một tấm vải. Trước khi ra khỏi cửa, cô quay đầu lại nói: “À, kỹ thuật của anh tốt lắm, còn nhanh hơn trên mạng giới thiệu mấy phút”. Anh chàng bác sĩ vốn định nói mấy lời xã giao, nghe thấy cô nói vậy, bỗng ngắc ngứ.

Trời nóng, xe bus quá tải, cũng không vẫy được taxi, Cố Hứa Áo mồ hôi nhễ nhại ôm chiếc làn đựng con mèo, tay xách túi đứng bên đường.

Đúng lúc đó Bùi Trung Khải nhìn thấy cô, vẫn áo phông và quần sooc, còn cầm làn và túi xách, trông chả khác gì các cô gái mới ra thành phố tìm việc. Mặt cô đỏ bừng, nhìn thì biết chắc là không vẫy được taxi. Bùi Trung Khải đưa mắt nhìn khu vực đông đúc, mặt trời gay gắt như vậy, e sẽ không kiếm được chiếc xe nào trống. Anh cố tình lái chiếc xe ghé sát lại. Đêm qua ngủ đầy giấc nên sáng nay anh đang rất phấn chấn, sau khi đi vượt qua cô rồi, anh cho xe quay đầu lại. Vì xe anh chạy chậm nên những chiếc xe phía sau rất nôn nóng bấm còi. Bùi Trung Khải vẫn không vội, anh vẫn kiên trì lái xe theo sau cô.

Cố Hứa Áo vẫn không vẫy được xe, xem ra cô không còn khỏe như trước, tay ôm chiếc làn, chiếc túi to trên vai chốc chốc lại tuột xuống, cô đành phải dừng lại, đặt nó trên làn rồi mới đi tiếp. Thế rồi đột nhiên một chiếc xe đỗ lại cạnh bên tỏa thêm hơi nóng. Trong lòng cô thấy bức bối, đã nóng rồi giờ lại thêm một chiếc máy phát nhiệt, cô vội xách chiếc làn định đi tiếp. Cửa kính của chiếc xe hạ xuống, một khuôn mặt thò ra: “Cô Cố, đi dạo phố à?”.

Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông có khuôn mặt với nụ cười giả tạo , không nói gì định bỏ đi, đúng lúc đó Cầu Thặng Nhi trong làn như đã hết thuốc mê, bắt đầu giãy giụa đau đớn. Cố Hứa Áo đành phải ngồi xuống, mặc cho mồ hôi nhễ nhại, vén tấm khăn phủ lên vuốt ve, vỗ về nó.

Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo vỗ về đồ dành con vật trong làn, rõ là vẻ dịu dàng của một cô gái với thú cưng, không còn thấy vẻ lạnh lùng khô khan, đàn bà đúng là chóng thay đổi.

Cố Hứa Áo cúi đầu nhìn Cầu Thặng Nhi đang kêu thảm thiết, rồi lại ngẩng lên nhìn mặt trời gay gắt, trong lòng quyết định ngay, gã họ Bùi này có thể làm gì được mình, mình chẳng có tài sản, địa vị gì , chẳng có gì khiến người khác phải cướp bóc hoặc bắt cóc . Nghĩ vậy, cô đứng thẳng lên đặt tay lên cửa xe, nói: “Anh Bùi, có rảnh không, cho tôi đi nhờ một đoạn, không xa lắm đâu, tôi sẽ trả tiền”.

Bùi Trung Khải hoàn toàn không ngờ Cố Hứa Áo lại chủ động đi nhờ xe, thời gian anh có, anh vốn chỉ định đùa cợt với cô gái đã khiến anh phải chịu thua, nhưng dường như cô gái ấy không chịu như vậy.

Cố Hứa Áo thấy Bùi Trung Khải không nói gì, bèn nói: “Nếu anh Bùi không tiện, thì coi như tôi chưa nói gì”.

Đang định quay người bỏ đi, thì bàn tay đặt trên cửa xe của Cố Hứa Áo bị giữ lại, cô quay lại, Bùi Trung Khải cười, nói: “Cô Cố nóng tính quá, không cho tôi cân nhắc một chút sao. Chuyện nhỏ thôi mà, đâu cần phải trả tiền nè”.

Bàn tay bị một người đàn ông nắm, so với cảm giác nóng bừng trên người cô thì bàn tay ấy vô cùng mát mẻ. Cô vội gạt tay Bùi Trung Khải ra, “Vậy thì cảm ơn anh Bùi”. Nói rồi cô cúi người xách chiếc làn, cẩn thận trải chiếc khăn vải lên chiếc ghế da ở hàng sau rồi mới đặt làn lên.

Bùi Trung Khải không hề bỏ sót chi tiết khi Cố Hứa Áo gạt tay anh, khuôn mặt trắng nõn của cô bị mặt trời chiếu ửng hồng lại càng thêm đỏ. Cô gái này còn “non” lắm, bị đàn ông nắm tay mà đã như vậy, đừng có giả bộ là ghê gớm nữa.

Cố Hứa Áo khẽ vuốt ve con mèo, miệng nói: “Cầu Thặng Nhi, không đau đâu, chờ chút nữa là về tới nhà thôi”. Bùi Trung Khải nghe vậy phì cười, nhìn vào kính chiếu hậu thì thấy Cố Hứa Áo nhìn mình với vẻ cảnh giác, anh không nói gì, vẫn lái xe như thường.

Anh rất nhớ cái tên Cầu Thặng Nhi, đêm hôm đó, trong lúc ngủ mơ, Cố Hứa Áo đã lầm bầm rằng: “Cầu Thặng Nhi, đừng đùa nữa!”. Lúc đó Bùi Trung Khải đã tưởng rằng đó là tên một anh chàng nhà quê nào đó, trong lòng còn thấy tiếc thay cho Cố Hứa Áo, thậm chí còn thấy ghen vì một người như Cố Hứa Áo lại đã từng bị gã nhà quê đó chạm vào. Hóa ra đó lại là tên của một con mèo. Nghĩ lại những chuyện đã từng xảy ra trong đêm kỳ lạ đó, trong lòng Bùi Trung Khải chợt thấy râm ran. Bỗng nhiên một chiếc xe đạp từ trong ngõ lao ra, Bùi Trung Khải bẻ lái đạp phanh. May mà chiếc xe đạp chỉ hơi loạng choạng một chút, người đi xe đạp là một cậu bé vừa đi vừa đeo tai nghe. Bùi Trung Khải không nén được, văng ra một câu: “Shit”.

Cố Hứa Áo bị va vào thành của một chiếc xe hàng trước, bất giác đưa tay nắm chặt lấy chiếc làn bên trong có Cầu Thặng Nhi, nó kêu meo meo mấy tiếng. Cố Hứa Áo bóp trán, trừng mắt nhìn phía sau lưng Bùi Trung Khải, lái xe không nhìn đường mà còn mắng người khác.

Cả hai người bụng thì thâm rứa nhưng không nói ra miệng. Cố Hứa Áo không nói cho Bùi Trung Khải địa chỉ của mình, khi chiếc xe tới trước khu, cô bèn bảo xe dừng lại, rồi sau đó lấy tờ hai mươi tệ đưa cho Bùi Trung Khải. Tất nhiên không đời nào Bùi Trung Khải lại cầm lấy, anh nói: “Coi như giúp bạn bè, sao lại tính toán chuyện tiền nong?”. Cố Hứa Áo vẫn kiên quyết trả và nói với vẻ lạnh lùng: “Trước khi lên xe tôi đã nói rồi, tôi không thể nhờ không anh được”.

Bùi Trung Khải biết là Cố Hứa Áo muốn vạch rõ ranh giới với mình, cười lạnh đáp:

“Lần nào cô Cố cũng trả tiền, sợ rằng phải liên quan đúng không? Cô cảm thấy cái giá này là phù hợp à? Nếu đã không muốn nhờ không, thì dùng cách khác cũng được mà”. Nói rồi đột nhiên kéo tay Cố Hứa Áo, nửa người trên của Cố Hứa Áo đổ về ghế trước, ngã vào lòng Bùi Trung Khải, cô vẫn

chưa kịp kêu lên tiếng nào thì môi cô đã bị môi Bùi Trung Khải bịt chặt lấy.

Cố Hứa Áo ra sức vùng vẫy nhưng vì bị kẹt giữa Bùi Trung Khải và hai chiếc ghế ở hàng trước nên không thoát ra được. Trong lòng cô rất sợ, nhưng đúng lúc cô tưởng chừng bị ngạt đến nơi thì môi Bùi Trung Khải rời khỏi môi cô. Vì ở khoảng cách rất gần nên cô có thể nhìn thấy rất rõ ánh mắt của Bùi Trung Khải. Tuy trong lòng rất sợ, nhưng miệng cô vẫn nói cứng: “Anh đừng là đồ bỉ ỉ, vô sỉ”.

“Biết tôi vô sỉ và bỉ ỉ như vậy không phải là chuyện của một lần, hai lần, thế mà cô vẫn còn lên xe của tôi. Nếu đã chê tôi là bỉ ỉ thì tránh xa tôi một chút. Cô chủ động lên xe, sao lại còn oán trách tôi?”.

Cố Hứa Áo trừng mắt tới mức đỏ cả lên: “Anh vô sỉ, hạ..”.

Hai từ “hạ lưu” chưa kịp thoát ra thì một lần nữa cô lại bị cưỡng hôn. Lần này Bùi Trung Khải đã nổi giận, răng của hai người va vào nhau côm cốp. Cố Hứa Áo càng ra sức vùng vẫy thì lại càng tạo cơ hội cho Bùi Trung Khải có được tư thế thích hợp hơn.

Nếu nhìn từ phía ngoài xe thì sẽ nghĩ rằng Cố Hứa Áo đã nhào từ ghế sau lên ghế trước, chủ động hôn Bùi Trung Khải. Động tác của Bùi Trung Khải dần dần trở nên bừa bãi hơn.

Cố Hứa Áo rất sợ, ngay cửa ra vào của khu nhà, lại đứng vào buổi trưa, người ra người vào đông đúc, thậm chí bảo vệ khu nhà còn ở ngay gần phía đầu xe, không lẽ anh ta định diễn trò trai gái ngay bây giờ? Cố Hứa Áo cố tránh những nụ hôn của Bùi Trung Khải, dịu giọng cầu xin: “Xin anh, đừng có ở đây..”.

Ánh mắt của Bùi Trung Khải lạnh hơn cả hơi lạnh trong xe, nhưng giọng nói thì lại rất khiêu khích: “Vậy cô nói xem nên ở đâu?”.

“Anh..”

“Định nói tôi làm sao, nói rằng tôi vô sỉ hạ lưu, bỉ ỉ?”.

Bùi Trung Khải không hề thương hoa tiếc ngọc: “Nếu cô không nói ở đâu, vậy để tôi quyết là được”. Bùi Trung Khải chỉnh chiếc ghế ngả về phía sau, kéo tuột Cố Hứa Áo từ phía sau lên phía trước và đặt vào vị trí ghế phụ, rồi một tay túm chặt lấy tay Cố Hứa Áo, một tay nắm vô lăng, rồ ga, lái xe vào trong tiểu khu.

Cố Hứa Áo bị lôi khỏi xe, rồi bị kéo vào trong thang máy trong tình trạng đầu óc mụ mị, loáng thoáng nghe thấy tiếng của Bùi Trung Khải cười nói với cô gái trực thang máy và cả tiếng kêu thảm thiết của Cầu Thặng Nhi.

Bùi Trung Khải đi vào nhà Cố Hứa Áo, đặt chiếc làn xuống nền nhà, ném chiếc túi xuống, rồi quay sang nói với cô: “Cô Cố, về đến nhà rồi”.

Cố Hứa Áo ra sức đẩy Bùi Trung Khải: “Anh.. Anh rút ngay ra khỏi nhà tôi!”.

“Tôi phát hiện rằng, việc mà cô Cố thích làm nhất chính là vong ân bội nghĩa, lấy oán báo ân. Tôi đưa cô về nhà, cô không biết cảm ơn, mời tôi một cốc trà mà còn bảo tôi rút đi. Không lẽ đây là cách mà cô đối xử với khách? Đúng là hiếm gặp trên đời”. Bùi Trung Khải quay lại rót một cốc nước.

“Rót cuộc là anh muốn gì?”. Cố Hứa Áo dựa vào tủ, tay sờ vào một vật vuông vuông.

“Tôi muốn làm gì ư? Là cô mời tôi tới, cô bảo tôi đứng ở đó, nên tôi nghĩ chỉ có thể là nơi này. Không lẽ tôi hiểu sai? Cô cảm thấy khách sạn tiện hơn à?”. Bùi Trung Khải uống nước, và thậm chí còn kéo ghế ngồi xuống.

“Anh là đồ lưu manh!”. Cố Hứa Áo không thể tiếp tục nghe được nữa, không kịp nghĩ thêm, cô ném ngay vật mà tay cô sờ thấy.

Bùi Trung Khải nghiêng người tránh, hóp bụng bay qua thái dương anh, rơi xuống đất đánh “bịch” một tiếng. Đường đổ hết ra sàn nhà. Cầu Thặng Nhi nghe vậy cũng kêu ré lên một tiếng.

“Bây giờ tôi lại phát hiện ra rằng cô rất thích bạo lực!”. Cảm giác đau rát ở thái dương khiến Bùi Trung Khải nổi giận, vốn dĩ anh chỉ định dọa cô thôi, nhưng cô gái này liên tiếp thách thức anh.

Cố Hứa Áo nhìn Bùi Trung Khải tiến dần từng bước về phía mình, đuôi mắt bị rách một vết, máu đang rỏ ra, trong lòng thấy hơi hồi hận.

Chỉ chừng năm, sáu bước chân là Bùi Trung Khải đã dừng lại trước mặt Cố Hứa Áo rồi đưa tay giữ cằm cô, “Cố Hứa Áo, cô đừng có được đằng chân lân đằng đầu. Chọc tức tôi, cô sẽ khó tránh việc gánh chịu hậu quả”.

Cố Hứa Áo cảm thấy hơi hướng của một con dã thú, nhưng vẫn cứng mồm: “Bùi..Anh đừng có mà làm bậy”, Cố Hứa Áo vẫn chưa biết tên anh.

Bùi Trung Khải bỗng cảm thấy rất khoái chí, “Họ Bùi, tên Trung Khải, Bùi Trung Khải, như thế là làm quen rồi nhé. Sao lại là làm vậy, chúng ta đều là những người văn minh, người văn minh đối với người văn minh không cần thiết phải làm bậy. Cô không phản kháng thì tất nhiên tôi sẽ không làm bậy”.

Hai tay Cố Hứa Áo bị giữ chặt như kim không sao vẫy được, cố tránh khuôn mặt Bùi Trung Khải đang ghé sát lại, cô nói: “Bùi Trung Khải, anh không phải là người. Tôi sẽ tố cáo anh!”.

“Cô tố cáo tôi? Bảo vệ và hàng xóm đều nhìn thấy cô trong trạng thái dính chặt vào bạn trai và chủ động hôn tôi. Người trong thang máy cũng nhìn thấy

cô dựa sát vào lòng tôi thân thiết. Lý lẽ của cô liệu có chấp nhận được không? Lúc đầu, tôi đã không đưa cô tới đồn cảnh sát chỗ khách sạn ấy là tốt lắm rồi. Cô “cẩn thuốc” rồi leo lên giường người khác, cởi bỏ quần áo để dụ dỗ tôi”. Bùi Trung Khải ghé sát vào Cổ Hứa Áo, “Cô Cổ, hình như cô đã chiếm đoạt tôi, hơn nữa, hành động xong cô còn cho tôi tiền”.

Cổ Hứa Áo nhìn thấy cái miệng đáng ghét đang nói những lời dối trắng thay đen, rõ ràng là anh ta sai. Trong cơn tức giận, cô lấy đầu húc vào người Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải bị húc vào cằm rất đau, cơn giận dục trong lòng anh lại càng bốc cao, tay càng bóp chặt hơn, anh dồn Cổ Hứa Áo ép chặt vào tường, rồi ép lấy môi cô một cách không thương tiếc.

Trong lòng Cổ Hứa Áo vô cùng hoảng hốt, mồ hôi cô toát ra, “Bùi Trung Khải, anh là đồ cầm thú. Tôi hận anh!”.

“Cô vốn đã hận tôi rồi, thêm một lần nữa thì có sao?”. Đường như Bùi Trung Khải đã quyết tâm.

Tầm rèm trước giường đang đưa bán loạn, che khuất cuộc hỗn chiến giữa hai người.

3.

Chuyện xong, Bùi Trung Khải thấy trong lòng rất bức bối phiền muộn, cô ấy dù sao cũng là một cô gái, mình không cẩn thận đã cướp đi hạnh phúc đầu tiên của cô gái ấy, vì thế cô ấy đã hận mình cũng là đúng, nhưng sao sự việc lại ra nông nổi này? Sự nhẫn nại và lạnh lùng trước đây của mình đâu rồi? Anh đưa tay gạt mái tóc xòa kín mặt Cổ Hứa Áo, nhưng cô tránh sang bên, anh đành tiu nghỉu rót một cốc nước đặt trên bàn.

Mái tóc của Cổ Hứa Áo xòa ra đen nhánh, che kín mặt cô, người cô quấn chặt trong tấm chăn, cô nói bằng giọng lạnh lùng: “Chúng ta coi như đã hết nợ nần, anh cứu mạng tôi, tôi nợ anh, tất cả đã thanh toán xong! Anh đã nhận lấy đãi ngộ mà ân nhân muốn có, còn với tôi, những gì đã mất là do tôi tự chuốc lấy! Anh đi đi!”.

Bùi Trung Khải lái chiếc xe lao đi với tốc độ hơn trăm dặm Anh, luồn lách giữa dòng xe đông đúc của thành phố, khiến cho những chiếc xe khác tức giận bấm còi inh ỏi. Anh dừng lại ở bên cạnh quán Sắc Độ sau khi qua rất nhiều chỗ ngoặt và ngã rẽ.

Quán Sắc Độ buổi chiều không rầm rộ đón khách mà chỉ mở cửa hờ bán một số đồ uống thông thường. Mấy đôi tình nhân ngồi sát bên cửa sổ cùng uống chung một cốc nước giải khát, điều bộ thân mật bọc lộ không chút kiêng dè giữa buổi trưa. Sắc Độ ban ngày đẹp dịu dàng là nơi gặp gỡ của những đôi yêu nhau, Sắc Độ ban đêm là đèn màu lấp lánh là chỗ hẹn hò bí mật của những cặp tình nhân.

Một lát sau, Bùi Trung Khải vẫn không sao lấy lại bình tĩnh. Sự việc đã phát triển tới mức không thể kiểm soát được. Bùi Trung Khải không phải là người thích cưỡng ép phụ nữ, đặc biệt là trong chuyện chăn gối.

Kể từ hồi đi học Bùi Trung Khải đã có cả đồng con gái thích. Hình thức của anh khá, nếu anh mặc áo sơ mi trắng và quần đen thì trông chả khác gì những học sinh Ba tốt mà thầy cô yêu mến, trông anh còn rất ngoan ngoãn, không có vẻ gì là nghịch ngợm. Có lần Tề Huy đã nói đùa rằng, những cô gái tốt thì muốn cứu vớt anh, còn những cô gái xấu lại muốn lôi kéo anh.

Khi tốt nghiệp cấp hai, Bùi Trung Khải đã đánh gãy hai chiếc xương sườn của kẻ khiêu khích anh. Sau mấy lần đánh nhau sau đó, Bùi Trung Khải tiếp tục nhận được lời thách đấu của giới xã hội đen, anh càng trở nên “nổi tiếng”, trở thành nhân vật số một và được mọi người gọi là “la sát mặt ngọc” vì mặt mũi trắng trẻo nhưng ra đòn rất hiểm.

Sau đó, anh bỏ học, lăn lộn ngoài xã hội mấy năm, ngông nghênh hống hách, anh hùng anh hươu chán rồi lại cái tà quy chính, đăng kí thi chuyên ngành tiếng anh, nhận bằng cử nhân, sau đó đổi ngành, dựa vào thành tích tiếng Anh xuất sắc trở thành thủ khoa nghiên cứu sinh chuyên ngành Luật thương mại quốc tế, tốt nghiệp xong lựa chọn sang Mỹ học MBA hai năm, trở về nước hợp sức với người khác lập nghiệp, hoàn thành triệt để quá trình chuyển biến ngoạn mục mà người khác khó có thể tưởng tượng, từ cận bã hội trở thành người ưu tú. Đến nay, công ty của anh làm ăn tương đối phát đạt, nhất là kể từ sau khi hỗ trợ các doanh nghiệp trong nước thực hiện thành công việc mua lại mấy công ty quốc tế lớn, công ty Trung Đình đã tạo được tiếng tăm nhất định trong giới cùng ngành. Mười mấy năm trên thương trường, Bùi Trung Khải chưa khi nào gặp phải những khó khăn khiến anh phải nôn nóng.

Ngay sau hôm chuyển nhà, Bùi Trung Khải đã tiến hành điều tra về Cổ Hứa Áo. Điều khiến anh ngạc nhiên là Cổ Hứa Áo nhìn có vẻ không thể coi thường ấy lại là một đứa trẻ mồ côi đến từ cô nhi viện Phúc Lợi. Cô lớn lên ở một thành phố nhỏ miền Nam. Năm mười bảy tuổi thi đỗ vào chuyên ngành tiếng Anh của một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh, trong thời gian học đại học đã thực tập ở công ty Giai Dịch Quốc Tế. Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, cô ở lại làm việc tại Giai Dịch Quốc Tế, hiện là phiên dịch hàng đầu của công ty. Năm nay cô hai mươi sáu tuổi, chưa có bạn trai và cũng chưa từng yêu ai, rất thuần thực chuyên môn, tính cách lạnh lùng, rất ít giao du với người khác.

Không thể phủ nhận là quá trình nẩy tiếng trước rất tuyệt, mặc dù lúc đầu Cổ Hứa Áo phản ứng rất dữ dội, nhưng không vì thế mà ảnh hưởng tới tâm trạng thường thức người đẹp của Bùi Trung Khải. Cuối cùng, trước sự điên cuồng của Bùi Trung Khải, Cổ Hứa Áo cũng mất đi sự tự chủ, mái tóc đen xòa ra trên gối, trên giường, tôn lên làn da ửng hồng, tạo thành một hình ảnh hoàn mỹ. Bùi Trung Khải thỏa mãn với “mảnh đất hoang” đã được mình khai khẩn, mặc dù anh phủ nhận mình là người coi trọng trinh tiết, nhưng không thể phủ nhận sự thích thú và tự hào của một người đàn ông sau khi là người đầu tiên mở toang cánh cửa ham muốn của một cô gái. Cảm giác ấy không kém gì cảm giác khi mở được cánh cửa của một thành trì kiên cố.

Bùi Trung Khải uống một hơi hết cạn cốc rượu, ánh mắt trời mỗi một lúc một nhân dần, quán rượu mỗi lúc một nhộn nhịp, từng tốp năm tốp ba những người trẻ tuổi và cả những người không còn trẻ lần lượt đi vào. Hôm nay là khoảng thời gian yên tĩnh chỉ có một lần trong một tháng của Sắc Độ, không kể đến DJ và đội biểu diễn với những trang phục kỳ quái, trên sân khấu chỉ có một ca sĩ đang hát với cây đàn ghi ta dưới ánh đèn sân khấu.

Trò gây cười “uống rượu một cách tinh táo” ồn ào nhất mà Sắc Độ tổ chức vào tối thứ bảy thu hút không ít người, hoặc là do khác biệt hoàn toàn với cái

tên rất kêu của nó, hoặc là do những người thường xuyên sống với rượu muốn được “thanh tịnh” một chút, nhưng dù sao thì nó cũng rất hợp với tâm lý của nhiều người, không muốn ồn ào, gây gổ, chỉ ngồi nhìn và lắng nghe ca sĩ ôm cây đàn ghi ta hát hết bài này đến bài khác.

Chủ đề hôm nay là những bài hát thời đi học, khi bài “Người bạn cùng bàn vừa vang lên”, thì phía dưới lập tức trở thành một dàn hợp ca. Bùi Trung Khải không có những chuyện buồn thời trai trẻ ấy nên vịn bàn đứng dậy định đi, nhưng vừa đi qua hai chiếc bàn thì bị một người từ phía sau giữ lại.

“Anh Bùi thân yêu, không ngờ anh cũng có ở đây”.

Bùi Trung Khải quay lại nhìn, thì ra là Tiểu Mễ, hôm nay cô ta mặc một bộ đồng phục lính thủy, lớp trang điểm trên mặt cũng nhẹ nhàng rất nhiều, mái tóc ngắn được giấu dưới một mớ tóc giả dài cùng với một chiếc cặp có chiếc nơ hình con bướm, nếu không phải đang ở Sắc Độ thì hình ảnh này sẽ khiến người khác nghĩ rằng đó là một thiếu nữ xinh đẹp trong sáng. Nhìn chiếc bàn mà cô ngồi thì thấy những chàng trai và cô gái ngồi đó cũng mặc những bộ trang phục gần giống như vậy. Bùi Trung Khải chợt hiểu ra, họ đã mượn chủ đề của Sắc Độ để lập nhóm, anh cười, nói: “Các cô bé, ngoan lắm”.

Tiểu Mễ ngược đôi mắt dưới hàng tóc mai thẳng tắp, nhìn anh một cách điệu đà, “Anh Bùi không muốn chơi với bọn em một lúc sao?”.

Bùi Trung Khải thôi cười, “Tôi già rồi, chủ đề này cũng không hợp với tôi. Mọi người chơi đi, tôi về đây”. Nói xong, anh gạt tay Tiểu Mễ rồi định đi, nhưng không ngờ Tiểu Mễ giữ anh rất chặt và vì thế anh bị kéo theo. Anh nghe thấy một tiếng loạt tiếng huyết sáo, quay đầu lại nhìn anh không khỏi chau mày. Chiếc váy của Tiểu Mễ quả là rất ngắn, nó chỉ vừa đủ trùm kín mông, nên trong lúc hai người lôi kéo nhau, những người ngồi đây đều đã nhìn thấy hết.

“Anh Bùi, em cũng không muốn ở lại nữa”. Tiểu Mễ dẫu đôi môi đỏ, kéo tay Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải không muốn lằng nhằng với một cô gái nhìn chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi ở một nơi như vậy, nên bước nhanh ra khỏi quán. Tiểu Mễ loạng choạng bước theo sau, miệng không ngừng gọi: “Từ từ đã nào! Từ từ đã nào!”.

Ra khỏi cửa quán, Bùi Trung Khải hất mạnh tay của Tiểu Mễ ra: “Cô về đi!”. Giọng anh tuy không to nhưng rất nghiêm nghị.

“Anh đi đâu vậy?”. Tiểu Mễ xoa cổ tay, nghiêng đầu nhìn Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải không nghĩ rằng một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu lại có đôi mắt lạnh lợ đến vậy, trong lòng thấy rất không ưa, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Tôi đi đâu cũng không liên quan gì đến cô. Cô cứ việc chơi trò của mình đi”.

“Em muốn chơi với anh”.

“Cô chơi không nổi đâu và tôi cũng không muốn chơi với cô”. Bùi Trung Khải rào bước nhưng lập tức bị thân hình mềm mại áp sát, một giọng nói đầy sức cảm dỗ như mạ quý vang lên. “Chưa chơi thì làm sao biết được chơi không nổi, anh có muốn chơi không?”.

Bùi Trung Khải đẩy cô ta ra, “Cô còn nhỏ tuổi không hiểu phép tắc, tôi không trách cô. Hy vọng lần sau đừng để xảy ra sự việc tương tự”.

“Vậy em muốn về nhà, anh đưa em về nhé”. Tiểu Mễ vẫn không phát ý trước thái độ lạnh lùng của Bùi Trung Khải, mắt cô nhìn về phía chiếc xe, giọng nhõng nhẽo như của đứa trẻ đòi kẹo, khác hẳn với con người lạnh lợ lúc trước.

“Xin lỗi, tôi uống rượu không lái xe, nếu cô thiếu tiền, tôi có thể cho cô một trăm đồng đi taxi về nhà”. Bùi Trung Khải không mắc kè, lấy một tờ tiền từ trong ví ra. Tiểu Mễ cướp lấy tờ tiền ném lại một câu “Tạm biệt”, rồi quay người chạy trở lại quán rượu. Gió làm bay mái tóc và tà váy, nhưng chủ nhân của nó vẫn không thèm để ý.

Bùi Trung Khải châm một điếu thuốc, gọi một chiếc taxi, anh nghĩ bụng, nếu mình có một đứa con gái như vậy thì chắc chắn sẽ đánh cho nó gãy chân rồi nhốt trong nhà, chơi bời như vậy, là thân con gái chỉ có thiệt mà thôi. Nghĩ xong lại thấy buồn cười, thì ra mình đã từ từ yếu lên chính yếu rồi, nếu là mười mấy năm về trước chắc mình cũng không thể nào hiểu nổi suy nghĩ này. Thời gian đúng là không là gì nhưng chẳng có ai là không phải tuân theo! Chửi thầm một tiếng, Bùi Trung Khải ngẩng đầu lên nhìn tài xế đang quay lại nhìn anh, ý muốn hỏi: “Muốn đi đâu?”.

Ngồi đến nửa đêm, thấy cổ họng đau rát, Cố Hứa Áo bò dậy tìm nước uống trong bóng tối như một bóng ma. Cầu Thặng Nhi đang nằm dưới sàn nhà, cảm nhận được bàn chân của chủ, bật dậy kêu meo meo. Kể từ lúc làm xong thủ thuật đến bây giờ, hầu như Cố Hứa Áo không nó ngang gì đến nó.

Cố Hứa Áo ngồi xổm, mái tóc dài xòa xuống, cô bật chiếc đèn bên cạnh nhìn vết thương của Cầu Thặng Nhi, mọi thứ đều bình thường. Cô khẽ vỗ đầu con mèo rồi đứng dậy súc miệng, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, gạt những sợi tóc xòa xuống ra sau gáy, giật mình nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương. Đó là một khuôn mặt hơi nhợt nhạt, mắt sưng vù, tóc tai rối bời.

Nhìn người trong gương, cô khẽ nhếch môi lên, nhưng đôi mắt không hề có ánh cười. Ngây người một hồi, cô cúi người xuống rửa mặt cẩn thận, rồi lấy chiếc lược gỡ những đám rối ở đuôi tóc, rồi chải từ chân tóc đến ngọn tóc. Có lẽ nước lạnh đã làm mềm làn da, sắc mặt của cô bây giờ trông đã khá hơn.

Đưa mắt nhìn xuống dưới, cô mới phát hiện ra những vết bầm đỏ trên ngực, dưới ánh đèn nhợt nhạt trong nhà tắm, nó càng trở nên đẹp một cách gọi tình. Sờ vào những vết bầm đỏ, nghĩ đến việc mình từ chỗ phản kháng mạnh mẽ đến lúc buông xuôi thả lỏng nặc cho Bùi Trung Khải muốn làm gì thì làm, mỗi một sự thay đổi rất nhỏ trên cơ thể đều khiến cô vừa thấy sợ vừa thấy hoang mang: Đàn bà rút cục là gì nhỉ? Sao lại có thể ít phút trước còn căm hận người đàn ông trước mặt mình đến tận đỉnh một lúc sau đã lại có thể mặc người ấy và cùng người ấy hưởng thụ. Không lẽ những vui thú của thể xác đã phân bội lại suy nghĩ và trái tim của mình?

Cô tắm qua rồi quay trở lại giường nằm. Phía đông trời dần dần hừng sáng. Cô mơ màng thiếp đi, khi tỉnh dậy thì đã sáng, hy vọng mọi điều u ám sẽ tan theo bóng đêm.

Đầu đau dữ dội, cổ họng vẫn đau rất như cũ. Không biết làm thế nào, cô đành gọi điện đến công ty xin nghỉ phép. Sau đó, cô thu dọn mọi thứ trong nhà, lọ đường đã được đặt lên bàn, những viên đường văng ra cũng đã được thu gọn về một chỗ, quần áo được đặt trên ghế. Cố Hứa Áo đột nhiên thấy căm ghét, đem đồ hết đường vào trong thùng rác. Cô cũng giang tay ném thẳng hộp đường màu trắng mà một góc vẫn dính chút máu vào thùng rác.

Đến trưa, cổ họng lại càng rất hơn, Cố Hứa Áo thấy hơi lo. Đến bệnh viện khám, thì ra họng hơi bị viêm, hỏa cấp công tâm, nên bị tổn thương ít nhiều.

Tề Huy sai cấp dưới đem chiếc xe mà Bùi Trung Khải để trước quán rượu mang về công ty. Cấp dưới về báo cáo: “Chiếc xe của bạn sếp cũng thật là bất mất, suốt dọc đường lái chiếc xe về đây tôi không biết phải nói gì, cũng không thể xóa được, đành liều mang về”.

Tề Huy xuống sân nhìn, cửa sau của chiếc xe đã bị ai đó viết một dòng bằng một thứ màu rất nổi: Bùi thân yêu, em đã quyết chọn anh rồi. Những người xung quanh đều bật miệng cười thầm, anh cũng cười, mà đầu chỉ có cửa phía sau, đến cả cửa xe, và đuôi xe cũng bị viết những câu tương tự. Tề Huy gọi điện cho Bùi Trung Khải, cười ha ha, khiến Bùi Trung Khải ở đầu dây bên kia nổi cáu, đến lúc đó Tề Huy mới nói: “Anh đến lái xe về đi”.

Bùi Trung Khải nổi giận. Vì cuộc họp quan trọng ngày hôm nay anh mới nhờ Tề Huy đến quán Sắc Độ lái xe về hộ. Anh đáp: “Cậu lái đến đây là xong”.

“Đừng, nó quá bất mất. Không hiểu sao cấp dưới của tôi lại có đủ dũng khí để lái nó về nhà, tôi đã có tuổi rồi, không chịu nổi sự kích động đó đâu”.

“Cậu nói gì thế?” Bùi Trung Khải đang nghĩ đến chuyện vừa bàn trong hội nghị, không còn đầu óc nghe Tề Huy nói.

“Anh lại có chuyện đào hoa gì thế? Những lời cầu xin tình yêu được viết đầy trên xe của anh. Tôi xấu hổ lắm, không lái được đến đó đâu”. Tề Huy cố nín cười, nói.

Bùi Trung Khải có lẽ cũng đã biết là có chuyện gì, “Cậu xóa đi là xong thôi mà”.

“Tôi mà xóa đi thì anh lại không được nhìn thấy”. Tề Huy đùa.

“Sao mà nhiều lời thế, tôi nay lái chiếc xe sạch sẽ đến đây”. Anh tắt điện thoại, mặt cau có, cái cô Tiểu Mễ này bám mình thật rồi.

Buổi tối, Tề Huy chờ ngoài cửa công ty Bùi Trung Khải, đây là khu tắc đất tắc vàng của thành phố. Có lúc anh đã nghĩ, tốt xấu đều có, từ một học sinh Ba tốt bỗng nhiên gây lộn, đánh nhau rồi từ chỗ đánh nhau trở thành đàn anh đàn chị, lúc đầu diu dặt mấy đàn em làm ăn, cuộc sống cũng khá là thư nhàn, nhưng rồi Bùi Trung Khải nói rằng muốn đi học tiếp, hơn nữa rất nghiêm túc, điều khiến cho người khác phải lác mắt là anh còn học lên nghiên cứu sinh. Tề Huy cũng chịu ảnh hưởng, bỏ tiền học chuyển ngành quảng cáo, rồi tồn tại bằng nghề ấy cho đến bây giờ, ít nhiều cũng làm được một số điều, so với cuộc sống giang hồ thì tạm coi là đi đúng đường.

Tề Huy ném mẩu thuốc xuống đất, anh càng ngày cảm thấy phục Bùi Trung Khải.

“Thưa, ở đây không được tùy tiện ném đầu thuốc”. Một nữ công nhân vệ sinh chừng hơn bốn mươi tuổi nhìn Tề Huy.

Tề Huy cúi người nhặt đầu thuốc lên, ném vào túi rác cạnh người nữ công nhân ấy, miệng nói: “Xin lỗi”, rồi phui tàn thuốc trên tay, thấy mình càng ngày càng gương mẫu.

Tề Huy ngẩng đầu lên nhìn thấy Bùi Trung Khải đang ra khỏi thang máy, bên cạnh là một cô gái trẻ xinh đẹp, không nhìn cũng biết cô gái đó thuộc loại Bạch Cốt Tinh. Anh quay lại nhìn màu đen trên thân xe dưới ánh mặt trời, nếu những dòng chữ đó không xóa đi, không hiểu nó sẽ như thế nào.

“Đây là Tề Huy, bạn từ hồi nhỏ. Đây là Lỗ Hành khách hàng của tôi”. Bùi Trung Khải giới thiệu một cách đơn giản để hai người làm quen với nhau. “Ta cùng đi ăn cơm nhé”.

Tề Huy ngồi ở phía sau nhìn cô gái tên là Lỗ Hành đang cười nhẹ nhàng chào mình, rồi sau đó tập trung nói chuyện với Bùi Trung Khải. Lỗ Hành nói muốn ăn một món đặc biệt một chút nên không muốn tới nhà hàng, cô còn nói muốn tìm hiểu cuộc sống trong các con ngõ nhỏ ở Bắc Kinh.

Tề Huy nhìn bộ trang phục công sở tinh tế của Lỗ Hành, chợt nảy ra ý muốn làm cho cô bạn gái thuộc loại giỏi giang của Bùi Trung Khải bộc lộ sự vụng về, vì vậy bèn nói: “Đi ăn lẩu cay đi, tôi biết gần đây có một quán nhỏ, rất ngon”. Nói rồi nhìn đồng hồ và bổ sung: “Bây giờ đi vẫn còn kịp, sẽ không phải chờ lâu đâu”.

Lỗ Hành cười nói: “Bùi Trung Khải, chúng ta tới đó đi”.

Bùi Trung Khải không hiểu suy nghĩ của Tề Huy, bèn lờm anh qua tấm gương chiếu hậu, rồi quay vô lăng, cho xe chạy tới quán đó.

Quán nằm trong ngõ, phía trước bài trí đơn giản, nhưng chứa được rất nhiều người, Tề Huy lấy số rồi nói to: “Tuyệt, tuyệt, chờ hơn chục phút là được”.

Lỗ Hành đến trước cửa quầy gọi một lò thức ăn, bê đến cả một đĩa đầy, cô thè lưỡi, nói như một đứa trẻ: “Xin lỗi nhé, ngửi thấy thơm quá, ai chủ chi đừng có mà kỳ kèo đấy”.

Bùi Trung Khải mỉm cười, chỉ vào Tề Huy: “Cậu ấy chen vào, nên để cậu ấy trả tiền”.

Tề Huy mỉm cười lâu lỉnh, “Đáng bao nhiêu đâu?”.

Quả nhiên là Lỗ Hành rất thích, một tay cầm giấy ăn lau mồ hôi, còn một tay thì gấp thức ăn liên tục chẳng còn thấy đâu đáng điệu nữa nhận, lịch sự lúc trước. Tề Huy cắn đũa cười, bị Bùi Trung Khải đưa chân dưới gầm bàn giẫm cho mấy cái, Tề Huy nén đau, nhìn bốn xung quanh, đúng lúc đó nhìn thấy Cố Hứa Áo đang đi vào. Tề Huy khẽ huých Bùi Trung Khải rồi hất cằm về phía cửa ra hiệu.

Bùi Trung Khải quay lại nhìn thấy Cố Hứa Áo đang cúi đầu xem thực đơn. Hôm nay cô mặc một bộ váy sợi bông, tóc buộc túm đuôi ngựa, sắc mặt không được tốt lắm, thỉnh thoảng lại húng hắng ho, không nhìn vào ai, chỉ chăm chú chọn món.

Khi Cố Hứa Áo bê đĩa thức ăn quay về chỗ, mắt cô nhìn quanh một lượt nhưng không dừng lại chỗ nào. Bùi Trung Khải bắt gặp co người lại, nhưng lập tức nhận ra rằng, Cố Hứa Áo không nhìn thấy bọn họ, cô đi về phía bên cạnh bọn họ rồi ngồi xuống ăn cùng bàn với những người khác.

Tai của Bùi Trung Khải trở nên rất thính, anh nghe thấy giọng nói khàn đặc của Cố Hứa Áo: “Không đủ cay, cho thêm chút nữa?”, “Có tương ớt không?”, rồi thỉnh thoảng lại húng hắng ho mấy tiếng. Bùi Trung Khải cảm thấy dường như Cố Hứa Áo đang tự làm khổ mình, giọng nói đã như thế rồi mà vẫn muốn ăn ớt, cô là người sống nhờ vào chiếc cổ họng cơ mà.

“Điệu bộ có vẻ không cay như hôm ấy”. Tề Huy nhìn chăm chú về phía Cố Hứa Áo, nói.

“Rất cay, sao lại không cay, lưỡi của tôi tê hết rồi đây này”. Lỗ Hành đang lấy nước uống thì nghe thấy câu nói này.

Tề Huy phì cười, biết là Lỗ Hành hiểu sai, nhưng cũng không sửa lại mà nói với vẻ nghiêm chỉnh: “Bọn tôi ăn quen rồi nên không cảm thấy cay, còn cô, có lẽ đây là lần đầu phải không?”.

Bùi Trung Khải chỉ mỉm cười không nói gì, chỗ anh ngồi cách chỗ của Cố Hứa Áo một chiếc bàn, trong lòng anh không muốn để cô nhìn thấy mình.

Tề Huy nhìn thấy Cố Hứa Áo ra sức đổ ớt vào bát, không nên được há miệng ra dốc nước vào, như thể mình cũng đang bị cay. Nhìn sang thì thấy Bùi Trung Khải cũng uống nước, Lỗ Hành thì đang ở bên, không biết quan hệ khách hàng này sẽ phát triển đến đâu, Tề Huy đành kìm lại, hỏi với giọng ân ý: “Vẫn rất cay, phải uống nước thôi, liệu có phải cổ họng bốc khói đến nơi rồi không nhỉ?”.

Bùi Trung Khải gấp một miếng rong biển cho vào miệng chậm rãi nhai, không để ý lời của Tề Huy. Tề Huy ngồi tựa vào ghế chăm chú nhìn bóng nghiêng của Cố Hứa Áo. Bùi Trung Khải mà anh biết là người tuyệt đối không sợ bạn gái có quá khứ, cho dù còn đang yêu hay đang hận, gặp thì gặp, thành phố này rộng lớn như vậy, tránh không gặp chỉ khi không còn nhìn thấy mặt trời, hoặc là làm bạn, hoặc là làm những người xa lạ của nhau, rất thoải mái, hợp thì ở bên, không hợp thì chia tay, đó là lý luận của Bùi Trung Khải. Nhưng cô gái đang ngồi trước mặt anh đây không đơn giản chỉ là một người xa lạ, lần trước Bùi Trung Khải đã chủ động nói chuyện trước, chưa biết chừng quan hệ của họ không phải đơn giản như vậy.

Cố Hứa Áo ăn rất nhanh, sau ăn hết nửa bát canh cay thì cũng đã dùng hết một túi giấy ăn, cô bịt chiếc mũi đỏ ửng và đôi môi tê dại đứng dậy định đi thì người từ phía sau có người gọi: “Cô Cố”.

Thấy Cố Hứa Áo sắp bước đi, Tề Huy vội đứng dậy, không kịp đưa mắt ra hiệu cho Bùi Trung Khải mà đã vội lên tiếng. Cố Hứa Áo quay đầu lại nhìn. Tề Huy khua tay, “Cô Cố, ở đây”.

Thực ra, Cố Hứa Áo đã không còn ấn tượng gì với Tề Huy vì vậy cô dùng ánh mắt không hiểu trên người Tề Huy mấy giây, sau đó nhìn sang bên cạnh thì thấy Bùi Trung Khải, ánh mắt cô hơi lóe lên, rồi sau đó thẳng người lên, đưa mắt nhìn Tề Huy, nói với giọng lạnh nhạt: “Anh cũng tới ăn cơm”.

“Cô Cố đã chuyển về ở đó rồi chứ. Căn nhà rất tuyệt đấy”. Tề Huy kéo dài câu chuyện.

“Cũng được, cảm ơn. Mọi người cứ ăn đi nhé, tôi về trước đây”. Cố Hứa Áo khẽ nhếch môi lên, gạt đầu rồi quay người. Chỉ có Bùi Trung Khải mới nhìn thấy bàn tay cầm chiếc ví của cô run lên, lưng cô cứng đờ.

Tề Huy ngồi xuống mà chưa nói hết ý, cũng không nhìn thấy Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo như thế nào, nhưng anh cảm thấy có một ánh mắt sắc như lưỡi dao, anh thầm kêu trong lòng, đã quá, đã quá.

Bùi Trung Khải không nói gì. Lỗ Hành chống cằm, nói: “Anh Bùi, tôi thấy các cô gái mà hai người quen rất xinh đẹp. Có lẽ cô ấy thấy tôi ngồi bên cạnh anh nên thấy ngại không muốn đến ngồi cùng. Có cần tôi giải thích rõ, rồi bảo cô ấy đến ngồi cùng không?”.

Tề Huy nói: “Cô Lỗ, cô cũng là một trong số đó. Có anh chàng đẹp trai của chúng tôi ở đây, muốn làm quen những cô gái không xinh đẹp cũng khó”.

Lỗ Hành bịt miệng cười nghiêng ngả, cô đã nhìn thấy, tuy là Tề Huy nói chuyện với cô gái kia, Bùi Trung Khải chỉ ngồi im, nhưng chỉ có ma mới không nhận ra là người có chuyện chính là anh ta, Tề Huy chỉ là người khơi mào, nói hộ. Vì thế, Lỗ Hành tiện mồm nói: “Anh Tề thật là hóm hỉnh. Này, Bùi Trung Khải, anh ấy đang chọc anh đấy”.

Bùi Trung Khải uống nốt ngụm nước cuối cùng, nhìn Tề Huy bằng ánh mắt lạnh lùng, đáp: “Cậu ấy không có việc gì làm nên nghĩ ra trò đấy”.

Tề Huy cảm thấy như có hơi lạnh ào tới, trong lòng có chút linh cảm không tốt, anh đã nghĩ chuyện này quá đơn giản. Cố Hứa Áo rất khác với lần trước, tinh thần có vẻ không tốt, mắt hơi sưng, mặt cũng không có vẻ cứng rắn, mạnh mẽ. Cô không thèm nhìn và cũng không để ý tới Bùi Trung Khải, nhưng Bùi Trung Khải vẫn nhìn, chứ không khiêu khích theo kiểu con mèo bị giẫm phải đuôi như lần trước. Chuyện này rốt cuộc là sao nhỉ?

Tề Huy đưa Lỗ Hành về khách sạn, rồi sau đó chuyển lên ngồi ở vị trí ghế phụ, cô nén một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn bật ra câu hỏi: “Anh Bùi, tôi nhìn

suốt một buổi tối rồi, vết thương trên đầu anh là vì sao vậy?”.

“Không cần thận bên bị va”. Bùi Trung Khải đáp với vẻ nghiêm túc.

“Tôi nhìn thì thấy không như vậy, nếu là va thì phải rách da, còn vết thương này của anh giống như là bị một vật gì đó đập vào”. Tề Huy không biết sợ. Ai cũng biết câu, hiểu kỳ hại chết con mèo, nhưng những người hiểu kỳ trên đời này vẫn có rất nhiều. Bùi Trung Khải không nói gì, Tề Huy càng được thể, “Có phải ép người khác làm theo ý mình nên là bị người ta cào cho không?”. Tề Huy chỉ định đùa cho vui, vì theo như anh biết thì từ trước đến nay chỉ có con gái theo đuổi Bùi Trung Khải, nếu Bùi Trung Khải chưa bao giờ bị hù dọa thì muốn thả câu ai đó.

“Liên quan gì đến cậu? Cậu thấy tôi phải sử dụng đến thủ đoạn hèn hạ đó sao?”. Nói đến đây, Bùi Trung Khải cảm thấy chột dạ, đúng là anh đã không sáng suốt dùng hạ sách, ép Cố Hứa Áo theo ý mình, nhưng anh tự an ủi, cuối cùng tuy hai người chưa phải là đều thích thú như nhau, nhưng cũng có thể coi là phối hợp tạm được, nếu nói theo tình hình ấy thì cũng có thể hiểu là anh đã không phá vỡ nguyên tắc của mình.

Bùi Trung Khải cố thuyết phục mình như vậy, chà, một sự bắt đầu tồi tệ, một quá trình tuyệt vời, một kết cục thú vị.

“Bùi Từ chó tự tin như vậy, tôi thì đang nghĩ đến khi nào phụ nữ giỏi giang hơn một chút, sẽ xuất hiện một nữ hiệp không bị anh mê hoặc, sau đó cái bẫy để anh rơi vào, rồi khiến anh dâng tiền của, dâng tuổi xuân, bán gia sản, bán thân xác, cuối cùng chẳng còn gì, còn người đẹp thì bỏ đi mất, để lại cho anh một đồng đô nát”. Tề Huy dường như bị chính tưởng tượng của mình làm cho kích động, tiếp tục nói: “Đúng rồi, phải xuất hiện một người phụ nữ như vậy”.

“Cậu mong tôi mặt vận đến thế sao?”. Bùi Trung Khải không nén được, cười lớn.

“Sao lại không mong, mong ngày mong đêm, mong có một người trả mối hận cho tất cả phụ nữ trong thiên hạ”.

“Cứ như lời cậu nói thì tôi là một tên ác bá, gat đàn ông dối đàn bà không bằng. Cậu ghen với tôi à?”.

“Bùi Từ, tôi thấy cái cô Cố ấy, Cố Hứa Áo ấy có những phẩm chất ấy, trông hơi lạnh lạnh, nhưng đáng tiếc cũng bị anh nhuộm màu rồi, nữ hiệp vẫn chưa lớn, công lực chưa đủ mạnh, đáng tiếc, đáng tiếc quá!”. Tề Huy thấy Bùi Trung Khải cũng vui theo nên rất đắc ý.

“Cậu rút cục có biết thế nào là nghiêm chỉnh hay không vậy?”. Bùi Trung Khải không nén được lên tiếng đe dọa.

Tề Huy lập tức ngậy người, vừa mới vui vẻ như vậy, thế mà trở mặt ngay được. “Anh đúng là đồ mặt chó”, Tề Huy giận dữ nói một câu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ không thèm để ý gì đến Bùi Trung Khải nữa.

Bùi Trung Khải nghĩ cũng thấy mình hơi quá đáng, nên cười ngượng nùng, chuyển sang chủ đề khác: “Cậu có biết Lỗ Hành không?”. Thấy Tề Huy không thèm bắt chuyện với mình, bèn nói tiếp: “Cô ấy tới hợp tác với chúng tôi. Trung Đình có thể nhận được một đơn hàng lớn, làm tốt thì cũng sẽ được như các cậu không làm gì mà vẫn đủ ăn nửa năm”.

“Anh là ông chủ lớn, đâu thèm để ý gì đến cuộc sống tầm thường như chúng tôi”. Tề Huy giận dữ nói.

“Lỗ Hành là người của tập đoàn ấy cử đến để tìm hiểu, họ định ra nước ngoài mua lại một công ty khoáng sản lớn và muốn Trung Đình tư vấn”. Bùi Trung Khải tiếp tục nói.

“Tôi đang nghĩ không biết tại sao anh lại tỏ ra ân cần với người ta thế, quanh quẩn một hồi thì ra có âm mưu ở bên trong”. Tề Huy vừa nghe đến chuyện này liền lấy lại tinh thần.

“Là bọn họ tìm đến Trung Đình trước, chẳng qua là tôi nghĩ cách thể hiện mặt tốt nhất của Trung Đình ra để họ thấy rằng họ đã không tìm nhầm người”.

“Hi hi, bao gồm cả tổng giám đốc tư vấn đẹp trai và những tay chân ở phía sau”.

“Rốt cuộc là có thể nói chuyện được với cậu hay không vậy? Cậu nào cũng nhắc tới chuyện bao gái. Tôi thấy mấy năm rồi mà cậu chả trưởng thành thêm được gì, chỉ nghĩ đến chuyện theo đuổi con gái”. Bùi Trung Khải không chịu đựng điệu bộ của Tề Huy thêm được nữa.

Tề Huy lúc lắc đầu, “Đừng vội phủ nhận như vậy, chuyện còn hồi sau cơ mà”.

Bùi Trung Khải không thèm để ý đến Tề Huy nữa, để Tề Huy ở ngoài ngõ, rồi quay ngoắt lái xe về nhà.

Bùi Trung Khải cảm một lon bia, nằm xuống ghế. Hôm nay là đêm trăng tròn, bầu trời đêm rất đẹp, nhưng lòng anh lại trĩu nặng, nhắm mắt lại là lập tức thấy hiện lên đôi mắt sưng mọng và lạnh lùng của Cố Hứa Áo.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đời Ấm Áp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đấu pháp ở quán rượu

Có hai người cười hích hích lư trong sân nháy. Bùi Trung Khải ngồi dựa thoải mái trên ghế. Không hiểu tại sao, hề nhìn thấy Cố Hứa Áo là anh lại muốn chọc cô, thấy cô căng thẳng phòng vệ và đối đầu với mình, anh lại thấy trong lòng dậy lên một niềm thích thú khó tả. Bề ngoài tưởng chừng cô rất thông minh và bình tĩnh, nhưng thực tế lại rất nhạy cảm và căng thẳng, có lúc lạnh nhạt và bình thản, nhưng có lúc lại... Rốt cuộc cô là người thế nào?

1

Cố Hứa Áo nằm trên giường xem ti vi, hai nhân vật nam nữ chính cũng nằm trên giường vừa nói những lời tình tứ vừa vuốt ve nhau. Mặt của cô chợt đỏ bừng, vội đổi sang kênh khác, không thể nào tiếp tục xem như không có chuyện gì giống như trước đây nữa, không hiểu sao cô lại nghĩ tới những chuyện đó.

Tắt ti vi, Cố Hứa Áo ném điều khiển sang một bên và kéo chăn ngủ, nhưng chỉ ít phút sau cô lại đập tung ra, trong người thấy nóng bừng, không biết có phải do thời tiết hay không nữa?

Ngày hôm sau, Cố Hứa Áo uể oải ngồi dậy khỏi giường, cổ họng vẫn rất khó chịu. Cho Cầu Thặng Nhi vào làn, Cố Hứa Áo xách nó đi dạo. Đột nhiên chuông điện thoại réo vang, vội mở máy ra nghe, thì ra là Đỗ Đức Minh gọi đến. Ông ta hỏi ngay lập tức: “Cô đang ở đâu vậy?”.

Cố Hứa Áo nhìn bốn xung quanh, khẽ nói: “Ở bên ngoài”.

“Cô mau đến đây đi, công ty có việc quan trọng”.

“Nhưng em đang nghỉ ốm”. Cố Hứa Áo không muốn bị công việc quấy rầy vào lúc này.

“Tạm thời hoãn lại, nếu không thì không kịp nữa đâu”, Đỗ Minh Đức nôn nóng.

Cố Hứa Áo nhìn Cầu Thặng Nhi đang ngay ro ro bên cạnh, rồi xách làn, vẫy taxi đến công ty.

Cô gái ở quầy lễ tân của công ty đưa mắt chào Cố Hứa Áo, một đoàn đồng nghiệp nam nữ hỏi cô sao hôm nay lại ăn mặc thoải mái như vậy. Đặt chiếc làn lên bàn, rồi chặn một cuốn sách lên để phòng Cầu Thặng Nhi nhảy ra khỏi làn, cô vội vàng chạy đến phòng của Đỗ Đức Minh.

“Sao cô lại ăn mặc như thế này?”. Nhìn thấy Cố Hứa Áo trong điệu bộ đó, ông nói giọng phàn nàn. “Thôi được, cô tìm một bộ quần áo nào kha khá hơn một chút rồi theo tôi đi gặp khách hàng”. Đỗ Đức Minh dừng lại một chút, “Cố Hứa Áo, cô đã theo tôi nhiều năm như vậy rồi, có một số việc cô cũng đã biết được cơ bản, tôi và tổng giám đốc Thân Vệ Quốc lập công ty Giai Dịch Quốc Tế, phát triển đến bây giờ thì giữa hai chúng tôi đã nảy sinh rất nhiều ý kiến khác nhau. Bây giờ lại có thêm mấy tổng giám đốc nữa, nói thực lòng, tôi không muốn rời xa Giai Dịch, nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Hạng mục lần này là do tôi kiếm được, chỉ có cô mới giúp được tôi việc này, hạng mục hoàn thành thì tôi mới có thể ở lại Giai Dịch, nếu thất bại, thì chỉ còn cách khăn áo rời khỏi đây”. Nói đến câu cuối, Đỗ Đức Minh rất buồn, điều mà Cố Hứa Áo chưa thấy bao giờ.

Cố Hứa Áo im lặng nghe Đỗ Đức Minh nói. Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc cùng nhau lập ra công ty Giai Dịch Quốc Tế, mấy năm gần đây, quan hệ giữa hai người từ chỗ thầy trò thân thiết đã trở thành thù ghét lẫn nhau, Thân Vệ Quốc không còn kính trọng Đỗ Đức Minh như trước, càng ngày càng tỏ ra không vừa lòng với quá trình tích lũy vốn vất vả, và có ý định vươn tay tới tận lĩnh vực bất động sản. Đỗ Đức Minh đã nhiều lần khuyên nhưng không được, ngược lại Thân Vệ Quốc lại càng thù ghét ông hơn và chỉ nghĩ cách đẩy ông ra khỏi Giai Dịch, nhưng vì nhân viên trong công ty phần nhiều là do Đỗ Đức Minh chiêu đãi, nên nhất thời không thể thực hiện được ý định đó.

“Hứa Áo, cô cũng đừng lo nhiều việc như vậy, chỉ cần làm tốt đơn hàng này là được”. Đỗ Đức Minh xua tay, “Mau đi thay quần áo đi, tôi chờ cô ở phòng họp”.

Cố Hứa Áo vào phòng thay một bộ trang phục màu trắng, nhìn qua con Cầu Thặng Nhi trong làn, rồi dặn đồng nghiệp ở bàn phía dưới để ý đến nó giúp, sau đó vội vã đến phòng họp.

Trong phòng họp đã có năm người ngồi, ngoài Đỗ Đức Minh, Thân Vệ Quốc và Tống Văn Khải còn có một người đàn ông trung tuổi và một cô gái trẻ mà Cố Hứa Áo không quen. Cô bước vội đến ngồi xuống bên cạnh Đỗ Đức Minh, rồi ngược mắt lên nhìn cô gái trẻ, người ấy mỉm cười với cô, Cố Hứa Áo cảm thấy đó là một người tử tế nên cũng mỉm cười gật đầu một cách lịch sự.

Đỗ Đức Minh giới thiệu tình hình một cách đơn giản, đối tác là một doanh nghiệp lớn, muốn thực hiện một cuộc mua bán sáp nhập quốc tế, công việc khảo sát ban đầu đã thực hiện gần như xong, đang bước vào giai đoạn đàm phán, muốn mời một phiên dịch cao cấp vào đoàn đàm phán của họ.

Cố Hứa Áo nhìn tập tài liệu trong tay hai người đó, nhìn thấy một trang ghi quá trình công tác của cô. Người đàn ông họ Trịnh, xem xong bản sơ yếu lý lịch, chậm rãi nói: “Cô Cố còn trẻ mà đã làm nhiều việc lớn rồi”.

Đỗ Đức Minh tiếp lời: “Tuy cô ấy còn trẻ nhưng đã là nhân viên lâu năm của Giai Dịch Quốc Tế, kể cả thời gian thực tập thì đã là tám năm rồi”.

Chủ nhiệm Trịnh quay sang nhìn cô gái trẻ: “Cũng trạc tuổi như Tiểu Lỗ đây. Chà, các cô bây giờ ai cũng giỏi giang, hơn hẳn lớp già chúng ta rồi”.

Cô gái được gọi là “Tiểu Lỗ” nhìn Cố Hứa Áo cười và nói: “Cô Cố, chúng ta đã gặp nhau rồi”. Thấy Cố Hứa Áo có vẻ không hiểu, cô bèn mỉm cười: “Trong quán lẩu cay”. Nói rồi chớp mắt, ý nói: Tôi sẽ không mách ông chủ của cô về việc ngày hôm qua cô trốn làm đâu.

Nghe vậy Cố Hứa Áo mới nhớ đến chuyện trong quán lẩu cay, đúng là có một cô gái ngồi trước mặt Tề Huy, vì cô gái ấy có khuôn mặt rất Tây, nên ít nhiều cũng để lại ấn tượng cho cô, cô mỉm cười cảm ơn thiện ý của cô gái đó và nói: “Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ”.

“Phụ nữ quen nhau nhanh thật, chỉ đi phổ cùng nhau mấy lần là đã có thể thân thiết như chị em. Cô ấy là Lỗ Hành, Hứa Áo phải làm cho tốt vai trò chủ nhà đấy nhé”. Đỗ Đức Minh nhanh chóng chớp lấy thời cơ, giới thiệu Cố Hứa Áo trước khi Thân Vệ Quốc kịp nói gì. Cố Hứa Áo chỉ nhìn thoáng cũng nhận ra vẻ mặt sầm lại của Thân Vệ Quốc và vẻ không vui của Tống Văn Khải.

Cố Hứa Áo dọn đồ, bé Cầu Thặng Nhi lên định đi thì điện thoại bàn đổ chuông, Thân Vệ Quốc gọi điện báo cô đến chỗ anh ta. Trong lòng Cố Hứa Áo thấy thắc mắc, Thân Vệ Quốc rất ít khi nói chuyện trực tiếp với cô, cho dù đã trở thành phiên dịch cao cấp của công ty nhưng phần nhiều cô vẫn chỉ báo cáo công việc với Đỗ Đức Minh, cô chỉ gặp Thân Vệ Quốc những khi họp hành.

Cố Hứa Áo thấy không yên tâm về Cầu Thặng Nhi, và lại cô vẫn đang trong thời gian nghỉ phép nên mang theo cả chiếc làn có con mèo nằm trong tới phòng của Thân Vệ Quốc.

“Chủ tịch Thân, anh gọi tôi à?”

Thân Vệ Quốc thấy Cố Hứa Áo bước vào, bèn lên tiếng: “Cô Cố, việc hôm nay tương đối gấp, nghe nói cô vẫn đang trong thời gian nghỉ ốm, thế mà Tổng giám đốc Đỗ vẫn gọi cô đến, ai bảo cô là phiên dịch hàng đầu của công ty chúng ta, thật là vất vả cho cô”.

“Thưa, không sao đâu ạ”. Câu nói đó nghe sao mà chướng, chẳng phải là khen, mà hình như đang ly gián. Cố Hứa Áo không hiểu Thân Vệ Quốc muốn nói gì với mình, nên đành trả lời với tâm lý phòng vệ rất cẩn thận.

“Đừng lo lắng quá, vụ này thực sự rất lớn, vì thế trước lúc cô xuất quân, tôi muốn nói chuyện với cô một chút, để cô bớt lo lắng, thể hiện trình độ của công ty Giải Dịch chúng ta một cách tốt nhất”. Thân Vệ Quốc đứng dậy, rót cho Cố Hứa Áo một cốc nước.

Cố Hứa Áo vội đón lấy cốc nước, đáp với vẻ cung kính: “Chủ tịch Thân, có điều gì xin anh cứ dặn dò, tôi cũng lo lắng lỡ để xảy ra sai sót”.

“Tiểu Cố, tuy trình độ chuyên môn của cô không vấn đề gì, nhưng đúng là đừng lên kiêu ngạo, vì đây là công việc làm cho công ty lớn, trong hai tháng tâm trí của cô phần lớn phải dồn vào việc này, và do chủ nhiệm Trịnh của tập đoàn Nhạc Trung quản lý, trong tình hình bình thường không cần phải về công ty nữa”.

Cố Hứa Áo ngậy ra, Đỗ Đức Minh hoàn toàn không nói gì với cô về chuyện phải ở đó không về công ty trong hai tháng, cô cũng chỉ nghĩ là đi công tác trong một tuần là cùng. Đây là điều chưa từng có ở công ty.

Nhìn vẻ mặt của Cố Hứa Áo, Thân Vệ Quốc nói: “Sao, tổng giám đốc Đỗ vẫn chưa nói với cô à? Ông ấy cũng biết thôi, cô cứ yên tâm mà làm việc ở đó nhé”.

Vừa ra khỏi phòng của Thân Vệ Quốc, Cố Hứa Áo gặp ngay Đỗ Đức Minh, ông nhìn cô từ đầu đến chân một lượt và không nói gì.

Ôm con Cầu Thặng Nhi, Cố Hứa Áo cảm thấy gió lạnh ủa vào mặt, cô chẳng qua chỉ là tấm bia đỡ trong cuộc tranh giành đấu đá giữa Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc, chỉ có điều nước cờ khác nhau mà thôi, Đỗ Đức Minh thì sử dụng ngón ân huệ, khiến cô lúc nào cũng phải nhớ rằng ông là người dúi dất cô đi theo con đường phiên dịch, còn Thân Vệ Quốc thì lại sử dụng chiêu lưu đày ra biên ải. Đỗ Đức Minh vừa để cô cảm ơn hàng của tập đoàn Nhạc Trung, Thân Vệ Quốc lập tức giới thiệu cô đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Hứa Áo tới thẳng khách sạn mà tập đoàn Nhạc Trung ở tại thành phố, tất cả nhóm chuyên gia cô vẫn và bộ phận mô giới đều tập trung ở đây.

Khi cô tới trước cửa thang máy thì đúng lúc cánh cửa sắp đóng lại, cô vội chạy vào, “Chờ với”. Cánh cửa đang đóng lại rồi lại mở ra, Cố Hứa Áo bước vào, quay nói với người bên trong: “Cám ơn”.

Bùi Trung Khải đứng ở góc thang máy, nhìn dáng người mềm mại của Cố Hứa Áo bước vào, rồi sau đó nghe nói hai từ “Cám ơn” rất rõ, xem ra cô hòng của cô đã đỡ hơn nhiều rồi. Con người ta thật kỳ lạ, khi chưa quen biết thì thế giới này như một mê cung khổng lồ, biết bao nhiêu người quen thuộc đều rời đi, còn những người đi tới đều là người lạ, nhưng khi quen biết thì lại thấy thế giới này giống như một góc phố, quay chỗ nào cũng có thể gặp phải.

Cố Hứa Áo mặc một bộ váy liền, mái tóc dài được búi sau gáy, cài trâm cẩn thận. Bùi Trung Khải nhìn cô thích thú, nghĩ, cô ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy đến đây không biết có phải là theo lời mời không.

Cửa thang máy bật mở, nhìn theo bóng Cố Hứa Áo đi ra, trong khoảnh khắc thang máy đóng lại, Bùi Trung Khải chợt nhận ra là mình cũng tới tầng này, nên vội chen ra. Hành lang trải thảm, lên khi bước chân lên đó không hề có tiếng động. Cố Hứa Áo đi rất nhanh, suýt nữa va vào người khác ở chỗ ngoặt, nên vội đưa tay đỡ lấy đầu và nói: “Xin lỗi”. Một hồi lâu không nghe thấy người bị va nói gì, cô ngẩng đầu lên, bất ngờ bắt gặp một đôi mắt đen, cả người cô chợt đờ ra như bị điện giật.

Bùi Trung Khải bước chậm, thế rồi bị người khác va phải ở chỗ ngoặt, cúi đầu xuống nhìn thì nhận ra chiếc trâm có đường vân hổ phách.

Cố Hứa Áo vội vàng sửa sang lại đám tài liệu trong tay, miệng nói xin lỗi trong khi đầu vẫn không ngẩng lên. Bùi Trung Khải đứng yên, quá tình cờ khiến người ta không biết phải làm thế nào.

Trong khoảnh khắc Cố Hứa Áo ngẩng lên nhìn anh, sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng Bùi Trung Khải nghĩ, cô ấy đã thực sự coi mình là hung thân mất

rồi, bèn chia tay ra một cách lịch sự, nói: “Cô đi trước đi”.

Ánh mắt Cố Hứa Áo lộ vẻ nghi hoặc, sau đó bước đi. Bùi Trung Khải định gọi, nói rằng đi vòng đường đó thì sẽ xa, nhưng rồi lại thôi và đi theo lối gần hơn. Đi một vòng mới tìm thấy phòng họp, ngồi xuống hai phút thì mới thấy Cố Hứa Áo bước vào phòng họp, mắt nhìn những người có mặt ở đó với vẻ bình thản, rồi lặng lẽ ngồi xuống phía cuối bàn. Trong lòng Bùi Trung Khải đã hiểu ra.

Đúng lúc đó thì Lỗ Hành bước vào, vừa nhìn thấy mọi người bèn chấp hai tay, “Xin cảm ơn những nhân tài của thủ đô đã ủng hộ Nhạc Trung. Tôi xin thay mặt chủ tịch Lỗ cảm ơn mọi người”. Mọi người đứng dậy bày tỏ sự cảm ơn và vinh dự.

“Lần này Nhạc Trung chuẩn bị mua một công ty ngành mỏ ở nước ngoài, cũng là công ty do các cơ quan hữu quan nhà nước giới thiệu, có nghĩa là chúng tôi cũng đã có sự chuẩn bị, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Nhạc Trung thực hiện giao dịch kiểu này, tiền lệ trong nước không nhiều. Vì thế, hội đồng quản trị quyết định đưa các bộ phận trung gian vào, tập trung mọi sức lực thực hiện thắng lợi bằng được! Nói một câu thật lòng, nếu việc này không thành, tôi chẳng còn mặt mũi nào quay về gặp các phụ lão ở Giang Đông nữa. Hôm nay, trong tập thể này của chúng ta có công ty tư vấn, văn phòng luật sư, phòng kế toán, công ty đánh giá, công ty phiên dịch, mọi người là tinh túy nhất trong tinh túy, tất cả xin trồng cây vào mọi người”. Chủ nhiệm Trịnh nói những lời này với vẻ rất chân thành, khiến tất cả những người có mặt ở đó đều xúc động, có người lập tức tỏ rõ quyết tâm: “Nhất định phải thực hiện thành công vụ mua lại và sáp nhập này, quyết tâm đóng góp sức lực cho Nhạc Trung”.

Tiếp đó chủ nhiệm Trịnh giới thiệu Lỗ Hành ngồi bên: “Đây là người liên hệ trong tập thể của chúng ta, cô Lỗ Hành, người phụ trách liên lạc đối ngoại của Nhạc Trung. Lần này cô ấy cũng được cử tham gia công việc này. Mọi người làm quen, có việc gì cứ tìm đến cô ấy. Tiểu Lỗ phụ trách việc điều phối công việc về đàm phán mua bán sáp nhập hàng ngày, mong mọi người phối hợp với cô ấy”. Mọi người có mặt ở đó đều rất ngạc nhiên, Lỗ Hành còn trẻ mà đã giữ vị trí quan trọng như vậy ở một doanh nghiệp siêu lớn, hơn nữa lại cùng họ với chủ tịch hội đồng quản trị, nếu không phải cha con thì cũng có quan hệ họ hàng.

Lỗ Hành mỉm cười đứng dậy, nói: “Tôi là chân chạy, xin nói với mọi người hai điều. Một là, mọi người có vấn đề gì thì nhất định phải trao đổi với tôi. Hai là, tôi chưa quen với Bắc Kinh, nên mong mọi người giúp đỡ”. Trước những lời đề nghị kèm theo nụ cười của cô gái xinh đẹp, không ai có thể từ chối.

Sau khi giới thiệu vấn đề và phân công công việc, Cố Hứa Áo biết mình không phải là nhân vật quan trọng gì, nhiệm vụ của cô chỉ là dịch thật chính xác trong quá trình đàm phán. Cô thăm dò tính, ôn lại từ chuyên ngành một lượt rồi sưu tầm một ít tư liệu để nghiên cứu, việc này không có gì là khó. Trong khi ấy, Bùi Trung Khải trở thành nhân vật trung tâm, công ty Trung Đình chuẩn bị mọi tài liệu quan trọng cho cuộc đàm phán, Lỗ Hành dường như cũng rất tin tưởng anh ta, có một số việc cô ấy hỏi thẳng anh ta trước mặt mọi người. Dù không hiểu lắm về ngành mỏ, nhưng cô cũng thấy những câu trả lời của Bùi Trung Khải rất rõ ràng, rành mạch, kín kẽ, đúng là một người có kinh nghiệm đàm phán.

Chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi, Bùi Trung Khải đã xác lập được uy tín trong tập thể nhỏ ấy, thỉnh thoảng anh đưa mắt nhìn thì thấy Cố Hứa Áo đang tô lên những trang giấy, vì cho rằng cô đang ôn luyện nên không nghĩ nhiều, nhưng khi thấy mọi người nhìn cô mà cô vẫn không ngẩng đầu lên thì anh biết cô không hề nghe gì, vì thế anh cố tình nói to hơn. Khi cô ngẩng lên, anh thấy sắc mặt cô lạnh lùng chẳng khác gì xác ướp.

Cuộc họp kết thúc lúc trưa, chủ nhiệm Trịnh có việc nên đã bay về, Lỗ Hành và Bùi Trung Khải cùng bước vào nhà ăn, nhìn thấy mọi người đều ngồi ở một chỗ, nên mang cơm tới đó. Bùi Trung Khải ngạc nhiên khi không thấy Cố Hứa Áo.

Buổi chiều tiếp tục là một cuộc họp dài, Cố Hứa Áo lại xuất hiện, trong tay cầm hai cuốn sách, Bùi Trung Khải nhanh mắt nhìn thấy trong đó có một cuốn về ngành mỏ còn rất mới, thì ra cô đi mua sách. Nghĩ đến điều bộ thiếu tập trung của cô lúc buổi sáng, anh đã hiểu ra, đó không phải là phong cách của cô, có lẽ những lời họ nói khiến cô thấy khó hiểu nên cô đang tìm cách khắc phục.

Suốt buổi chiều Cố Hứa Áo cứ ghi ghi chép chép, nhưng thực ra trong lòng cô rất không thoải mái, những việc như thế này không cần cô có mặt, công việc của cô chỉ là dịch tài liệu đàm phán sang tiếng Anh, hoặc là ngồi dịch những câu tiếng Hán sang tiếng Anh, hoặc ngược lại. Nhưng Thân Vệ Quốc đã nói rồi, cô phải ở lại đây 24/24 để chờ lệnh.

“Cô Cố, hay ta ra ngoài ban công một chút đi?”. Giờ giải lao, không biết Lỗ Hành đã tới sau Cố Hứa Áo từ bao giờ, cô cũng biết lúc này Cố Hứa Áo không bận việc gì.

Cố Hứa Áo quay lại mỉm cười, đi theo Lỗ Hành ra ngoài.

“Hơi bách bí phải không?”. Lỗ Hành đưa cho Cố Hứa Áo lon nước hoa quả.

“Cái chính là tôi không rành về lĩnh vực này, nhưng thực ra cũng đã quen rồi, vì tôi thường xuyên đối diện với tình hình như vậy, bản thân tôi cũng không có chuyên môn gì, dù ngành nào thì cũng là dân ngoại đạo”. Cố Hứa Áo khiêm tốn đáp.

“Nhưng cô rất nổi tiếng đấy chứ, nếu cô trở thành chuyên gia của tất cả các ngành, thì mọi người biết kiếm cơm thế nào”. Lỗ Hành thực sự thấy thích Cố Hứa Áo, “Mấy ngày này cô không bận, nhưng đến khi mọi người hết bận thì lại đến lượt cô”.

“Việc này rất quan trọng, nên tôi cũng sẽ cố hết sức triển khai trước, mọi người có thể đưa tư liệu và bản thảo cho tôi bất cứ lúc nào, như vậy đến cuối sẽ không gấp gáp nữa”.

“Ừ, cũng đúng. Tôi gọi cô là Hứa Áo nhé, còn cô gọi tôi là Lỗ Hành nhé”. Lỗ Hành có vẻ rất vui, “À, phải rồi, lần trước tôi đã nói là giới thiệu cho cô làm quen với một người, vừa may anh ấy cũng ở trong nhóm của chúng ta”.

Cố Hứa Áo có một linh cảm rất rõ, vừa định nói không cần đâu, thì có người gọi Lỗ Hành từ phía trong nhà, Lỗ Hành mỉm cười với Hứa Áo, “Muộn hơn một chút rồi”.

Ban công hơi nóng, Cố Hứa Áo cảm thấy xương cốt trong người dễ chịu hơn hẳn, điều hòa trong phòng để ở nhiệt độ rất thấp, nên các xương khớp không chịu được, cô nghĩ, ngày mai mặc chiếc quần dài sẽ dễ chịu hơn.

Không biết tình hình công ty cô lúc này như thế nào. Lần này đáng sợ hơn bất cứ lần nào, phần lớn thời gian Cố Hứa Áo chỉ quan sát mà không tham dự. Những lần trước cùng lắm cũng chỉ là người của hai phe đấu với nhau một chút, kiểu vạch rõ ranh giới và tranh thủ lôi kéo hôm qua thì có thể thấy hành động của hai bên cũng đã kiên quyết hơn, nó khiến người ta thấy lo ngại hơn bao giờ hết, không biết liệu công ty Giai Dịch bao bọc cô suốt tám năm qua có giải tán không. Hai tháng đủ để đi đến kết thúc, người thắng kẻ thua, ám hiệu và thời gian mà Thân Vệ Quốc dành cho cô buộc cô phải lựa chọn một trong hai bên.

Cố Hứa Áo thấy rất hoang mang, nếu Giai Dịch không còn nữa hoặc là thay đổi, thì cô có cần thiết ở lại hay không? Nếu phải đi thật thì đi về đâu? Làm nhiều năm đã quen rồi, và cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện rời khỏi Giai Dịch thì sẽ làm gì. Nghĩ nhiều đến đâu cả đâu, Cố Hứa Áo rút que xăm ra cào cào lên đầu. Chẳng may chiếc xăm rơi xuống đất vỡ thành ba mảnh, cô ngẩng người nhìn chiếc xăm gãy, nhớ đến câu của người ở quê cô, xăm gãy là điềm không may. Có việc gì không may mới được chứ? Cố Hứa Áo cười đau khổ, đối với cô cũng chỉ là mất việc là cùng, còn có chuyện gì làm tổn hại thần kinh cô hơn chuyện đó đâu.

Lặng lẽ trở về chỗ, vừa ngồi xuống thì người ngồi cạnh chạm khẽ vào người cô: “Này, cô là Cố Hứa Áo của Giai Dịch à?”.

Cố Hứa Áo quay đầu lại, một chàng trai có khuôn mặt bầu bĩnh như búp bê đang nhìn cô.

“Vâng”.

“Tôi là Triệu Nhất của văn phòng luật sư”.

“Chào anh”. Vừa này lúc giới thiệu Cố Hứa Áo chẳng nhớ được ai, cô chỉ thấy hết người này đến người khác nói mấy câu rồi ngồi xuống, cô nghĩ mọi người chắc cũng như cô, nhưng xem ra anh chàng Triệu Nhất có trí nhớ rất tốt. Chỉ có điều, Cố Hứa Áo không có hứng thú nói chuyện.

“Hôm nay là buổi gặp mặt, mọi người tự về chuẩn bị, một ngày sau đem đề cương phương án đã viết ra thảo luận. Thực ra cô có thể không cần phải đến, công ty của phiên dịch thường là vào phần cuối”. Triệu Nhất không để ý đến thái độ của Cố Hứa Áo, tự nói ra hết tình hình.

“Thời gian này tôi chỉ bận việc này, theo sớm cũng không có gì không tốt”.

“Ông chủ của cô quan tâm đến nhân viên thật đấy, tôi còn có cả một đồng việc để làm. Luật sư hàng đầu của chúng tôi đang bàn chuyện với chủ nhiệm Lỗ, bàn xong thì đến lượt cô phải viết ra. Thời gian gần đây đành phải làm thêm vào ban đêm để giải quyết các vụ kiện của văn phòng. Không có việc thì cô cứ coi như là đi nghỉ, hay là chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?”.

Cố Hứa Áo bất giác quay lại nhìn anh chàng luật sư lăm lăm, không hề đó là điều một luật sư cần phải có? Cứ nói một mình với một thánh giả, hoặc hầu như không cần đến thánh giả.

Triệu Nhất nhìn Cố Hứa Áo với vẻ mặt rất nhiệt thành, không hẳn là anh ta có ý gì với cô, mà chỉ là thấy một cô gái xinh đẹp nên bắt chuyện cho đỡ buồn.

Cố Hứa Áo lắc đầu, đáp: “Cảm ơn, tôi vừa từ ban công vào”. Thực ra cô không muốn nói gì nhiều, kể từ lúc nhìn thấy Bùi Trung Khải xuất hiện ở đây, cô không còn cảm thấy nhẹ nhõm nữa, mặc dù từ sáng đến giờ anh chỉ nói với cô một câu “Cô đi trước đi” lúc hai người va vào nhau chứ không hề có điệu bộ nhon nhon như trước.

Triệu Nhất con gái xinh đẹp thì hơi kiêu căng, nên tiếp tục nhiệt tình hỏi Cố Hứa Áo về các vấn đề liên quan đến công việc dịch thuật. Cố Hứa Áo trả lời bằng mấy chữ rời rạc và vẻ mặt không chút biểu cảm.

Đang nói chuyện với Lỗ Hành và mấy người khác, Bùi Trung Khải nhìn thấy Cố Hứa Áo bước vào, khi cô vừa ngồi xuống, thì lập tức một người đàn ông ngồi cạnh bên cô. Đó là một người bình thường, mà nếu để lẫn với đám đông thì không thể nào nhận ra, thế mà Cố Hứa Áo vẫn cười với anh ta, dù đó chỉ là nụ cười xã giao, nhưng với anh thì chưa bao giờ có được.

Hai người đang thì thầm, Cố Hứa Áo nói rất ít, mắt vẫn không rời cuốn sách, thậm chí giữa chừng còn tra từ điển, nhưng Bùi Trung Khải thấy chướng mắt trước điệu bộ coi xung quanh như không có ai của anh chàng kia.

Vì đề ý đến chuyện khác nên tâm trạng và giọng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, giọng anh tự nhiên cao hơn và nhanh hơn.

“Tổng giám đốc Bùi, anh nói chậm một chút đi”. Lỗ Hành bất giác nhắc Bùi Trung Khải, tất nhiên cô cũng chú ý đến hai người ở cuối bàn, anh chàng luật sư Triệu Nhất vẫn đang thao thao bất tuyệt, điệu bộ rất sinh động, còn Cố Hứa Áo thì đang cúi đầu viết gì đó trên tờ giấy.

Bùi Trung Khải hạ giọng, nhắc lại câu vừa nói. Lần này thì mọi người đã hiểu, anh chàng luật sư họ Lâm nói giọng rất cảm kích: “ Anh Bùi không làm luật sư thì thật là đáng tiếc cho tài ăn nói”. Bùi Trung Khải mỉm cười không chút khách sáo.

Luật sư Lâm chợt nhận ra trợ thủ Triệu Nhất không có ở bên cạnh, nhìn xung quanh rồi vẫy tay bảo anh ta đến. Bùi Trung Khải nhìn Triệu Nhất, hừ một tiếng, bụng nghĩ thầm: Đến chỗ này mà cậu vẫn không giấu được cái đuôi háo sắc đi à.

Khi hội nghị kết thúc, tiếng sấm bên ngoài rất rền, trời đổ mưa lớn. Cố Hứa Áo đi phía sau đám người, Lỗ Hành quay đầu lại gọi: “Hứa Áo, đề giám đốc

Bùi đưa cô về nhé, bên ngoài đang mưa, anh ấy có xe mà”. Rồi không chờ Cố Hứa Áo từ chối, Lỗ Hành nói với Bùi Trung Khải: “Giám đốc Bùi, phiền anh giúp tôi đưa Hứa Áo về, con gái đi một mình ngoài trời tối, an toàn phải là hàng đầu”.

Cố Hứa Áo vội nói: “Không cần đâu, không cần đâu, khách sạn có taxi mà”.

Lỗ Hành không biết những chuyện đã xảy ra giữa Cố Hứa Áo và Bùi Trung Khải, cô chỉ để ý thấy mấy lần Bùi Trung Khải đưa mắt nhìn Cố Hứa Áo, hình như anh có ý với cô ấy, còn Cố Hứa Áo thì lại rất lạnh lùng. Minh sẽ giúp bọn họ một tay, còn kết cục thế nào, là vui hay buồn thì còn phải xem duyên phận của họ. Hồi học đại học, Lỗ Hành rất thích và từng làm cầu nối được cho hai đôi, hứng thú làm ông tơ bà nguyệt còn hơn cả công việc của cô.

Bùi Trung Khải nói một câu: “Cô Lỗ cứ yên tâm”. Rồi đợi Cố Hứa Áo đi tới.

Cố Hứa Áo không nhìn Bùi Trung Khải, nhưng không nói gì nữa, nếu cứ từ chối ý tốt của Lỗ Hành trước mặt mọi người thì chẳng ra gì, nên nói lời tạm biệt mọi người xong thì đi thẳng ra cửa khách sạn, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Bùi Trung Khải, nói: “Vừa rồi tôi không tiện từ chối Lỗ Hành, nhưng anh không cần thiết phải đưa tôi về. Tôi tự về được, tạm biệt”. Nói rồi cô quay người định gọi taxi. Mặc dù Cố Hứa Áo đã nhắc nhở mình rằng đừng có chọc tức người đang ở trước mặt, nhưng nghĩ đến chuyện phải ngồi cùng xe với Bùi Trung Khải, cô không khỏi rung mình, nên cô đã từ chối một cách bản năng.

Thấy Cố Hứa Áo giữ một khoảng cách an toàn với mình, mặt Bùi Trung Khải trở nên lạnh lùng, trong lòng thấy bức bối, nhưng cũng không tiện nài ép, vì thế nói: “Vây cũng được”, rồi quay đi lấy xe, để mặc Cố Hứa Áo đứng ở đó.

Cố Hứa Áo hơi ngẩn người, Bùi Trung Khải bị từ chối như vậy mà cũng không bảm lấy cô. Nghe thấy tiếng bước chân đi xa rồi cô mới quay người bước đi.

Chờ mãi mà vẫn không vấy được xe, nhìn thấy người chờ rất đông, Cố Hứa Áo không nghĩ nhiều, giương ô lên. Nước mưa đọng đầy trên mặt đất, cô bị bồm bộp đi, đi hết cả một đoạn phố mà vẫn chẳng gặp một chiếc xe nào trống, cố đành quyết định đi xe bus.

Bùi Trung Khải lấy xe ra, không nhìn thấy Cố Hứa Áo trong đám người đứng chờ nữa, đoán rằng cô đã đi, nên anh nhả ga cho xe vọt đi, nước mưa bắn tung tóe. Về đến nhà tắm tấp xong, vừa lên mạng tra tư liệu thì chuông điện thoại reo. Đầu dây bên kia có tiếng cười hi hi, biết là Tề Huy, anh bèn hỏi: “Nửa đêm không ngủ, có chuyện hay là thấy vô vị vậy?”.

Tề Huy đáp vội về đùa cợt: “Sao, hoàn lương rồi à, ngủ sớm vậy sao?”.

Bùi Trung Khải đang tra cứu, đáp: “Cậu gọi điện muộn chắc không phải chỉ để đùa cợt với tôi chứ?”.

“Có muốn nghe chuyện này không? Rất hay đấy”. Tề Huy vọng vo.

“Đừng có nói với tôi rằng cậu lại kiếm được rất nhiều tiền, rồi có bạn gái mới đấy”. Bùi Trung Khải vừa nói vừa tiện tay gõ máy chữ.

Điều trước thì đúng, điều sau thì không”.

“Thế à, tôi đang bận, có việc gì nói luôn đi, nếu không thì thôi”. Bùi Trung Khải cảm thấy kẹp chiếc điện thoại bằng cánh tay để nó áp vào tai thật là khó.

“Đừng, đừng. Nói về một người, anh cũng quen và tôi cũng quen. Đoán xem tối nay tôi đi cùng với ai? Không đoán được đúng không? Là Cố Hứa Áo”. Tề Huy cố tình nói mấy chữ cuối cùng với vẻ bí hiểm.

Bàn tay của Bùi Trung Khải run lên, chiếc điện thoại suýt rơi xuống, anh vội lấy tay đỡ, “Cậu nói dối mà không suy nghĩ à?”. Sao Cố Hứa Áo lại có thể ở cùng với Tề Huy được, rõ ràng là buổi tối nay họ đã ở cùng nhau, và hai tiếng trước đây họ mới chia tay nhau ở khách sạn.

“Biết là anh không tin, tôi là anh hùng cứu mỹ nhân, vừa rồi lúc đi trên đường tôi đã gặp Cố Hứa Áo đang vấy xe taxi giữa trời mưa mà không được, đợi xe bus cũng không được, thấy mềm lòng nên đã cho cô ấy đi nhờ”.

Tề Huy nói rất rõ ràng, khiến Bùi Trung Khải không thể không tin.

“Ở đâu?”.

“Ở gần khu vành đai bốn. Ý anh là sao, ghen à?”.

Trùng hợp như thế sao? Bùi Trung Khải trầm ngâm, có nghĩa là Cố Hứa Áo không đợi xe ở trước cửa khách sạn mà đi thẳng, trời thì mưa to như vậy, cô ấy thực dũng cảm.

“Anh không nhìn thấy, Cố Hứa Áo bị ướt hết quần áo, trông thật đáng thương. Lúc đầu cô ấy còn không chịu lên xe của tôi, cuối cùng thấy tôi chân thành nên đã cảm ơn và lên xe. Cô ấy đã mời tôi ăn một bát mì nóng. Trời mưa mà được ăn mì nóng thật là dễ chịu. Nay, anh đang làm gì thế?”.

“Cậu chỉ nói những chuyện này thôi chứ gì? Vậy thì tôi tắt máy đây”. Nỗi phiền muộn trong lòng Bùi Trung Khải lại dâng lên. Như thế là sao? Không lên xe của mình mà lại lên xe của người khác. Nếu đã tỏ ra thanh cao thì sao không làm đến cùng đi?

“Bùi Từ, rốt cuộc là anh như thế nào với cô Cố đấy? Hề tôi nhắc đến anh, dù chỉ là một chữ cô ấy cũng không nói, thế là tôi đành phải chuyển sang

chuyện khác, khi ấy mới thấy cô ấy mỉm cười”.

“Cậu cứ việc ôn lại hồi ức cho kỹ nhé. Tạm biệt”. Giận dữ tắt điện thoại, nhưng cũng không muốn nhìn máy vi tính nữa, Bùi Trung Khải bước tới bên cửa sổ nhìn bầu trời đang mưa. Đúng là trò đùa, Bùi Trung Khải này bỏ mặc Cố Hứa Áo ở bên đường và Tề Huy thì lại đón cô ấy lên, điều mà anh được là bộ mặt lạnh lùng, còn người xa lạ thì lại nhận được một nụ cười và một bát mì nóng một cách đơn giản. Có điều, hai người họ chẳng phải là người xa lạ sao? Không trao đổi, không giao lưu.

2

Ngày hôm sau, Bùi Trung Khải đến tương đối muộn, sau đó lập tức đi tìm Lỗ Hành, mở laptop ra. Trong đó là những nội dung mà đêm qua anh đã thức và tra cứu. Lúc thường nhìn anh thì anh tưởng rất chơi đời, nhưng để có được như ngày hôm nay anh đã phải trải qua rất nhiều gian khổ.

Lúc đầu khi có người giới thiệu Trung Đình cho Lỗ Hành, cô cũng có chút nghi ngại, theo tin tức mà cô có được, khả năng làm việc của Bùi Trung Khải không có vấn đề gì, nhưng dù sao thì Trung Đình cũng mới thành lập và Bùi Trung Khải cũng lại là người có lý lịch phức tạp, vì vậy cô đã bàn chuyện công việc với Bùi Trung Khải với tâm thế cảnh giác, nhưng sau một lần nói chuyện, cô phát hiện ra rằng chuyện môn của Bùi Trung Khải đúng là không có gì để phàn nàn, hơn nữa trong công việc anh cũng tỏ ra rất nhả nhặn, dù là khi nói về công việc hay về chuyện riêng, anh luôn rất chừng mực, không giống những gì mà người ta đồn thổi.

Nếu mà nói về khuyết điểm của Bùi Trung Khải, thì đến lúc này Lỗ Hành thấy rằng, điều mà anh không thể chấp nhận được đó là sai sót trong công việc, và khi thấy điều đó anh lập tức chỉ ra không chút kiêng dè, tất nhiên đối với phụ nữ anh cũng có vẻ mềm mỏng hơn, nhưng dù vậy cũng vẫn khiến người mắc lỗi khó mà chịu đựng nổi.

Nói tóm lại, với một người xa lạ như Lỗ Hành, cô cảm thấy Bùi Trung Khải cũng tạm được, làm việc cũng đường hoàng. Ngoài điều đó ra, nhìn về bề ngoài, Lỗ Hành đoán Bùi Trung Khải cũng là người có tư chất và vốn liếng.

Diễn ★ ๑Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ๑Đôn

Điều mà Lỗ Hành thấy thắc mắc nhất là Cố Hứa Áo, cô ấy không nhìn, cũng không nói chuyện gì với Bùi Trung Khải. Liệu như vậy có phải hơi quá không. Hầu như tất cả phụ nữ trong nhóm của họ, từ người đã có chồng đến người chưa kết hôn đều để mắt tới Bùi Trung Khải, khi thảo luận thế nào cũng có mấy người vây xung quanh anh ta, không biết như vậy là vô tình hay hữu ý. Lỗ Hành cho rằng đó là chuyện bình thường. Nghĩ đến thái độ của Bùi Trung Khải đối với Cố Hứa Áo, thì cô lại thấy giữa hai người họ có điều gì đó không bình thường. Theo kinh nghiệm nhiều năm làm bà mối của Lỗ Hành thì hai người này có duyên phận, hơn nữa cũng có khả năng. Mặt khác, cô cũng đang rối rắm, nghe nói nếu làm mối thành công cho ba đôi thì công đức rất viên mãn.

Khi bước vào phòng họp, Lỗ Hành và Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo, trong thấy hơi thắc mắc. Theo lý mà nói thì thời gian này Cố Hứa Áo không cần thiết phải ở đây cả ngày. Bùi Trung Khải thắc mắc với Lỗ Hành, nhưng cô cũng không biết, chỉ trả lời rằng chủ tịch hội đồng quản trị Thân của Giai Dịch Quốc Tế giữ nguyên ý kiến và yêu cầu phiên dịch phải chấp hành, đồng thời cam đoan Giai Dịch sẽ hết sức ủng hộ việc sáp nhập lần này của Nhạc Trung, khiến cho chủ nhiệm Trịnh và Lỗ Hành không biết phải nói như thế nào cho được.

Sự việc không có gì là khó dò hỏi, cuộc đấu đá ngầm giữa Thân Vệ Quốc và Đỗ Đức Minh đã đến mức người qua đường cũng biết. Xem ra, hoàn cảnh của Cố Hứa Áo không lấy gì làm tốt.

“Hứa Áo, trưa nay cùng đi ăn cơm nhé?”. Lỗ Hành đi ngang qua, khẽ vỗ vai Cố Hứa Áo.

“Được”. Cố Hứa Áo mỉm cười. Lỗ Hành ngẩng người nhìn cô, “Hứa Áo, lần sau nhất định cậu phải thường xuyên cười mình đấy. Mình thích thấy cậu cười”. Cố Hứa Áo lấy bút gỗ vào tay cô, “Cậu mời tôi ăn cơm, thì tôi sẽ cười tít mắt”. Lỗ Hành giật tóc của Cố Hứa Áo: “Chuyện đó thì có gì khó, mình còn có thể cho cậu một phiếu ăn dài hạn nữa kia”. Cố Hứa Áo không hiểu, hỏi lại: “Giờ có?”.

Lỗ Hành làm ra vẻ bí mật: “Sau này cậu sẽ biết. Bây giờ mình phải đi làm việc đây”.

Đến bữa trưa, Cố Hứa Áo nhớ đến chuyện buổi sáng, liền hỏi Lỗ Hành như vậy là có ý gì, sao lại nghe thấy nói cô phải mời cơm cô lại bỏ chạy như vậy.

“Hứa Áo, tóc của cậu rất đẹp, rất đen, sóng to, búp dài vừa tự nhiên lại vừa bông bênh”. Lỗ Hành lãng chuyện, cố ý không trả lời.

Diễn ★ ๑Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ๑Đôn

Cố Hứa Áo cười, đáp: “Tôi thì lại thích mái tóc thẳng như của cậu, tóc của tôi quấn tự nhiên, nên khó để, vì muốn đỡ việc nên uốn một chút. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ ép tóc thẳng, tóc lúc nào cũng quấn như vậy”. Lỗ Hành cười ngất khi nghe những lời ấy của Cố Hứa Áo, đúng lúc ấy thì nhìn thấy Bùi Trung Khải bê đĩa cơm đi đến, bèn vẫy và gọi anh: “Này, ở đây!”.

Bùi Trung Khải bê đĩa cơm đến, tiện chỗ ngồi ngay xuống chiếc ghế trống bên cạnh Lỗ Hành, mắt làm như vô tình nhìn thấy Cố Hứa Áo, sau đó quay sang nhìn Lỗ Hành lúc đó đang tươi cười tới chảy cả nước mắt, nói: “Ăn cơm mà cười dữ vậy, cô không sợ bị sặc à?”.

Lỗ Hành uống một ngụm nước trái cây rồi mới nói: “Là do Hứa Áo kể truyện cười”. Nói xong vẫn không nín được cười, vì cô vốn là người rất dễ cười.

Lúc đó Bùi Trung Khải mới nhìn thẳng vào Cố Hứa Áo, nói: “Thế mà tôi không biết cô Cố cũng biết kể chuyện cười”.

Cố Hứa Áo không biết nên trả lời thế nào. Cô không hề kể truyện cười, vậy mà Lỗ Hành đã cười như vậy, cô thực sự lấy làm khâm phục. Có lẽ, cuộc

sống của Lỗ Hành vô tư lự, được cha mẹ yêu thương, lúc nào cũng vui vẻ, không giống như cô, phải đem nửa cuộc đời ra để mà gánh vác những nỗi đau khổ từ mọi nẻo của cuộc sống, niềm vui thì quá hiếm hoi.

“Ôi, không phải như vậy, cô ấy nói từ nhỏ đến giờ cô ấy chưa từng để tóc thẳng bao giờ, rất buồn cười phải không?”.

Lau nước mắt, Lỗ Hành cố gắng lắm mới kìm được cơn cười, “Bùi Trung Khải, anh có thấy tóc của Hứa Áo đẹp không?”.

Bùi Trung Khải ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Cổ Hứa Áo, tóc rất đen, rất dày, hơi quăn, chất tóc rất tốt, sợi nào cũng đen bóng, đuôi tóc rủ xuống bên má, càng làm tôn da trắng và các nét xinh xắn trên khuôn mặt, khiến người khác không thể không thừa nhận cô là một cô gái xinh đẹp. Nếu phải nhớ lại, anh còn có thể nhớ đến cảm giác buồn buồn khi những sợi tóc của cô lướt trên người anh.

Ánh mắt không chút kiêng dè, giấu giếm của Bùi Trung Khải khiến Cổ Hứa Áo thấy khó chịu và cảnh giác, nhưng vì Lỗ Hành đang ở đây nên không tiện thể hiện. Bàn tay cầm thìa của cô bất giác nắm chặt lại. Tuy không ngẩng đầu lên nhưng cô vẫn cảm nhận thấy vẻ ẩn chứa trong ánh mắt của Bùi Trung Khải, nó có hơi hướng của loài báo và rắn độc.

Ánh mắt ấy vẫn không rời đi, thậm chí anh còn trao đổi với Lỗ Hành và đưa ra ý kiến: “Đúng là rất đẹp”.

Bùi Trung Khải đánh giá một cách chân thành, nhưng Cổ Hứa Áo thì cảm thấy như ngồi trên đồng gai. Dường như đã quen với sự gai góc của Bùi Trung Khải nên trong chốc lát cô không thể quen được với sự hòa nhã của anh. Cô đứng dậy, chào: “Lỗ Hành, tôi ăn đủ rồi”.

Lỗ Hành quay lại nhìn Bùi Trung Khải một cái, nhất định giữa hai người này có chuyện gì đó, cô cũng nói luôn: “Tôi cũng về đây”.

Lỗ Hành đi đến bên Cổ Hứa Áo, “Hứa Áo, những ngày này cậu không cần thiết phải đến đâu, có việc gì mình sẽ gọi điện cho cậu. Hôm ấy chủ tịch Thân cứ khẳng khái như vậy nên mình cũng không biết phải nói gì. Nếu cũng không tiện đến công ty thì cậu cứ coi như đang nghỉ phép”.

“Hưởng bổng lộc của vua thì phải làm việc cho vua, tôi đã hứa rồi, sao lại có thể làm như thế được?”.

“Dù sao thì mình cũng không tiết lộ bí mật đâu, những người khác cũng không biết là cậu chỉ làm có nhiệm vụ đó. Nếu có việc gì, cậu chỉ cần nói một tiếng là được”. Lỗ Hành dường như đã hiểu ra phần nào cảnh ngộ của Cổ Hứa Áo, vì bố cô là chủ tịch hội đồng quản trị, nên con đường sự của cô luôn hanh thông, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không hiểu những phức tạp trong đó.

“Cám ơn cậu, Lỗ Hành”. Cổ Hứa Áo chớp mắt, sự quan tâm của Lỗ Hành đã khiến cô cảm động.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, về đến nơi lại gặp Bùi Trung Khải. Cổ Hứa Áo buông cánh tay đang nắm lấy tay của Lỗ Hành ra và nghiêng người đi qua, mắt nhìn thẳng về phía trước, như không thấy sự tồn tại của Bùi Trung Khải. Lỗ Hành đang định nói gì đó thì lại bị một đồng nghiệp gọi.

Cổ Hứa Áo ngồi xuống chỗ ở cuối bàn, liền nghe thấy có người nói từ phía sau: “Ồ lại Giai Dịch cũng khó mà vào Nhạc Trung cũng không dễ”.

Cơ thể vừa được thả lỏng của Cổ Hứa Áo lập tức căng trở lại, cô quay đầu lại chất vấn: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”.

“Không có gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở thế thôi”. Bùi Trung Khải có vẻ khinh mạn.

“Tôi không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với anh, không may phải làm việc cùng với anh, chúng ta hoàn toàn có thể coi nhau như người xa lạ. Việc gì anh phải nói những chuyện đó với tôi?”. Cổ Hứa Áo đứng lên, nhìn Bùi Trung Khải từ phía trên xuống, mắt không giấu nổi vẻ coi thường.

Bùi Trung Khải có vẻ hơi cụt hứng, nói với giọng hơi châm biếm: “Cô thực sự là rất giỏi hiểu nhầm tôi. Cô luôn nghĩ xấu về người khác như vậy à?”.

“Đồ lưu manh, tôi không có ngại ngần khi nghĩ như vậy”. Cổ Hứa Áo đứng thẳng lưng trả lời lạnh lùng.

“Trước mặt tôi cô thực sự ‘rất trần trụi’, một câu nói dối cũng không có”. Đột nhiên Bùi Trung Khải bật cười, tầm lưng vươn thẳng và vẻ thể hiện cứng nhắc của cô rất giống con Cầu Thặng Nhi khi giận dữ.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”. Lỗ Hành đã bước vào từ bao giờ.

Diễn ★ ๑Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ๑Đôn

“Nói chuyện linh tinh thôi, cô có việc gì không?”. Bùi Trung Khải nhẹ nhàng chuyển chủ đề. Mặt Cổ Hứa Áo vẫn căng ra, cô trừng mắt lườm Bùi Trung Khải một cái không hề giấu giếm.

Lỗ Hành đã nhìn thấy ánh mắt của cô, cô cảm thấy rất vui, bèn nói: “Hứa Áo, có phải anh ấy bắt nạt cậu không?” Cái mồm của anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác dán lại cho mà xem”. Rồi cô quay sang nói với Bùi Trung Khải: “Đắc tội với người đẹp là phải mời chúng tôi ăn cơm đấy, hơn nữa, anh đã nói mấy lần rồi, hôm nay không được trốn đâu đấy”.

Bùi Trung Khải đáp một cách thoải mái: “Được thôi, đi đâu ăn là do các cô quyết định”.

“Món Tứ Xuyên? Không... Món Hồ Nam? Không... Món Việt Nam?”.

Cổ Hứa Áo nghe hai người đó bàn tới chuyện món ăn một cách rất vui vẻ, nguyên nhân là từ cô, thế mà chẳng hề hỏi ý kiến của cô, cô nói: “Tôi không

đi”.

“Vì sao lại không đi?”.

“Không muốn đi”.

“Cậu có thể chọn món mà cậu thích, mình thì thể nào cũng được, được ăn là tốt rồi”.

“Lỗ Hành, mình không đi đâu”.

“Cậu và anh ấy cùng một phe à? Cậu tiết kiệm cho anh ấy...Không, thế không ổn. Hãy chứng minh bằng hành động đi. Chúng ta cùng đi”. Bùi Trung Khải thấy thế lại càng vui. Cuối cùng Cố Hứa Áo không thắng nổi sự kiên trì bám riết của Lỗ Hành.

Cố Hứa Áo trừng mắt nhìn Bùi Trung Khải với vẻ oán hận, nhưng không ngờ lại nhìn thấy nụ cười mỉm của anh. Nụ cười ấy không hề mang chút chế nhạo nào, cô cảm thấy như có vật gì đó đang đưa trước mắt.

Sau cùng mọi người quyết định đi ăn món ăn Tứ Xuyên, họ tới nhà hàng Nga Mi nổi tiếng với món thịt gà Cung Bảo* cực ngon.

Cố Hứa Áo không vui nên cũng không thấy ngon miệng, Bùi Trung Khải cũng ăn không nhiều, chỉ có Lỗ Hành là tỏ ra rất vui vẻ và hào hứng. Ở công ty, vì là con gái của chủ tịch hội đồng quản trị nên cô luôn phải tỏ ra khiêm nhường, sợ người khác bắt được điểm sai sót của mình và gây ra khó dễ cho bố. Nhưng ở đây thì khác, cô coi Cố Hứa Áo và Bùi Trung Khải như bạn bè, nên thoải mái bộc lộ.

“Đúng là rất tuyệt, ngon hơn trong tưởng tượng của tôi. Những ngày tôi ở Bắc Kinh, hai người đưa tôi đến các quán ăn đi, cứ mỗi ngày một quán, trong hai tháng nhất định cũng nếm được bảy, tám phần các món ăn nổi tiếng ở đây”. Lỗ Hành nói ý định lớn lao.

Bùi Trung Khải mỉm cười, “Nhưng không dễ như thế đâu, những món ăn nhiều vô kể, e rằng khi cô ăn hết lượt thì thân hình cô cũng đi tong rồi. Phải ăn nhiều rau quả vào”. Trong giọng nói của anh ẩn chứa vẻ trêu đùa và quý mến, điều ấy khiến Cố Hứa Áo thấy rất khó chịu. Cô nhai thức ăn một cách máy móc, tâm trí không tập trung.

“Hứa Áo, món ăn không hợp khẩu vị à? Sao lại ngại người ra thế kia?”. Lỗ Hành ăn một cách ngon lành nhưng không quên chia sẻ với người bên cạnh. Cố Hứa Áo hơi nhú mày, dùng đũa khêu khêu những hạt cơm trong bát. Nghe Lỗ Hành nói vậy, cô bèn ngẩng đầu lên đáp: “Không phải vậy đâu”.

“Này, Hứa Áo, cậu thích ăn món nào? Cậu là người Giang Nam, liệu có phải thích ăn món ăn ở Giang Nam không? Hay là mai chúng ta đi ăn một món ăn nào đó của vùng Giang Triết, Hằng Châu, hay Thượng Hải gì đó đi”.

“Không sao đâu, mình cũng đã ăn quen món ăn phương Bắc rồi, nhưng đúng là bây giờ cũng ít ăn những món ăn của quê hương”.

Khi nói những câu này, ánh mắt của Cố Hứa Áo không giấu nổi vẻ buồn buồn. Lỗ Hành không chú ý tới điều đó, nhưng Bùi Trung Khải thì đã kịp nhìn thấy. Dường như ở cô còn có một ẩn số mà anh chưa biết được. Cố Hứa Áo cảm nhận được những điều đó trong mắt của Bùi Trung Khải, cô thấy trong lòng ớn lạnh nhưng không ngẩng đầu lên mà vẫn dùng đũa khêu những hạt cơm và đưa lên miệng.

Sau khi ăn no uống đủ, Lỗ Hành mới có tâm trạng quan sát những người khác. Trong con mắt của cô thì hai người trước mặt giống như công tử yêu tiểu thư trong một vở kịch, Bùi Trung Khải thì có vẻ tình cảm, Cố Hứa Áo thì cúi đầu suy nghĩ, còn cô giống như bà mối, cầm sợi chỉ hồng buộc hai người lại với nhau.

“Chúng ta tới PUB (quán rượu) đi”. Sau khi ăn cơm xong, Lỗ Hành đề nghị.

“Chẳng phải hôm qua cô cũng đã tới rồi sao?”. Không chờ Cố Hứa Áo phản đối, Bùi Trung Khải chất vấn.

“Quán rượu thì không phải. Chúng ta tới Hậu Hải, Tam Lý Đồn, đâu cũng được. Hứa Áo, cậu thường tới đâu?”.

Cố Hứa Áo mỉm cười, “Chuyện này thì mình không giúp được cậu, từ trước tới giờ mình không tới quán rượu”. Lỗ Hành tròn tròn mắt nhìn cô như đang nhìn một cổ vật từ thời Trung Cổ, Bùi Trung Khải cũng hơi nghiêng đầu nhìn cô.

“Hứa Áo, thật hay là đùa đấy? Rốt cuộc cậu có phải là thanh niên không thế?”. Lỗ Hành thực sự ngạc nhiên trước một người đẹp có vẻ ngoài hiện đại mà vẫn giữ được suy nghĩ truyền thống như Cố Hứa Áo.

“Chẳng qua là mình không có hứng tới đó mà thôi”.

“Vậy có hứng với chuyện gì?”. Lỗ Hành vẫn không chịu buông tha.

“Mình là một người tẻ nhạt, mình thực sự không có sở thích và hứng thú gì”.

“Thế thì lại càng nên tới đó để xem. Bùi Trung Khải, giao nhiệm vụ cho anh đấy, hãy đưa chúng tôi đi xem cuộc sống ban đêm của chốn kinh thành đi”.

Cố Hứa Áo biết Lỗ Hành không tha cho mình, vì thế cũng không từ chối nhiều. Sau khi ăn cơm xong, cảm giác áp lực của cô trước Bùi Trung Khải cũng đã giảm đi ít nhiều. Nếu đã không tránh được thì tốt nhất nên thẳng thắn đối diện. Anh ta muốn nhìn thấy những điều buồn cười ở cô ư, vậy thì cô sẽ không cho anh ta được như ý.

Bùi Trung Khải này ra ý chơi xấu, cố tình đưa hai người tới một PUB theo đúng nghĩa, có đầy đủ thanh bar, tịnh bar, liêu bar, một quán bar đủ cả từ sắc lẫn ca vũ. Bùi Trung Khải hỏi hai người muốn uống gì, Lỗ Hành gọi một cốc rượu, Cố Hứa Áo thì hỏi có nước ép củ cải không? Không chỉ Bùi Trung Khải mà người phục vụ cũng thấy buồn cười vì câu hỏi củ cải của cô, nhưng vì không muốn để cho khách hàng xấu hổ nên cậu cố nén lại và đáp: “Xin lỗi, ở đây không có nước rau quả”.

Bùi Trung Khải cố bụm miệng lại nhìn xem Cố Hứa Áo giải quyết chuyện này ra sao.

Cố Hứa Áo cúi đầu suy nghĩ một lát, rồi nói rất to: “Vậy thì phiền cậu ra ngoài mua giúp tôi một chai nước củ cải, tôi không quen ở đây lắm”. Người mới tới lần đầu còn lạ lắm không sợ xấu hổ, xấu hổ là những người thường xuyên tới đây.

Lúc đó Bùi Trung Khải mới tin rằng Cố Hứa Áo đã cố tình xô lại anh, biến anh thành trò hề. Bùi Trung Khải không muốn mất mặt ở đó. Những người ngồi ở bàn bên cạnh đã cười khúc khích. Anh ấn tờ một trăm tệ vào tay người phục vụ, nhờ cậu ta làm theo ý cô, không cần trả lại tiền thừa. Cậu phục vụ lễ phép đáp một tiếng rồi lui ra. Bùi Trung Khải quay lại nhìn Cố Hứa Áo, nhưng dường như cô không để ý đến sự việc vừa rồi, tay chống cằm, thần nhiên ngắm đám người đang nhảy nhót cuồng loạn trên sàn.

Lỗ Hành thấy vậy cũng đứng dậy lắc lư người theo, giữa chừng còn định lôi cả Cố Hứa Áo vào cuộc, nhưng Cố Hứa Áo mím môi lắc đầu.

Bùi Trung Khải nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Cố Hứa Áo với Lỗ Hành, bất giác anh ghé tới gần Cố Hứa Áo, nói to: “Cô không cần nhất thiết phải sống như vậy, mệt mỏi lắm”.

Trong quán rất ồn, miệng của Bùi Trung Khải dường như ghé rất sát, phả cả hơi ấm vào tai Cố Hứa Áo, khiến cô hơi hoảng hốt, lui người tránh tư thế quá gần gũi, rồi đáp: “Vì thế, tôi mới không cười với anh”.

“Tôi cũng chẳng hy vọng điều ấy. Nếu so sánh thì có lẽ cô lạnh lùng khiến người ta thấy yên tâm hơn là cô cười”. Giọng nói của Bùi Trung Khải rất trầm, chậm rãi và dễ nghe, người anh lại hơi nghiêng về phía trước, khiến Cố Hứa Áo bị ép, lưng áp sát vào ghế, hết đường tránh.

Ở đây quá ồn, muốn nói chuyện hầu như người nào cũng phải chụm đầu vào nhau, mặt kề bên mặt, dưới ánh đèn mờ ảo trông càng thân mật. Cố Hứa Áo mặt nóng bừng, vội tránh đi, nói: “Vậy thì chúng ta nên duy trì một khoảng cách phù hợp”.

Bùi Trung Khải thấy Cố Hứa Áo cuống lên, bèn cười và ngồi trở lại chỗ, đang định nói thì thấy Lỗ Hành trở lại, uống một ngụm lớn, giọng càng phấn chấn: “Này, Hứa Áo, cậu nhất định phải qua đó một chút, coi như là rèn luyện. Minh tiếc là đã không kiên trì tập ba lê để nhảy đẹp hơn. Cậu nhìn xem, cái người kia kia, nhảy đẹp quá”. Nói rồi, không chờ Cố Hứa Áo kịp có phản ứng, đã kéo cô đi. Cố Hứa Áo vì không muốn ngồi một mình với Bùi Trung Khải nên đành đi theo Lỗ Hành.

Nhìn hai người bạn họ cười khúc khích lắc lư bừa theo tiếng nhạc, Bùi Trung Khải thả lỏng người ngồi dựa vào ghế. Không hiểu vì sao, hề nhìn thấy Cố Hứa Áo là anh lại muốn trêu chọc cô, thấy cô căng thẳng co cụm tự vệ hay xù lông nhím đối đầu với anh, trong lòng anh thấy rất vui. Cô cố làm ra vẻ thông minh và bình thản, nhưng thực ra cô rất nhạy cảm và căng thẳng, có lúc thậm chí ở cô còn toát lên vẻ yếu đuối, lo âu và buồn thương. Rốt cuộc cô là người như thế nào?

“Nhân sinh vô sở bất tương phùng. Anh Bùi, đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau rồi. Lần đầu lạ lẫm, lần thứ hai thành quen, lần thứ ba thành bạn bè”. Tiểu Mễ không biết từ khi nào đã đứng trước mặt Bùi Trung Khải, vẫn với kiểu ăn mặc, trang điểm khác người.

“Tiến triển nhanh quá sẽ khiến người ta mất đi khả năng phán đoán”. Bùi Trung Khải đưa mắt liếc mắt nhanh Tiểu Mễ, anh không thích kiểu con gái như vậy, quá lộ liễu, muốn điều gì là không che giấu, làm như tất cả mọi thứ trên đời này nghiễm nhiên là của cô ta, đàn ông cũng là của cô ta.

“Anh Bùi thận trọng quá đấy. Có điều em không có ý đồ gì với anh đâu, không cần thiết phải phải dọa trẻ con như vậy”. Tiểu Mễ cố ý dẫu môi, nói bằng giọng điệu đùa trẻ con. “Hơn nữa, cứ cho là như vậy đi, thì anh cũng sẽ không phải là người bị thiệt cơ mà”.

Bùi Trung Khải không khỏi nể phục cô nhóc này, người lớn nói ra những lời gạ gẫm như vậy cũng khó tránh khỏi đồ mặt đồ tai, thế mà cô ta nói ra những lời ấy với vẻ nhẹ nhàng cứ như thể đang hỏi “Hôm nay ăn món gì”. Đứng là giang hồ lắm anh tài. Có điều nghĩ cũng chỉ là nghĩ, còn từ chối thì vẫn phải từ chối.

“Tôi không có hứng thú. Cảm ơn vì đã yêu quý”.

Chỉ mới lắc lư một lúc mà Cố Hứa Áo đã thấy mệt rồi, khô rát cả cổ họng. Cô ra hiệu muốn uống nước với Lỗ Hành, rồi sau đó chệnh choạng trở về chỗ.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Cố Hứa Áo không nhìn thấy Tiểu Mễ với chiếc váy siêu ngắn, cô cứ tưởng rằng đó là người phục vụ, nên lịch sự nói: “Phiền cô nhường lại chỗ”. Nói rồi đưa tay với lấy chai nước khoáng, nhưng có một bàn tay đã với trước và đưa cho cô, cô đón lấy uống một ngụm lớn. Chợt cô nghe thấy có tiếng hỏi: “Cô ấy là ai vậy?”.

Cố Hứa Áo chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã thấy chiếc ghế bên cạnh lún xuống, Bùi Trung Khải ngồi xích lại gần cô, quàng tay ôm lấy vai cô. Cô ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì, một lần nữa lại nghe thấy câu hỏi đó với giọng khó nghe: “Cô ta là ai?”

Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của giọng nói đó, thì ra chính là người mặc chiếc váy siêu ngắn với một khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm rất đậm,

mắt ngang mày dọc, sát khí bùng bùng. Cố Hứa Áo xác định lại xem liệu mình có dùng từ sai thật không, nhưng đúng là sát khí thật.

Mặc cho Cố Hứa Áo vùng vẫy, Bùi Trung Khải ghì chặt cô vào lòng, nói với Tiểu Mễ giọng lạnh lùng: “Bạn gái của tôi quay lại rồi, không tiện nói chuyện nhiều với cô nữa. Tạm biệt”.

“Tôi...”. Hứa Áo định thần lại, cảm thấy rất rõ sức mạnh từ cánh tay của Bùi Trung Khải, đang định phủ nhận, ai ngờ vừa mới nói được một từ “tôi” thì đã bị nụ hôn của Bùi Trung Khải áp xuống. Cô sững sốt, ra sức vùng vẫy. Đường như Bùi Trung Khải đã dự đoán được rằng cô sẽ vùng vẫy về hướng nào lên đã túm lấy tay cô, ấn cô vào góc ghế và hôn liên tiếp lên môi cô.

Bùi Trung Khải chỉ định khiến Tiểu Mễ thấy khó mà lui, đúng lúc ấy Cố Hứa Áo quay lại đã cho anh cơ hội. Nếu là Lỗ Hành thì chắc anh không dám làm bừa, nhưng đó lại là Cố Hứa Áo. Không muốn bị lật tẩy vì những lời nói dối, nên trong khoảnh khắc cô chuẩn bị phản bác lại, anh đã kịp thời bịt lấy miệng cô. Lúc đầu thì chỉ là diễn cho Tiểu Mễ xem, nhưng sau đó thì anh cảm thấy không kìm được mình, những ký ức lại được khơi dậy.

Nơi đây là quán rượu, ánh đèn mờ ảo, là chốn có thể làm những điều mình muốn, Bùi Trung Khải ru ngủ mình, và ra sức hôn Cố Hứa Áo. Anh tách hàm răng cô để cho lưỡi mình lướt khắp miệng cô. Hàm răng của cô rất đều, chiếc lưỡi của cô rất mềm mại, nó cùng với chiếc lưỡi của anh cuốn vào nhau như đang khiêu vũ.

Cảm giác tê tê xuất hiện cùng với sự giận dữ và xấu hổ, hàm răng và lưỡi bắt đầu giật giật, Cố Hứa Áo cảm thấy sức lực của mình rút đi từng ít một.

“Hứa Áo, cậu rút chạy rồi à, không được, mình cũng khát...”. Lỗ Hành gọi to, tay gạt mồ hôi chạy về chỗ. Ánh đèn sáng chói ở sàn nhảy khiến cô phải眯 mắt một lúc mới quen được với ánh đèn mờ mờ ở chỗ ngồi. Tư thế đắm say của Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo khiến cô sững sốt, hơn nữa, bàn tay của Bùi Trung Khải lại đặt ở chỗ... rất là nhạy cảm. Đây là cơn công cộng lộ liễu quá thể. Cô nghĩ và cười thầm, hai vị oan gia này đúng là tiến triển nhanh quá.

Cuối cùng thì Cố Hứa Áo cũng lấy lại phần nào sự tỉnh táo khi nghe tiếng gọi của Lỗ Hành, cô đẩy mạnh bàn tay của Bùi Trung Khải đang đặt trên vai và trước ngực cô, định thần lại nhìn thì thấy Tiểu Mễ không biết đã rời đi từ lúc nào. Cô cúi đầu, nói khẽ: “Lỗ Hành, tôi về trước đây. Hai người chơi vui nhé”. Nói xong đứng dậy định đi, bụng thầm trách mình về biểu hiện vừa rồi. Mình sao vậy? Sao lại có thể như vậy với đàn ông?

Dù ánh đèn mờ ảo, nhưng Lỗ Hành vẫn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Cố Hứa Áo, cô đáp không có ý đùa: “Mình cũng mệt rồi, chúng ta cùng về”.

Bùi Trung Khải ném mấy tờ một trăm lên trên bàn, tiện tay cầm chai nước củ cải vẫn chưa mở nắp lên và đi theo. Chưa ra đến cửa thì thấy Lỗ Hành và Cố Hứa Áo đang bị người khác chặn lại ở cửa, tới gần thì thấy Tiểu Mễ đang đưa mắt nhìn Cố Hứa Áo từ đầu xuống chân.

Diễn ★ ❷Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ❷Đón

Cố Hứa Áo đã nhận ra đó là ai nên bình tĩnh nói: “Vui lòng nhường lối”.

“Chờ đã, tôi muốn xem rốt cuộc người phụ nữ của anh Bùi như thế nào thôi mà”. Tiểu Mễ nghiêng răng nói. Cảnh tượng Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo hôn nhau nồng nhiệt vừa rồi đã khiến cô ta bị kích động tới mức có thể giết người, trong bụng cô ta thầm nghĩ, xong việc rồi lại giả bộ thực nữ, loại đàn bà thối tha như cô thì có cái gì mà giả bộ thanh cao!

“Xin lỗi, tôi không quen cô, đề nghị nhường lối”. Nói rồi, Cố Hứa Áo định vượt qua người Tiểu Mễ để mở cửa.

“Tuồng đi được dễ dàng như vậy sao! Nếu chúng ta đều thích anh Bùi, thì hãy ngồi lại cùng nhau nói chuyện một lúc”. Tiểu Mễ ngang ngược kéo tay Cố Hứa Áo.

Mọi người đều đổ mắt nhìn, ở quán bar nếu không là chuyện đàn ông theo đuổi đàn bà thì cũng là đàn bà theo đuổi đàn ông, càng ồn ào càng thú vị.

Cố Hứa Áo vùng mạnh nhưng vẫn không thoát được, bèn quyết định từ bỏ, “Đó không phải là chuyện hay ho gì. Tôi nghĩ, giữa chúng ta chẳng có gì để nói”.

“Cô định nói rằng Bùi Trung Khải đã – hoàn toàn – là – của – cô rồi?”. Tiểu Mễ nghiêng răng, tay giơ cao định đánh, nhưng rồi cánh tay ấy bỗng nhiên bị giữ lại.

“Đừng có hung hăng, cô đừng có làm những việc khiến mình phải hối hận!”. Bùi Trung Khải gạt mạnh tay Tiểu Mễ, tay túm lấy Cố Hứa Áo kéo cô đi ra ngoài, mắt nhìn cô với vẻ xót thương, và cảm giác như toàn thân cô run lên.

Cố Hứa Áo không gãy giữa, những kinh nghiệm như vậy thật đáng sợ, nhưng đầu óc và cả thân thể cô đều trong trạng thái chấn động, bên tai vẫn vang lên lời chất vấn của cô gái ăn mặc khêu gợi kia: “Anh thích cô ta?” và cũng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Bùi Trung Khải trên đầu cô: “Tôi không cần thiết phải nói cho cô biết điều đó!”.

“Bọn họ nói anh chưa có bạn gái”. Tiểu Mễ vẫn không chịu thôi.

“Tránh ra!”. Bùi Trung Khải che chở cho Cố Hứa Áo, tay còn lại kéo Lỗ Hành đi ra cửa.

Ra tới chỗ để xe, Cố Hứa Áo kiên quyết không chịu lên xe của Bùi Trung Khải, còn Lỗ Hành thì dứt khoát kéo cô lên xe.

Khi đưa Lỗ Hành về khách sạn, Cố Hứa Áo cũng xuống xe theo nhưng bị Lỗ Hành ấn trở lại xe.

“Bùi Trung Khải, anh còn không lái xe đi. Buổi tối con gái đi một mình rất không an toàn, anh không được để xảy ra chuyện giống như lần trước đây”.

Chiếc xe phóng như bay trên đường, hai người không ai nói câu gì, đứng ra là kể từ khi ra khỏi quán bar họ chưa nói câu nào, chỉ có một mình Lỗ Hành độc thoại. Bùi Trung Khải đưa mắt liếc nhìn Cố Hứa Áo, sắc mặt cô ửng hồng, mắt rất lạnh lùng, anh không biết nói gì về sự lố mẫm lúc trước, ít nhất thì anh cũng nợ cô một lời giải thích. Xe dừng lại ở đầu tiểu khu cô ở, Cố Hứa Áo cúi đầu tháo dây an toàn và định xuống xe.

“Nước ép củ cải của cô này... xin lỗi cô về hành động khi nãy”. Bùi Trung Khải đưa chai nước cho cô.

Cố Hứa Áo quay đầu lại nhìn rồi đáp lạnh lùng: “Từ trước tới giờ tôi không uống nước củ cải”.

Cô vừa khom người định bước xuống xe thì bị giữ lại: “Cô giận tôi?”.

“Chỉ là một trò đùa nhỏ thôi mà”.

Bùi Trung Khải bỗng nhiên thoải mái: “Cô vui là được”.

Câu nói ấy của anh khiến Cố Hứa Áo nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, “Hy vọng lần sau anh giải quyết chuyện với các cô gái khác đừng lôi tôi vào cuộc. Tôi không muốn trở thành bình phong để anh mượn cho những trò tiêu hoa ghẹo nguyệt. Điều đó khiến cho tôi thấy buồn nôn”.

“Buồn nôn!”. Hai từ đó quả là rất chói tai, máu trong người Bùi Trung Khải dường như dồn hết lên đầu, anh thừa nhận là mình đã sai, không nên lôi Cố Hứa Áo vào hoàn cảnh như lúc nãy, nhưng anh không ngờ Tiểu Mễ lại như vậy. Nghĩ đến đây, anh bỗng cao giọng: “Cô rất chán ghét phải không? Rốt cuộc là cô chán ghét bị hiểu lầm trước đám đông hay là chán ghét bị hôn?”.

Ánh mắt Cố Hứa Áo liếc nhanh trên người Bùi Trung Khải rồi lại nhìn xuống. Bùi Trung Khải nhìn thấy mặt cô nhợt nhạt hẳn đi, “Điều gì cũng khiến tôi thấy ghét!”.

“Cô nói dối, vừa rồi rõ ràng là tôi cảm thấy rất rõ cô cũng thích thú với điều đó, sao cô phải phủ nhận như vậy? Còn tôi phải thừa nhận vừa rồi chúng ta đã phối hợp rất tốt”. Bùi Trung Khải cố ý khiêu khích.

“Bùi Trung Khải, tôi không muốn làm quan hệ giữa chúng ta thêm phức tạp. Tôi không muốn đùa giỡn với anh. Nếu anh có thể thể hiện một cách bình thường hơn thì tôi nghĩ tôi sẽ rất biết ơn anh!”.

“Là tôi không bình thường hay cô không bình thường? Tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn như thế nào! Cô cứ như vậy thì làm sao chúng ta có thể làm việc cùng nhau?”. Bùi Trung Khải cố về tức giận, giọng nói mỗi lúc một to hơn.

Diễn ★ ๑Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ๑Đón

“Anh xin lỗi thì tôi phải bỏ qua cho anh sao? Anh thật hống hách và vô liêm sỉ. Đến cả quyền tức giận mà tôi cũng không được sao? Làm việc chung? Chúng ta vốn là những người xa lạ, tôi cũng không có ý định có quan hệ gì với anh!”. Trong lòng Cố Hứa Áo thấy coi thường người đàn ông cao ngạo này, nên đã ăn miếng trả miếng không có chút kiêng dè.

“Ha ha, không ngờ cô lại nhớ lâu thù dai đến như vậy!”. Giọng nói của Bùi Trung Khải đầy vẻ châm biếm.

“Anh thường đổi trắng thay đen biến phải thành trái một cách vô liêm sỉ như vậy sao?”. Cố Hứa Áo không ngờ Bùi Trung Khải lại coi thường mình đến thế, nên không nén được nổi giận.

“Tôi thực sự vô liêm sỉ!”. Bùi Trung Khải đột nhiên nhún gáy, chiếc xe vọt lên, khiến Cố Hứa Áo nhào về phía cửa xe, luống cuống túm vội lấy tay vịn, miệng kêu to: “Bùi Trung Khải, cho tôi xuống xe!”.

Bùi Trung Khải không thèm đếm xỉa đến lời cô, bàn chân càng nhấn mạnh hơn. Cố Hứa Áo dần dần chấn tĩnh lại và hối hận nghĩ rằng lẽ ra mình không nên nói ra những lời dữ dội như vậy, nếu không thì đã không như bây giờ.

Chiếc xe chạy vào đường cao tốc rồi lao thẳng về phía ra ngoài thành phố, sau khi vòng vèo một hồi thì chạy tới một con đường ngoại ô rất hẹp chỉ có hai làn xe. Bùi Trung Khải liên tiếp thay đổi tốc độ, tăng tốc rồi giảm tốc, thỉnh thoảng lại thấy một con mèo hoang chạy vọt ra phía trước. Cố Hứa Áo bị miệng lại theo bản năng, nhấc chân lên, như thể chính cô là con mèo đang chạy tránh chiếc xe. Thế rồi chiếc xe đột ngột chậm hẳn lại, khiến cho đầu của cô lắc lư mạnh, sau khi vượt qua chướng ngại vật chiếc xe lại tăng tốc, mở hết tốc lực, sau đó lại phanh kít ở một khúc cua. Dường như Bùi Trung Khải đã biết trước được ở phía đối diện không có người và xe. Tim của Cố Hứa Áo thót lại, cô hoảng sợ đến cực độ. Mắt liếc nhìn vào đồng hồ trên bảng điều khiển, hốt hoảng khi biết tốc độ ở đoạn cua lên đến 140 km/h, không kịp được cô kêu thét lên, âm thanh trong xe hòa lẫn tiếng kêu của cô vang vọng rất rõ trên con đường nhỏ.

Chiếc xe đột ngột rẽ vào một con đường nhỏ, rồi dừng lại dưới một gốc cây. Cố Hứa Áo gục rũ rượi trên ghế, thở gấp gấp.

Bùi Trung Khải cắn môi, khẽ nói: “Xin lỗi... Bây giờ thì chúng ta có thể nói chuyện một cách bình tĩnh được rồi chứ?”.

Cố Hứa Áo vẫn im lặng, nhưng bàn tay run rẩy của cô thì đã nói thay nỗi khiếp sợ của cô.

Ánh trăng lọt qua kẽ lá chiếu xuống ngưng lại trên mặt hai người, Bùi Trung Khải ôm vô lăng, do dự một lát, nói với giọng hối lỗi: “Chúng ta bị lạc đường

“rồi, chỉ có thể chờ đến sáng mới đi được”.

Cố Hứa Áo dường như không nghe thấy những lời ấy, cô quay đầu lại, chất vấn với vẻ giận dữ: “Anh có thể thiếu trách nhiệm với tính mạng của người khác đến thế sao?”.

“Tôi rất xin lỗi vì vừa rồi đã phóng xe bạt mạng và làm cho cô sợ. Nhưng, nếu không phải vì cô cố chấp, nếu như cô không mắng người không màng lý lẽ như vậy, nếu cô không biến lòng tốt của người khác thành lòng lang dạ sói thì tôi cũng đã không tức giận như vậy!”. Bùi Trung Khải biện hộ.

Nghe những lời ấy, Cố Hứa Áo thấy tức nghẹn cổ, một hồi lâu sau cô mới nói được: “Tôi chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như anh!”.

“Cố Hứa Áo, có khi nào cô tự hỏi mình chưa, đàn ông với cô, nếu không bị cô khăng khăng nghĩ xấu thì lại là trung thành mù quáng. Cô như vậy, sớm muộn gì cũng phải âm ức thôi”.

“Ý anh là gì?”. Cố Hứa Áo mở to mắt.

“Ý tôi là gì không quan trọng, chuyện của cô có lẽ cũng không cần tôi phải nói ra. Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc, cô chỉ chọn một, thầy giáo đáng kính hay ông chủ quyền lực?”. Bùi Trung Khải dựa vào ghế châm một điếu thuốc.

Cố Hứa Áo bật ngồi thẳng dậy, giống như con nhím xù lông phòng vệ, hỏi gần như quát: “Anh điều tra tôi?”.

“Tôi có cần phải điều tra không? Mâu thuẫn giữa hai người đứng đầu Giai Dịch đã rất rõ ràng, chỉ có cô là không hiểu thôi”.

“Tôi... Anh chẳng qua đang chế nhạo tôi mà thôi, tôi chẳng việc gì phải tranh luận với anh”. Cố Hứa Áo dựa vào ghế với vẻ tự ti, có chút bi ai khi tâm sự giấu kín bị người khác nhìn thấu, cô cũng đã nếm qua nỗi khổ của kẻ cười trên mình hổ.

“Thực thời mới là tuần kiệt, đừng có nghĩ đến chuyện báo ơn thầy giáo, cũng đừng nghĩ đến chuyện ông chủ trọng dụng. Quan hệ giữa mọi người chẳng qua đều là quan hệ lợi ích cả. Hãy nghĩ cho kỹ về chỗ đứng và cả hoàn cảnh của mình, chuyện đúng sai, phải trái không thể do một con tốt như cô quyết định được, dù cô có là một con tốt có vị trí chiến lược nhất định”. Bùi Trung Khải tiếp tục lên lớp cô.

“Những điều anh nói không thích hợp với tôi. Tôi đã biết ơn Giai Dịch, anh không cần phải tốn hơi sức đâu”. Cố Hứa Áo phản bác lại theo bản năng, vì suy cho cùng Giai Dịch là nơi ghi dấu những gian nan, vất vả, mồ hôi và nước mắt của cô, khiến cô nhìn thấy hy vọng từ trong gian khổ. Việc Bùi Trung Khải đánh giá về quan hệ giữa cô với Giai Dịch, rồi lại nhận xét về hai con người mà cô cảm kích như vậy khiến cô rất khó chấp nhận.

“Cô thực sự rất cố chấp, nói cảm kích, nói ân tình, cô không nghĩ mình đang kể chuyện cười sao?”.

Giọng nói khinh mạn của Bùi Trung Khải kích động con giận dữ của Cố Hứa Áo, sự thật đau lòng là như vậy. Cô biết, Bùi Trung Khải đã nói trúng tâm sự và cảnh ngộ của cô lúc này. Nhưng anh ta là gì của cô mà dám động chạm tới nỗi đau cất giấu ấy! Nỗi sợ khi chiếc xe phóng như điên, sự hoang mang về công việc và tất cả tâm trạng buồn bã không tìm được người chia sẻ lúc trước cuối cùng đã bùng phát. Cố Hứa Áo gầm lên: “Bùi Trung Khải, hãy thôi ngay những lời cảnh báo của anh. Anh cho mình là ai, tùy tiện tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác rồi đoán mò tâm sự của người ta. Anh tưởng mình là Thượng đế chắc? Tôi không cần anh phải lo cho tôi, không cần tới cái gọi là lòng tốt của anh! Anh hãy tránh xa tôi ra.”

Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo thân hình cứng đờ, gân cổ nổi lên mà cảm thấy buồn cười. Cô gái này chẳng khác gì con mèo bị giẫm vào đuôi, muốn làm cho cô gái cố chấp này tỉnh táo lại đúng là không thể nói câu mềm mỏng được. “Tôi quan hay không không quan trọng. Cô vẫn nên suy nghĩ kỹ về con đường của mình. Tôi nhắc lại với cô một câu: Thầy giáo và ông chủ đều không thể tin”.

“Anh chẳng qua chỉ là một thương nhân, đừng có đánh giá tình cảm của người khác bằng quan niệm giá trị của anh”.

Diễn ★ ๔Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ๔Đôn

“Năm nay cô hai mươi mấy tuổi rồi, chắc không phải vẫn chìm đắm trong thế giới cổ tích tươi đẹp đấy chứ?”. Bùi Trung Khải không nén, ném ra một câu.

Câu nói ấy đến tai, Cố Hứa Áo ngậy người, thân hình cứng đờ lúc này như quả bóng xẹp hơi, dờ ra nhìn Bùi Trung Khải, hốc mắt dần ửng đỏ, từng lần một lúc, sau đó cô quay mặt ra phía ngoài không nói câu nào nữa.

Bùi Trung Khải ngẩn người nhìn tấm lưng Cố Hứa Áo, không hiểu vì sao bỗng nhiên cô lại trở nên như vậy, đó không phải là tính cách của cô. Nhìn một hồi lâu vẫn không thấy cô có phản ứng gì, Bùi Trung Khải thấy cụt hứng, lác đầu, châm một điếu thuốc rồi chậm rãi nhả khói.

Chưa hết một điếu thuốc, đúng vào lúc Bùi Trung Khải nghĩ rằng cuộc tranh cãi tối nay sẽ chấm dứt ở đây thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước nở và giọng nói như vọng từ nơi sâu thẳm nhất: “Tôi biết đến thế giới cô tích ư?”.

Câu nói đó thoáng nhẹ như một làn gió, nhưng lại mang sức nặng tựa ngàn cân, xuyên vào bên ngực trái, khiến trái tim Bùi Trung Khải đột nhiên thất lại vì đau đớn. Nhìn tấm lưng mảnh dẻ rung lên thốn thức, anh không nén được đưa tay ra kéo bờ vai đang run lên. Cố Hứa Áo không vùng vẫy như mọi khi mà mặc cho thân mình mềm mại theo đà xoay của anh.

“Sao lại khóc như vậy?”. Bùi Trung Khải nhìn dòng nước mắt chan chứa trên gò má của Cố Hứa Áo, trong lòng vừa thấy hoang mang vừa thấy xót thương.

Cố Hứa Áo gạt tay Bùi Trung Khải ra, gục xuống ghế, bật khóc. Lúc đầu chỉ là những tiếng sụt sịt, sau đó mỗi lúc một thêm thốn thức. Bùi Trung Khải ngây người, anh chưa từng thấy cô gái nào khóc đau lòng như vậy. Vốn không thích nhìn thấy con gái khóc, Cố Hứa Áo khóc trước mặt anh lại khiến anh thấy mềm lòng, một hồi lâu vẫn không biết làm gì cho phải, sau cùng mới khẽ vỗ vỗ lưng cô.

Một hồi lâu Cố Hứa Áo cũng ngừng khóc, cô định ngồi thẳng lên, nhưng khuỷu tay tê không đỡ được khiến cô nghiêng người, vừa may Bùi Trung Khải đỡ kịp, thuận tay xoa lên vai cô, đùa: “Đừng vội, đừng vội, khóc lâu sẽ hại đến sức khỏe, thở một hơi đã rồi hãy khóc tiếp”.

Không gian trong xe chật hẹp, Cố Hứa Áo không ngồi dậy được, cô ngược đôi mắt đẫm lệ lên lườm Bùi Trung Khải, nói trong nước mắt: “Tôi biết là anh đang cười nhạo tôi. Anh vừa ý rồi chứ?”. Nói rồi vùng vẩy định ngồi thẳng dậy, nhưng lập tức bị Bùi Trung Khải ôm chặt vào lòng.

Vỗ bực cứng rắn bấy lâu dần nứt ra, nỗi cô đơn và không nơi bầu vịu dần dần được giải tỏa. Nhìn nỗi buồn ảm áp trong đôi mắt đã hơi mọng lên vì khóc của Cố Hứa Áo, Bùi Trung Khải trào dâng một cảm giác xót thương, không kìm lại được ý muốn làm điều gì đó an ủi cô lúc này, anh từ từ ghé sát lại định hôn lên môi cô nhưng cô đã tránh đi, anh cứ cố áp gần hơn và đã hôn được, nhưng chỉ là khẽ lướt nhẹ vành môi. Nước mắt mặn mặn khiến lòng anh chua xót. Anh hạ giọng dịu dàng: “Cô lúc nào cũng nghĩ xấu về tôi. Sao cô không nghĩ ngược lại, nếu muốn cười nhạo cô thì việc gì tôi phải nói ra”.

Cô gái trong lòng anh im lặng, nhìn anh bằng ánh mắt rất phức tạp, Bùi Trung Khải cũng không nói gì nữa, thu cánh tay lại, để mái đầu kia áp vào ngực mình và nói: “Hãy ngủ một lát đi”.

Một đêm không lời, Bùi Trung Khải lặng im thưởng thức một đêm rất đẹp và yên tĩnh.

Khi Bùi Trung Khải mở mắt ra thì trời đã sáng, anh quay đầu sang thì thấy Cố Hứa Áo ngồi tựa nghiêng vào ghế và vẫn ngủ rất say. Anh khẽ nủ máy cho xe chạy. Trên đường đi, hỏi đường những người nông dân rồi cũng dần dần tìm ra đường lớn. Cố Hứa Áo cũng đã thức dậy nhưng vẫn giữ nguyên tư thế lạng lẹ nhìn Bùi Trung Khải, ánh mắt thay đổi liên tục.

Bùi Trung Khải bị cái nhìn ấy làm cho rối loạn, bèn dừng xe, ghé sát lại hôn Cố Hứa Áo, nụ hôn ấy rất dịu dàng, rất từ tốn và quyến luyến, mãi cho tới khi Cố Hứa Áo khẽ rên lên thì mới thôi. Sau đó, anh đưa tay vuốt lại những sợi tóc rối bên tai cho cô, đùa: “Đàn ông vào buổi sáng rất nguy hiểm, không được nhìn nữa. Thất dây an toàn lại đi!”.

Từ động tác tới ngôn ngữ đều vô cùng thân mật, tai Cố Hứa Áo chợt nóng bừng, cô không nói gì, vội rời mắt nhìn ra ngoài xe.

Vì gần chỗ ở của mình nên Bùi Trung Khải lái xe đưa Cố Hứa Áo về nhà, rồi lục tìm trong tủ quần áo lấy ra một chiếc váy đưa cho cô lúc đó đang đứng ngây người trong phòng khách, nói: “Hãy mặc chiếc váy này vào”.

Về mặt của Cố Hứa Áo lập tức trở nên rất khó coi, từ vẻ ôn hòa, ngượng ngùng trở nên cứng nhắc, cô nhìn chăm chú vào chiếc váy, đáp: “Lát nữa tôi sẽ về nhà tắm rửa và thay quần áo”.

Nhìn thấy vẻ mặt của Cố Hứa Áo, Bùi Trung Khải thầm kêu trong lòng, anh vội lột nhãn mác trên chiếc váy, mặt không đổi sắc: “Chưa có ai mặc đâu, vẫn còn nguyên nhãn mác đây này. Cô cứ mặc đi, hơn nữa cũng không đủ thời gian để về chỗ cô đâu”.

Cố Hứa Áo nhìn bộ quần áo nhàu nhĩ trên người, chần chừ trong giây lát rồi đón lấy chiếc váy đi vào nhà vệ sinh.

Diễn ★ ❷Đàn ★ Lê ★ Quý ★ ❷Đôn

“Phẩm vị của bạn gái anh cũng không tồi”. Đó là câu nói duy nhất mà Cố Hứa Áo nói với Bùi Trung Khải sau khi bước ra từ phòng tắm.

Bùi Trung Khải thấy rất không tự nhiên, anh mãi nghĩ đến việc tìm một bộ quần áo cho Cố Hứa Áo thay mà quên mất như vậy lại gọi lại chuyện cũ, có điều anh cũng không sao nhớ được lai lịch của chiếc váy ấy.

Hai người ăn sáng ở một quán trong ngõ, tuy đơn sơ nhưng đồ ăn rất ngon, nước đậu mới làm, mỳ vằn thắn vừa vị.

Chủ quán là một ông già, quen với Bùi Trung Khải, thấy anh đưa một cô gái đến, bèn đùa:

“Này cháu gái, lần đầu đến đây phải không. Món nước đậu và mỳ vằn thắn của tôi rất ngon, sau này thường xuyên đến nhé. Cuối tuần còn có cả tào phớ nữa đấy”.

“Bác Tổng, món tào phớ của bác những người bình thường ăn quen cả rồi”. Bùi Trung Khải chen vào.

“Đừng có nói xấu tôi trước mặt cô gái xinh đẹp này. Cháu gái, anh chàng này ngày ngày lái xe hơi, làm ăn lớn nhưng lại rất thích những món thanh đạm ở chỗ tôi đấy”.

Cố Hứa Áo cúi đầu uống canh, mắt dừng lại ở bộ váy trên người lại thấy gai cả mắt, người tình hiện tại mặc áo của người tình cũ. Đúng là chuyện nực cười hết mức.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đòi Ám Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chiếc chìa khoá phòng

Trời rất nóng, nhưng cô vẫn để nước ở độ nóng giội vào đồ ửng lên mới thôi. Người con gái trong gương đẹp như một nữ thần, không biết ai đã cho cô hình hài này rồi lại chối bỏ, khiến cô phải một mình vất vả lẫn lộn hơn hai mươi năm nay. Cố Hứa Áo gần như để trần bước ra khỏi bồn tắm và bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ đến tận tột độ...

Lỗ Hành hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo cùng tới một lúc, cô cố gắng quan sát nhưng không phát hiện ra điều gì, mắt của Bùi Trung Khải vẫn nhìn theo Cố Hứa Áo, còn Cố Hứa Áo thì vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cũ.

Gần đến trưa, Cố Hứa Áo nhận được điện thoại của Đỗ Đức Minh nói công ty có việc gấp và bảo cô về, khi cô tới xin phép thì Lỗ Hành đã biết tin nên dặn cô không cần vội, không cần ngày nào cũng phải tới điểm danh, cứ giải quyết việc công ty cho xong.

Nhìn thấy Cố Hứa Áo về, Đỗ Đức Minh cười tí mắt nói: “Hứa Áo, ở đó chắc là vất vả phải không?”.

“Thầy Đỗ, có việc gì ạ?”. Cố Hứa Áo không ngồi xuống mà hỏi ngay.

“Không có việc gì đâu, chỉ là gần đây có mấy bản dịch muốn em xem giúp cho, không mất nhiều thời gian lắm đâu”.

“Thế ạ, vậy để em xem thử”. Cố Hứa Áo cảm thấy có điều gì đó không bình thường, chỉ vì mấy bản dịch mà bảo cô về, trong công ty không phải không còn những người giỏi, hơn nữa nếu cần hiệu đính thì gửi qua email cũng được cơ mà.

“À, này Hứa Áo, công việc bên ấy phù hợp chứ?”. Đỗ Đức Minh vẫn không giao công việc cho Cố Hứa Áo mà cứ hỏi những chuyện không liên quan.

“Tạm thời em vẫn chưa tham gia cụ thể, chờ bên chuyên môn làm hòm hòm thì phiên dịch mới bắt đầu. Bây giờ chủ yếu em làm công tác chuẩn bị, bao gồm đọc một ít sách chuyên ngành, để đảm bảo khi đàm phán không để xảy ra sơ suất”. Cố Hứa Áo báo cáo công việc rất thật thà.

“Ừ, cứ làm thế đi. Em nghỉ một lát đi, tôi sẽ bảo bọn họ đưa tài liệu cho em”.

Trở về chỗ làm, mấy đồng nghiệp hỏi thăm: “Cô về rồi à. Này, quần áo đẹp thế”.

“Ồ, cảm ơn. Công ty không có việc gì chứ?”.

“À.. Chuyện ấy thì.. Chủ tịch Thân đến rồi”. Người đồng nghiệp vội thụt người lại.

Cố Hứa Áo nhìn thấy Thân Vệ Quốc vào cửa, bỗng nhiên cô linh cảm thấy có chuyện không hay. Thân Vệ Quốc thấy cô xuất hiện ở công ty thì cũng tỏ ra ngạc nhiên. “Tiểu Cố, đến đây một lát”. Cố Hứa Áo theo ông ta vào phòng làm việc.

“Thời gian này công ty không có việc gì, chẳng phải tôi đã nói với cô không cần về rồi đó sao?”.

“Dạ, tôi..”.

“Là thầy Đỗ bảo cô về à? Cái ông Đỗ này, có việc gì quan trọng hơn hạng mục ở Nhạc Trung đâu. Cô cũng đã biết ông Đỗ là người thích việc bé xé ra to rồi chứ. Nhưng nếu đã về rồi thì cô cứ nghỉ một thời gian đi, để tôi nói lại với bên Nhạc Trung một tiếng. Mấy hôm rồi làm việc với người của Nhạc Trung thế nào?”.

“Cũng được ạ”.

“Nhóm các cô toàn là tinh anh đến từ các ngành, có dịp làm quen nhiều một chút, học hỏi lẫn nhau. Đây là một cơ hội rất tốt”.

“Vâng ạ”. Cố Hứa Áo thành thật đáp lại.

Ra khỏi phòng làm việc của chủ tịch Thân, Cố Hứa Áo nghĩ đến vẻ mặt kỳ lạ của Thân Vệ Quốc rồi lại nghĩ đến ánh mắt rất hòa nhã, điềm đạm của Đỗ Đức Minh, không rõ rút cục trong đó báo hiệu điều gì...

Sau khi hút hết một liều thuốc quay trở về vị trí, Bùi Trung Khải không thấy Cố Hứa Áo đâu, tài liệu và máy tính cũng không thấy tăm hơi, trong lòng anh cảm thấy thắc mắc nhưng cũng không tiện hỏi. Cố Hứa Áo luôn khiến anh bất an, buổi sáng anh hôn cô, cô cũng không phản kháng nữa, nhưng kể từ sau khi nhìn thấy chiếc váy ấy thì cô lại tỏ vẻ lạnh lùng xa cách.

Một ngày sau đó vẫn không thấy Cố Hứa Áo đến, Bùi Trung Khải tìm cơ hội Lỗ Hành thì bị Lỗ Hành nhìn bằng ánh mắt rất lạ lùng cho biết, Cố Hứa Áo có việc nên đã về công ty. Mấy ngày sau đó vẫn không thấy Cố Hứa Áo quay trở lại, Bùi Trung Khải có linh cảm không hay.

Điện thoại đổ chuông một hồi lâu mới có người nghe máy, nghe thấy giọng của Bùi Trung Khải, Cố Hứa Áo hơi ngạc nhiên.

“Muộn thế này rồi mà còn gọi đến, có việc gì ạ?”.

“Không có việc gì thì không gọi được sao? Chúng ta vẫn có thể coi nhau như là...đồng nghiệp, đúng không?”. Bùi Trung Khải chọn từ thận trọng, anh không muốn vì một câu nói khiến Cố Hứa Áo không vui.

“Anh có việc gì? Tôi phải đi ngủ đây”. Trong lòng Cố Hứa Áo thấy phiền muộn, đúng rồi, là đồng nghiệp, đến là tình nhân cũng không phải.

“Công chính biến rồi à?”.

“Ý anh là sao? Là công ty có việc”. Cố Hứa Áo vội vàng lấp liếm.

“Bên này sắp vào trận rồi, cô lại bị triệu về?”.

Cố Hứa Áo không nói gì, anh ta luôn tàn nhẫn vạch trần cảnh ngộ của cô.

Ở đầu dây bên kia, một hồi lâu không nghe thấy Cố Hứa Áo nói gì, biết là cô đang rất khó chịu, anh cũng không nói gì thêm ngoài câu: “Nên cẩn thận”, rồi tắt máy.

Cố Hứa Áo ngẩng người nhìn màn hình điện thoại dần dần tối đi, Bùi Trung Khải gọi điện tới là để nhắc nhở cô. Anh ta là người hiểu rõ cô nhất và cũng là người khiến cô thấy mâu thuẫn và khó chịu nhất.

Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc đều không giao việc gì quan trọng cho cô, ngoài mấy việc hiệu đính văn bản. Cố Hứa Áo không nói gì, sự nhắc nhở của Bùi Trung Khải khiến cô hiểu rõ, lần này cô chẳng qua chỉ là con tốt thí trong cuộc đấu đá giữa Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc.

Sau một tuần ngồi không như vậy, Cố Hứa Áo hiểu rõ cô bị gạt sang bên, không được trọng dụng nữa, Đỗ Đức Minh hay Thân Vệ Quốc đều không tin cô, Đỗ Đức Minh nghi ngờ cô, Thân Vệ Quốc quan sát cô, cô vô tình đã trở thành quả cân trong đấu pháp của họ. Cô chỉ là một người làm công, lẽ nào muốn yên thân làm việc cũng không được?

Người của Giai Dịch tiếp quản hạng mục bên Nhạc Trung là Tống Văn Khải.

Mặc dù Lỗ Hành thấy đáng tiếc, nhưng Giai Dịch cũng đã có lời xin lỗi, nói rằng Cố Hứa Áo có lý do cá nhân và công việc của công ty nên không thể tiếp tục được, Tống Văn Khải cũng là phiên dịch cao cấp của công ty, có không ít kinh nghiệm về các hạng mục quan trọng. Tống Văn Khải đã có những chuẩn bị trước, lại rất tích cực nên nhanh chóng hòa nhập với nhóm, đồng thời cũng tỏ ra rất tận tâm với Lỗ Hành, còn tìm cách thân thiết với mấy giám đốc hạng mục, chỉ mấy ngày sau đã anh anh, em em với họ. Nhưng Bùi Trung Khải không thích hành động đó của anh ta, động cơ và mục đích quá lộ liễu.

Lúc ăn cơm, Bùi Trung Khải ngồi cùng Lỗ Hành, một lát sau Tống Văn Khải cũng đến ngồi cùng. Biết Bùi Trung Khải là ông chủ của Trung Đình và là tư vấn chính của lần đàm phán này, anh ta lập tức nở nụ cười thân thiện với Bùi Trung Khải, nhưng Bùi Trung Khải chỉ đáp lại lạnh nhạt.

Lỗ Hành chuyển chủ đề câu chuyện sang Cố Hứa Áo, mặc dù cúi đầu nhưng Bùi Trung Khải vẫn dòm tai lên nghe.

“À, chuyện của phiên dịch Cố tôi không được rõ lắm, việc của công ty đều do tổng giám đốc sắp xếp, có điều những chuyện như vậy cũng rất bình thường, hai chúng tôi thường là vai AB”. Tống Văn Khải tránh nói đến nguyên nhân, khéo léo nhắc rằng trình độ của anh ta cũng ngang ngửa Cố Hứa Áo.

Bùi Trung Khải khẽ “hừ” một tiếng, không nghe được tin tức quan trọng gì, cầm đĩa cơm bỏ đi.

Lỗ Hành cũng cầm đĩa cơm lên, nói với Tống Văn Khải: “Tôi về trước đây, anh cứ ăn đi nhé!”.

Nhìn theo hai người, Tống Văn Khải cố sức nhai miếng thức ăn trong miệng, xem ra anh chàng Bùi Trung Khải này rất coi thường người khác.

“Tôi luôn cảm thấy thắc mắc, Cố Hứa Áo làm rất tốt, lúc đầu cũng do Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc cử đến, sao lại nói thay là thay ngay như vậy. Buổi sáng hôm Cố Hứa Áo đi, cô ấy còn nói nhờ tôi kiểm tra ít tư liệu về việc mua các công ty của Nhạc Trung hằng năm để cô ấy ghi chép lại”. Lỗ Hành đuổi kịp Bùi Trung Khải.

“Vậy thì cô hãy hỏi lại thử xem, tôi cũng lo việc thay một người sẽ ảnh hưởng tới tiến độ của hạng mục, vì dù sao thì Cố Hứa Áo cũng đã tiếp xúc với công việc trong một thời gian không ngắn”. Bùi Trung Khải chậm rãi nói.

“Tôi cũng muốn hỏi, nhưng không có thời gian, chủ nhiệm Trịnh gọi điện đến nói rằng chủ tịch hội đồng quản trị sắp đến, tôi phải tổng hợp báo cáo giai đoạn, nếu không thì sẽ không biết nói năng như thế nào với chủ tịch. Đây, Bùi Trung Khải, anh phải giúp tôi nhiều hơn nữa đi”. Nghĩ đến công việc, Lỗ Hành lại thấy đau đầu.

“Việc ấy không có gì, tôi cũng đang nghĩ, tôi sẽ tập hợp mọi người trong mấy ngày và đề ra một phương án, nếu cứ tách ra mà làm như vậy, sợ rằng sẽ có người đi không đúng”.

“Tôi cũng thấy như vậy”.

Sau hai ngày tăng ca thảo luận, cuối cùng cũng thống nhất được một phương án, Lỗ Hành thở phào, nhìn mắt của Bùi Trung Khải đỏ lên vì thức đêm, trong lòng thấy rất cảm kích, bèn đáp vai anh nói “Đây, Bùi Trung Khải, có thời gian quan tâm đến cô Cố một chút đi. Anh đã như thế với người ta rồi..Nếu xấu hổ đề tỏ hỏi hộ cho”.

Bùi Trung Khải mỉm cười, cũng đã đến lúc anh liên lạc lại với cô gái có cái đầu cứng như cây đu già rồi, nghĩ vậy anh bèn nhắc điện thoại.

Cố Hứa Áo đang hiệu đính tài liệu, nhìn thấy số máy lạ, nhắc lên nghe: “Alo, xin chào”.

“Cố Hứa Áo”.

Cố Hứa Áo đang mãi chọn từ cho câu đang hiệu đính, nên không để ý lắm đến giọng nói trong điện thoại, “Vâng, tôi đây. Ai đấy ạ?”.

“Liệu tôi có nên đâm đầu vào tường không nhỉ, đến bây giờ mà cô vẫn không nhớ giọng tôi, cũng không lưu số máy của tôi?”. Bùi Trung Khải tức giận, nếu không phải là người có trí nhớ tốt thì anh hẳn phải cảm thấy cảnh tượng thân thiết với cô gái này mấy hôm trước là một huyền cảnh”.

Cố Hứa Áo cũng thấy ngại ngùng, cô đã nhận ra giọng của Bùi Trung Khải, trong lòng thấy vui mừng, nhưng nghĩ tới những chuyện khác thì lại thấy buồn phiền. Cô đáp một cách nghiêm túc: “Tôi có việc gì à?”.

“Là việc Lỗ Hành giao cho, tôi truyền đạt thay cho cô ấy. Sao bên Giai Dịch các cô lại thay người như vậy?”.

“Anh chờ một chút, để tôi ra ngoài nghe”. Cố Hứa Áo đứng dậy đẩy cửa đi ra, đến một chỗ ít người qua lại, khẽ nói: “Việc đổi người là do công ty tính toán”.

“Bản thân cô nghĩ gì về việc này?”.

“Chẳng nghĩ gì cả, từ trước đến nay tôi luôn không có ý kiến gì với sắp xếp của công ty”.

“Không phải vì cô có chuyện khó chịu nên muốn đổi người đấy chứ?”. Bùi Trung Khải có ý hỏi.

“Vẫn chưa đến mức ấy, tôi luôn là người công tư phân minh”. Cố Hứa Áo đáp lại một cách nghiêm túc, cô không muốn Bùi Trung Khải hiểu lầm rằng cô vẫn để bụng chuyện hai người.

“Nếu tôi là ông chủ của cô thì tôi cũng thích những nhân viên như vậy, không suy tính, bảo sao nghe vậy”.

“Phân công công việc bình thường, tôi cần gì phải nhọc lòng suy nghĩ. Anh chuyển lời hỏi thăm của tôi tới Lỗ Hành giúp, nói rằng tôi rất vui vì được làm quen với cô ấy”. Khi nghe tin Tống Văn Khải thay cô tới làm ở Nhạc Trung, cô đã tâm tàm ý lạnh, hiểu rõ tương lai của mình sẽ thế nào.

“Những lời ấy cô hãy tự nói với Lỗ Hành. Còn nữa..Không lẽ cô không còn điều gì khác để nói?”. Cố Hứa Áo một mực công sự công biện, và cách trả lời như đang trả lời phỏng vấn khiến cho Bùi Trung Khải thấy khó chịu. Cô phải sạch tất cả, uống công anh mấy ngày nay luôn nhớ đến cô.

“Không còn gì nữa”. Cố Hứa Áo câu trước câu sau đã có ý chặn họng Bùi Trung Khải, cô đã nếm mùi thất bại trong sự nghiệp, không lẽ lại còn phải cần thêm tình cảm bị đùa cợt.

Bùi Trung Khải thấy rất giận, với tính cách cứng nhắc này của cô thì không bị kèn cựa, tranh giành trong công việc mới là lạ.

“Bây giờ cô đang làm gì?”.

“Hiệu đính”.

“Một phiên dịch hàng đầu mà lại ngồi nhà làm công việc hiệu đính, cô đúng là rất bình thân, hay là cô đang định ném mặt nằm gai, để một ngày nào đó lại vuron lên ở Giai Dịch”.

“Anh không cần phải chế giễu tôi. Có phải anh muốn nói là, chuyện gì anh cũng đoán đúng?”. Cố Hứa Áo không kìm được nói to, trước mặt Bùi Trung Khải, cô chẳng còn bất cứ hình tượng nào, có lẽ anh rất hiểu cô, nhưng chính vì anh lý giải và “hiểu” như vậy nên cô mới không thể nào có tình cảm mà lẽ ra cần có, để mặc cho mình rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Bùi Trung Khải cũng đã cảm nhận được Cố Hứa Áo đang cố tỏ ra mạnh mẽ để che giấu sự bất lực nên thờ dài, nói: “Cười trên nỗi đau của người khác, giấu đồ bìm leo, không phải là con người tôi. Sao cô lại cứ nhìn người khác bằng một con mắt mãi thế? Nếu có thể được, tôi rất hy vọng được ngồi nói chuyện bình tĩnh với cô”.

Lần làm hòa đêm ấy lại hiện lên trong đầu, họ đã thân thiện, tưởng chừng có thể dựa vào nhau, nhưng tiếc thay cuối cùng là chiếc váy ấy đã tạo thành hố sâu ngăn cách giữa hai người. Bỗng nhiên Cố Hứa Áo cảm thấy mệt mỏi, cô nói bằng giọng ôn hòa hơn: “Không nói đến những chuyện ấy nữa. Chiếc váy mượn của anh hôm đó tôi đã giặt rồi, hôm nào đó tôi sẽ trả lại cho anh”.

“Đã nói nó là của cô rồi mà, nếu cô không mặc cũng được, cứ ném nó vào thùng rác là xong, tôi giữ nó cũng chẳng có tác dụng gì”.

“Nhưng tôi không thể làm chủ chiếc váy đó được”. Cố Hứa Áo nói, không giấu được vẻ chua chát.

“Chuyện về chiếc váy ấy cô đừng đoán mò nữa. Ở công ty hãy tỏ ra thông minh một chút, đừng để bị người khác đem bán rồi còn đếm tiền hộ họ”. Đường như Bùi Trung Khải đã đoán được khó khăn của Cố Hứa Áo nằm ở đâu, lòng có chút mừng, nhưng lại không cách nào “tóm cổ” Cố Hứa Áo lời ra. Sau khi gọi điện xong, gặp Lỗ Hành, Bùi Trung Khải kể lại vắn tắt chuyện của Cố Hứa Áo cho cô ấy nghe. Lỗ Hành là người thông minh, nhanh

chóng nhìn ra chân tướng sự việc, nhưng cô cũng không biết làm thế nào, suy cho cùng đó là chuyện nội bộ của Giai Dịch, nếu Tống Văn Khải không có vấn đề, thì cô cũng không thể nào đòi Giai Dịch phải cử Cố Hứa Áo đến. Chuyện mâu thuẫn, bè cánh, đấu đá trong các công ty không ở đâu là không có, người được lợi thì tất phải có người mất mát, cô chỉ hy vọng Cố Hứa Áo không vì thế mà bị tổn thương.

Chủ tịch hội đồng quản trị Lỗ Hải Phong đến Bắc Kinh, tổ hạng mục một phen bận rộn. Sau khi báo cáo, phương án đề xuất cơ bản đã được hội đồng quản trị chấp nhận. Chủ nhiệm Trịnh khen Lỗ Hải Phong đã giải quyết tốt công việc, Lỗ Hải Phong không nói gì có nghĩa là tạm được. Lúc đó Lỗ Hải Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đám đông giải tán, Lỗ Hải Phong chạy đến phòng của Lỗ Hải Phong nũng nịu đòi thưởng: “Được đây phải không cha?”.

Lỗ Hải Phong nhìn con gái, cảm thấy vui lòng, nói: “Đừng có tự kiêu, nếu không thì sẽ mất cảnh giác đấy”.

“Con biết rồi, có phải cha định nói đó mới chỉ là bước đầu tiên trên vạn lý trường thành đúng không? Cha yên tâm đi, con không tự kiêu đâu, lúc nào con cũng trong trạng thái sẵn sàng”. Nói rồi cô làm điệu bộ rất hiền ngang.

“Chẳng nghiêm túc gì cả”. Lỗ Hải Phong vỗ khế vào đầu cô, trong lòng thầm nghĩ, đúng là con gái lớn thật rồi, làm việc cũng đã biết cân nhắc.

“À, suýt nữa thì con quên không nói với cha về một thành viên khác của con, con gái của cha đang ngấm ngấm tác thành cho một mối lương duyên đấy”. Lỗ Hải Phong nói với vẻ dương dương tự đắc.

“Con làm bà mối ở đây?”. Lỗ Hải Phong biết con gái rất hào hứng với những việc như thế này.

“Con đã nghiên cứu kỹ về hai người đó. Có điều, tiến độ hiện thời rất chậm, thêm nữa anh chàng Bùi Trung Khải đào hoa quá khiến người ta không cảm thấy an toàn. Con cũng không thấy yên tâm ở điểm này”.

“Bùi Trung Khải? Là anh chàng trẻ tuổi, nhìn có vẻ điềm tĩnh, giỏi giang và có nhiều kinh nghiệm ấ ư? Chẳng phải con nói rằng cậu ta là người hỗ trợ đắc lực sao?”. Lỗ Hải Phong khá đề ý đến mấy người gặp trong ngày hôm nay, Bùi Trung Khải là người để lại cho ông ấn tượng nhiều nhất, ngoài đời chút kiêu căng, thì anh chàng này rất có tố chất lãnh đạo, nhìn cũng không có vẻ là loại người tâm địa thiếu đường hoàng.

“Không nói đến công việc, cha nói xem, con người anh ta thế nào?”. Lỗ Hải Phong nũng nịu.

“Nếu không nói đến công việc thì cha làm sao nói được về cách đối nhân xử thế của cậu ấy, cho dù cậu ấy đẹp trai thì đó cũng không phải là những lời khen đối với đàn ông. Hơn nữa, cha cũng đâu biết cô gái ấy như thế nào thì làm sao mà nhận xét được”. Lỗ Hải Phong cũng thấy phục con gái, sao nó lại có sở thích này không biết, tự coi mình là ông tơ bà nguyệt.

Lỗ Hải Phong hơi hụt hẫng, bây giờ Cố Hứa Áo không có ở đây, nếu không thì cha cô đã có thể giúp cho một tay. Như chợt nghĩ ra điều gì, cô nói: “Đây rồi, đây rồi, trong máy điện thoại của con có ảnh của Cố Hứa Áo”. Lỗ Hải Phong vội mở điện thoại, trong đó có một bức ảnh chụp cô và Cố Hứa Áo lúc trong quán rượu và một bức cô chụp lên. Cô cảm thấy vẻ mặt của Cố Hứa Áo trong đó có gì đó rất bí hiểm, rất gợi cảm và rất đẹp.

Khi xem tấm ảnh một mình Cố Hứa Áo, Lỗ Hải Phong bỗng cảm thấy choáng váng, chớp mắt nhìn lại, rõ ràng đó là một cô gái hiện đại.

“Đây là Hứa Áo mà con định tác thành cho ư? Tên rất lạ”. Lỗ Hải Phong trả điện thoại lại cho con gái.

“Con cũng thấy lạ, nhưng không tiện hỏi. Hứa Áo là trẻ mồ côi”.

“Là trẻ mồ côi à? Họ gì?”. Lỗ Hải Phong như nói một mình.

“Họ Cố, Cố Hứa Áo. Cha, cha đừng coi thường cô ấy, cô ấy là phiên dịch hàng đầu của Giai Dịch đấy, rất trẻ, mới chỉ hai mươi sáu tuổi, dạo trước cũng đã từng ở chỗ chúng ta, nhưng bây giờ Giai Dịch đã triệu cô ấy về, hình như đó không phải là một việc tốt”.

“Hai mươi sáu tuổi, đúng là rất trẻ, vậy chắc cô ấy đã phấn đấu rất vất vả”.

“Đúng thế, cha thấy không, đã làm lên phiên dịch hàng đầu rồi cơ mà, thế mà vẫn bị ông chủ của công ty dắt mũi lôi đi”.

“Trong đầu con nghĩ gì thế, định lôi cha vào cuộc à?”. Lỗ Hải Phong biết con gái nghĩ gì, bèn gi ý vào trán Lỗ Hải Phong.

“Cha đã thấy hết rồi à? Chuyên môn của Cố Hứa Áo khá tốt, cô ấy cũng muốn ở đây, hơn nữa cô ấy cũng đã thực hiện một lượng lớn công việc chuẩn bị”.

“Thế còn người hiện nay thì sao?”. Lỗ Hải Phong chau mày.

“Người hiện nay cũng được, nhưng con cảm thấy Hứa Áo phù hợp hơn, cô ấy rất chăm chỉ, đến một người tự phụ như Bùi Trung Khải cũng phải khen. Mấy hôm trước cô ấy còn gửi cho cha một ít tư liệu, nói đó là một số ý tưởng sau này để con tham khảo. Như thế là rất yêu nghề phải không? Hơn nữa, Giai Dịch đúng là hơi quá đáng, tùy tiện thay đổi người mà chẳng chịu trách nhiệm gì. Mặt khác, chúng ta cũng có thể gọi Hứa Áo đến để làm việc, như thế chẳng phải là chắc chắn hơn sao?”.

“Con gọi điện bảo chủ nhiệm Trịnh đến đây một lát”. Lỗ Hải Phong gật đầu, ông tin tưởng con gái phân biệt rõ công tư, nhưng còn mình thì sao, có phân biệt rõ việc công với việc tư hay không?

Ngày hôm sau, chủ tịch hội đồng quản trị gặp mặt lần đầu với người đứng đầu của mấy công ty hợp tác. Lúc đó Thân Vệ Quốc đã bị chủ nhiệm Trịnh chất vấn tại sao gần đến việc lại thay đổi người và nói ông ta phải chịu trách nhiệm về những ảnh hưởng gây ra, sự ổn định công việc của Nhạc Trung là điều quan trọng nhất. Thân Vệ Quốc có phần bối rối, đành miễn cưỡng nói rằng đó là lý do cá nhân và phải điều chỉnh, nếu Nhạc Trung không yên tâm thì ông ta sẽ bảo Cố Hứa Áo cùng tới phối hợp làm việc. Chủ nhiệm Trịnh nghe vậy không chất vấn thêm nữa.

Buổi chiều, Cố Hứa Áo xuất hiện trở lại ở khách sạn, Lỗ Hành nháy mắt với cô, Cố Hứa Áo mỉm cười đáp lại về hiểu ý, cô biết vì sao mình bỗng nhiên được Thân Vệ Quốc gọi đến.

Lỗ Hải Phong nhìn thấy con gái nháy mắt với một cô gái, đoán đó là Cố Hứa Áo, ông quay sang nhìn đúng vào lúc Cố Hứa Áo đang cười rạng rỡ, bỗng nhiên ông thấy hoảng hốt, ông đã nhìn thấy nụ cười ấy ở đâu rồi, nó rất quen thuộc. Bùi Trung Khải thấy Cố Hứa Áo xuất hiện trước mắt, tim bỗng đập dồn dập, trong lòng rất phấn chấn.

Cố Hứa Áo cùng đi ăn tối với Lỗ Hành, đến nơi mới phát hiện ra rằng còn có cả người khác nữa, Bùi Trung Khải đang nói chuyện với Lỗ Hải Phong.

Lỗ Hành kéo Cố Hứa Áo vào, “Cha, đây là Cố Hứa Áo mà con đã nói với cha. Được không cha?”. Câu nói sau của Lỗ Hành thực ra muốn bảo, cha thử xem xét xem, hai người họ có xứng đôi không.

Con mắt của người từng trải làm sao không nhìn ra tình cảm rất đặc biệt giữa hai người đó. Nhưng Lỗ Hải Phong làm ra vẻ không biết: “Tiểu Hành cứ nhất định đòi tôi phải gặp mặt các cháu, sau này các cháu thường xuyên giúp đỡ cho Tiểu Hành nhé”.

Ngồi chỉ một lúc là Lỗ Hải Phong đứng lên về trước. Lỗ Hành đuổi theo cha.

“Con mắt của con cũng được đấy chứ?”.

“Con à, không lo được việc đấy đâu. Bọn họ thành cũng không phải là công của con, mà không thành thì con cũng chẳng làm được gì”.

Lỗ Hành còn đang định hỏi nữa thì Lỗ Hải Phong đã đi, thế là cô đành quay về chỗ, thấy Cố Hứa Áo cúi đầu ăn, còn Bùi Trung Khải thì ngồi im không nói gì.

Thực ra, trong lúc Lỗ Hành đi ra, hai người đã nói với nhau mấy câu, nhưng vì không hợp ý nên lại cãi nhau.

Cố Hứa Áo cảm thấy rất hâm mộ và hơi ghen khi nhìn Lỗ Hành nói chuyện và nũng nịu bên Lỗ Hải Phong, một nỗi buồn dần xâm chiếm lòng cô. Đến khi hai cha con nhà họ Lỗ ra khỏi, cô không còn phải cố mỉm cười nữa mà chỉ cúi đầu lặng lẽ uống trà. Đúng lúc đó, Bùi Trung Khải lại chạm vào hòng sủng, anh tưởng rằng việc Cố Hứa Áo hôm nay trở lại nhóm tạm thời cũng có thể coi là một việc tốt, nên đã nói với cô bằng giọng quen thuộc: “Cô nên cảm ơn Lỗ Hành và chủ tịch Lỗ. Tôi thấy vừa rồi cô có vẻ hơi lạnh nhạt với mọi người”.

Cố Hứa Áo cúi đầu, trong lòng vốn đã không vui, bèn đáp: “Tôi chỉ là một con tốt vô danh, không lẽ với ai cũng phải dập đầu cảm ơn?”.

Chỉ một câu nói đó cũng khiến cho Bùi Trung Khải bật lại: “Sao cô lại thành con nhím ngay được thế?”.

“Cám ơn giám đốc Bùi, anh đã mở miệng vàng chỉ bảo cho tôi về cách đối nhân xử thế, nhưng tôi ngu muội, không hiểu lịch sự”.

“Miệng lưỡi cô cũng thật lợi hại”.

“Tôi lợi hại chỗ nào, bắt quả là bị người khác xỏ mũi dắt đi”.

“Với tôi cô lúc nào cũng như vậy, ở chỗ khác thì không ổn đâu”.

“Câu nói này của giám đốc Bùi mới lạ làm sao, tôi có quan hệ gì với anh, anh cũng chẳng cần phải nhọc lòng dạy tôi. Nếu không, tôi không trả nổi ân tình ấy đâu”. “Cố Hứa Áo, cô thông minh hay ngu ngốc vậy? Tôi thấy với tính cách của cô, sớm muộn gì cũng chịu thiệt”. Bùi Trung Khải giận dữ vì Cố Hứa Áo cứ ăn miếng trả miếng với mình. Anh thật sự không hiểu, vừa mới vừa rồi còn vui vẻ, thế mà đột nhiên lại trở nên như thế.

“Chịu thiệt hay không thì tôi làm tôi chịu”.

Lỗ Hành quay vào đã chấm dứt cuộc cãi vã giữa hai người, nhưng không khí thì không sao trở lại được như trước, Cố Hứa Áo chỉ nói chuyện với Lỗ Hành, không thêm đề ý đến Bùi Trung Khải ngồi bên cạnh mặt sầm xuống cũng chẳng nói năng gì.

Dọc đường đưa Cố Hứa Áo về nhà, Bùi Trung Khải luôn giữ im lặng, Lỗ Hành đuổi kịp Bùi Trung Khải, hỏi: “Hai người tiến triển đến đâu rồi?”.

“Không nói thì tưởng là tôi không biết à? Tiếng tăm công tử ăn chơi của anh ở đây cũng không nhỏ đâu. Nếu anh mà đối xử không tốt với Hứa Áo thì tôi sẽ không tha cho anh đâu”.

“Vậy thì cô lo xa quá đấy, tôi đã nói là chúng tôi như thế nào à? Tôi chưa đến mức nếu không lấy cô ấy thì không lấy được ai”.

“Anh.. Bùi Trung Khải anh giỏi lắm!”. Nghe câu nói đó của Bùi Trung Khải, Lỗ Hành tức giận không biết phải nói gì, trong lòng thấy bất bình thay cho Cố Hứa Áo, cô ấy đã bị Bùi Trung Khải hôn ngay trong quán rượu, thế mà bây giờ anh chàng phong lưu này lại định tiếp tục tung hoành không muốn lấy cô ấy.

Về đến nhà, Cố Hứa Áo lập tức kéo rèm cửa, trút bỏ hết mệt nhọc. Trời rất nóng, nhưng cô vẫn để nước ở độ nóng gội vào đồ ửng lên mới thôi. Người con gái trong gương đẹp như một nữ thần, không biết ai đã cho cô hình hài này rồi lại chối bỏ, khiến cô phải một mình vất vả lăn lộn hơn hai mươi năm nay. Cố Hứa Áo gần như để trần bước ra khỏi bồn tắm và bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sốt đến tột độ... Bùi Trung Khải ngồi trên ghế hơi ngửa cổ nhìn Cố Hứa Áo mơn mớn sắc xuân hàm tiếu. Cố Hứa Áo trấn tĩnh lại, vội lấy khăn tắm quấn chặt lấy người, rồi đưa mắt nhìn về phía cửa, không nhớ rằng mình đã khóa cửa hay chưa.

“Sao anh lại vào được đây?”.

“Tất nhiên là vào theo đường cửa”.

“Anh lấy đâu ra chìa khóa?”. Cố Hứa Áo thấy lạnh toát, cô không biết là mình còn để lại một mối họa ngầm như vậy, nếu biết thế này thì cô sớm đã thay khóa, nhưng rồi cô cũng thấy vẫn còn may vì chiếc chìa khóa ấy lại ở trong tay của Bùi Trung Khải.

“Anh đuổi theo tôi tới tận đây là có ý gì? Hay là vẫn muốn sỉ nhục và dạy dỗ tôi? Xin lỗi, tôi rất mệt, không thể tiếp anh được”.

“Chúng ta không thể nói chuyện một cách bình tĩnh được sao?”.

“Với một người lấy trộm chìa khóa của người khác nửa đêm xông vào nhà riêng như vậy, tôi chẳng thể bình tĩnh nói chuyện được!”. Bất an và xấu hổ khiến Cố Hứa Áo thốt lên những lời rất cay độc.

“Tôi thực sự muốn đến nói chuyện với cô, tiện thể trả lại cô chiếc chìa khóa”.

“Để chiếc chìa khóa xuống là anh có thể ra về”. Cố Hứa Áo cố tỏ ra bình tĩnh.

Bùi Trung Khải đột nhiên bật cười, đưa tay đỡ lấy trán, đầu tiên còn cười khùng khục, sau đó thì cười chảy cả nước mắt. Cố Hứa Áo không giữ được bình tĩnh nữa, giờ tay ném chiếc khăn trong tay.

Tiếng cười của Bùi Trung Khải bị chiếc khăn bông ngăn lại trong mấy giây, sau đó vang khắp căn nhà. Nhìn về mặt dữ dằn của Cố Hứa Áo, anh nói trong tiếng cười như điên: “Tôi phát hiện ra rằng, tôi thực sự không thể giận cô được, như vậy không chỉ làm hỏng quan hệ đồng nghiệp mà còn ảnh hưởng tới sự tin cậy mà chúng ta mới xác lập được”.

“Tôi và anh có sự tin cậy à? Tôi không nói lại được với anh. Bùi Trung Khải, anh ghê gớm hơn tôi, thôi được rồi, tôi xin anh đấy!”. Cố Hứa Áo cảm thấy bị Bùi Trung Khải làm cho đau đầu, cô không còn tỉnh thần đâu mà đầu lại với anh.

“Như vậy mới giống kiểu nói năng của một cô gái. Có điều, ngữ điệu vẫn chưa đủ thành khẩn”. Bùi Trung Khải được đằng chân lân đằng đầu.

“Rốt cuộc anh muốn gì, sao cứ làm phiền tôi như vậy?”. Sau khi tắm xong, máu chưa kịp lên não, Cố Hứa Áo cảm thấy đầu hơi váng.

“Tôi làm cho cô thấy rất phiền phức, đúng thế sao?”. Căn hộ chỉ có mấy chục mét vuông, Bùi Trung Khải chỉ bước mấy bước đã như người thợ săn tới trước mặt Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo lắc đầu, trong nháy mắt cô đã thấy tiến sát đến bên cạnh mình, cô vội lùi tránh về phía sau theo bản năng, bàn chân còn ướt làm cô bị trơn, đứng không vững, suýt trượt ngã. Bùi Trung Khải đưa ngay cánh tay đỡ, thế là hai người ôm lấy nhau trong tư thế thân mật còn hơn cả cố ý sắp xếp.

Trong phút chốc cả căn phòng chìm trong không khí im lặng lạ lùng. Bùi Trung Khải nhìn đôi mi rũ xuống tạo thành một đường cong rất đẹp của Cố Hứa Áo, nó đang run lên, che kín tâm trạng của chủ nhân, đồng thời kêu gọi người ta tìm kiếm bí mật nơi sâu kín, không tìm được anh đặt môi lên đôi môi hồng nhạt. Anh thừa nhận, những ngày vừa qua anh đã rất nhớ cô.

Đôi lông mi rậm chợt mở bừng ra, để lộ vẻ hoảng hốt của con huơu nhỏ trong con hoảng sợ, rồi lập tức lại nhắm mắt chặt lại. Không vùng ra, cũng không đón nhận, chỉ có tiếng đập thình thịch của trái tim là để lộ đôi chút tâm trạng, thế rồi tiếng đập ấy mỗi lúc một dồn dập, hơi thở nén lại trong lồng ngực không dám bật ra.

Bùi Trung Khải dừng động tác.

“Em không cần thở à?”.

Đôi mi mắt lại mở ra một lần nữa, đôi con ngươi đen nháy nhìn chăm chăm vào Bùi Trung Khải. “Tôi muốn hỏi một chuyện, anh có trả lời không?”.

“Em nói đi”. Bùi Trung Khải nhìn hàm răng của Cố Hứa Áo cắn vào môi do dự, không nén được đưa tay ra gỡ, “Cẩn rách môi đến nơi rồi”.

“Tôi muốn nói là, tôi và anh như thế này dựa trên tiền đề gì vậy?”. Hít một hơi thở thật sâu, cuối cùng câu hỏi cũng đã được đưa ra.

Bùi Trung Khải ngậy người, “Tiền đề gì?”.

“Anh thường hôn phụ nữ một cách tùy tiện thế sao?”. Cố Hứa Áo nhìn chăm chăm vào anh.

“Ý của em là gì, em muốn gì? Em sẽ không lập tức yêu cầu tôi hứa chuyện trăm năm với em như vậy chứ?”. Bùi Trung Khải đùa vói vẻ hơi ngạc nhiên.

“Nếu thế thì sao?”. Cổ Hứa Áo cảm thấy hơi lạnh.

“Em không cảm thấy như thế là quá sớm hay sao? Chúng ta mới hôn nhau, lên giường với nhau hai lần, thế mà em đã bắt anh phải thế lấy em?”. Bùi Trung Khải thực sự không hiểu ý của Cổ Hứa Áo, trò đùa vừa rồi đã coi thành thật.

“Vây là anh thừa nhận, chẳng qua chỉ là chơi bời mà thôi?”.

“Sao em nói khó nghe thế?”. Mặt Bùi Trung Khải cũng trở nên lạnh lùng.

“Tôi không đùa, hoặc là đừng bắt đầu, hoặc là phải có hôn nhân!”. Cổ Hứa Áo ngẩng đầu một cách khiêu khích.

Bùi Trung Khải nhìn cô chăm chú, không biết hai người giữ tư thế ấy trong bao lâu, anh nhìn cô và cô nhìn anh, không nói năng, không thỏa hiệp.

Đột nhiên Bùi Trung Khải buông tay, quay người bước đi, cũng không cần biết Cổ Hứa Áo loạng choạng ở phía sau.

“Sầm” một tiếng, cánh cửa được đóng lại.

Cổ Hứa Áo tựa vào tường, trong phòng chỉ còn lại một mình cô, chiếc chìa khóa sáng lóa ném lại trên bàn. Nghiến chặt răng nhai chiếc chìa khóa từ bàn lên, Cổ Hứa Áo quay người ném nó vào sọt rác, cố gắng quên cảm giác cay xè, rung rung nơi mắt.

Ba ngày sau, Bùi Trung Khải lại xuất hiện ở tổ hạng mục, tinh thần vẫn không có gì khác so với mấy ngày trước, nhẹ nhàng chào hỏi những người khác, thậm chí khi nhìn thấy Cổ Hứa Áo cũng mỉm cười và nói bằng giọng điệu giống như ngày thường. Cổ Hứa Áo cảm thấy trong nụ cười ấy ẩn chứa vẻ châm biếm.

Tối thứ sáu, Cổ Hứa Áo về rất muộn. Đột nhiên điện thoại đổ chuông, đó là một số máy lạ, cô đã định không nghe, nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn cứ đổ liên hồi, cô đành nhấn phím nghe. Không chờ cô lên tiếng, người ở đầu dây bên kia lập tức nói với giọng rất gấp.

“A lô, chào cô Cổ”.

“Ai vậy ạ?”. Cổ Hứa Áo xác nhận lại một lần nữa giọng nói và số máy không quen.

“Tôi là Tề Huy, là..là người..”. Tề Huy không biết giới thiệu về mình như thế nào, nói là bạn của Bùi Trung Khải, thì anh cảm thấy rất rõ là Cổ Hứa Áo không thích nhắc đến cái tên ấy, nói đến chuyện hôm mưa to, thì ít nhiều lại sợ người ta nghĩ là mình kể chuyện ân huệ, nói là người thuê nhà, nhưng nhắc đến một cô gái trước mặt một cô gái khác cũng không phải là một việc làm thông minh, huống chi lại là quan hệ ấy.

“Tôi biết rồi, chào anh Tề. Cảm ơn lần trước anh đã cho tôi đi nhờ xe”. Cổ Hứa Áo kịp thời hóa giải cho sự khó xử của Tề Huy.

“Ồ, có gì đâu, chuyện đó không đáng nhắc”. Tề Huy thấy mừng vì Cổ Hứa Áo vẫn nhớ đến chuyện ấy”.

“Anh có việc gì ạ?”.

“À. Không có gì, chỉ là tôi đi ngang qua chỗ của cô, muốn .. muốn mời cô đi ăn cơm”. Nói xong câu đó Tề Huy cảm thấy mình hơi ngốc.

“Theo lý lẽ tôi là người phải mời cơm anh, sao lại để anh phải bỏ tiền. Có điều, gần đây tôi rất bận, nên rất xin lỗi, đợi qua thời gian này tôi nhất định sẽ trả ơn anh”. Cổ Hứa Áo cố nhấn mạnh vào chữ “trả ơn”.

Làm sao Tề Huy lại không hiểu ý của Cổ Hứa Áo, “Bạn bè với nhau làm gì có chuyện ơn huệ như vậy. Nếu nói đến ơn huệ, thì tôi đang có việc muốn nhờ cô Cổ giúp đỡ. Tôi có một số tài liệu muốn tìm người phiên dịch, cũng chỉ khoảng gần mười trang thôi, về chuyên ngành này chỉ có cô Cổ là biết được rõ, hay là cô Cổ tìm người giúp tôi, giá cả thì ưu đãi”.

Cổ Hứa Áo nghe xong, thấy Tề Huy có việc thật, hơn nữa là lĩnh vực mà cô có thể giúp được, bèn đáp: “Tài liệu đó của anh có khó không? Có vẻ cũng không nhiều, để tôi xem qua trước, nếu không quá gấp, tôi có thể tranh thủ thời gian ngoài giờ dịch giúp, không cần phải tiền nong gì”.

“Thế thì ngại quá”. Tề Huy rất mừng vì thấy Cổ Hứa Áo đồng ý giúp đỡ.

“Không cần phải khách sáo thế đâu, sẽ không mất quá nhiều thời gian,. Anh gửi nó qua

email cho tôi là được”.

“Nhưng tiếc là không có bản điện tử, trong tay tôi chỉ có bản in. Như thế này đi, cô xuống dưới đi, dù sao thì cũng đã đến giờ ăn cơm rồi, tiện thể tôi đưa nó cho cô”.

Cổ Hứa Áo đi ra khỏi đại sảnh của khách sạn, thấy Tề Huy đứng chờ ngoài xe đang gờ tay vẫy. Chiếc xe rẽ qua mấy ngã thì dừng lại trước cửa một nhà hàng. Nhà hàng này rất nổi tiếng, lại đứng giờ cơm nên không còn phòng bao. Cổ Hứa Áo nói ngồi ở phòng chung cũng được, và hai người chọn một vị trí không xa cửa ra vào.

Các món ăn lần lượt được bê lên, món nào cũng bốc khói nghi ngút, bày biện cũng rất tinh tế. Tề Huy cười nói: “Tôi không biết cô Cổ thích ăn món gì,

nhưng món sushi ở đây có lẽ rất ngon, bạn tôi giới thiệu cho, rất nhiều cô gái thích ăn. Tôi nghĩ, chắc cô Cố cũng không phản đối, nên đã quyết định chọn món thay cô, thực lòng xin lỗi nhé”.

Cố Hứa Áo mỉm cười, “Anh cứ gọi tôi là Cố Hứa Áo là được rồi, cứ một câu cô Cố, hai câu cô Cố như vậy, ngượng lắm”.

Tề Huy cũng bật cười lớn: “Thế thì thỏa thuận như vậy nhé, chúng ta cùng gọi bằng tên, tôi gọi cô là Hứa Áo”.

Cố Hứa Áo gấp một miếng sushi chấm vào gia vị rồi cho vào miệng, lập tức vị cay của mù tạt từ cổ họng xộc lên mũi, khiến nước mắt ứa đầy và mồ hôi toát cả trên đỉnh đầu.

Một tờ giấy ăn được chia ra, Cố Hứa Áo vợ vội lấy, vô tình túm phải tay của Tề Huy, bèn lập tức buông ra, cầm lấy tờ giấy lau mắt, tai chợt nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc mang vẻ châm biếm rất rõ: “Xem ai với ai này”.

Cảm giác cay sẽ qua đi, Cố Hứa Áo quay lại nhìn thì thấy Bùi Trung Khải đang đứng ngoài cửa, hai tay cho vào túi quần nhìn cô và Tề Huy, bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp. Trong lòng cô thấy hơi khó chịu, cô cảm thấy vị cay của mù tạt vẫn chưa hết.

Tề Huy có vẻ không được tự nhiên cho lắm, cười gượng gạo: “Anh Bùi, may quá, xem ra chúng ta đã đến đúng chỗ rồi. Anh mà cũng đến nhà hàng này thì chắc chắn đây là nhà hàng rất được rồi”. Bùi Trung Khải bước tới, nói: “Đúng là tình cờ gặp thật, gặp đúng người tình cờ và việc tình cờ. Chủ nhà và khách thuê nhà lại trở thành bạn bè cùng mâm”.

“Ồ, tôi định nhờ Hứa Áo dịch giúp cho ít tài liệu, anh biết là tôi không hiểu những thứ đó mà”. Tề Huy vội giải thích, vẻ bối rối.

“Giọng của cậu cũng thay đổi rồi đấy, không còn kiểu bỏ già ăn cỏ nón nữa. Đã gọi nhau là Hứa Áo rồi đấy, khi nào thì làm việc?”. Bùi Trung Khải cười, vỗ vào tay Tề Huy.

“Nói gì thế, tôi đến nhờ người làm việc nghiêm chỉnh. Chẳng phải anh tới để ăn cơm sao, đi nhanh đi, đi nhanh đi!”. Tề Huy biết Cố Hứa Áo không muốn gặp Bùi Trung Khải, không ngờ hôm nay lại chạm trán ở đây, song gặp thì cũng không sao, có điều Bùi Trung Khải lại nói ra những lời như vậy, rõ ràng là có ý phá đám nên anh tìm cách đuôi khéo “òn thần” đó đi.

Người phục vụ nói: “Thưa anh Bùi, phòng anh đặt ở bên này ạ”.

“Ồ, dù sao thì món ăn của họ cũng vừa mới đưa lên, tôi đói lắm rồi, chúng ta ghé mâm ăn chung. Tôi ăn đồ ăn của họ trước, Tiểu Kiều, gặp người quen rồi, chúng ta cùng ăn chung đi!”. Rồi không chờ sự đồng ý của người khác, Bùi Trung Khải ngồi xuống bên cạnh Cố Hứa Áo, “Phục vụ, mang hai đôi đũa lại đây, tiện thể mang thực đơn đến. Chúng tôi ngồi đây, trả lại phòng đặt”.

Tề Huy không biết làm thế nào, vì yêu cầu của Bùi Trung Khải không có gì là quá đáng, bạn bè gặp nhau trong những tình huống như thế này thì thường ngồi cùng, anh cũng đã từng làm như vậy với Bùi Trung Khải, có điều, đối tượng hôm nay là Cố Hứa Áo, dù gì cũng có chỗ không ổn.

Bùi Trung Khải rất bản lĩnh, không bị ảnh hưởng của ba người khác, cầm đũa gấp một miếng sushi cho vào miệng. Cô gái tên là Tiểu Kiều khẽ hỏi sao lại không chấm gia vị, Bùi Trung Khải chậm rãi nuốt, “Mù tạt cay làm chảy nước mắt nước mũi rất khó chịu, nhưng nếu lau giúp anh thì cũng được”. Tiểu Kiều nghe vậy, nũng nịu đáp lại: “Ai thêm lau cho

anh”.

Cảnh tượng tình tứ công khai khiến Tề Huy đứng ngồi không yên, nhất là trong đó lại có ngụ ý, rõ ràng là muốn nói tới việc vừa rồi anh đưa giấy ăn cho Cố Hứa Áo, lên đưa mắt nhìn sang thì thấy Cố Hứa Áo vẫn lặng lẽ ăn miếng cá pecca nướng, dường như cô không hề nghe thấy những lời nói đó. Thấy vậy Tề Huy mới tạm thời yên tâm, bữa cơm sau đó diễn ra tương đối bình thường. Cố Hứa Áo không nói gì, Tề Huy cũng không có ý kiến, chỉ có Bùi Trung Khải và Tiểu Kiều thỉnh thoảng trao đổi với nhau những câu đại loại như mù tạt có cay không, sushi tươi hay không tươi, và xen cả tiếng cười điệu đà của Tiểu Kiều.

Tề Huy đứng dậy vào nhà vệ sinh trước. Trong khoảng thời gian ấy, Bùi Trung Khải quay sang nhìn Cố Hứa Áo, “Như thế này thì dựa trên tiền đề gì?”.

Cố Hứa Áo từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô gái đi cùng với Bùi Trung Khải đang nhìn cô với ánh mắt rất lạ lùng, mặt không tỏ thái độ gì nhưng lộ rõ vẻ hiểu kỳ. Bụng nghĩ thầm, bạn gái của Bùi Trung Khải cũng thật rộng lượng, trong tình huống này cũng vẫn bình thản quan sát.

“Chẳng có tiền đề gì cả”.

“Không phù hợp với nguyên tắc của cô mà”. Bùi Trung Khải cười một cách quái đản, rồi uể oải đứng dậy.

Tề Huy quay trở lại, lơ mơ cảm thấy có điều không bình thường, đưa mắt nhìn ba người cố tìm câu trả lời, nhưng không thu được gì.

Cố Hứa Áo đứng dậy, nói: “Xin lỗi, tôi phải về để còn làm thêm, không ở lại cùng mọi người được. Tề Huy, cảm ơn anh, món ăn rất ngon, tôi sẽ sớm dịch giúp anh”. Sau đó quay sang Bùi Trung Khải và cô gái đi cùng, gật đầu, nói: “Chào hai người”.

Tề Huy cũng thu xếp đồ đạc, “Này, Hứa Áo, tôi cũng đi bây giờ, chờ tôi thanh toán đã. Anh Bùi, xin phép đi trước nhé”.

Khi tới trước quầy thì được biết đã có người thanh toán, Tề Huy cười ngượng ngịu, “Định mời cô thì lại bị anh Bùi tranh thanh toán mất rồi”.

“Yên tâm đi, tôi đã nhận ơn từ anh mà”. Cố Hứa Áo cười đáp. Tề Huy nhìn nụ cười ngọt ngào và tình nghịch của Cố Hứa Áo, trong lòng chợt thấy ngán ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đờn Âm Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cố Hứa Áo, anh thừa nhận anh đã bị em hấp dẫn. Sau sự việc của Nhạc Trung, anh cho rằng cơ hội hợp tác của chúng ta sẽ càng mong manh, cho nên không còn nhiều sợi dây liên hệ, nhưng anh biết, nếu có một ngày em chịu chủ động đến tìm anh, thì sự việc sẽ không còn đơn giản như thế nữa. Hôm nay, em đã tìm đến đây, đừng trách, anh nghĩ chúng ta không thể không có những ngày tiếp theo.

Sau khi ăn cơm xong, Bùi Trung Khải vừa đến phòng làm việc thì người đồng sáng lập Trung Đình là Đường Sinh đến, cười tí mắt, nói với anh, hôm nay có một công ty bất động sản tìm đến chỉ đích danh tổng giám đốc Bùi muốn được giúp đỡ, giá cả khá hời. Bùi Trung Khải suy nghĩ, công ty bất động sản làm gì có hợp tác xuyên quốc gia.

Một lúc sau, thư ký gọi điện đến nói có người của công ty bất động sản hẹn gặp mặt, Bùi Trung Khải đáp một tiếng “Được”. Ít phút sau đó, một bóng dáng yếu điệu bước vào, giày cao gót tám phân, đồng phục cao cấp, tôn dáng tôn da, mái tóc cắt ngắn, lối trang điểm tinh tế, khiến người ta vừa nhìn đã biết đây là mỹ nhân cổ cồn trắng (chỉ những mỹ nhân nơi văn phòng)

Bùi Trung Khải neho mắt, “Là cô à?”

“Tổng giám đốc Bùi, chắc không chê chúng tôi miếu nhỏ mà không đón tiếp đấy chứ?”. Mễ Tĩnh Văn hay còn gọi là Tiểu Mễ đem cặp tài liệu, nhìn Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải đón tấm danh thiếp do Tiểu Mễ đưa, nhìn qua một cái, “Giám đốc quan hệ công chúng, chức vị rất thích hợp”. Nhưng anh không quên được điệu bộ sục sạo tìm trai của Tiểu Mễ ở quán bar.

Mễ Tĩnh Văn đem chiếc cặp đặt lên bàn, kêu lên: “Đúng thế, anh Bùi, em đến đây là để tán công anh, và cũng là thay công ty em tìm kế sách”.

“Về việc công, chuyện kiếm tiền, tôi không từ chối. Nhưng việc riêng, tôi không nhớ được là mình có em gái, vì vậy, đề nghị cô hãy gọi tôi là tổng giám đốc Bùi”. Bùi Trung Khải nói, mặt không biểu cảm.

Sắc mặt của Mễ Tĩnh Văn hết đỏ rồi lại trắng. Cái chức giám đốc quan hệ công chúng là do cô đòi cha, tìm đến Trung Đình cũng là do cô nằng nặc ép cha. Sau mấy đêm suy nghĩ, cô nhận định, Bùi Trung Khải thích những kiểu con gái có sự nghiệp, giống như hai cô gái đi cùng anh hôm ở quán bar, nhìn cái biết ngay là dân văn phòng. Xi, có gì chứ, cô cũng làm được. Bùi Trung Khải chưa đến mức khiến cô chết mê chết mệt, chủ yếu là tâm lý hiểu thấu khi không giành được.

“Hãy nói rõ ý định của công ty cô đi”. Bùi Trung Khải quyết không lãng phí thời gian.

Mễ Tĩnh Văn trình bày tron tru phương án kế hoạch đã chuẩn bị từ trước. Bùi Trung Khải nghe xong không nín được cười, “Giám đốc Mễ, tôi đề nghị lần sau cô đưa người phụ trách đi cùng, có một số thứ về bất động sản không phải chuyên ngành tôi học, cũng muốn học cùng cô”.

Mặt Mễ Tĩnh Văn đỏ bừng, Bùi Trung Khải thực ra vẫn giữ thể diện cho cô, nhưng ý rõ ràng là vạch trần cô nghiệp dư.

Tiểu Mễ Tĩnh Văn ra khỏi cửa, Bùi Trung Khải tìm gặp Đường Sinh, “Liệu có thể từ chối vụ này hay không?”.

“Vì sao? Không phải hạng mục quốc tế, nhưng hề cứ có tiền là ta kiếm”.

“Đúng là làm mất thời gian của tôi, một cô gái không hiểu gì về bất động sản, không hiểu gì về sáp nhập, không hiểu gì về tài vụ, thậm chí không hiểu gì về đối nhân xử thế mà lại đến nói chuyện với tôi về mua lại công ty. Không lẽ tôi phải dạy cho cô ta từ ABC”.

“Hợp đồng đã kí rồi, làm thế nào được. Hủy hợp đồng thì không được, nói quả thực không được nữa thì để người khác làm”.

So với chút bức bối vì bị quấy quả thì Bùi Trung Khải càng muốn biết Cố Hứa Áo và Tề Huy rốt cuộc là quan hệ gì hơn. Vậy là anh gọi điện thoại hẹn Tề Huy đi uống rượu. Rượu đã đủ đô, nói: “Cố Hứa Áo không hợp với cậu đâu”.

Tề Huy ngây người: “Ý anh là gì?”.

“Cô ấy là kiểu phụ nữ coi hôn nhân là tiền đề, không chơi bởi được đâu”. Bùi Trung Khải làm nử quan tâm đến Tề Huy.

“Hai người chia tay vì lý do này à?”.

“Chuyện này cậu đừng quan tâm”.

“Nếu người ta bằng lòng thì tôi cũng không có ý kiến. Đến tuổi này rồi cần ổn định thì ổn định, coi hôn nhân là tiền đề cũng tốt. Hôn nữa, anh nghĩ quá rồi đấy, chẳng qua là tôi có việc nhờ cô ấy giúp thôi”. Tề Huy chột dạ lắc lắc ly rượu.

Bùi Trung Khải ngoẹo đầu nhìn Tề Huy, thấy Tề Huy thần sắc tự nhiên, trong lòng có phần yên tâm hơn, “Coi như là nói thêm một câu với cậu, cẩn thận vẫn hơn”.

“Anh nói những lời đó có thật lòng hay không vậy? Nếu không xem xét đến chuyện kết hôn thì hai người định chỉ qua lại thôi à?”. Thái độ của Bùi Trung Khải ít nhiều cũng khiến Tề Huy thấy không thoải mái, Bùi Trung Khải anh thôi qua lại, người phụ nữ anh đã chạm vào thì người khác không được chạm vào sao?

“Sao có thể? Dù sao cậu cũng nên tự lo liệu cho mình”. Bùi Trung Khải không định tiếp tục chủ đề đó nữa, “Thêm một chén nữa chứ”.

“Được, thêm một chén nữa”.

Hai người ường như đều có ý định tránh nhắc lại chủ đề đó, quay sang nói về bóng đá, bóng rổ, thương trường, xã hội đen một cách sôi nổi, không bàn chuyện phụ nữ nữa.

Tề Huy suy nghĩ. Hồi nhỏ anh luôn theo đuôi Bùi Trung Khải, Bùi Trung Khải đã trực tiếp ảnh hưởng tới giá trị quan và thẩm mỹ của anh. Càng nghĩ đến Cố Hứa Áo, anh lại càng cảm thấy hủ vị, quan trọng nhất là cô gái này đã khiến Bùi Trung Khải phải chấp nhận thua cuộc. Anh không từ chối một cuộc tình, nếu tác dụng của nó lại là đánh bại sự tự tin của Bùi Trung Khải thì càng tuyệt.

Sau một tháng chuẩn bị, công việc đàm phán cuối cùng đã triển khai đến giai đoạn cuối, phía đối tác nước ngoài mấy ngày sau cũng sẽ tới ở trong khách sạn này. Là phiên dịch, Cố Hứa Áo đã sửa sang gần xong các báo cáo của các bên, Tống Văn Khải đã được ông ty gọi về, thời gian cuối này, mọi công việc ở đây đều do một mình cô đảm nhận. Tối hôm qua, cô đã thức trắng đêm chỉnh sửa tất cả các văn bản dịch, ngày hôm nay đem giao cho nhân viên phục vụ in ấn.

Lỗ Hành nhìn đôi mắt đỏ ngầu vì thức đêm của Cố Hứa Áo, thương cô vất vả quá. Cố Hứa Áo vỗ vai cô ấy cười nói: “Cậu cũng vậy”. Pha một cốc cà phê, vừa ngồi xuống ghế, thì nghe có ai đó gọi tên mình, Cố Hứa Áo nhìn, người phụ trách thẩm định đang vẫy cô, cô đứng dậy bước tới, đi theo vào trong thì nhìn thấy mấy người, trong đó có Bùi Trung Khải.

“Phiên dịch Cố, sao trong báo cáo cuối cùng lại thiếu mất một phần?”. Bùi Trung Khải hỏi, mặt tối sầm.

Cố Hứa Áo sững người, thậm chí nói, không thể nào, tối hôm qua cô đã đối chiếu theo thứ tự từng phần một, sao lại có thể thiếu một phần?

“Báo cáo tổng cộng là mười một phần, tôi sắp xếp theo mục lục, không thể nào thiếu một phần được, có thể xem trên bản điện tử, là mười một bản”. Cố Hứa Áo nói một cách chắc chắn.

“Làm sao lại là mười một phần, rõ ràng là là mười hai phần. Cô Lỗ, thế này là thế nào?”. Bùi Trung Khải mặt trầm như nước.

Cố Hứa Áo nhìn Lỗ Hành, Lỗ Hành nhìn Bùi Trung Khải bằng ánh mắt nghiêm trang, nói với vẻ khẳng định: “Đúng là mười hai phần”.

Cố Hứa Áo mặt nóng như phôi bông, sơ suất lớn như thế này từ trước đến nay cô chưa từng bao giờ phạm phải, “Mục lục mà tôi nhận được là mười một phần.”.

“Là một thành viên của tổ hạng mục, cô không cần quan tâm đến tiến triển của công việc hay sao? Lẽ nào người ta giao cho cô bao nhiêu thì cô làm bấy nhiêu còn mình thì không cần đối chiếu kiểm tra? Chúng ta làm việc theo nhóm, điều này cô phải biết”. Bùi Trung Khải cắt ngang lời giải thích của Cố Hứa Áo.

Mọi người đều nhìn Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo, nhất thời không ai xen vào. Một lúc lâu sau, Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng, biết lỗi nói: “Tôi sẽ hoàn thành công việc vào trước buổi sáng mai”. Nói xong quay người ra đi.

Lỗ Hành trừng mắt nhìn Bùi Trung Khải, nói: “Vừa rồi anh lớn tiếng quá rồi đấy, có thể bọn họ đã làm sai thật”.

“Mỗi một khâu đều phải sửa chữa, phải chịu trách nhiệm cho khâu tiếp theo, đồng thời cũng phải giám sát khâu trước đó, nếu người ở khâu trước làm sai cũng không có nghĩa là cô ấy không đáng trách”. Bùi Trung Khải đáp, hoàn toàn không nề mặt Lỗ Hành.

Thực ra, những điều mà Bùi Trung Khải nói là đúng, Lỗ Hành cũng không tiện nói gì thêm, dù gì thì Bùi Trung Khải cũng đang làm việc cho Nhạc Trung.

Lỗ Hành và Bùi Trung Khải từ ngoài trở về đã là hơn bảy giờ tối, những người khác đều đã ra về, chỉ còn lại bóng của Cố Hứa Áo trong góc. Lỗ Hành bất giác ngẩng đầu lên nhìn Bùi Trung Khải một cái, mắt của Bùi Trung Khải cũng vừa rời khỏi người Cố Hứa Áo và dừng lại trên tập tài liệu trên tay.

“Cũng không còn sớm nữa, cùng đi ăn cơm chứ?”. Bùi Trung Khải nói với Lỗ Hành.

“Được. Anh chờ một chút, để tôi đi gọi Hứa Áo”.

Chắc chắn Cố Hứa Áo đã nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng cô vẫn ngồi im không nhúc nhích. Lỗ Hành thờ dài, bước tới, “Hứa Áo, đi ăn cơm cùng đi, ăn rồi về làm”.

Quay lại nhìn Lỗ Hành, Cố Hứa Áo cười, đáp: “Tôi sợ không kịp, tôi không đi đâu”. Cô nói thật lòng, phải dịch hơn chục trang từ tiếng Trung và tiếng Anh rồi sắp xếp thống nhất theo yêu cầu, chế thành bản điện tử để có thể giao nộp sáng sớm mai, quả thật là khối lượng công việc rất lớn.

“Không được, không ăn thì không được”, Lỗ Hành nói, tay kéo Cố Hứa Áo.

“Lỗ Hành thực sự không kịp nữa, cậu hiểu điều đó rõ hơn mình mà”. Cố Hứa Áo chớp mắt nhìn, Lỗ Hành nói rất thật lòng.

Bùi Trung Khải thấy Lỗ Hành quay lại một mình cũng không hỏi những chuyện khác mà chỉ bảo: “Ăn ở đâu?”.

“Tùy, kiểu gì cũng là cơm văn phòng thôi mà”.

Hai người xuống nhà hàng Trung Quốc dưới lầu ăn một bữa đơn giản, Lỗ Hành để Bùi Trung Khải gọi tới năm, sáu món, vội vàng nói cô ăn không nhiều.

Bùi Trung Khải trả lại menu cho người phục vụ, nói cháo và hai món nữa làm xong thì đưa thẳng lên phòng 1206 tầng mười hai, tiền tính vào bàn này. Sau đó, anh nhìn Lỗ Hành và nói: “Chuyện này cô cũng không cần phải lo, cứ ăn ngon miệng đi”. Lỗ Hành không nói gì, bụng nghĩ thầm, cuối cùng thì là tôi lo hay anh lo?

Chờ Lỗ Hành ăn xong lên tới nơi, thấy Cố Hứa Áo vẫn ngồi yên, đồ ăn bên cạnh vẫn chưa hề động đến.

“Sao lại chưa ăn, đã không đi rồi thì cũng phải ăn một miếng chứ?”.

Cố Hứa Áo dường như giật nảy mình, “À, chờ lát nữa, để xong nội dung này đã..”.

“Vẫn còn còn nhiều lắm. Dù gì thì cậu cũng phải ăn đã , cùng lắm cũng chỉ mất hơn chục phút thôi”.

Nghe lời Lỗ Hành , Cố Hứa Áo cuối cùng cũng gạt chột sang một bên, “Thôi được, mình mà không ăn cậu lại lỗi thôi cả nửa ngày mất”.

Húp một ngụm cháo ngô thịt vịt , độ nóng rất vừa, những hạt ngô bọc lấy lát thịt trôi xuống chiếc dĩa dày trống rỗng khiến Cố Hứa Áo thấy dễ chịu, trong lòng vô cùng cảm động.

“Cám ơn cậu, Lỗ Hành”.

Lỗ Hành do dự một lúc, mới nói: “Đó là Bùi Trung Khải gọi cho cậu đấy.

Cố Hứa Áo ngừng nhai, rồi nói với vẻ không để tâm, “Dù sao cũng cảm ơn cậu, nếu cậu không giục mình ăn thì cháo nguội rồi sẽ không ngon như vậy nữa”.

“Thực ra, hôm nay Bùi Trung Khải cũng hơi nóng..”.

“Mình hiểu, đúng là mình chưa tốt, anh ấy nói đúng nếu ai cũng chỉ biết việc của mình, không trao đổi thì công việc của chúng ta không thể nào mà tốt được”. Cố Hứa Áo cắt ngang lời của Lỗ Hành, nói với vẻ rất vội vã, “Được rồi, ăn xong rồi , phải làm tiếp thôi”. Nói rồi cười rất tươi với Lỗ Hành, “Cậu định làm giám công đấy à ? Cậu mau về đi, không cần ở lại đây với mình đâu, cậu cũng có nhiều việc làm lắm cơ mà”.

Nhìn bóng nghiêng của, Lỗ Hành lắc đầu, cô ấy không cho cô thời gian và cơ hội để nói về Bùi Trung Khải .

Ngồi trong chiếc xe dưới sân, rất dễ dàng nhìn thấy đèn trong một căn phòng ở tầng mười hai vẫn sáng. Nhìn đồng hồ đã gần mười hai giờ đêm. Ở nhà đọc sách và tra cứu tư liệu xong, Bùi Trung Khải vẫn không sao thuyết phục được mình đi ngủ, cuối cùng lại lấy chìa khóa lái xe đến khách sạn, thấy đèn vẫn sáng đúng như dự đoán của anh. Dường như đã quyết định xong, anh tắt thuốc, xuống xe, đi lên gác. Trong phòng họp lớn ở tầng mười hai vẫn chỉ có cái bóng đơn độc của Cố Hứa Áo, anh quay người rót một cốc sữa, cho vào lò vi sóng hâm nóng, rồi đặt bên cạnh Cố Hứa Áo.

“Không cần phải lo cho tôi, sắp xong rồi. Lỗ Hành, cậu lên gác ngủ đi”. Một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng đáp, quay lại nhìn cô mới biết đó là Bùi Trung Khải.

“Cần phải nghỉ thì phải nghỉ”. Bùi Trung Khải dựa vào mép bàn, nhìn khuôn mặt hơi sưng lên của Cố Hứa Áo bị ánh sáng của màn hình làm cho xanh xao, trong lòng thấy xót, cô đã thức liên mấy đêm rồi.

“Tôi không muốn lại bị trách mắng nghiêm khắc vì cùng một việc”. Cố Hứa Áo vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, tay vẫn không ngừng gõ bàn phím.

“Hình như cô có suy nghĩ khác?”.

“Không có gì. Tất nhiên là tôi biết mình mắc lỗi gì”.

“Uống cốc sữa đi”.

“Không uống”.

“Cô nghĩ là tôi lấy việc công để trả thù riêng sao?”.

“Tôi không ầu trĩ như vậy. Tổng giám đốc Bùi, anh ở đây gây trở ngại rất lớn cho công việc của tôi. Tôi không có thời gian nói chuyện với anh về nguyên nhân sai sót. Nếu anh bằng lòng cho tôi bài học thì có thể chọn thời điểm khác”.

Nhìn Cố Hứa Áo một hồi lâu, Bùi Trung Khải đứng dậy, chậm rãi nói: “Được rồi, tôi đi, nhớ uống sữa đầy. Những nội dung cần phiên dịch sau này còn rất nhiều, cô không có thời gian ốm đâu”.

Tiếng chân bước xa dần, Cố Hứa Áo thở ra một hơi, lúc lắc đầu, rồi tiếp tục làm việc.

Khoảng ba giờ sáng, công việc cuối cùng đã xong., Cố Hứa Áo gửi bản thảo tới chỗ in ấn. Tối hôm qua cô đã liên hệ với bộ phận đó. Sáng sớm họ sẽ tới để in và đóng thành tập. Cố Hứa Áo thu dọn cốc sữa và đồ ăn đã nguội ngắt, cho vào sọt rác, sau đó xách laptop về nhà.

Đêm cuối hạ, thủ đô vào giờ này đã hết náo nhiệt, trở lại về yên tĩnh, đầu đây đã thấy thoáng hơi lạnh của mùa thu. Cô nhớ đến hồi năm cuối đại học, vừa làm luận văn vừa hiệu dịch gấp lại còn phải chuẩn bị thi chứng chỉ phiên dịch, mỗi ngày chỉ ngủ có ba, bốn tiếng, và cũng thường xong việc trở về nhà khi trời sắp sáng. Những lúc đó trong lòng tràn đầy hy vọng, còn bây giờ chỉ là một thân hình mỏi mệt.

Sáng sớm hôm sau, Lỗ Hành nhìn Cố Hứa Áo đang sắp xếp lại văn bản báo cáo, giật mình, hỏi:

“Cậu không về à?”.

“Vừa mới đến”.

“Hôm qua mấy giờ cậu về?”.

“Sau khi cậu về không lâu”.

Lỗ Hành nhìn đôi mắt thâm quầng của Cố Hứa Áo, biết cô ấy không muốn nói nhiều về chuyện đó, bèn khuyên: “Cậu tiêu hao sức lực nhiều quá đấy, cẩn thận kéo lao lực”.

Cố Hứa Áo cười, đáp: “Minh là dân đen thấp cổ bé họng, làm sao mà chết nhanh như thế được?”.

“Hứa Áo, đã có ai nói với cậu, cậu là một cô gái rất đáng yêu chưa?”. Lỗ Hành vuốt má Cố Hứa Áo, khen: “Thật đấy, cậu có vẻ lạnh lùng của type người truyền thống, rất yêu nghề, rất thẳng thắn, khi cậu cười thì thực sự mê hồn, chỉ có điều cậu rất ít cười mà thôi”.

Cố Hứa Áo ngẩng người, sau đó hắng giọng bói rói: “Đừng có thử thách mình, xu hướng tình cảm của mình hiện tại rất mơ hồ”. Nói xong, cô không nín được cười, bụng thầm khen, luôn châm chọc cho người khác vui vẻ, Lỗ Hành còn trẻ mà đã rất biết thương người, đó là một trong số vài người tốt mà cô gặp được hơn hai mươi năm qua.

Bùi Trung Khải bước vào bất gặp đúng lúc Cố Hứa Áo khoác vai Lỗ Hành, mắt cười tít, có thể nhận ra đó là nụ cười xuất phát từ đáy lòng. Anh đã từng nhìn thấy nụ cười châm biếm, nụ cười lạnh lùng và nụ cười e dè, mặc dù nó ở miệng người đẹp không thể coi là xấu, nhưng đều không thể đẹp và xao xuyến lòng người giống như nụ cười ấy. Trong lòng thấy cảm động, anh bèn rẽ vào.

Cố Hứa Áo không kịp thay đổi sắc mặt, nhưng nụ cười đã dần dần tan biến trên khóe môi. Lỗ Hành sợ mọi người đều khó xử, bèn đáp: “Chuyện đàn bà, anh tò mò làm gì? Tò mò giết chết con mèo đấy”.

Bùi Trung Khải đáp với vẻ rất bình tĩnh: “Không nói thì thôi, hà tất phải chụp mũ cho tôi thế”. Nói xong đi thẳng vào phòng họp.

Cố Hứa Áo vẫn thấy hơi lo, mặc dù tay làm việc nhưng tai vẫn dong lên nghe mọi động tĩnh từ phòng họp, Lỗ Hành tuyên bố, tối nay đối tác nước ngoài sẽ tới Bắc Kinh, vòng đàm phán đầu tiên sẽ bắt đầu vào buổi chiều mai, nhân viên và các bộ phận liên quan chuẩn bị cho thật tốt, bắt đầu từ hôm nay, các thành viên trong tổ đàm phán đều phải ở lại khách sạn.

Cố Hứa Áo biết, thử thách đã đến. Mặc dù thời gian vừa qua tiếp xúc với các nội dung chuyên ngành không ít, nhưng đây là lần đầu tiên cô làm phiên dịch cho một lần mua bán sáp nhập công ty xuyên quốc gia. Cô không khỏi cảm thấy căng thẳng, cứ lăm lăm đọc tư liệu và cố gắng nhồi nhét vào đầu tất cả những gì tai nghe mắt thấy gần đây. Buổi tối ăn cơm cũng vội vàng rồi lại chạy lên gác, xem hết mấy đĩa DVD về các cuộc đàm phán thương nghiệp rồi mà vẫn không thấy yên tâm. Đúng lúc cô đang nằm vắt chân lên giường xem tài liệu thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc. Cố Hứa Áo nói to: “Cửa không khóa đâu” rồi tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

“Căng thẳng quá phải không?”. Cố Hứa Áo thấy bất ngờ khi Bùi Trung Khải đến một mình, cô cứ tưởng đó là Lỗ Hành. Trong lòng đang lo lắng, cô chẳng còn hơi sức đâu mà đề phòng, bèn đáp: “Tổng giám đốc Bùi tìm tôi có việc à?”.

“Cái này cho cô, có thể giúp cho cô đôi chút”. Bùi Trung Khải đặt đĩa DVD lên bàn, ánh mắt nhìn Cố Hứa Áo như hữu ý như vô tình, sau đó rời mắt nhìn vào chiếc giường kê đầy tài liệu. Cố Hứa Áo thấy sồn gai ốc, hình như người đàn ông này đã nhìn thấy rõ tâm trạng lo lắng, căng thẳng của cô.

Bùi Trung Khải không ở lại lâu, có điều trước khi rời đi, mắt dừng lại trên người Cố Hứa Áo mấy giây, khi bước ra tiện tay đóng cửa lại và nói: “Khách sạn cũng chưa hẳn đã an toàn, tốt nhất vẫn nên khóa cửa lại”.

Chờ anh đi khỏi, Cố Hứa Áo nhảy xuống giường chạy đến khóa trái cửa lại, rồi đứng tựa vào cửa thở, tay đập đập lên ngực. Lúc đó đột nhiên cô mới nhận ra rằng mình chỉ mặc áo phông, cúi xuống nhìn có thể nhìn thấy thấp thoáng bờ ngực. Cái nhìn đầy ý tứ sâu xa và câu nói sau cùng của Bùi Trung Khải có lẽ muốn nhắc tới điều này, vừa xấu hổ, vừa giận dữ Cố Hứa Áo nghĩ, dù sao thì cũng không phải chưa từng nhìn thấy.

Nhìn sang chiếc đĩa Bùi Trung Khải mang đến, Cố Hứa Áo thầm tự hỏi, không biết trong đó có gì mà lại mang tới vào lúc nửa đêm và lại còn làm ra vẻ bí hiểm như thế nữa. Mở ra xem mới biết trong đó là toàn cảnh một cuộc đàm phán thương mại, có thể thấy đã có người lên quay lại. Xem xong cuộc đàm phán ấy, Cố Hứa Áo thấy chấn động thực sự, mặc dù cô chỉ là phiên dịch, nhưng xét theo hiện tại thì thấy vai trò của phiên dịch hoàn toàn không dừng lại ở việc dịch trao đổi của hai bên mà cô còn phải tham dự vào cuộc đàm phán đó để có thể chuyển tải đúng thái độ của Nhạc Trung, vì cô là khâu cuối cùng và cũng là người cuối cùng chỉnh lại từng chi tiết.

Sáng sớm hôm sau, nhân lúc mọi người đều bận, Cố Hứa Áo đem chiếc đĩa lặng lẽ trả lại cho Bùi Trung Khải, cô khẽ nói: “Cám ơn, và cả sự tin tưởng của anh nữa”.

“Thấy thế nào?”. Bùi Trung Khải nhét chiếc đĩa vào trong túi áo.

“Hay lắm”. Cố Hứa Áo quả tình không tìm ra lời nào thích hợp hơn.

“Có ích là tốt rồi”.

Đàm phán bắt đầu theo kế hoạch, ngoài và Cố Hứa Áo, những người tham gia đàm phán đều là những người làm việc ở Nhạc Trung. Cố Hứa Áo biết mình giữ sứ mệnh rất lớn, ai ở đây tiếng Anh đều rất tốt, nhất là Bùi Trung Khải, nói chuyện bằng tiếng Anh không có vấn đề gì, tác dụng của phiên dịch dường như chỉ là tranh thủ thời gian để người đàm phán cũng có trận tuyến.

Bắt đầu, bầu không khí đàm phán tạm coi là bình thường, nhưng đến nội dung bàn về giá cả thì trận tuyến của hai bên lập tức phong kín, không ai chịu nhượng bộ, giá phía nước ngoài đưa ra quá cao, còn giá Nhạc Trung trả không sao đáp ứng được yêu cầu của đối phương, con số của hai bên chênh nhau gần gấp đôi. Lần đàm phán đầu dường như chỉ là khởi động làm nóng người, hai bên đều dừng lại ở đó, tạm dừng đàm phán ở chỗ đôi bên biết giá của nhau.

Có mấy người chưa va chạm nhiều, nôn nóng lớn tiếng chửi đối tác nước ngoài đưa ra cái giá quá hoang đường, cao gần gấp đôi, nếu đúng như vậy thật thì người nước ngoài việc gì mà phải bán rẻ, cứ để kinh doanh thu lợi chả tốt hơn à. Bùi Trung Khải tỏ ra là người có nhiều kinh nghiệm, vừa ra khỏi phòng họp lập tức gọi Lỗ Hành và kỹ sư trưởng vào phòng họp. Cố Hứa Áo biết công việc không bình lặng như vậy, hai bên đều có những con bài chiến lược, cuộc đấu cuối cùng chính là để xem ai lợi hại hơn mà thôi. Về đến phòng, cô lại đem tài liệu ra xem lại lần nữa.

Tình hình ngày thứ hai cũng gần như ngày thứ nhất, hai bên vẫn giằng co nhau về giá cả, mặc dù đã đưa thêm điều kiện ưu đãi khác, nhưng vẫn không thể làm cho đối phương điều chỉnh lớn về giá, họ chỉ giảm giá 10% mà thôi.

Ngày thứ ba không sắp lịch đàm phán, đã tổ chức buổi dã ngoại để làm dịu bầu không khí. Trong lúc leo Trường Thành, mọi người vui vẻ nói chuyện, cả hai bên dường như đã quên hẳn chuyện giương vuốt vó, nó giương dây hai ngày trước. Mọi người cùng nói tiếng Anh nên Cố Hứa Áo không cần dịch, cô chậm rãi đi sau cùng. Bùi Trung Khải, Lỗ Hành và đối tác nước ngoài đi cùng nhau, hình như họ đang nói tới một chuyện rất hài, cười vang lên. Giọng của Bùi Trung Khải trầm ấm, vượt lên những âm thanh khác lọt vào tai Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo bước đi từng bước, khi leo lên đỉnh, lại cảm giác rất không chân thực, có lẽ cảm giác thành công cũng chỉ như thế này. Đưa mắt nhìn về phía xa, tường thành dài và dài phong hỏa len lỏi giữa triền núi xanh như một con rồng khổng lồ. Gió từ đỉnh núi lùa đến, Cố Hứa Áo không kìm được tay thành nắm đấm khua khua mấy cái.

“Cảm động thế sao?”. Bùi Trung Khải đã đứng bên cô từ lúc nào.

Nhớ tới chuyện chiếc đĩa, hoặc là hôm nay là một ngày thời tiết đẹp khiến người ta thấy sáng khoái, Cố Hứa Áo mỉm cười, dễ chịu: “Chỉ là có chút hưng phấn”. Cô không tiện nói rằng vì ghét leo núi nên tận đến bây giờ cô mới đến Trường Thành.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười chân thành không chút xã giao của cô rực sáng như ánh vàng trước mắt Bùi Trung Khải, đó là nụ cười thuần khiết nhất và không mang chút phòng vệ nào mà lần đầu tiên Cố Hứa Áo dành cho anh, nó thực sự rất rạng rỡ. Bùi Trung Khải bị nụ cười ấy mê hoặc, bất giác bước về trước một bước.

Gió trên núi thổi tới, vì Bùi Trung Khải vận động nhanh, hơi nóng trong người phả ra, ulla vào mặt Cố Hứa Áo khiến mặt cô cũng nóng theo. Hơi thở ấy rất quen thuộc, nó khiến người ta thấy nao nao, Cố Hứa Áo cảnh giác, chân bắt giác lùi về sau một bước, cô quên mất là mình đang đứng trên bậc thềm chứ không phải chỗ đất bằng.

“Cẩn thận!”. Bùi Trung Khải kêu to, tay đưa ra đỡ nhưng vẫn không kịp ngăn lại mà chỉ tóm được một vạt áo của Cố Hứa Áo. Có Bùi Trung Khải đỡ nên cú ngã của cô giảm được mấy phần nguy hiểm, cô kịp lấy lại tư thế, tóm vội lấy bức tường, loạng choạng mấy cái rồi ngã xuống bậc thềm.

Lỗ Hành nghe kêu, vội chạy tới đỡ Cố Hứa Áo, nhưng vì Bùi Trung Khải ở gần hơn nên đã đỡ trước. Cố Hứa Áo kêu lên một tiếng “Ồi cha”, trán toát mồ hôi, có lẽ chân cô đã bị trật.

Cố Hứa Áo định tránh đôi tay Bùi Trung Khải, nhưng vì cổ chân bị đau, lại nghĩ nếu mình cứ giằng co thì mọi người lại xúm đến giúp đỡ, hôm nay cô không phải vai chính, vì thế mới không giằng ra mà mặc cho Bùi Trung Khải dìu. Nhìn kỹ thì thấy tay và đầu gối của cô đều bị xây xát, lòng bàn tay bị mài trên tường đau rất. Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lỗ Hành và vẻ thương xót của Bùi Trung Khải, cô cố nén cơn đau, cười và nói không sao, rồi

còn cố đi mấy bước, tuy hơi cà nhắc nhưng vẫn làm ra vẻ không có vấn đề gì. Lỗ Hành cũng không tiện tỏ ra quá quan tâm, vì dù sao thì đối tác nước ngoài cũng đang có mặt ở đó, dặn Bùi Trung Khải chăm sóc cho Cố Hứa Áo xong thì xuống núi.

Bùi Trung Khải luôn tay dưới nách đỡ Cố Hứa Áo, để cô gần như dựa vào mình. Cố Hứa Áo dường như có thể nghe thấy rất rõ tiếng đập trong lồng ngực Bùi Trung Khải, cô lắc đầu, cô gạt những ý nghĩ lạnh lùng, nín thở chậm chậm bước xuống bậc thềm. Ở phía trước mặt có người bán gậy, cô cố đi về phía đó một chiếc, thử một chiếc thì cũng thấy đỡ hơn. Cô ngẩng đầu lên nói với Bùi Trung Khải: “Anh nhìn này, tôi có gậy rồi, anh không cần dìu tôi nữa đâu”.

“Còn phải đi xuống rất nhiều bậc, chống gậy rất khó”. Bùi Trung Khải chau mày nhìn về cổ tránh của Cố Hứa Áo, nói thật lòng, anh vẫn đang nghĩ đến cảm giác thích thú trong đoạn đường ngắn ngủi vừa rồi.

“Được rồi. Anh còn phải đi cùng khách chứ”. Cố Hứa Áo biết, dù đã ngoại là thời gian rồi rồi, nhưng có lẽ hai bên vẫn đang phải tìm hiểu nhau, Bùi Trung Khải phải tới giúp Lỗ Hành.

“Ở đó đã có Lỗ Hành, không có tôi cũng không sao”. Bùi Trung Khải vẫn ngoan cố dìu Cố Hứa Áo.

“Tôi sẽ đi chậm, Lỗ Hành thực sự cần anh giúp”. Cố Hứa Áo khẽ gạt cánh tay của Bùi Trung Khải.

Nhìn đôi mắt sáng rực đang nhìn mình một cách thành khẩn, Bùi Trung Khải biết Cố Hứa Áo không nói dối. Đúng là anh cần phải tới giúp Lỗ Hành, nhưng còn Cố Hứa Áo, cô đứng một mình, trán ướt đầm mồ hôi không biết là vì nóng hay vì đau. Dường như thấy được vẻ do dự của Bùi Trung Khải, Cố Hứa Áo làm ra vẻ không sao, nói: “Tôi thực sự không sao đâu, anh tới giúp Lỗ Hành đi”.

“Vậy thì...đừng cố quá đấy, nếu thấy không được thì phải gọi người giúp”. Bùi Trung Khải dặn, anh đã nghĩ thông, công việc hôm nay là hỗ trợ Lỗ Hành chứ không phải làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Cố gắng lấy sức dò từng bước một, khi xuống tới chân Trường Thành, vừa cúi chân lập tức thấy đau nhói, Cố Hứa Áo vén quần lên, cổ chân đã sưng vù. Cô gọi điện đến khách sạn, cô biết mọi người còn có những hoạt động khác, Bùi Trung Khải và Lỗ Hành nhất thời chẳng tìm thấy đâu, hơn nữa lại cũng không tiện làm phiền họ, nhìn thấy một người phụ trách của tổ hạng mục họ Vương, Cố Hứa Áo bèn chào và nói về nhà lấy một ít thuốc rồi sẽ quay trở lại, nhờ anh ta báo lại với Lỗ Hành một tiếng. Người ấy biết chân Cố Hứa Áo bị thương, nhanh chóng đồng ý, lại còn nhiệt tình ra công gọi taxi giúp cô.

Thực ra cũng thấy hơi lo cho Cầu Thặng Nhi, cô bảo người lái xe chờ cô ở cửa, còn cô vào nhà lấy lọ dầu hoa hồng, cao dán và một ít Vân Nam bạch được, rồi tới chỗ gửi thú cưng thăm Cầu Thặng Nhi một lúc sau đó mới quay lại khách sạn, đi chưa đầy hai tiếng đồng hồ.

Đàm phán tiếp tục tiến hành sau một ngày tạm thời nghỉ, lần này khác với mấy ngày trước, đối tác không hề tỏ ra hứng thú chút nào đối với những lý do mà Nhạc Trung trình bày, ai cũng chau mày nhăn trán, dường như rất không kiên nhẫn.

Trong lòng Cố Hứa Áo thấy rất coi coi thường, vẻ mặt tươi cười khi nói “Very beautiful” ngày hôm qua ở Trường Thành đâu mất rồi.

Sau khi Nhạc Trung trình bày xong, người đàm phán chính của đối phương chống tay lên bàn, người nghiêng về phía trước, mắt nhìn những người của Nhạc Trung với vẻ dửng dưng, sau đó nói ra một con số.

Cố Hứa Áo biết con số đó là giá báo của đối phương, suýt nữa thì cô kêu to lên rằng quá hoang đường, cao hơn gần 30% so với giá lần trước. Chẳng phải ngày hôm trước đã giảm giá xuống rồi sao? Sao lại tăng như vậy, hơn nữa lại còn cao hơn cả giá lần đầu. Điều này cho thấy nếu không phải là đối phương không muốn tiếp tục giao dịch này nữa thì cũng là họ đã nắm được những điều có lợi cho phía mình. Cố Hứa Áo không nên được đưa mắt nhìn về phía Nhạc Trung, sắc mặt của và thậm chí là tất cả những người khác đều trắng bệch, nhìn sang Bùi Trung Khải, thì thấy mặt anh tái hẳn đi, bàn tay nắm lại thành nắm đấm nổi cả gân. Cố Hứa Áo biết mình đã đoán đúng.

Buổi đàm phán kết thúc, cả nhóm người vội vã đi về phòng họp, cứ tưởng rằng chuyến du lịch Trường Thành ngày hôm qua sẽ khiến đàm phán càng thuận lợi, ai ngờ đối thủ lại nhân đó chuẩn bị và ra đòn như thế. Khi mọi người đã có mặt đầy đủ, chủ nhiệm Trịnh đưa mắt nhìn từng người, sau đó dang tay nói: “Là ai tiết lộ bí mật?”.

Sáu chữ ấy như sáu con dao đột nhiên cắm vào tim từng người, chấn động và không thể tin, phần nộ và thấy oan uổng, hiện lên trên mặt mọi người. Dường như cũng đã dự liệu trước rằng sẽ chẳng có ai đứng ra nên chủ nhiệm Trịnh nhìn tất cả bằng ánh mắt lạnh lùng rồi nói to: “Phó chủ nhiệm Lỗ, cô cho rà soát lại một lượt hành tung của tất cả mọi người từ hôm qua tới hôm nay, xem ai chưa nộp đi động, ai tiếp xúc với bên ngoài, và ai rời khỏi khách sạn một mình”.

Theo đề nghị bảo mật, tất cả những người chủ chốt tham dự đàm phán đều không được liên hệ với bên ngoài cho đến khi đàm phán kết thúc. Cố Hứa Áo không phải là nhân viên của tổ hạt nhân, cô chỉ tham dự đàm phán, hoàn toàn không biết gì về chiến lược và giá cả, nhưng vì là phiên dịch nên vẫn trong phạm vi.

Tất cả mọi người đều lắc đầu. Cố Hứa Áo đứng bằng một chân thấy mệt, lúc đó mới sực nhớ ra cái chân bị thương và chuyện mình về nhà lấy thuốc hôm qua. “Hôm qua tôi về nhà lấy thuốc, trước khi về tôi có xin phép tổ trưởng Vương”. Cố Hứa Áo lên tiếng phá tan sự im lặng. Câu nói của cô chẳng khác gì một trái bom vừa được ném ra, mọi người lập tức ồ ào.

“Đúng như thế không?”. Không đợi Lỗ Hành nói, chủ nhiệm Trịnh nhìn về phía tổ trưởng Vương.

Tổ trưởng Vương lúng túng, anh ta là người nhát gan, sợ liên lụy, vội đáp: “Đúng, nhưng phiên dịch viên Cố nói là đi khám chân, còn sau đó cô ấy đi

đâu, làm gì tôi không biết”.

Cố Hứa Áo mở to mắt, không biết nói gì, những lời của tổ trưởng Vương đều là thật, nhưng sao nghe lại thấy không ổn. Như có một lớp mây mù giăng trong lòng, mỗi lúc một thêm nặng, nếu không có ai đứng ra chịu trách nhiệm hoặc nếu kẻ để lộ thông tin không bị phát hiện, thì có lẽ cái họa này cô sẽ lãnh đủ.

“Hứa Áo, cô tới bệnh viện nào, hãy nói cho mọi người biết”. Lỗ Hành nhìn Cố Hứa Áo, một ánh lo lắng và nghi ngại thoáng hiện lên trong mắt.

Cố Hứa Áo biết hàm ý trong câu nói đó của Lỗ Hành, nếu có thể đưa ra phiếu khám của bệnh viện ra thì ít nhiều cũng có thể chứng minh được sự trong sạch của cô. Lúc này Lỗ Hành chưa hẳn đã tin tưởng cô, chỉ là muốn gạt bỏ lớp mây mờ che giấu sự việc để tiện làm rõ.

“Tôi không tới bệnh viện, vì tôi thấy nó không nặng lắm, mà về nhà lấy một ít thuốc”. Cố Hứa Áo biết câu nói của mình gây ra phản ứng như thế nào, cọng rom Lỗ Hành đưa ra, cô không thể dùng đến, câu nói rất thật lúc này nghe ra lại càng gọi sự hiềm nghi.

Đúng như dự đoán, mọi người im lặng một lát rồi sau đó thì thầm. “Chuyện hôm nay dừng ở đây, có chuyện gì tôi sẽ báo mọi người. Hứa Áo, chân cô bị đau, cô cứ ngồi xuống trước đi”. Lỗ Hành chấm dứt những lời xì xầm của mọi người, rất rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy chỉ làm không khí thêm căng thẳng và cũng chẳng giải quyết sự việc.

Cố Hứa Áo cảm thấy rất mệt, cứ phải cắn răng chịu nỗi đau ở chân và nỗi đau khổ trong lòng, rồi trả lời từng câu hỏi, cô đã cảm thấy cảnh ngộ của mình thế nào.

Cô đã kiên cường như thế đứng trước mặt đám đông, thậm chí thân hình lúc trước đứng tựa vào bàn cũng đã đứng thẳng lên. Sự gắng gỏi cô đứng cho thẳng khiến chiếc chân bị đau càng nhói buốt. Tất cả mọi người khi đi ngang qua cô đều bắt gặp nhìn cô một cái hoặc có ý đi tránh ra. Bùi Trung Khải là người sau cùng đi qua cô, dường như anh hơi dừng lại, sau đó tiếp tục bước đi.

Cố Hứa Áo bỗng nhiên cảm thấy mắt cay xè, tấm lưng của Bùi Trung Khải dần dần thu nhỏ lại trước mắt cô rồi mất dần ở cửa, từ đầu chí cuối anh đã không nhìn cô lấy một cái. Cô cố gắng chớp chớp mắt, mắt không có nước mắt càng trở nên khó chịu, tay chống gậy, cô nhích dần từng bước ra ngoài cửa. Không thể trách Lỗ Hành, vì lúc này hẳn cô ấy rất rối, xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định bị cấp trên trách móc. Không trách mọi người, người khôn giữ mình chẳng phải chuyện sai, trong tình huống không rõ ràng, tất nhiên họ phải giữ khoảng cách với người đáng nghi ngờ nhất rồi. Nghĩ đến Bùi Trung Khải, trong lòng cô cảm thấy rất buồn, hôm qua anh còn tỏ ra lo lắng cho chiếc chân của cô như vậy, thậm chí cô còn bị hành động quan tâm, chăm sóc của anh cảm hóa, ai ngờ anh ta chẳng qua cũng chỉ là một phạm phu tục tử mà thôi, sợ bị liên lụy, sợ bị nghi ngờ. Có điều có gì mà không thể xảy ra, dựa vào đâu mà không thể sợ bị liên lụy, dựa vào đâu mà anh phải tin cô?

Đàm phán buộc phải dừng lại, tin tức nhanh chóng truyền đến tổng bộ, ngay tối hôm đó chủ tịch hội đồng quản trị và mấy lãnh đạo cao cấp lập tức bay tới Bắc Kinh. Nghe báo cáo, lòng mấy lãnh đạo cứ nhủ chặt. Trầm ngâm một hồi, Lỗ Hải Phong đột nhiên hỏi: “Chủ nhiệm Trịnh, anh cảm thấy khả năng phiên dịch kia tiết lộ bí mật có lớn không?”.

“Bản thân phiên dịch Cố không tiếp xúc với những thứ quan trọng như vậy, cô ấy chỉ là phiên dịch mà thôi, nhưng cô ấy có tiếp xúc với những người trong tổ hạt nhân. Cái chính là ngày hôm trước cô ấy ra ngoài khoảng hai tiếng, trong thời gian đó không ai biết thực sự đã làm gì”. Chủ nhiệm Trịnh báo cáo thật.

“Vậy theo phán đoán của anh, nếu cô ấy là người tiết lộ bí mật, thì nhất định phải có người hợp tác với cô ấy? Nếu không, với chức trách của cô ấy thì không thể có được tư liệu về giá thấp nhất của chúng ta đúng không?”. Lỗ Hải Phong chất vấn.

“Cũng không loại trừ khả năng cô ấy tự mình đánh cắp”.

“Khả năng sau cùng lớn tới đâu?”.

“Gần như không ai có khả năng ấy, tài liệu ở phòng tôi, ngoài tôi ra, không cho phép bất cứ ai vào phòng hoặc lấy danh nghĩa của tôi để mở cửa phòng, điều này tôi đã quán triệt với khách sạn”.

“Vậy có thể có khả năng nhân viên phục vụ đánh cắp không?”.

“Tài liệu đều được để trong két bảo hiểm. Tôi có thể đảm bảo điều này không thể”. Chủ nhiệm Trịnh cũng đàm đi đàm lại mấy lời khi bị chủ tịch hội đồng quản trị chất vấn, dường như tất cả mọi khâu đều có khả năng để lộ bí mật.

“Các anh phải điều tra riêng về việc này, nhất định không được làm âm ỉ, như vậy sẽ đánh động kẻ gian làm hỏng quan hệ hợp tác và cũng khiến cho Nhạc Trung thêm rối ren”. Những điều lo lắng của Lỗ Hải Phong không phải không có lý, nếu sự việc này mà bị báo giới khai ra thì chức chủ tịch hội đồng quản trị của ông cũng khó mà tiếp tục, một doanh nghiệp lớn mà lại có người bán tin thì không phải là chuyện nhỏ.

“Về phiên dịch, vẫn phải dùng, còn dùng như thế nào thì các anh phải tính. Nguyên tắc xử lý chuyện này, một là không làm ồn ào, hai là không lơi lỏng, ba là không để oan, bốn là phải triệt để”.

Chủ nhiệm Trịnh và Lỗ Hành vội gạt đầu, Lỗ Hải Phong tỏ ra mệt mỏi, đang định xua tay bảo mọi người đi ra, thì chủ nhiệm Trịnh có việc khác muốn báo cáo, Lỗ Hải Phong bèn bảo các sếp phó nghỉ trước. Khi trong phòng chỉ còn lại một mình chủ nhiệm Trịnh, Lỗ Hải Phong day trán, nói: “Anh nói đi”.

“Chủ tịch, thực ra sự việc không tệ tới mức ấy. Những điều này cũng đã được chúng ta dự định trước cả rồi”. Chủ nhiệm Trịnh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chủ tịch hội đồng quản trị, nói khẽ.

“Như vậy là có ý gì?”, về mặt của Lỗ Hải Phong không thay đổi.

“Trong khi chuẩn bị phương án đàm phán, chúng tôi đã nghe theo đề xuất của tổng giám đốc Bùi bên Trung Đình, xây dựng hai phương án. Tổng giám đốc Bùi là người có khá nhiều kinh nghiệm, đã từng tư vấn cho không ít doanh nghiệp trong nước, đã từng tham dự không ít lần đàm phán, và đã kể cho chúng tôi biết về các sự việc tương tự. Xét đến tầm quan trọng và tính cơ mật của sự việc, chúng tôi đã không nói ra ngoài về phương án thứ hai, thậm chí cũng chưa báo cáo với chủ tịch. Lúc đó chúng tôi làm như vậy cũng chỉ để đề phòng, không ngờ lại xảy ra thật. Điều mà chúng tôi thấy sững sốt là quả nhiên có người làm nội gián cho đối phương trong nội bộ chúng ta. Có một điểm tương đối yên tâm là những người trong tổ hạt nhân nhiều khả năng là người trong sạch, vì giá mà đối phương biết được chỉ là giá của phương án đầu. Vì thế người mà chúng ta tìm kiếm sẽ nằm ở vòng ngoài”.

Mãi cho tới lúc đó, mặt Lỗ Hải Phong mới giãn ra đôi chút, ông vỗ vào vai chủ nhiệm Trịnh, nói: “Đúng là gừng càng già càng cay, sách lược này rất tốt, hội đồng quản trị không trách mọi người, thương trường là chiến trường, việc dùng binh không nề đôi trái. Hãy mời tổng giám đốc Bùi đến đây, tôi muốn nói chuyện với anh ta”.

Sự việc dường như không có tiến triển gì, Cố Hứa Áo vẫn là đối tượng mọi người tránh né, trong những ngày không có đàm phán, Cố Hứa Áo ở lý trong phòng đọc tài liệu, không biết có làm phiên dịch nữa hay không, đến lúc này tổ hạng mục vẫn không đưa ra bất cứ ý kiến gì.

Mấy ngày liền cũng không xuất hiện, chỉ có Lỗ Hành là tới rủ cô đi ăn cơm, nhưng cô đều từ chối. Đến buổi chiều ngày thứ tư, cuộc đàm phán khởi động trở lại, Cố Hứa Áo vẫn làm phiên dịch, khiến mọi người không khỏi thấy ngạc nhiên.

Trước những con mắt thương hại và nghi ngờ, Cố Hứa Áo vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Nhạc Trung không giải thích thẳng về chuyện này, có nghĩa là vẫn còn nghi ngờ. Cô là người trong sạch, tất nhiên là không muốn chịu đựng bất cứ sự nghi ngờ nào. Cô chỉ biết cố gắng hết sức mình để làm công việc trước mắt. Yêu thương, chia sẻ với Lỗ Hành, xích lại gần Bùi Trung Khải, giờ đây đều trở thành ảo tưởng.

Cố Hứa Áo đi ăn cơm, cô bước từng bước cả nhắc ở hành lang. Đột nhiên có người đỡ vai cô từ phía sau, Cố Hứa Áo quay đầu lại thì nhìn thấy nửa khuôn mặt của Bùi Trung Khải, cô giật mình, vội gạt tay Bùi Trung Khải ra. Bùi Trung Khải không đưa tay ra nữa mà đi theo phía sau. Cố Hứa Áo cảm thấy căng thẳng khi có người đi theo, bèn đứng lại, nói:

“Tổng giám đốc Bùi đâu có bị trọ chân, sao lại cứ tập đi theo sau một người què như vậy?”.

“Vì sao lại cứ phải cố tỏ ra như vậy?”.

“Chẳng qua là tôi tự cứu mình mà thôi, làm gì có chuyện cố tỏ?”.

“Nếu Nhạc Trung đã đề cho cô tiếp tục làm phiên dịch, thì không cần phải nghĩ nhiều tới những việc khác”.

“Ý anh muốn bảo tôi là nên cảm kích vì điều đó?”. Cố Hứa Áo không kìm được ăn miếng trả miếng.

“Thanh giả tự thanh (*), việc gì phải để ý những lời nói đó”.

(Thanh giả tự thanh: Trong sạch thì sẽ tự được minh oan)

“Tôi cần phải để ý sao? Nếu không phải là Nhạc Trung mời tôi tiếp tục làm phiên dịch, thì có lẽ tổng giám đốc Bùi sẽ không tiện giúp đỡ một kẻ què quặt. Rước họa vào thân e tránh còn không kịp, huống chi lại là chuyện hai người lén lút qua lại. Giám đốc Bùi, anh tới đâu vậy, nếu anh đi theo lối này thì tôi xin dời sang đường khác. Nếu anh không để bụng thì nhờ anh dời sang một thang máy khác, hoặc là chờ cho một lúc”.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại. Bùi Trung Khải sầm mặt, đứng nhìn Cố Hứa Áo mà không bước vào bên trong. Cố Hứa Áo cười lạnh lùng, nếu đã sợ dị nghị thì việc gì phải tỏ ra là người tốt.

Nhạc Trung cử một người đến giúp Cố Hứa Áo dịch tài liệu, cô cảm thấy không mấy dễ chịu. Có lẽ họ vẫn theo sát kẻ bị tình nghi là cô, chưa bỏ qua cho kẻ tiết lộ bí mật thật sự.

Trong cuộc đàm phán bắt đầu lại, Cố Hứa Áo cảm thấy trong khẩu khí của Nhạc Trung đã có một chút thay đổi, dường như đã có sự đề phòng đối với việc để lộ bí mật lần trước, mặc dù những người đàm phán bên ngoài tỏ ra vẫn rất hòa hợp với đối tác nước ngoài, nhưng Cố Hứa Áo có thể cảm thấy thực ra Nhạc Trung cũng đã có sẵn con bài. Hèn chi họ không vội vàng tìm ra kẻ đã bán tin tức, có lẽ họ đã biết rõ đó là ai, nhưng vẫn coi cô là vật tế thần để chờ hạ màn. Những suy nghĩ ấy không khỏi ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của Cố Hứa Áo khiến cô đã có một sơ suất nho nhỏ trong cuộc đàm phán ngày thứ hai.

Nhân viên kỹ thuật của Nhạc Trung trình bày các yếu tố trong giá cả của đối tác, nhưng đối tác lại tỏ ra rất coi thường điều đó, lúc đầu còn phản bác lại một cách lịch sự, như sao đó thì tỏ ra rất coi thường số liệu về tổng giá trị sản xuất năm cuối và lợi ích thu được dự tính trong tương lai theo tính toán từ tỉ lệ lợi ích thu được hằng năm. Họ còn tỏ ra cười nhạo vì sao Nhạc Trung lại có thể dùng cách làm cổ lỗ của phương Đông để tính ra những con số buồn cười như vậy. Người của Nhạc Trung có phần tức giận, trong số họ có người đã bắt đầu nói năng thiếu bình tĩnh, nhưng lập tức bị Bùi Trung Khải cắt ngang, ra hiệu không nên nói nữa. Đối tác nước ngoài có ý khiêu khích, trong đó có một người có râu cứ nhìn chằm chằm vào Cố Hứa Áo rồi nói, cô nói cho tôi biết, bọn họ đang nói gì?

Cố Hứa Áo vừa định nói, thì Bùi Trung Khải đã tiếp lời, nói: “Đồng nghiệp của chúng tôi đang định giải thích cách tính bằng mô hình cho các ông, nhưng tôi thấy không cần thiết, vì phương pháp tính toán theo công thức mô hình của chúng tôi cũng chính là phương pháp mà các nhà kinh tế học nổi tiếng của quý quốc đã chứng minh rồi, tôi nghĩ, các vị quen thuộc nó chắc còn hơn hẳn chúng tôi”. Nhưng những lời đó của Bùi Trung Khải không làm cho đối

phương tin, người đàn ông đó vẫn nhìn và yêu cầu Cố Hứa Áo dịch.

Cố Hứa Áo cũng thấy ông già đó thật phiền phức, nên nói: “Xin lỗi, ông Bùi vừa giải thích rồi, tôi nghĩ chỉ như vậy thôi”.

Ngữ khí cứng nhắc khiến cho không khí lập tức trầm hẳn xuống. Cuối cùng, một người chủ chốt phía đối tác nói, hy vọng Nhạc Trung đưa cho một bản về phương pháp tính theo công thức mô hình và quá trình để họ tiện xem xét. Nhờ vậy mà không khí gượng gạo được xua đi.

Cố Hứa Áo biết là mình hơi nôn nóng, cô là một phiên dịch, không phải là một người truyền đạt lại trạng thái tinh thần, cô chỉ cần nhắc lại lời của Bùi Trung Khải một lượt không thêm không bớt là được, nhưng vì cô có phần nôn nóng nên đã giải quyết sự việc thất bại.

Chậm rãi trở về tầng của mình, khi cô đi ngang qua phòng của Bùi Trung Khải, đột nhiên cánh cửa bật mở, lập tức cô bị lôi vào trong. Cô loạng choạng dựa vào tường, chân va vào cửa đau điếng. Lỗ Hành vội chạy tới đỡ cô, rồi giận dữ mắng Bùi Trung Khải: “Có gì thì từ từ nói, chân của Hứa Áo vẫn chưa khỏi!”.

Bùi Trung Khải hai tay chống nạnh, mắt như muốn phóng lửa, không để ý đến lời của Lỗ Hành, nhìn Cố Hứa Áo, nói: “Cô có phải là một phiên dịch viên cao cấp không vậy?”.

Cố Hứa Áo lúc đó đã được Lỗ Hành dìu ngồi xuống giường, nghe thấy một câu chất vấn như vậy, nhảy dựng lên, đáp lại không chút nao núng: “Ý của tổng giám đốc Bùi là gì?”.

“Tiếng Anh của cô hôm nay tốt thật đấy, nơi đàm phán đã trở thành chỗ để cô bày tỏ tính nết từ bao giờ vậy?”.

Lỗ Hành nhìn thấy mặt của Cố Hứa Áo biến sắc, vội đến kéo tay Bùi Trung Khải, Bùi Trung Khải ngồi xuống ghế, im lặng mấy giây, sau đó lại nói: “Lỗ Hành, cô cứ ra ngoài đi, tôi muốn nói với phiên dịch Cố Hứa Áo”. Nhìn ánh mắt cô về không yên tâm của Lỗ Hành, anh nói thêm: “Yên tâm đi, tôi không động đến cô ấy đâu, tôi chỉ muốn nói với cô ấy một chút về nghệ thuật đàm phán mà thôi”.

“Hôm nay cô không nên như vậy, cho dù cô cũng không vừa lòng với thái độ hống hách của đối phương”. Bùi Trung Khải hít một hơi thở sâu, nói với Cố Hứa Áo bằng giọng bình tĩnh hơn: “Cũng không phải cô mới gặp tình huống này một, hai lần, sao hôm nay lại để xảy ra mất kiểm chế như vậy”. Bùi Trung Khải kiên nhẫn dò hỏi.

“Tôi đã làm không tốt, Nhạc Trung có thể cho một phiên dịch như tôi nghỉ, vì vốn dĩ tôi cũng chẳng có tác dụng gì”. Cố Hứa Áo nắm tay lại, mắt nhìn thẳng về phía , nói: “Chẳng phải trong lòng mọi người các anh đều nghĩ như vậy về tôi còn gì?”.

“Cô đối xử với khách hàng của mình, đối xử với công việc của mình như vậy sao?”. Bùi Trung Khải tiến sát lại Cố Hứa Áo, “Tôi cứ tưởng rằng cô là người cho dù mọi người nói gì vẫn có thể đứng cảm đối diện, vẫn có thể làm những việc mình nên làm!”.

“Đúng là nực cười, anh tưởng tôi là con gián đánh mãi không chết sao?”.

“Cô làm như vậy là không có trách nhiệm với bản thân”.

“Chính vì tôi có trách nhiệm với bản thân mình nên mới không để yên cho người ta vấy bẩn, không chịu mang cái tiếng bán rẻ linh hồn”. Cố Hứa Áo kích động nói ra những uất ức trong lòng.

Bùi Trung Khải sững người, anh hoàn toàn không ngờ Cố Hứa Áo lại nói ra những lời ấy và khóc. Nhìn thấy cô lau nước mắt bằng mu bàn tay, một hồi lâu anh mới nói: “Thôi được, tôi hiểu rồi, cô..về đi”.

Ra khỏi cửa, thấy Lỗ Hành đứng dựa vào bức tường tối điện, Cố Hứa Áo không nói gì, cúi đầu đi thẳng. Lỗ Hành vội gõ cửa phòng Bùi Trung Khải và đi vào trong.

“Tôi cũng phần nào hiểu được tâm trạng của Hứa Áo, chúng ta làm như vậy có phải là hơi quá tàn nhẫn với cô ấy không?”. Lỗ Hành nói.

Thực ra, Cố Hứa Áo có để lộ tin tức hay không thì ngay ngày hôm sau sự việc đã được làm rõ. Bùi Trung Khải đã tìm hỏi tất cả tài xế taxi phục vụ ở khu vực khách sạn xem có ai đã từng chở một cô gái bị thương ở chân không. Vì chuyện mới chỉ diễn ra ngay hôm trước, hơn nữa Cố Hứa Áo rất dễ nhận dạng nên cuối cùng, Bùi Trung Khải đã tìm được người tài xế taxi. Anh ta nhớ rất rõ, khi đưa Cố Hứa Áo về nhà anh ta chờ ở trước cửa và giúp cô xách túi thức ăn tới chỗ gửi thú cưng, cả đi cả về chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, hoàn toàn không thấy cô liên hệ với bất cứ ai, trên đường cô gái ấy còn giục anh đi nhanh một chút, nói rằng thời gian vắng mặt lâu quá là không được.

Cố Hứa Áo đã nộp điện thoại, trong nhà lại không có điện thoại cố định, Bùi Trung Khải biết rõ điều này, do đó cũng loại trừ khả năng Cố Hứa Áo về nhà dùng điện thoại liên lạc với người khác. Thời gian còn lại thì tài xế taxi đều có mặt, lại xem xét đến việc Cố Hứa Áo hoàn toàn không có khả năng tiếp xúc với tài liệu mật, vì thế nhờ sự nỗ lực của Bùi Trung Khải, mối nghi ngờ về Cố Hứa Áo cơ bản đã được loại trừ. Có điều, để tránh đánh rần động cô, những người đứng đầu Nhạc Trung đã không nói rõ, chỉ cố tình gửi một phiên dịch khác hỗ trợ, mục đích là để tung hỏa mù mà đợi tìm ra người thực sự tiết lộ bí mật. Nhưng không ai nghĩ tới áp lực mà Cố Hứa Áo phải chịu đựng.

Đúng lúc tâm trạng và tinh thần của Cố Hứa Áo yếu đuối đến cực điểm, thì chủ tịch hội đồng trị Lỗ Hải Phong gọi Cố Hứa Áo cùng đi ăn. Chỉ có cô và Lỗ Hải Phong , Lỗ Hành cũng không có mặt. Lỗ Hải Phong bắt tay cô với vẻ nhiệt tình và lịch sự, nói là muốn nói chuyện với cô. Đúng là ông chỉ nói những chuyện khác mà không hề nhắc đến sự việc kia một câu nào, lại còn gọi một lon sữa dừa, và nói nó rất tốt cho da.

“Nghe nói cô lớn lên ở Tô Thành. Đó là một nơi rất đẹp”.

Cố Hứa Áo biết mình đã bị điều tra cặn kẽ, nên không nén được nói với về tự hào: “Không ngờ chủ tịch cũng biết đến Tô Thành, đó là một nơi nhỏ bé”.

“Cũng không nhỏ đâu, phong cảnh rất đẹp”. Lỗ Hải Phong nói với về xúc động.

“Chủ tịch đã tới Tô Thành rồi à?”. Cố Hứa Áo thấy hơi ngạc nhiên.

“Hơn hai mươi năm trước, tôi đã tới đó, nhưng cũng chỉ ở lại đó một ngày”. Giọng của ông lộ rõ về tiếc nuối.

“Tô Thành ngày đó khác với bây giờ, đã có rất nhiều thay đổi”. Thực ra mỗi năm Cố Hứa Áo cũng chỉ về có một lần. Sau đó cả hai người đều chìm vào im lặng, dường như đều chìm trong ký ức rất khó gọi thành tên.

Cố Hứa Áo không sao hiểu được ý tứ của Lỗ Hải Phong qua bữa cơm đó là gì.

Lỗ Hành cũng không hỏi, thái độ của cô không có gì khác với trước đó, vẫn nhiệt tình như vậy, Cố Hứa Áo cũng không tiện từ chối, hai người dường như lại trở lại thân thiết như cũ.

Tiến triển của đàm phán sau đó tương đối thuận lợi, vì tài chính của đối phương đang trong lúc căng thẳng, hơn nữa, các đối thủ cạnh tranh chưa hẳn đã có thể trả một lần được giá cao như thế, nên tình hình có lợi cho Nhạc Trung. Vòng đàm phán cuối cùng thực ra đã thêm vào không ít yếu tố chính trị, giá của đối tác thỏa thuận có thể coi là tương đối công bằng. Một tháng sau, tin tức Nhạc Trung lần đầu tiên thành công trong vụ mua bán công ty quy mô lớn của nước ngoài được báo chí đưa tin, dư luận trong nước xôn xao, cũng lập tức trở thành người nổi tiếng, báo đài tranh nhau phỏng vấn, đồng thời ông nhiều lần trở thành khách mời của chương trình kinh tế.

Mấy lần Cố Hứa Áo xem chương trình kiểu ấy, chỉ mấy phút sau là cô lập tức đổi kênh. Tất cả mọi chuyện đều bị ếm đi, việc rốt cục Cố Hứa Áo có tiết lộ thông tin hay không không thấy nhắc đến, chỉ có điều trong bữa tiệc chia tay, Lỗ Hành quàng tay Cố Hứa Áo uống rượu. Cố Hứa Áo uống rất ít, còn Lỗ Hành sau khi đã uống gần hai lon bia đã ôm lấy Cố Hứa Áo bày tỏ lòng mình, nói rằng cô xin lỗi, nói rằng tổ trưởng Vương đã về trước, hơn nữa còn bị điều xuống phòng xây dựng của công ty con của, thực chất là bị giáng chức, thậm chí sau này còn dần dần bị giáng xuống nữa, cô chỉ nói đến đó.

Ngoài tiền công, Nhạc Trung tặng cho mỗi người trong tổ hạng mục một phong bao. Dường như để bù đắp lại cho những mất mát của Cố Hứa Áo, phong bao của cô rất dày. Sau lần hợp tác đó, trong một thời gian dài Cố Hứa Áo không gặp Bùi Trung Khải, bữa tiệc hôm chia tay anh cũng chỉ đến nửa chừng rồi về trước. Cố Hứa Áo tưởng rằng người đàn ông đã từng rất gần bên cô sẽ biến mất, vì thành phố này rộng lớn như vậy, nếu họ có gặp lại nhau thì đó phải là tình cờ.

Trở về Giai Dịch, Cố Hứa Áo mới biết công ty đã thay đổi chủ, Đỗ Đức Minh giành quyền, Thân Vệ Quốc đã phải ra đi trong thất bại, mấy người thân tín của ông ta cũng lần lượt khăn gói rời khỏi công ty. Trước đây, Cố Hứa Áo chỉ cảm thấy Đỗ Đức Minh giống như một người thầy, bây giờ cô mới nhận ra rằng ông cũng là một con người rất sắt đá, không chút nhượng bộ trước đối thủ.

Sau khi trở về, Cố Hứa Áo được Đỗ Đức Minh ra sức khen ngợi, vẫn đáng về một người thầy khi nhìn thấy học trò cũng giành được thành tích tốt, không giấu được niềm vui mừng trên mặt. Nhưng, Cố Hứa Áo biết, việc Đỗ Đức Minh gọi cô về, rồi cô lại bị Thân Vệ Quốc cử đi, cho dù là vì không biết làm thế nào hay là bị ép buộc thì như vậy cũng là một việc phân bội.

Về phòng làm việc đã xa hơn một tháng, Cố Hứa Áo thấy nhân sự đã thay đổi mấy người, lần này có thể xem như công ty thay máu, những người được giữ lại nếu không phải là người của Đỗ Đức Minh thì cũng là những người ở vị trí chẳng mấy quan trọng hoặc là những người luôn cố tỏ ra tận tụy, trung thành. Những người gần gũi với Thân Vệ Quốc trước đây cơ bản đã từ chức và rời đi hết.

Sau khi Tống Văn Khải rời đi, Lý Lỗi – một người được Đỗ Đức Minh diu dắt thế chỗ. Xét về xuất thân thì Lý Lỗi phải xem như sư muội của Cố Hứa Áo, đến Giai Dịch sau cô mấy năm, năng lực chuyên môn cũng được, nhưng rất tinh ranh khôn ngoan. Lúc đầu cô ta giúp Cố Hứa Áo làm một số việc vặt, sau đó được Đỗ Đức Minh bồi dưỡng, nghiêm nhiên chẳng khác gì trợ lý của Đỗ Đức Minh. Đối với Cố Hứa Áo còn có vẻ lễ độ, gọi cô là tổ trưởng Cố, nhưng với những người khác thì tỏ vẻ coi thường.

Bây giờ đã nắm quyền hành trong tay, nghiệp vụ mà Cố Hứa Áo phụ trách tạm thời những khi Tống Văn Khải đi vắng thì nay Lý Lỗi đã làm thay. Sau khi cô về, Lý Lỗi vẫn không chủ động bàn giao công việc với cô. Cách làm ấy của Lý Lỗi dường như cũng được sự cho phép của Đỗ Đức Minh, nên hai ngày sau cô ta đem giao cho Cố Hứa Áo dịch một số thứ vặt vãnh. Vừa lật xem, Cố Hứa Áo đã biết ngay đó là công việc mà công ty vốn dĩ thường giao cho học sinh thực tập hay những người mới vào làm, nó tạp nham và động chạm tới tất cả chuyên ngành, thế mà cô vẫn cứ phải dịch từng trang, từng trang một.

Lý Lỗi giải thích có vẻ rất hợp tình hợp lý, nói rằng bây giờ đang là lúc khó khăn của công ty, đang thiếu rất nhiều người, cho nên đành phải chia nhau ra để làm. Cố Hứa Áo cũng không nói gì nhiều, biết những chuyện này không có quan hệ nhiều với Lý Lỗi, khúm núm lấy lòng chỉ là những việc của kẻ tiểu nhân, tất cả mọi chuyện đều từ Đỗ Đức Minh mà ra. Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Hứa Áo không khỏi cảm thấy buồn. Bùi Trung Khải nói đúng, duyên phận của cô với Giai Dịch đến đây có lẽ chấm dứt?

Tâm trạng không tốt nên bữa tối Cố Hứa Áo lại đi ăn đồ cay. Có vẻ như tình hình sức khỏe của cô gần đây hơi kém, nên dạ dày biểu tình, khiến cô nôn thốc nôn tháo, không dám ăn cơm, bữa trưa đành ôm một chiếc túi chườm nghỉ ngơi trong một góc của căn phòng xếp đồ vặt vãnh. Thế rồi cô mơ mơ màng màng nghe thấy các đồng nghiệp nhắc đến tên mình trong câu chuyện của họ. Một người nói, lần này thì Cố Hứa Áo bị thay rồi. Một người khác nói, ai bảo Cố Hứa Áo không thể hiện thái độ rõ ràng, đến Thân Vệ Quốc ghé thăm như vậy cũng còn phải ra đi nữa là cô ấy. Giọng nói lúc trước thì thầm, thì thế mà, ai bảo Thân Vệ Quốc to gan đem bán tin tức, kết quả là tự hại mình, nên đành phải rời Giai Dịch. E rằng Cố Hứa Áo cũng khó mà thoát khỏi liên lụy, từ phi Đỗ Đức Minh bảo vệ. Sau đó thì chủ đề câu chuyện của họ chuyển sang nói về các minh tinh, Cố Hứa Áo mở to mắt, cuộc đấu đá tranh giành giữa Đỗ Đức Minh và Thân Vệ Quốc sao lại lan sang cả Nhạc Trung?

Cái tên “Bùi Trung Khải” hiện ra trong đầu, có lẽ chỉ có người này mới biết giữa đó xảy ra chuyện gì. Cố Hứa Áo đưa tay đỡ lấy đầu, cô rất muốn biết rõ chân tướng sự thật, muốn lấy lại hoàn toàn tôn nghiêm.

Buổi chiều, đầu óc cứ lơ mơ, cô tới xin phép, tất nhiên là bị Lý Lỗi nhắc nhở mấy câu vớ vẩn không hài lòng, nhưng khi cô ta nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu và vẻ mặt nghiêm nghị dù không phải giận dữ của Cố Hứa Áo, thì bèn ngừng những lời ca cẩm, và nói: “Vậy thì sẽ trừ vào ngày công”.

“Tôi vẫn còn một tuần phép và nửa tháng làm thêm”. Cố Hứa Áo đáp lại cứng cỏi. Tuy Đỗ Đức Minh không tin tưởng cô, nhưng cũng không đến nỗi vì thế mà lại trừ ngày công của cô vì một chuyện nhỏ như vậy, Lý Lỗi chẳng qua chỉ là cáo mượn oai hùm.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, Cố Hứa Áo chờ mãi, một hồi lâu sau mới thấy Bùi Trung Khải nghe máy, giọng uể oải, không có vẻ gì là ngạc nhiên.

“Có việc gì à?”.

“Tôi muốn hỏi anh mấy việc, không biết có tiện không?”.

“Chuyện gì?”. Giọng của Bùi Trung Khải vẫn thản nhiên như không.

“Về chuyện của Nhạc Trung, về chuyện giữa tôi và Nhạc Trung, tôi muốn được nghe rõ ràng”.

“Cô muốn làm rõ cái gì? Cô cũng đã xem tivi rồi đấy thôi. Sự việc của Nhạc Trung đã gây chấn động giới trong nghề, phản hồi rất tốt”.

“Tôi biết là anh biết rõ, vì thế muốn hỏi anh”. Cố Hứa Áo vẫn kiên trì.

“Cô nhận được phong bao của Nhạc Trung thì cũng như nhận được đáp án”.

“Tôi chuẩn bị rời Giai Dịch, vì thế muốn làm rõ những chuyện đã qua”.

Bùi Trung Khải trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói: “Bây giờ tôi đang ở nơi khác, sáng sớm ngày mai mới về đến nơi. Tôi sẽ đến tìm cô”.

Cố Hứa Áo đã tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại Bùi Trung Khải nữa, và như vậy sẽ không bị coi thường, chế nhạo nữa, nhưng lần này cô đã tự tìm đến, mà chỉ vì muốn biết một sự thật nực cười. Cố Hứa Áo liếm môi, đúng là nực cười, cô đã nhắc mình là vì sinh tồn hãy bỏ sự tôn nghiêm đi, nhưng cô đã không làm được.

Lớn lên ở cô nhi viện Phúc Lợi, cô đã đánh nhau với những đứa trẻ khác để bảo vệ lợi ích của mình. Khi đi học, cô rất chăm chỉ, thường làm giúp việc cho nhà ăn của trường, đi đổi giấy và học thể dục, rất nhiều lần cô bị chửi, bị cười nhạo. Những lúc đó cô đã nhắc mình gác bỏ sự tôn nghiêm, chỉ vì để sinh tồn! Mãi cho tới sau này, khi nhận ra rằng, sự tôn nghiêm không phải là bị người khác cười nhạo vì quần áo cũ rách, không biết trang điểm, mà là vì không được gọi cha, gọi mẹ một cách đàng hoàng, và đến bây giờ thì cô hiểu ra rằng sự tôn nghiêm là sự trong sạch của mỗi con người, không cho phép bị bôi nhọ bừa bãi.

Hôm sau, Cố Hứa Áo chờ từ sáng sớm đến buổi trưa, từ buổi trưa đến buổi chiều tối mà vẫn không thấy điện thoại đổ chuông. Cuối cùng cô buồn bã từ bỏ ảo tưởng, khóa cửa đi ra ngoài. Thời tiết đầu đông, mới bảy, tám giờ trời đã tối đen, bầu trời lác đác sao, ánh trăng mờ ảo, gió đêm rất lạnh, Cố Hứa Áo cúi đầu dựng cổ áo khoác lên.

Bất ngờ ánh sáng từ một chiếc đèn xe chiếu trước mặt cô, một thân hình to lớn đi ngược ánh đèn, tiến tới trước mặt cô, giọng bông đùa: “Lần này là cô tìm đến tôi đấy nhé!”.

Cố Hứa Áo nhìn, thì ra đó là Bùi Trung Khải. Cô lên xe của anh, hơi ám điều hòa rất dễ chịu.

“Tôi cứ tưởng là anh không tới”.

“Máy bay hoãn chuyến (*), vừa về tới nơi”. Bùi Trung Khải dựa vào ghế lái, vận người.

Cố Hứa Áo quay đầu sang, nói: “Anh có thể gọi điện đến để ngày mai nói cũng được mà”.

“Khó khăn lắm cô mới chủ động gọi đến một lần, nên đến sớm vẫn là hơn”. Những lời của Bùi Trung Khải nhắc Cố Hứa Áo nhớ đến chuyện mà hôm nay muốn nói, đang định mở miệng thì Bùi Trung Khải đã cắt lời: “ Ăn cơm trước đã, cô cũng chưa ăn cơm mà”.

Dường như Bùi Trung Khải rất đói, anh gọi rất nhiều há cảo nhân tôm, mỳ xào và ăn gần hết. Nhìn Cố Hứa Áo chỉ khẽ uống mấy hớp nhỏ, anh chau mày, nói: “Cái kiểu ăn uống như thế này chẳng trách bây giờ không khác gì người sắp chết”.

(*): Đúng phải là "hàng không quân chế" nhưng dịch thế tất gây hiểu nhầm cho độc giả Việt

Dưới ánh đèn, dù Cố Hứa Áo đã mặc áo khoác, nhưng trông vẫn rất gầy, Bùi Trung Khải nhìn kỹ khuôn mặt cô, gầy hơn hẳn hồi còn đang làm hạng mục của, đôi gò má vốn hơi cao, bây giờ càng nổi rõ hơn, khiến khuôn mặt nhợt hẳn lên.

Cố Hứa Áo chẳng còn tâm trạng nào đầu khẩu với Bùi Trung Khải, cô đặt chiếc bát sang bên, hỏi: “Anh có thể cho tôi biết sự việc được không?”.

“Ồ đây không tiện nói?”. Bùi Trung Khải thanh toán xong, đứng dậy, ra hiệu cho Cố Hứa Áo đi theo anh.

Chiếc xe chạy đến một con ngõ và dừng lại. Lúc đó Cố Hứa Áo mới nhận ra đó là nơi mà cô đã tới lần trước – nhà của Bùi Trung Khải. Chiếc xe đỗ ở gara, không xuống xe, Bùi Trung Khải cầm chiếc chìa khóa xe đứng ngoài cửa, nhìn Cố Hứa Áo không nói gì.

“Tôi không vào đâu”. Cố Hứa Áo kiên quyết, trong lòng dậy lên một mối lo mơ hồ.

“Tôi cũng không nói ở đây. Cô quyết định đi?”. Bùi Trung Khải ra khỏi gara, nhìn Cố Hứa Áo từ từ xuống xe, rồi khóa cửa gara lại.

Cố Hứa Áo đi theo vào trong nhà, bên trong rất ấm, Bùi Trung Khải cời phẳng chiếc áo gió ném sang một bên, rồi quay lại nhìn cô, Cố Hứa Áo đứng trước cửa, hai tay cho vào túi áo, mắt nhìn anh, nói: “Bây giờ thì nói được rồi chứ?”.

Bùi Trung Khải mỉm cười, nhưng không nói gì, Trên bàn bày một bộ đồ trà, anh chậm rãi đun một bình nước bên cạnh, rồi nhấc chiếc ấm trà bằng gốm màu nâu lên, gọi nước sôi, sau đó cho trà vào, rồi lại gọi nước sôi một lần nữa, những chiếc cốc uống trà cũng bằng gốm màu nâu, sau khi tráng qua nước sôi, anh rót trà vào đó, rồi mới ngẩng đầu lên, hỏi: “Có muốn uống một chén không, ngon lắm?”.

“Rốt cuộc là anh nói hay không?”. Cố Hứa Áo giữ nguyên tư thế như lúc mới vào nhà, không hề nhúc nhích.

“Nói chuyện thì cũng phải có kiểu của nói chuyện”. Bùi Trung Khải nhấp một ngụm trà. Dường như Cố Hứa Áo cũng kịp đưa ra một quyết định, cô bước tới, ngồi xuống chỗ đối diện với Bùi Trung Khải.

“Tôi muốn nói chuyện khác trước”. Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo một cái, “Ví dụ như cô được một người cho một món tiền, sự việc này không được tiết lộ ra ngoài, cô muốn tôi nói gì bây giờ?”.

“Nếu như anh đã không thể nói ra, vậy vì sao anh lại còn nhận lời?”. Mặt Cố Hứa Áo đỏ bừng.

“Chuyện này đã qua rồi, cô có chấp truy vấn đến cùng như vậy làm gì. Thực ra, có lẽ cô cũng đã phần nào biết đó là chuyện gì?”.

“Đúng vậy, tôi có thể đoán được một chút, nếu chuyện này chỉ dừng lại ở Nhạc Trung thì có lẽ tôi đã không truy hỏi, có điều đến bây giờ nó vẫn còn ảnh hưởng tới danh dự của tôi ở Giai Dịch”. Dường như thấy mệt, lưng của Cố Hứa Áo không thẳng đơ nữa mà từ từ dựa vào ghế. Không khí trong nhà rất ấm, nhưng trong lòng cô thì rất lạnh, “Đến bây giờ, tôi chỉ muốn tìm một đáp án khiến mình hiểu rõ ràng mà thôi”.

Trong phòng chỉ có ánh đèn tỏa ra từ chùm đèn trên trần nhà, khuôn mặt Cố Hứa Áo chìm trong bóng tối, mặc dù Bùi Trung Khải không thấy rõ khuôn mặt cô, nhưng anh vẫn cảm nhận được vẻ lạnh lùng và bất lực của cô gái kiêu hãnh và kiên cường này.

“Nếu đáp án không phải là điều cô thấy chán động, thì cô sẽ làm thế nào?”.

“Biết và làm là hai việc khác nhau. Tôi chỉ muốn biết, sau đó thì quên tất cả”.

“Kể cả những người trước đây?”. Bùi Trung Khải nhướn mày.

“Như vậy cũng không phải là không thể được”.

“Tôi nên hiểu câu này của cô như thế nào? Cô muốn nói rằng hôm nay tôi nói cho cô biết sự thật, thì ngay lập tức chúng ta sẽ trở thành những người xa lạ, và tôi chẳng qua chỉ là một phương tiện bắc cầu?”.

“Tôi không nói như vậy”. Mặt đỏ bừng, đúng là cô có ý định đó thật, sẽ không qua lại với những người mà không phải là duyên phận của cô.

“Nhưng tôi lại hiểu như vậy. Tục ngữ có câu ‘Không có lợi thì không bắt đầu’, tôi nói ra sự thật, nói ra những bí mật mà Nhạc Trung ra sức che giấu, với tôi, như vậy là đã vi phạm đạo đức nghề nghiệp, nếu chuyện này lại được truyền đi từ miệng tôi, thì với thế lực của Nhạc Trung e rằng tôi cũng sẽ trở thành đối tượng tấn công”.

“Tôi sẽ không nói với bất cứ ai, chỉ nghĩ một mình cho rõ ràng thôi”. Cố Hứa Áo vội vàng tỏ rõ thái độ.

“Nếu lòng tin mà đơn giản như vậy thì cần gì phải có cam kết, giao kèo?”. Nhìn vẻ giận dữ của, Bùi Trung Khải nói tiếp: “Cô thấy đấy, nếu tôi nói cho cô biết, tôi sẽ đứng trước hai khả năng thất tín của cô: Một là cô nói ra ngoài làm tôi trở thành kẻ bất nghĩa. Hai là cô lợi dụng xong rồi không thèm đếm xỉa đến tôi nữa. Vì vậy, tôi cảm thấy chúng ta cần phải có một cam kết để phòng bất trắc”.

“Nếu anh cứ nghĩ về tôi như vậy thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Vậy anh hãy nói cam kết của anh đi”. Cố Hứa Áo nghĩ, người đàn ông này ranh ma như vậy là muốn chứng minh anh ta đang đàm phán sao?

Bùi Trung Khải bình tĩnh rót trà, đồ nước trà đã lạnh trong chén của Cố Hứa Áo đi, rót nước trà nóng vào, rồi cầm chén lên. Mãi cho tới khi Cố Hứa Áo mất hết kiên nhẫn ngồi dựa trở lại ghế, cắn ngón tay không thèm để ý đến anh nữa, Bùi Trung Khải mới chậm rãi nói một câu: “Tôi nghĩ có một cách rất đơn giản, có thể tránh được hai điểm trên, cô nhận lời làm bạn gái của tôi”.

“Ý anh là gì?”. Trong chốc lát Cố Hứa Áo không kịp phản ứng lại, hỏi lại theo phản xạ tự nhiên.

“Rất đơn giản, làm bạn gái của tôi, thì khả năng thất tín thứ hai sẽ không còn nữa, như vậy với khả năng thứ nhất tôi cũng dễ giải thích hơn, ví dụ nói rằng

không cẩn thận đã nói ra trong lúc ngủ mơ, bạn gái nghe được, đó cũng là chuyện chẳng biết làm thế nào”.

“Ai là bạn gái của anh, ai ngủ cùng anh? Anh dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi sẽ chấp nhận điều kiện vô duyên đó của anh!”. Cuối cùng Cố Hứa Áo đã hiểu ra, chẳng qua Bùi Trung Khải muốn đùa cợt với cô mà thôi. Cô đứng bật dậy, chiếc khăn trên cổ theo đà văng mạnh hất đổ cốc trà, nước đổ ra bàn. Nhìn dòng nước lênh láng trên bàn, Cố Hứa Áo nói rành rọt từng tiếng: “Bùi Trung Khải, anh cho rằng mọi người đều là lũ ngốc hay sao?”.

Cô vừa lao đến cửa thì nghe thấy Bùi Trung Khải nói ở phía sau: “Cố Hứa Áo, anh thừa nhận anh đã bị em hấp dẫn. Sau sự việc của Nhạc Trung, anh cho rằng cơ hội hợp tác của chúng ta sẽ càng mong manh, cho nên không còn nhiều sợi dây liên hệ, nhưng anh biết, nếu có một ngày em chịu chủ động đến tìm anh, thì sự việc sẽ không còn đơn giản như thế nữa. Hôm nay, em đã tìm đến đây, đừng trách anh, anh nghĩ chúng ta không thể không có những ngày tiếp theo”.

Đây là địa bàn của Bùi Trung Khải, thái độ của anh mạnh mẽ như vậy, khiến Cố Hứa Áo bất giác lùi về phía sau một bước, rồi sau đó bị anh giữ chặt lấy vai, một nụ hôn chiếm đoạt và ngang tàng lập tức phủ xuống. Cố Hứa Áo vùng vẫy liền bị ép và khung cửa, dù đã cách một lần áo khoác cô vẫn thấy đau.

Bùi Trung Khải ghì chặt lấy Cố Hứa Áo như muốn khảm cô vào cơ thể mình. Nụ hôn ấy đầy khát khao. Lần gần đây nhất anh hôn cô là vào hơn 4 tháng trước đây, trong căn nhà nhỏ của cô, họ nói với nhau về hôn nhân như diễn kịch, rồi sau đó rời xa nhau một cách rất không vui vẻ.

Tay của Cố Hứa Áo vì túm chặt chiếc khăn nên bị giữ lại trước ngực, sức lực chênh lệch khiến cô bất lực chịu đựng những cái hôn ngẫu nhiên của Bùi Trung Khải. Cảm giác hối hận khi để người khác đùa cợt và sỉ nhục trào dâng trong lòng, cô đã nghĩ rằng Bùi Trung Khải sẽ vì tình cũ mà giúp đỡ mình, đến lúc này ngay cả tình cảm cũng bị người khác giẫm xuống dưới chân mà đùa cợt. Bỗng nhiên, dạ dày đang bất ổn của cô cuộn lên theo phản xạ có điều kiện, khiến Cố Hứa Áo vừa phải chịu cảm giác đau rất trên môi khi liên tiếp bị chiếm đoạt, vừa phải chịu cơn đau quặn trong dạ dày. Không biết môi ai đã bị rách khiến vị máu tanh dâng lên miệng, cơn buồn nôn cố kìm xuống giờ đây càng cuộn lên, không kịp nghĩ gì thêm, Cố Hứa Áo đẩy mạnh Bùi Trung Khải ra rồi loạng choạng chạy vào nhà vệ sinh. Đã hai ngày hầu như cô không ăn gì, vì vậy mà nôn hoàn toàn là nước chua, cuối cùng cũng nôn ra cả dịch vị, người vã đầy mồ hôi, cô gục xuống trước bồn rửa tay.

Một tay Bùi Trung Khải đỡ lấy thân hình sắp đổ của Cố Hứa Áo từ phía sau, một tay đưa một cốc nước lọc cho cô, tiện tay cời chiếc khăn đã ướt, rồi cả chiếc áo khoác dày trên người cô. Sau khi được Bùi Trung Khải dìu vào ghế, Cố Hứa Áo chỉ còn đủ sức thở, cơn người cứng cỏi lúc trước trong chốc lát mềm như bún.

Nhìn khuôn mặt xanh tái, Bùi Trung Khải chau mày: “Em định chết đấy à?”.

Cố Hứa Áo nhắm chặt mắt, lúc này cô không còn hơi sức đâu mà nói, càng không thể đấu khẩu với Bùi Trung Khải. Một lúc lâu sau, cô mở mắt ra, trong phòng không có ai, cô nhìn quanh tìm áo. Bùi Trung Khải bước từ trong bếp ra thấy Cố Hứa Áo đang mặc áo khoác định đi, vội chạy tới giữ lại, vì động tác của Bùi Trung Khải quá mạnh nên ngã phịch xuống ghế.

“Tôi không muốn được biết sự thật gì nữa”.

“Em đang bị kích động, như thế mà vẫn cứ đòi đi sao?”.

“Cứ coi như tôi chưa từng đến tìm anh, anh hãy để cho tôi đi đi”.

“Anh đến mức khiến em thấy buồn nôn như vậy sao? Em hãy ngoan ngoãn ở lại đây đi, anh không động đến em nữa đâu”. Bùi Trung Khải nói xong câu đó thì quay người trở lại bếp.

Cố Hứa Áo ngồi ở đó, nghĩ thầm đi cũng không được mà ở cũng không xong. Một lúc sau Bùi Trung Khải bưng ra một cốc nước nóng và một gói thuốc, nói “Loại này tốt cho dạ dày, uống đi”.

Cơn đau khiến Cố Hứa Áo chỉ chần chừ trong mấy giây rồi lập tức đón lấy gói thuốc, xé vỏ xong dốc thẳng vào miệng và uống một ngụm nước to cho trôi xuống, động tác rất mau lẹ khiến Bùi Trung Khải đứng bên tròn tròn mắt rồi cười và nói: “Uống thuốc thì nhanh thế”.

Uống thuốc xong, Cố Hứa Áo co vào một góc của chiếc ghế, yên lặng đếm thời gian trôi qua. Thuốc bắt đầu ngấm, cơn buồn ngủ liền ập đến, thế rồi cô ôm chiếc gối dựa ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong cơn mơ, cô thấy mình cứ chạy mãi, chạy mãi, không biết có ai đang đuổi mà cứ chạy nhanh thế. Cảnh tượng là ở cô nhi viện Phúc Lợi, sau đó đến trường đại học, rồi sau đó nữa là công ty Giai Dịch. Rồi đột nhiên có một bóng người bay qua đầu và đứng trước mặt cô, xung quanh toàn mây mờ, không nhìn rõ đó là ai, chỉ nghe thấy có một tiếng nói lớn: “Cố Hứa Áo, mi không được sống nữa”. Rồi một vật sáng loáng bổ xuống. Cố Hứa Áo kêu to một tiếng ngồi dậy, ném chiếc gối tựa sang một bên, chân đạp cuống cuống va vào bàn, phải một lúc lâu sau mới tỉnh hẳn, ngẩng đầu lên thì thấy Bùi Trung Khải tay đang ôm vai, cúi xuống nhìn cô.

“Nếu buồn ngủ thì cứ ngủ đi”.

“Tôi không buồn ngủ”. Cố Hứa Áo mở to mắt.

“Có dư phòng đấy, đăng kí không có ai. Tiện thể hãy tắm qua đi, có nước nóng đấy”. Nói xong, Bùi Trung Khải quay người, khóa cửa từ bên trong. “Không có ý gì đâu, em cũng đừng có chạy, nửa đêm khuya khoắt không an toàn, sáng mai anh sẽ đưa em về”.

Cố Hứa Áo tức giận, ra sức dậm xuống ghế, Bùi Trung Khải không nói gì, đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Chương 6: Chạm tới mộng cảnh

Bùi Trung Khải có lẽ đã ngấm say, nhìn người trước mặt sững sờ long lanh, thần thái nửa mê nửa mị, Bùi Trung Khải nhất thời ngây ngốc được thấy cô cười đã không dễ, đừng nói là thấy cô kiều mị thế này. Tim anh đập thình thịch, anh phải nhấp từng ngụm rượu để nén cảm xúc đó lại, nhưng đáng tiếc loại rượu đó ngấm vào ruột như thuốc độc, để lại cảm giác nóng như thiêu đốt..

Đêm hôm đó, Cố Hứa Áo ngủ không ngon, cô tỉnh giấc mấy lần, rồi lại mơ màng thiếp đi. Sáng sớm mở cửa bước ra, nhìn thấy cây hải đường ở sân đang tắm mình trong ánh nắng sớm, dù không có chồi xanh nhưng vẫn đẹp lạ lùng. Cố Hứa Áo cảm khái nghĩ, chắc phải trồng nhiều năm lắm mới được một cây hải đường như vậy, có hoa hay không cũng đều đẹp, không chịu tác động của ngoại cảnh.

Bữa sáng, vẫn ăn ở quán lần trước, ông già chủ quán vẫn còn nhớ Cố Hứa Áo, cho thêm hai viên vằn thắn nữa vào bát của cô, “Ăn đi cho nóng, như vậy cả ngày sẽ không bị lạnh”. Cô vừa động đũa thì bị Bùi Trung Khải đã bê bát khác lên, gấp vằn thắn sang bát anh, trong bát cô chỉ còn dăm ba viên.

Không chờ Cố Hứa Áo lên tiếng, ông già chủ quán không làm nữa, “Này sao cậu lại giành lấy của cô ấy, nếu cậu muốn, tôi sẽ làm thêm cho cậu”.

“Dạ dày của cô ấy không khỏe, không nên ăn nhiều”. Bùi Trung Khải cúi đầu húp nước canh. Ông già chủ quán cười với Cố Hứa Áo, rồi giơ ngón tay cái lên ra chiều khen ngợi.

“Đi làm hay về nhà?”. Vừa lái xe ra khỏi ngõ, Bùi Trung Khải vừa quay sang hỏi Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo nghĩ một lúc, đáp: “Đến công ty vậy”.

Vừa vào đến công ty thì gặp ngay Lý Lỗi.

“Suýt, tôi phải nói với chị điều này, phép nghỉ ốm của chị không trừ vào phép năm trước được đâu. Tổng giám đốc Đỗ nói, hỏi chị làm ở Nhạc Trung thời kỳ đầu không có việc gì thì coi như đã nghỉ phép rồi. Bây giờ công ty đang thiếu người, chị cố khắc phục vậy”.

Lưng Cố Hứa Áo ngay đơ ra, không biết đó là lời của tổng giám đốc Đỗ, hay là lời của cô Lý Lỗi này, nên đáp: “Nếu tổng giám đốc Đỗ đã nói như vậy thì cứ thế mà làm”.

Vào giờ làm chưa được bao lâu, Lý Lỗi dẫn theo một người mang đến một đồng tài liệu, “Suýt, thời gian này chị giúp cho giám đốc Ngô, dịch cho ông ấy ít tài liệu cơ sở, nghiệp vụ bên ông ấy rất nhiều, chỗ tài liệu này cần phải giao trong ngày kia”.

Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên nhìn giám đốc Ngô, những người này vốn trước đây đều là cấp dưới của cô, thế mà bây giờ đang cúi đầu nhìn cô về ấy nấy, “Phiên dịch. Có... nhờ chị giúp cho”.

Anh ta định gọi là tổ trưởng Cố, nhưng sau khi do dự đã gọi là phiên dịch Cố.

Cố Hứa Áo từ từ đứng lên, mắt nhìn thẳng vào Lý Lỗi, đáp: “Hôm nay tôi tới là để xin thôi việc, đây là đơn xin thôi việc của tôi”.

Lý Lỗi có phần bất ngờ, lập tức trở nên giận dữ: “Chuyện này tôi không quyết định được, chị chờ tổng giám đốc Đỗ về rồi nói. Hơn nữa, thôi việc thì cũng phải báo trước một tháng”.

“Biết là cô không thể quyết định được nên tôi chỉ thông báo với cô như vậy, phiền cô chuyển đơn của tôi tới tổng giám đốc Đỗ. Tháng này tôi xin nghỉ ốm”.

Bị Cố Hứa Áo làm cho tức nghẹn cổ, Lý Lỗi không nói được câu nào, ngực cứ phập phồng, một hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Nghỉ ốm thì phải trừ lương!”.

Cố Hứa Áo dường như không nghe thấy lời cô ta, ngẩng đầu đi ra cổng. Về đến nhà, cô ôm Cầu Thặng Nhi, nước mắt lăn dài trên má, hoàn cảnh khó khăn như thế này, nếu bây giờ nói đùa bảo cô làm bạn gái của anh, có thể cô sẽ nhận lời và làm thật.

Đi tàu hỏa hết một đêm, đi tiếp một giờ đồng hồ xe khách nữa thì về đến Tô Thành. Thành phố này không lớn, là một ngôi thành nhỏ điển hình của phương Nam, có cầu, có sông, có thuyền. Cố Hứa Áo xách túi hành lý tới viện Phúc Lợi. Nhìn qua hàng rào sắt, thì lúc đó đang là giờ lên lớp, trong sân vắng lặng. Thực ra, ở đây không còn mấy người quen của cô, người nuôi cô cũng đã về hưu nhiều năm về trước, rồi Tô Thành đến Thượng Hải trông cháu giúp con.

Ngày hôm sau, cô mang theo bó hoa, đón xe ra khu ngoại ô. Tới một bãi đất trống, Cố Hứa Áo đem bó hoa cúc to đặt xuống đất dưới gốc cây rồi lặng lẽ ngồi xuống. Sau khi qua đời, Cố Hải Lam đã được chôn cất ở đây, nhưng bây giờ ngôi mộ gần như đã trở thành đám đất bằng.

Cố Hứa Áo ngồi im lặng một lúc lâu, xé từng cánh hoa ném xuống dòng sông bên cạnh. Từ đầu đến cuối, cô chưa từng gọi một tiếng mẹ, điều đó có thể coi như là sự hủy diệt đối với cuộc đời của Cố Hải Lam, còn cuộc sống mà Cố Hải Lam mang đến cho cô rõ ràng là một lần mạo hiểm, một lần đánh bạc.

Ở Tô Thành hai ngày, Cố Hứa Áo mua vé máy bay tới Hải Nam, sự lạnh lẽo tới tằm trong lòng chỉ có gió biển và nắng nóng của vùng cận nhiệt đới mới xua tan được. Sau khi trở về Bắc Kinh thì cũng đã hơn một tuần, khi lên máy bay thì trời nóng bức hoi, khi xuống máy bay thì lạnh tê cả mặt, dường như chỉ ngủ một giấc xong là bị cỗ máy thời gian ném xuống giữa đông tuyết lạnh.

Bắc Kinh đang có tuyết rơi.

Ngồi trong chiếc xe bus của sân bay chạy trên đường cao tốc về thành phố, ngày cuối tuần lại đúng vào giờ tan tầm nên phải mất hai tiếng mới về tới nơi. Vào đến cửa, nhìn thấy chiếc điện thoại ném trên bàn, cô lập tức mở máy. Vừa cời xong chiếc áo khoác thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cầm lên xem thì thấy ba chữ “Bùi Trung Khải” nhấp nháy trên màn hình, cô nghĩ người nhìn điện thoại cứ réo chuông liên hồi, cuối cùng không thể nào tiếp tục làm việc được nữa.

“Em định chơi trò biết mất à?”. Đầu dây bên kia là giọng nói cổ nén giận của Bùi Trung Khải.

dịch chiếc điện thoại ra xa tai một chút, dường như làm vậy có thể tránh cơn giận dữ của Bùi Trung Khải truyền đến theo sóng điện thoại.

“Chỉ là nghỉ mấy ngày mà thôi”.

“Thôi việc rồi à?”. Bùi Trung Khải rõ ràng biết hết mọi chuyện của Cố Hứa Áo.

“Đã nộp đơn xin thôi việc, giải quyết xong chắc cũng phải mất một tháng”.

“Tìm được chỗ mới rồi à?”.

“Chưa”.

“Tìm việc mới xưa nay luôn là việc cười lừa tìm ngựa, em ‘ngầu’ thật đấy”.

“Tùy anh muốn nghĩ gì thì nghĩ. Anh tìm tôi có việc gì?”.

Ráng chiều di chuyển bên ngoài cửa sổ khiến cho thành phố rực rỡ như sàn nhảy, mỗi người giống như bị bắt phải đi đôi giày màu đỏ và nhảy không ngừng, có điều, bây giờ cô phải dừng lại để lấy hơi.

“Xem ra, chuyện khiến em u uất giờ đã không còn quan trọng nữa. Tốt lắm, xuống đi ăn cơm đi”. Bùi Trung Khải nói.

“Muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi”. Cố Hứa Áo từ chối.

“Anh đang ở dưới sân”.

Cố Hứa Áo nhào người nhìn qua cửa sổ xuống, trời tối mờ không nhìn thấy gì, trong lòng không khỏi sùng sốt, nói: “Tôi không có ở nhà”.

“Xuống đi”.

“Tôi đã nói là tôi không có ở nhà rồi mà”.

“Vậy để anh lên nhé”.

Bất an, mệt mỏi và hoang mang đột nhiên chuyển thành cơn giận, Cố Hứa Áo cao giọng nói: “Vì sao tôi phải xuống? Anh bảo xuống là tôi phải xuống sao? Tôi muốn ngủ!”. Cố Hứa Áo tắt điện thoại. Trước Bùi Trung Khải, cô luôn cảm thấy nóng nảy và bất an.

Điện thoại không đổ chuông nữa, một hồi lâu sau vang lên tiếng “ding ding”, một tin nhắn được gửi đến, “Nói em là con mèo bị giam vào đui không hề quá chút nào”. Cố Hứa Áo tức giận, tháo pin ném điện thoại sang một bên.

Cuộc sống bồng chốc của Cố Hứa Áo trở nên đơn giản, lên mạng gửi hồ sơ. Trong một tuần tới phỏng vấn ở ba công ty. Tên của cô và đôi chút tiếng tăm của Giai Dịch trong nghề khiến công ty tuyển dụng ít nhiều thấy ngạc nhiên, mãi cho tới khi gặp cô và phỏng vấn chuyên môn họ mới dám tin đó là Cố Hứa Áo, ngay lúc đó thì tỏ ra rất phấn khích, nhưng sau đó lại không hề có hồi âm.

Cố Hứa Áo đang trên đường tới phỏng vấn ở công ty thứ năm, công ty thứ tư gọi điện đến, thật tâm khen ngợi trình độ của cô nhưng lại khéo léo nói rằng không thể tiếp nhận cô. Cố Hứa Áo nghe một loạt những lời khách sáo thì có linh cảm khác lạ, buột miệng hỏi vì sao. Đối phương áp úng một hồi lâu rồi nói, năng lực của cô rất tốt, thế mà Giai Dịch còn không ở lại được, hưởng chi công ty của họ. Cố Hứa Áo đứng trước cổng tòa nhà, trong lòng lờ mờ hiểu ra đôi chút, bèn không hỏi nữa, cô đã biết tình hình tiếp theo chắc cũng không khác hơn gì. Nghĩ vậy, cô bèn gọi điện cho người phụ trách nơi cô đang định tới phỏng vấn, xin lỗi vì cô không đến được, rồi đi về.

Vừa đi được vài bước thì nghe thấy có người gọi, đứng lại nhìn xung quanh, thì ra là Tề Huy và một người nữa từ tòa nhà đi xuống.

Tề Huy nói với người bên cạnh mấy câu rồi nhanh chân bước tới cười và nói: “Tôi chỉ gọi thử xem thôi, thế mà đúng là cô thật. Cô tới đây làm việc à?”.

Cố Hứa Áo cũng thấy ngạc nhiên, đã nửa năm rồi cô không gặp Tề Huy, cô mỉm cười đáp: “Đúng là rất bất ngờ. Anh làm việc ở đây à?”. Thấy Tề Huy gật đầu, rồi lại thấy anh cầm túi, cô nói đùa: “Mới mấy giờ mà đã về rồi?”.

Người cùng đi với Tề Huy lúc này cũng đi tới, nói xen vào: “Anh ấy là ông chủ, muốn về lúc nào thì về lúc ấy”.

Cố Hứa Áo che miệng cười: “Xin lỗi nhé, xin lỗi nhé, là tại tôi có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, chào tổng giám đốc Tề”.

Bị chỉ rõ thân phận, Tề Huy có phần mất tự nhiên, sợ Cố Hứa Áo nghĩ khác, bèn trừng mắt nhìn người bên cạnh: “Còn không mau đi làm việc đi?”.

“Thật lòng xin lỗi, đúng là tôi không biết thật”.

“Ồi dào, bạn bè với nhau có gì đâu. Công ty của tôi cũng chỉ là công ty nhỏ, chẳng có gì đáng nói, không được gọi tôi là tổng giám đốc đâu, như thế là hại tôi đấy”. Tề Huy vội cắt ngang lời của Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo mỉm môi không nói gì, đây không thể là nơi mà công ty nhỏ có thể thuê được. Tề Huy mời cô vào uống cà phê ở quán cà phê tầng dưới, dù sao cũng chẳng có việc gì, nên cô cũng không từ chối, cô cảm thấy nói chuyện với rất thoải mái.

“Bây giờ đang làm hạng mục gì thế?”.

“Cũng không có gì”. Ngừng một lát, Cố Hứa Áo nói thật, “Bây giờ tôi đang chờ xin việc, vừa rồi tôi đến đây định đi phỏng vấn”.

Tề Huy ngậy người, tiếp lời: “Còn có chuyện cô không tìm được việc làm sao?”.

“Chưa hẳn là như vậy, công ty này là công ty thứ năm”. Lúc này Cố Hứa Áo nói về tất cả những chuyện đó như trò cười, cô không ngờ Giai Dịch, hay Đỗ Đức Minh lại “chiếu cố” đến cô như vậy.

“Sao lại thế được? Chà, miếu của chúng tôi nhỏ, chứ nếu không tôi sẽ mời cô tới”. Tề Huy không biết an ủi cô thế nào.

“Anh làm biết nguyên nhân tôi bị từ chối..”. Nhìn thấy Tề Huy có vẻ bối rối, Cố Hứa Áo cười nói: “Công việc của công ty anh không phải chuyên môn của tôi, nên dù có mời thì tôi cũng không tới. Đừng lo tôi bị chết đói, tôi vẫn được mời đi dịch cabin, nên chuyện nuôi sống bản thân không thành vấn đề”.

Tề Huy đi trước, ngồi lại cầm tờ tạp chí đọc chơi, bất giác ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Tống Văn Khải đi vào. Cô đã giả như không nhìn thấy, thu dọn đồ đạc đi rồi đi, không ngờ Tống Văn Khải nhìn thấy và đi tới: “Ồ, tổ trưởng Cố, sao lại rồi rồi tới đây uống cà phê thế này?”.

Cố Hứa Áo gấp cuốn tạp chí lại, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tống Văn Khải: “Tình cờ quá đấy, chào anh Tống”.

“Tôi thì không tình cờ đâu, tôi làm việc ở đây, Thế Phong Thành Dịch”.

“Hi hi, hôm nay đã phụ ý tốt của phiên dịch Tống, thật sự là ngại quá”.

Sắc mặt của Tống Văn Khải thoát đỏ bừng, thoát xám lại. Đúng vậy, khi hồ sơ của gửi tới Thế Phong Thành Dịch, anh ta có phần ngạc nhiên, rồi sau đó nghĩ, đúng là Đỗ Đức Minh làm rất triệt để, đến cả Cố Hứa Áo cũng phải thôi việc. Thế là anh ta bảo trợ lý nhân sự gửi thư mời cô đến phỏng vấn. Theo tưởng tượng của anh ta, anh ta sẽ đánh đòn phủ đầu khi gặp lại Cố Hứa Áo, rồi sau đó si nhục cô. Nhưng khi anh ta đang đắc ý chờ đợi đến giờ phỏng vấn thì trợ lý nhân sự đến báo Cố Hứa Áo không đến. Vì thế mà trò hay anh ta chuẩn bị không có đất diễn, trong lòng rất tức tối. Không ngờ, buổi trưa lại gặp cô ở dưới tòa nhà.

“Mắt của tổng giám đốc Đỗ đúng là không bôi ra giọt nước mắt, cái màn thanh trừng cận thần này làm mạnh tay thật, đến cả tổ trưởng Cố, tướng giỏi công to cũng không được miễn. Đáng tiếc, đáng tiếc!”.

“Anh muốn nói gì?”. Cố Hứa Áo nghe thấy kiểu nói kỳ quặc của anh ta, không nén được lạnh lùng hỏi lại.

“Không có gì, chẳng qua là thấy tò mò chút thôi. Xem ra bản tay che chở của tổng giám đốc Trung Đình cũng không giúp cho cô thoát khỏi tai nạn, cuối cùng thì vẫn bị quét ra khỏi cửa”. Thất bại trong sự nghiệp và thất bại trong chuyện tình cảm đã khiến Tống Văn Khải trở nên nhỏ nhen thâm hại, “Cô tưởng rằng người khác không nhìn thấy quan hệ giữa cô với tay tổng giám đốc Bùi ấy hay sao?”.

Trong thời gian làm việc cùng nhau, với con mắt của một người đàn ông bụng dạ hẹp hòi, Tống Văn Khải đã rất chú ý đến từng người đàn ông bên cạnh Cố Hứa Áo, Bùi Trung Khải gần cô rất nhiều, hơn nữa thái độ đối với cô cũng rất khác. Đến khi sự việc anh ta và Thân Vệ Quốc tiết lộ bí mật bị lộ tẩy, anh ta, Thân Vệ Quốc và những người cùng bè phái đều bị liên đới và đã nhân dịp giậu đổ bìm leo, đẩy họ ra khỏi Giai Dịch, còn Cố Hứa Áo người cũng liên quan đến sự việc này đang ở trong Nhạc Trung thì lại không làm sao, sau đó thì được biết, Bùi Trung Khải đã đưa ra bằng chứng để bảo vệ cho Cố Hứa Áo. Có điều, anh ta không ngờ rằng Đỗ Đức Minh tàn nhẫn đến như vậy, đã tìm đủ mọi cách để gây khó khăn cho Cố Hứa Áo.

“Tống Văn Khải, tôi tôn trọng anh nên gọi anh là phiên dịch Tống, đó là vì thấy anh cũng có chút ít năng lực chuyên môn, nhưng bây giờ thì tôi cảm thấy anh thật đáng thương, anh đã đổ lỗi thất bại của mình cho người khác, mà không hề tự vấn lại mình. Tôi thấy rất may là hôm nay đã không đến phỏng vấn, cảm ơn sự giúp đỡ tốt bụng của anh. Tôi đã không để anh được toại nguyện, xin lỗi nhé!”. Cố Hứa Áo cầm túi lên, quay người bỏ đi, nói chuyện với con người này chẳng khác nào tự làm ô nhục sự tôn nghiêm của bản thân.

Sau khi ra khỏi cửa cô mới bước chậm lại, ở Nhạc Trung chẳng phải Bùi Trung Khải đã cắt đứt mọi quan hệ rồi sao, làm sao lại còn có thể bảo vệ cô được? Cô có nên tìm đến anh ta để hỏi không? Trong lúc cô vẫn còn cân nhắc, suy nghĩ thì Bùi Trung Khải gọi điện đến.

“Anh đi công tác đây”. Giọng nói trầm trầm của Bùi Trung Khải vọng đến, “Đã tìm được việc làm chưa?”.

“Chưa”. Cổ Hứa Áo trả lời thành thật.

Bùi Trung Khải cảm nhận rất rõ vẻ uể oải, buồn chán trong giọng nói của Cổ Hứa Áo. Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì với năng lực của cô không thể có chuyện không tìm được một việc làm.

“Liệu có thể nể mặt mà cùng ăn với anh một bữa cơm không?”.

Cần mồi suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng Cổ Hứa Áo nhận lời, thắc mắc trong lòng giống như những cánh bướm đập loạn xạ, cô muốn biết đáp án.

Trong suốt bữa ăn, Bùi Trung Khải thấy hầu như Cổ Hứa Áo không động đũa, biết tâm trạng cô không vui nên anh nói bằng giọng dịu dàng hiếm thấy: “Ăn cơm cho ngon đi, chuyện công việc có cần anh giúp cho không?”.

Cổ Hứa Áo vội ngược mắt lên nhìn Bùi Trung Khải, khẽ cắn môi: “Cảm ơn, không cần đâu”.

Một lát sau, đột nhiên Cổ Hứa Áo hỏi Bùi Trung Khải: “Tôi muốn uống rượu, anh có uống không?”.

“Nếu em chắc chắn như vậy, anh không phản đối”. Bùi Trung Khải nheo mắt.

Cổ Hứa Áo luôn tay rót rượu vào cốc của , cô cũng uống không ít. Loại rượu này lúc mới uống thì hơi ngọt và chua. Rượu ngon đã xua tan dần bầu không khí căng thẳng giữa hai người, lời của Cổ Hứa Áo cũng mỗi lúc một nhiều hơn.

“Cảm thấy vất vả quá phải không?”.

Bùi Trung Khải có lẽ đã ngấm say, nhìn người trước mặt sòng mắt long lanh, thần thái nửa mê nửa mị, Bùi Trung Khải nhất thời ngây ngốc được thấy cô cười đã không dễ, đừng nói là thấy cô kiều mị thế này. Tim anh đập thình thịch, anh phải nhấp từng ngụm rượu để nén cảm xúc đó lại, nhưng đáng tiếc loại rượu đó ngấm vào ruột như thuốc độc, để lại cảm giác nóng như thiêu đốt.. Cổ Hứa Áo nhìn Bùi Trung Khải chăm chú một lúc, rồi đưa mắt nhìn sang bình rượu khác hoa, men rượu đã làm mềm thần kinh phòng vệ của cô, cô khẽ nói: “Vẫn ổn”.

“Em cứ cứng giọng không chịu nói, sợ là người ngoài đã sớm cảm thấy nó như địa ngục rồi”. Bùi Trung Khải rất xót thương.

Cổ Hứa Áo chau mày nhìn Bùi Trung Khải rồi lại cúi xuống, tay mân mê những đường hoa văn trên bình rượu, một hồi lâu sau mới nói: “Từ trước đến nay tôi không cảm thấy thiên đường thì làm sao có địa ngục được?”. Giọng nói bình thản, nhưng từng chữ từng chữ rất nặng nề, khiến cho không khí ẩm cúng của bữa ăn trở nên lạnh giá.

Không hiểu sao Bùi Trung Khải cảm thấy trong lòng như đang nứt toác, câu nói: “Không có thiên đường thì lấy đâu ra địa ngục” khiến trái tim anh thất lại, phải trải qua những đau khổ và gian nan như thế nào thì mới có cảm giác tuyệt vọng như vậy trước hạnh phúc.

Mặc dù những điều Bùi Trung Khải đã trải qua đủ để viết một bộ phim truyền hình năm mươi tập, nhưng dù sao vẫn cảm thấy tự do tự tại. Anh đã từng lăn lộn trong giới xã hội đen, sau đó đi học và trở thành một nhân tài, rồi trở về nước mở một công ty, mở ra một chân trời cho riêng mình bằng năng lực và trí tuệ. Tê Huy từng nói với anh rằng: “Này, Bùi Tử, sao anh luôn được nữ thần may mắn mỉm cười thế nhỉ?”.

Lúc đầu trong suy nghĩ của anh, anh cảm thấy lai lịch của Cổ Hứa Áo không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ sau khi tận mắt chứng kiến những điều mà Cổ Hứa Áo phải trải qua trong mấy tháng, thì anh mới cảm thấy mình đã quá may mắn. Không phải là không nổi lực không kiên cường, nhưng một dòng xoáy nhỏ trong sự kiện của Nhạc Trung đã kéo cô vào, thế là tất cả những gì trước đây lại lặp lại.

“Đừng uống nữa, ngoan nào, ăn cơm đi”. Bùi Trung Khải đặt bình rượu sang bên, gấp một con tôm vào bát của Cổ Hứa Áo.

Cổ Hứa Áo ngược mắt nhìn anh, nghĩ thầm, có lẽ Bùi Trung Khải đã uống hơi nhiều, nếu không sao anh ta lại nói với cô bằng giọng dịu dàng tới mức ngọt lịm như vậy, chắc chắn có gì không đúng ở đây. Cô cười, đưa tay lên sờ trán anh, “Anh nói gì cơ, chỉ có Cậu Thằng Nhi mới không ngoan thôi”.

Lúc về họ gọi người lái xe hộ, Bùi Trung Khải ngồi bên cạnh Cổ Hứa Áo. Không gian phía sau hơi chật, Bùi Trung Khải chiếm gần hết băng ghế phía sau, Cổ Hứa Áo bị ép sát vào thành xe thế mà vẫn cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá gần. Sau khi uống rượu, toàn thân cứ lảng lảng và lắc lư theo bánh xe. Thế rồi một cánh tay vươn ra, cả đầu và người của Cổ Hứa Áo bị kéo áp chặt vào lòng người ấy. Cổ Hứa Áo cố gắng nghĩ, đây là cánh tay và cái ôm của ai rồi định vùng ra, nhưng thân thể cô lại không chịu phối hợp, quay nghiêng sang nhìn Bùi Trung Khải thì thấy khuôn mặt anh cứ đứng đưa, tới mức mà cô thấy chóng mặt, cô đưa bàn tay đang đỡ lấy đầu ra giữ lấy cằm của Bùi Trung Khải, nói: “Đừng động đây”.

Cảm thấy định gỡ ngón tay cô ra, Cổ Hứa Áo chìa bàn tay kia ra giữ chặt lấy khuôn mặt anh, “Đừng cử động, tôi chóng mặt”, thế rồi cô cảm thấy bàn tay dường như bị tóm lấy, và hình như còn bị cắn nữa, không đau mà chỉ hơi buồn nhồn nhột, sau đó thì cô không biết gì nữa..

Nửa đêm cô tỉnh dậy vì khát, theo thói quen cô tìm một cốc nước rồi uống một mạch, sau đó thì cô dần dần tỉnh hẳn, và nhớ lại chuyện của mấy tiếng đồng hồ trước, uống rượu, Bùi Trung Khải..

Cố Hứa Áo rên lên một tiếng, vùi đầu xuống gối, cô đã nhớ ra rồi, vì để giăng bẫy Bùi Trung Khải, cô đã đi ăn com và uống rượu cùng anh, kết quả là cô đã rơi vào chính cái bẫy của mình. Co còn làm những gì nữa?

Sáng sớm tiếp tục lên mạng gửi hồ sơ, mở hòm thư thấy có một bức thư được gửi từ địa chỉ của Bùi Trung Khải, tiêu đề bức thư là “Hy vọng nó sẽ giúp ích cho em”, thời gian gửi là hơn bốn giờ sáng. Cô mở thư với vẻ không mấy chắc chắn, trong đó chỉ có mấy lời ngắn gọn và một tệp đính kèm.

“Gửi Cố Hứa Áo!

Nếu tìm việc phiên dịch không có kết quả tốt, em có thể nghĩ tới một hướng khác.

Mặc dù phải làm lại từ đầu, nhưng chỉ cần có ngày mai thì sẽ còn có hy vọng. Tệp đính kèm là thông tin về tuyển dụng của một số công ty xuyên quốc gia, gửi để em tham khảo. Hy vọng nó sẽ giúp ích được cho em

Bùi Trung Khải”.

Mở tệp đính kèm, liếc qua nhanh thì thấy có nơi cần tuyển thư ký hành chính, có nơi thì cần tuyển trợ lý chủ tịch hội đồng quản trị, ít nhiều đều có liên quan với chuyên môn của cô. “Nghe người khuyên có com ăn”, thế là cô gửi ngay hồ sơ tới mấy công ty này và lập tức có ngay hồi âm.

Hôm nay cô tới là để phỏng vấn ở một công ty xe hơi đầu tư của Mỹ. Về cơ bản có thể xem là thuận lợi, nơi tuyển dụng cũng phải công nhận khả năng rất tốt và kinh nghiệm làm việc trước đây của cô. Ông già người nước ngoài hơn năm mươi tuổi có vẻ rất hợp chuyện với cô, hỏi chuyện thì được biết, ông của ông già đó từng làm bác sĩ và đã đến Trung Quốc, đồng thời mở một bệnh viện ở Tô Thành. Cố Hứa Áo và ông già đó nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ về phong cảnh và con người của Tô Thành, cuối cùng ông già nói xa xôi, hy vọng lần sau tới Tô Thành sẽ có cô đi cùng. Giác quan thứ sáu mách bảo cô rằng cô đã trúng tuyển. Không ngoài dự liệu, trưa ngày hôm sau, Cố Hứa Áo nhận được thông báo của bộ phận nhân sự, mấy ngày sau đó thì cô tới nhận việc.

Nhận điện thoại xong, Cố Hứa Áo đoán đo không biết có nên gọi điện báo cho Bùi Trung Khải một tiếng hay không, về tình về lý, cô đều nên cảm ơn anh. Có điều, kể từ sau hôm say rượu đến giờ, dường như Bùi Trung Khải đã biến mất, ngoài email đó ra thì không có liên lạc gì nữa. Cuối cùng, Cố Hứa Áo quyết định gửi một mẫu tin nhắn ngắn gọn.

Mười mấy phút sau, Bùi Trung Khải nhắn lại: “Chúc mừng em đã chuyển đổi thành công”.

Cố Hứa Áo chum môi cười, tay nhấn mấy chữ: “Là sự chuyển đổi đi xuống”.

“Thư ký của Chủ tịch hội đồng quản trị FEX mà còn đi xuống?”. Dòng tin nhắn của Bùi Trung Khải lộ rõ vẻ phản chấn.

“Vĩ tiền xep đi nhiều rồi”.

Một tin nhắn khác được gửi đến, Cố Hứa Áo đỏ mặt nhưng rất vui, Bùi Trung Khải viết: “Chuyện ấy em cứ yên tâm, từ nay về sau, anh sẽ trả tiền ăn uống”.

Không thấy có tin nhắn gửi tiếp, Bùi Trung Khải đặt điện thoại xuống, chau mày. Tuần này, điều mà anh chờ đợi nhất chính là tin tức của cô, nhưng sau khi nhận được rồi thì lại cảm thấy khó chịu. Nhớ đến cảnh tượng Cố Hứa Áo uống say hôm đó, lúc đầu còn ra sức mời anh uống, sau đó thì tự rót tự uống, lời nói cũng nhiều hơn. Khi say, Cố Hứa Áo đáng yêu chẳng khác gì một tiểu hồ ly, mắt rất dịu dàng, biểu hiện rất trong sáng, lời nói cũng rất dễ nghe, điều ngạc nhiên nhất là cô lại còn chủ động chạm vào người anh. Anh thực sự thích vẻ quên hết mọi thứ của cô sau khi uống rượu, nó vừa có chút tình nghịch, vừa có chút ngang tàng, khiến người ta thấy ngứa ngáy trong lòng. Đưa cô về đến nhà, vừa lên giường là cô ngủ ngay, không nôn cũng không quấy phá, giống như một đứa trẻ ngoan. Anh đã vỗ vào lưng dỗ cô ngủ, lòng trong sáng không gợn chút ý nghĩ đen tối nào, anh chỉ muốn ôm cô như vậy, cùng với cô suốt cuộc đời.

Suốt cuộc đời? Bùi Trung Khải ngáy người, sững sốt trước ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu. Anh cũng đã từng có bạn gái, ai cũng đều rất thông minh, thích thì gần bó, không thích thì chia tay. Lúc đầu với Cố Hứa Áo, anh chỉ cảm thấy một nỗi khao khát xác thịt ngấm ngấm, sau đó thì là sự thương xót không nở nhìn cô rơi vào cảnh khó khăn, bần cùng, dần dần ngày càng đến gần hơn, thích thì khẳng định là thích rồi, nhưng không hiểu sao lại nảy ra ý nghĩ muốn gần bó suốt đời?

Bùi Trung Khải cúi đầu, cuối cùng anh đã hiểu ra tại sao trái tim mình thời gian gần đây lại như vậy, luôn có cảm giác trĩu nặng. Anh không thích điều đó, dường như có gì đó cứ thấp thòm trong lòng, không gọi rõ thành tên, không phải là cảm giác thèm khát về thể xác, mà là sự bối rối trong lòng. Chẳng phải mình thích sự nhẹ nhõm, đơn giản trong tình cảm sao? Chẳng phải mình thích chuyện gì cũng có thể nắm trong bàn tay là gì?

Dường như anh đã phải bỏ chạy khỏi căn hộ của Cố Hứa Áo. Nhưng tâm trạng ấy rõ ràng cứ luẩn quẩn trong đầu anh chẳng khác gì một bóng ma, suốt tuần qua anh cảm thấy rất khó sở khi nhận ra điều này.

Cố Hứa Áo vừa ngân nga vừa thu dọn đồ đạc, ngày mai cô sẽ tới nhận việc. Buổi tối soi vào gương trong lúc đánh răng, cô đã mỉm cười khi miệng đang đầy bọt, cô nghĩ đến Bùi Trung Khải bèn nhổ đám nước bọt trong miệng, hát một câu: “I believe I can fly”.

Công việc mới có chút lạ lẫm, nhưng không khó khăn lắm với Cố Hứa Áo, công việc của cô bây giờ là ôm lấy cuốn từ điển và tài liệu chuyên ngành về ô tô để bổ sung kiến thức. Hôm ấy, khi ngồi tàu điện ngầm, đang chăm chú đọc một cuốn sách lý thuyết về ô tô thì nghe thấy có tiếng thở bên cạnh, quay lại nhìn thì thấy có một cậu bé độ tuổi mẫu giáo. Cậu bé ngược lên nhìn cô, hỏi: “Cô ơi, cô biết chế tạo ô tô không?”.

“Bùi..Trung..Khải, không có việc gì, tôi chỉ định nói với anh một câu.. Bây giờ mọi việc ở đây của tôi đều rất ổn..Đúng, rất thuận lợi..Muốn nói với anh

một câu cảm ơn. Và muốn mời anh đi ăn cơm”. Sau khi xuống tàu điện ngầm, Cố Hứa Áo đã gọi điện thoại cho Bùi Trung Khải, mặc kệ những suy nghĩ rối rắm trong đầu, tự nhủ mình rằng chỉ là vì mình muốn trực tiếp nói lời cảm ơn mà thôi.

Bùi Trung Khải đến theo lời hẹn, giữa chừng cũng chỉ hỏi vắn tắt của công ty mới mà không nói gì nhiều. Cố Hứa Áo cảm thấy rất khác thường, trái tim nhảy nhót của cô cũng dần trở lại bình tĩnh, lời nói cũng ít hơn hẳn, khiến bữa cơm đã trôi qua rất tẻ nhạt. Gọi hai chén hồng tửu, lời xưng hô ở trên đầu lưỡi, dần dần một lát cuối cùng quyết định bỏ ba từ Bùi Trung Khải mà thay vào đó là: “Tổng giám đốc Bùi, cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Xin được chúc anh ly rượu này”. Nói xong cô uống cạn.

Bùi Trung Khải khẽ cười, cũng uống cạn một hơi nhưng vẫn không nói gì. Thái độ của Bùi Trung Khải khiến cô rất khó hiểu. Cô vốn là người nhạy cảm, một khi Bùi Trung Khải tỏ ra khách sáo thì cô cũng lập tức trở nên xa cách, lặng lẽ ăn, rồi sau đó đứng dậy thanh toán. Sau khi ra khỏi nhà hàng, cô từ chối lời đề nghị đưa cô về của Bùi Trung Khải, Bùi Trung Khải cũng không cố nài, chỉ nói một câu đi đường cẩn thận rồi gọi cho cô một chiếc taxi

Chờ Cố Hứa Áo đi khỏi, Bùi Trung Khải đắm mạnh xuống vô lăng, khiến cho còi xe kêu ầm ĩ. Anh có thể thấy, lúc đầu vẻ mặt của Cố Hứa Áo có vẻ vui và phấn khởi, nhưng sau khi anh chỉ âm ỉ mấy câu cho qua chuyện thì vẻ rạng rỡ ấy biến mất. Khi nghe cô gọi “tổng giám đốc Bùi” thì anh biết cánh cửa vừa mới hé mở một nửa của cô đã khép lại, thế là lòng anh lại càng rối ren.

Tâm trạng của Cố Hứa Áo lại trở về với vẻ không vui không buồn trước đó. Chủ tịch nghỉ phép đã trở lại, thế là lại bắt đầu bận rộn. Suốt một tuần, cô đưa ông đi Quảng Châu và Vũ Hán, về được mấy ngày lại đi Thượng Hải, về đến nơi, ông lại bảo cô cùng ông đi dự một hội chợ triển lãm.

Cố Hứa Áo cảm thấy người nước ngoài ăn bơ sữa nhiều đúng là không uống, mặc dù đã hơn sáu mươi tuổi rồi mà ông sức lực còn hơn cả thanh niên.

“Hứa Áo, không phải là cháu không chịu được nữa đấy chứ?”. Ông nhìn cô.

“Cháu sợ chủ tịch mệt quá, chủ tịch không nhìn thấy những người chống gậy trong công viên sao? Như thế có vẻ thích hợp với chủ tịch đấy”. Không hiểu sao, Cố Hứa Áo cũng cảm thấy rất hợp với ông, cô chưa có kinh nghiệm ở cùng người già, nhưng khi ở bên ông Howard cô cảm thấy rất nhẹ nhõm và tự nhiên. Với ông, cô thấy như đang cùng với một người bạn chứ không phải là với sếp. Người nước ngoài không hay nhiều lời với con cái, sau khi tới Trung Quốc, thấy cha mẹ nói nhiều lời với con cái như một lẽ đương nhiên, thế là tình cảm như một người cha của ông đã được dồn hết cho Cố Hứa Áo. Chuyện ấy giữa họ cũng chỉ giống như Chu Du đánh Hoàng Cái (*), một người muốn nói và một người muốn nghe.

(*): Điển tích Chu Du đánh Hoàng Cái, nghĩa là vừa muốn đánh, vừa muốn chịu đòn, ắt gọi là khổ nhục kế.

Vốn định mặc đồng phục đi triển lãm, nhưng Howard kiên quyết bảo cô mặc lễ phục, ông nói, cháu nhìn xem, ta thì mặc complet caravat, thế mà một cô gái trẻ như cháu lại mặc bộ trang phục ấy thì không hợp với ta. Nhìn điệu bộ của ông, Cố Hứa Áo nói: “Nhưng cháu không phải nhân vật chính”. Kết quả bị ông cắt ngang lời: “Hoàn cảnh, phải chú ý đến hoàn cảnh”.

Lật tung cả đồng quần áo vẫn không tìm thấy một bộ hợp với buổi triển lãm, mua một bộ đồ khác đắt tiền chỉ để dự bữa tiệc trong một tiếng đồng hồ là một điều không cần thiết. Sau cùng, ánh mắt của Cố Hứa Áo dừng lại trên một chiếc hộp trong tủ quần áo, trong đó là bộ váy cô “mượn” ở chỗ Bùi Trung Khải.

Khi Cố Hứa Áo xuất hiện ở trước mặt Howard, ông hài hước, huyýt sáo khen: “Con gái, rất tuyệt”.

Giọng của Howard rất nặng, khi ông nói chuyện với người khác trong bữa tiệc, thỉnh thoảng Cố Hứa Áo bổ sung đôi chút, còn những lúc khác hầu như cô rất nhàn rỗi.

Tay cầm ly champagne đứng sau lưng Howard, thỉnh thoảng Cố Hứa Áo nhìn bốn xung quanh. Thế rồi Cố Hứa Áo nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc thấp thoáng giữa đám đông, cô nhìn lại cho thật rõ, rồi cúi xuống nhắm nhấp ly champagne.

Có người sau khi nói chuyện xong với Howard, mắt dừng lại nơi người cô và lên tiếng với vẻ hồ hởi: “Cô gái này là..”.

“Thư ký của tôi”. Ông già lùi một bước về phía sau, “Catherine”.

Cố Hứa Áo bị đẩy lên trước, bèn chìa tay ra lịch sự bắt tay với người đó.

“Sao tôi cảm thấy cô Catherine có gì quen quen nhỉ?”.

Cố Hứa Áo nhú mày, không nhớ đã gặp người ấy ở đâu.

“À, là phiên dịch Cố. Lần trước Giai Dịch Quốc Tế đã cử cô tới giúp chúng tôi. Chà, bây giờ cô đổi chỗ rồi à? Tôi cứ tưởng là cô sẽ cùng với tổng giám đốc Thân, hôm nay ông ấy cũng tới đây, à, mà ở đằng kia kia”. Người kia nói liên tục.

Thân Vệ Quốc sai những bước rộng đi tới, nhìn thấy Cố Hứa Áo cũng hơi ngại người, sau đó lập tức nở nụ cười như đã hiểu, “Tay Đổ ấy cũng thật là, nói thế nào về ông ta nhỉ?”.

Chẳng cách nào tránh được, Cố Hứa Áo cũng cười, chào “tổng giám đốc Thân”.

Lại có người đến chào Howard, Thân Vệ Quốc và người kia tạm thời lui ra sau, Cố Hứa Áo nghe thấy người kia ghé vào tai Thân Vệ Quốc nói điều gì đó, sau đó thì cười ha hả, lúc cười vẫn không quên quay lại nhìn cô một cái.

Howard thấy Cố Hứa Áo có vẻ mệt, bèn vỗ vai cô, “Con gái, một lát nữa chúng ta sẽ về”. Cố Hứa Áo nói một tiếng “Chờ một chút”. Rồi đi vào nhà vệ sinh.

Bùi Trung Khải hút thuốc, trong bóng tối nhìn Cố Hứa Áo từ nhà vệ sinh đi ra, bất ngờ lên tiếng: “Ứng phó cùng một lúc với cả sếp cũ và sếp mới rất tốt đấy chứ”. Câu nói của anh khiến cô giật nảy mình. Cô neoh mắt nhìn Bùi Trung Khải, trong lòng thấy lạnh lùng, không hiểu ý của Bùi Trung Khải là gì, tỏ ra tốt bụng cũng là anh, tỏ ra lạnh lùng cũng là anh, anh nghĩ cô là gì mới được chứ?

“Từ trước đến nay tôi luôn như vậy, chứ không phải loài tắc kè hoa chốc chốc lại thay đổi màu”.

“Quả nhiên là không thay đổi, miệng lưỡi vẫn lợi hại như vậy”. Ném lại câu đó xong, Bùi Trung Khải quay người bỏ đi. Rõ ràng là anh muốn tránh, ấy thế rồi lại không kim được đến chọc giận cô.

Cố Hứa Áo thấy Bùi Trung Khải thoát đến thoát đi một cách không chút phong độ, nghĩ thầm, xem ra anh ta đã lấy lại vẻ trước đây, luôn mang đến nỗi bức bối cho cô.

Howard thấy cô quay trở lại, lên tiếng: “Hứa Áo, cháu đỡ ta về thôi”.

Tài xế đi lấy xe, Cố Hứa Áo cùng với Howard đứng chờ ở trước cửa khách sạn, mặc dù cánh tay nửa khoác nửa đỡ Howard, nhưng mắt cô lại nhìn ra ngọn đèn đường, đột nhiên cô nghe thấy tiếng của Howard: “Lúc còn sống phải vui vẻ, vì cái chết mới là lâu dài”.

Cố Hứa Áo ngạc nhiên quay đầu lại. Howard nhắc lại một lần nữa, “Đó là lời của người Ấn Độ. Ta cảm thấy rất có lý. Hứa Áo, đừng ưu buồn, tuổi của cháu không hợp với ưu buồn”. Nói xong câu đó, ông không nói gì nữa, đúng lúc đó thì xe đến và hai người lên xe.

Đưa ông Howard về khách sạn xong, Cố Hứa Áo bảo tài xế về trước, còn mình thì chậm rãi đi bộ trên đường. Là người lớn tuổi nên ông Howard vừa nhìn là có thể thấy ngay vấn đề. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng của ông mà đã chạm tới vết sẹo lòng và nỗi khổ đè nén suốt hơn hai mươi năm qua của cô. Câu nói của ông không phải là không có lý. Sau khi trải qua nhiều gian nan, vất vả, con người thường có hai trạng thái, một là tích cực lạc quan, hai là chai lỳ tê dại, Cố Hứa Áo biết mình thuộc loại thứ hai.

Cô lê bước chân về nhà, đột nhiên nhìn thấy một bóng người đứng trước cửa. Chẳng còn hơi sức đâu mà tranh luận với người ấy, cô tự mở cửa, bóng người kia cũng vào theo và sau đó đóng cửa lại.

Đột nhiên, hai bàn tay ôm lấy cô từ phía sau, mang theo cả hơi rượu và hơi lạnh.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”. Cố Hứa Áo không vùng ra.

Bàn tay đang giữ lấy cái eo thanh mảnh của Bùi Trung Khải lỏng ra, rồi sau đó lại nắm chặt hơn, biết rõ ý của Cố Hứa Áo muốn nói gì, nhưng anh im lặng không nói, hơi thở mỗi lúc một dồn dập mang theo mùi rượu thoang thoảng.

Buổi tối nay thật không vui. Thực ra, buổi triển lãm này không liên quan nhiều đến Bùi Trung Khải, nhưng phía nhà tổ chức nói có thể sẽ có mấy vụ sập nhập công ty trong nước, nên anh mới tới. Trong bữa tiệc, anh tình cờ nhìn thấy Cố Hứa Áo đi cùng một ông già người nước ngoài chừng hơn sáu mươi tuổi. Bùi Trung Khải biết người đó tên là Howard, chủ tịch hội đồng quản trị của FEX ở Trung Quốc. Cố Hứa Áo là một người nghiêm túc, cả buổi tối hầu như không rời Howard nửa bước, trên người mặc chiếc váy mà anh tặng trong lúc vội vàng, trông cô rất xinh đẹp. Anh đã định sẽ không đến để nói chuyện, nhưng anh không chịu được khi nhìn thấy Cố Hứa Áo ghé vào nói chuyện với Howard với vẻ rất ngoan ngoãn, phục tùng. Không ngờ, một lát sau lại nhìn thấy Thân Vệ Quốc lác một cái đã biến thành tổng giám đốc một công ty bất động sản. Sau đó lại nghe thấy những lời đùa cợt của Thân Vệ Quốc với một người khác sau khi rời chỗ, những lời đùa cợt đó đầy ẩn ý, khiến người nghe muốn phát điên. Người kia nói: “Tổng giám đốc Thân sao lại không theo câu ‘làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật’?”. Không biết Thân Vệ Quốc cúi xuống nói gì đó, chỉ nghe thấy người kia cười ha hả, nói: “Chuyện này càng thú vị, tổng giám đốc Thân mà chơi bài lịch sự thì không ai bằng”. Bùi Trung Khải nghe vậy, trong lòng như có gai mọc, không nín được đuổi theo cô vào phòng vệ sinh.

Bùi Trung Khải vẫn cứ ôm chặt Cố Hứa Áo, còn cô thì đứng im không nhúc nhích, căn phòng im lặng như tờ. Đều là người thông minh, họ hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì. Hai người cứ giữ nguyên tư thế đặc biệt ấy trong mấy phút.

Cố Hứa Áo chớp chớp đôi mắt cay xè, “Anh nên về đi”.

Bùi Trung Khải không nói gì, không chờ Cố Hứa Áo nói gì thêm, cúi xuống hôn lên môi cô. Cố Hứa Áo hơi vùng ra, nhưng lưng vẫn dựa vào, mặt cô bị anh xoay lại, tư thế có phần gò bó. Trong lòng cô chợt thấy một cảm giác rất dễ chịu “Lúc còn sống phải vui vẻ, vì cái chết mới là lâu dài”.

Cô ngả mạnh đầu mình về phía sau, mở to mắt, cô muốn nhìn Bùi Trung Khải, xem rốt cuộc Bùi Trung Khải nghĩ gì, nhìn khuôn mặt cau lại vì ham muốn và bối rối dần giãn ra và đắm chìm trong say mê của anh. Không biết niềm vui sướng thực sự là gì, nhưng dù sao lúc này trong lòng cô tràn đầy cảm giác dễ chịu, nếu đã không phân biệt được, chỉ bằng mặc nó cứ diễn ra.

Bùi Trung Khải ngủ đến tận sáng sớm, khi tỉnh dậy liền nhìn thấy một con mèo què chân ngồi trên bậu cửa sổ nhìn anh bằng đôi mắt rất kỳ quái. Cố Hứa Áo để lại một mẫu giấy nhắn trước gương, nói rằng khi về anh đóng cửa lại là được. Không hề có xưng hô, không hề ký tên, không có thời gian. Bùi Trung Khải cảm thấy rất nhẹ nhõm, dường như anh đã nghĩ thông rồi, thực ra rất đơn giản.

Cố Hứa Áo sắp xếp công việc của một ngày xong, hết giờ làm trở về nhà. Trong lòng bỗng cảm thấy một nỗi trống trải lạ lùng. Chăn gối đã được gấp lại rất gọn gàng, cô thờ dài, kéo tấm ga giường chuẩn bị đi giặt, bỗng nghe thấy “keng” một tiếng, hình như có một vật gì đó rơi xuống sàn nhà, lần tìm theo tiếng kêu phát ra một lúc lâu thì thấy có một vật sáng lấp lánh bên cạnh đĩa thức ăn của Cầu Thặng Nhi, nhặt lên xem thì ra đó một chiếc cúc áo sơ mi đôi

mỗi.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, cuối cùng là cảnh quần quýt, ôm riết nhau, cùng cởi quần áo, anh cởi cho cô, cô cho anh, gấp gáp như đánh trận. Có lẽ chiếc cúc áo này đã đứt trong lúc cuồng cuồng như vậy. Sau khi cởi bỏ hết quần áo tự nhiên động tác của hai người chậm lại, hai đôi môi quần chặt lấy nhau thay cho sự quần quýt của cơ thể. Cổ Hứa Áo nhớ rằng mình đã giữ rất chặt vai của Bùi Trung Khải, ngón tay không dám có bất cứ sự di chuyển nào. Bùi Trung Khải cũng chỉ đưa ngón tay khẽ vuốt lên má và dừng lại ở cổ của cô. Cổ Hứa Áo khẽ run lên, ngón tay trượt xuống cánh tay, Bùi Trung Khải dường như được khích lệ, con ham muốn bị kìm lại lúc đó được dịp trào dâng.

Cầu Thặng Nhi không xông ra cửa đón cô như mọi khi, nó ngồi im tại chỗ nhìn cô, cô cúi xuống bế nó lên, nói to: “Tao biết mày nhìn thấy hết rồi. Có gì to tát đâu”. Những lời này tưởng nói với con mèo, nhưng thực ra là cô nói với mình để thêm mạnh mẽ.

Ngày hôm sau, công ty nghỉ nửa ngày, chỉ một loáng là mọi người đều về hết. Đêm trước Noel, ai mà chẳng muốn đi gặp người yêu? Cổ Hứa Áo khéo léo từ chối lời mời của vợ chồng ông Howard, mua một suất McDonald cho bữa tiệc trước Noel của mình. Vào đến trong nhà, chưa kịp cởi áo khoác thì đã nghe thấy có người gõ cửa.

Bùi Trung Khải đưa mắt liếc nhanh bữa ăn trên bàn, biết là mình đã đến đúng lúc, bèn kéo cô, nói: “Đừng thay quần áo nữa, ra ngoài ăn com”.

Cổ Hứa Áo cúi đầu, nói với vẻ không tự nhiên: “Bên ngoài làm gì có chỗ”.

“Anh đã có cách”.

Bùi Trung Khải tìm được một nơi ít người, đó là một nhà hàng Tây Ban Nha mới khai trương, nếu không phải quen thì rất khó có thể biết trong con ngõ nhỏ ấy lại có một nhà hàng đồ Tây. Lúc đầu, không khí bữa ăn có phần hơi trầm lắng, Cổ Hứa Áo chậm rãi nhai, mắt hoàn toàn không nhìn, nên không biết anh đã đặt thìa đĩa sang một bên và đang chăm chú nhìn cô.

“Dù thế nào thì cũng phải chạm cốc chứ nhỉ, đêm Noel mà”. Dường như tâm trạng của Bùi Trung Khải rất tốt.

Cổ Hứa Áo chạm vào chiếc cốc trong tay Bùi Trung Khải, “Chúc Noel vui vẻ”.

“Chúc Noel vui vẻ”. Bùi Trung Khải nhắc lại, rồi đi vòng sang cúi người đặt lên má Cổ Hứa Áo một cái hôn.

Bữa ăn kết thúc như thế nào, sau đó còn ăn những gì, dường như Cổ Hứa Áo không nhớ nữa. Chiếc xe chạy tới chiếc sân nhỏ trong túp hạp viện ở con ngõ quen thuộc. Một cơn gió lạnh ủa tới khiến đầu óc tỉnh táo lại, như ngay sau đó cô lập tức bị Bùi Trung Khải kéo vào lòng và đưa vào trong nhà.

Nước hơi nóng, nhưng rất dễ chịu. Làn da trắng như tuyết sau khi uống rượu bị nước nóng làm cho đỏ hồng như thoa phấn, hơi rượu bốc lên càng làm cho đầu óc ngây ngất. Bước ra khỏi nhà tắm, Cổ Hứa Áo thất lại dây chiếc áo choàng, thì nghe thấy Bùi Trung Khải nói: “Đi ngủ thôi”, sau đó anh đang tay ôm lấy vai cô, đưa cô vào phòng ngủ, chẳng khác gì một cặp vợ chồng.

Không khí ấm áp kết thúc vào giây phút mở cửa. Dường như Cầu Thặng Nhi đã ngửi thấy mùi lạ trên người Cổ Hứa Áo, nên khi Bùi Trung Khải bước vào cửa, nó lập tức chồm lên cào mạnh vào đầu gối anh. Cổ Hứa Áo sững sốt trước sự dữ dằn của Cầu Thặng Nhi, cuồng quýt lôi nó ra rồi nhìn vào vết cào rách trên chiếc quần mặc ở nhà màu nâu của Bùi Trung Khải. Sau khi bị bập một cái vào đầu, Cầu Thặng Nhi bị ném xuống nền nhà, kêu meo meo, rồi chỉ biết nhìn chủ nhân với ánh mắt ảm ức.

Bùi Trung Khải đập đập lên đầu gối tỏ ý không sao, rồi cười, nói: “Sao mà giống người thế?”.

Tất nhiên Cổ Hứa Áo biết anh đang nói mình, cô đáp lại bằng giọng hăm dọa: “Anh phải lấy lòng đi, nó không dễ dỗ dành đâu”.

“Còn khó hơn cả em ư?”. Bùi Trung Khải cười phăng chiếc áo khoác ngắn, xé chiếc túi đựng thức ăn dự Cầu Thặng Nhi.

Mèo là động vật mơ hồ về lòng trung thành, điều này khác hẳn với loài chó, vì thế sau hơn một ngày bị đối và bị Cổ Hứa Áo ít chăm sóc đến một thời gian, cuối cùng Cầu Thặng Nhi không cưỡng lại được mùi thức ăn, chần chừ một lúc rồi cũng bước tới trước đĩa thức ăn, thăm dò đôi chút rồi lập tức quên ngay cảnh giác.

Cổ Hứa Áo cũng cảm thấy có lỗi với Cầu Thặng Nhi. Nó từng gắn bó cô mấy năm nay, thế mà chỉ vì cô có đối tượng yêu thích mới mà nó bị ghẻ lạnh, nghĩ vậy, cô thay chiếc áo nhung dày nặng, rửa sạch đĩa thức ăn và bát nước của Cầu Thặng Nhi rồi lại dọn sạch phân mèo trong nhà vệ sinh.

Quay lại nhìn về đôi đầu của con mèo với Bùi Trung Khải, cô buột miệng nói: “Hữu hảo một chút không được sao? Anh không biết câu ăn của người, há miệng mắc quai à?”, rồi cúi đầu thì thầm với con mèo.

Nhìn cô gái mảnh mai trong chiếc áo len mỏng thì thầm với con mèo, trong lòng Bùi Trung Khải không khỏi cảm thấy ghen tị. Anh bèn đưa tay ra ôm lấy eo lưng cô, tận hưởng cảm giác dễ chịu khi chạm tới thân hình mềm mại, thơm tho ấy.

“Em có biết không, nhìn em cùng với con mèo, không khó làm người ta thấy cảm giác râm ran trong lòng”.

“Có gì đâu, có khi em với con mèo còn làm anh thấy ghét”. Câu nói thoáng qua như làn gió, khiến Bùi Trung Khải thấy trong lòng run lên.

“Con mắt nào khiến anh cảm thấy anh không thích em và con mèo...”. Ngón tay Bùi Trung Khải chạm vào làn da trắng ngần, rồi không kìm được tiếp tục lướt xuống phía dưới, tới chỗ có chiếc tai xinh xinh, chiếc cảm mềm mại, chiếc cổ mảnh mai.

“Tai của em nhỏ mà không mỏng, mềm mà không nhũn, đó là tướng có phúc đó”.

Dường như Cố Hứa Áo bị những lời nói ấy và hơi thở nồng nàn làm cho đầu óc rối ren, nhưng để cố tỏ ra vẫn rất bình tĩnh, cô ngẩng đầu lên, đáp cứng cỏi: “Sao em không cảm thấy là có phúc nhỉ? Nếu không thì...đã chẳng như bây giờ?”.

Cố Hứa Áo bế con mèo lên, phớt lờ Bùi Trung Khải. Bùi Trung Khải vẫn ôm lấy eo lưng cô, nói: “Khen em cũng không được, đúng là chỉ có phụ nữ và mèo là khó nuôi thôi”.

“Đúng là những lời buồn nôn. Gặp anh chẳng có gì tốt cả”.

Cố Hứa Áo đỏ bừng mặt, thả con mèo xuống định đi.

“Như thế này không phải rất tốt sao? Là chưa gặp anh thì không tốt, hay là gặp muộn thì không tốt?”. Bùi Trung Khải mỉm cười, giữ chặt cô gái định phản kháng.

Cầu Thặng Nhi nằm trên ghế, nhìn những bóng người lay động phía sau tấm rèm với vẻ nghiêm nghị.

Phía sau tấm rèm là một cảnh tình tứ ngọt ngào, bỏ đi vỏ ngoài nhưng nhớ, khao khát và yêu thương được bộc lộ đến tận cùng. Sự bình lặng của đêm hôm trước dường như là khúc dạo đầu cho sự cuồng nhiệt hôm nay, nỗi rạo rực căng đầy trong suốt hai mươi bốn tiếng dường như lúc này cũng đã được trút ra. Nếu lúc này là ban đêm, thì dạ khúc hẳn sẽ là bản nhạc đệm tuyệt hảo nhất, vậy thì xin hãy đừng để ý đến bầu trời nắng ngoài cửa sổ, mà hãy coi đó như bức rèm che màu xanh ngoài cửa sổ, và mặt trời là ngọn đèn chiếu rọi cho sự tốt đẹp của niềm vui sướng.

Cố Hứa Áo nhìn vào đôi mắt rất đẹp đấy, đôi con ngươi đen thẳm tới mức không tìm thấy được bóng hình của mình trong đó, rồi bất giác cô thấy sợ và co người lại. Bùi Trung Khải cảm thấy được sự trốn chạy của cô nhưng không dón đuổi, khoảng cách trong gang tấc không thể nào xua tan được si mê trong giây phút này. Không thể trốn tránh, không thể né tránh, trong giây phút đó, thân hình như đứa trẻ mới sinh, nỗi khao khát như con kiến len lỏi trong sâu thẳm đáy lòng và thể hiện ra thành những vòng tay ghì riết lấy nhau, tan hòa với nhau.

Là đêm hay ngày, là ngày hay đêm, đêm đêm ngày ngày, ngày ngày đêm đêm, sự quay vòng của những chiếc kim giờ và kim giây quay cùng với vòng quay của thân thể. Rốt cuộc có bao nhiêu sức lực để tiếp tục thì sẽ có bấy nhiêu sự khao khát trong lòng. Sự hòa hợp của thân thể chỉ là sự bắt đầu của si mê, rốt cuộc là bắt đầu để ý đến từ giây phút nào, cho dù không muốn thừa nhận thì nỗi nhớ nhung khi không gặp nhau, nỗi xúc động khi gặp mặt, nỗi buồn bã khi hiểu lầm và niềm vui khi được trút bỏ, nghĩ cho cùng, tất cả những thứ đó đều là cội nguồn của tình yêu.

Sự sâu sắc trong tình cảm là sự bắt đầu của những ham muốn.

Hai người thận trọng nâng niu sự hòa hợp rất không dễ dàng có được, như ngậm thỏa thuận, không hỏi, không xét, ba bốn ngày gặp nhau một lần, hoặc lâu hơn thì mười mấy ngày gặp nhau một lần, không quá quyền luyện cũng không nhàm chán. Mỗi quan hệ ấy chưa hẳn là giữa người yêu với người yêu, nhưng cũng đã hơn mức người tình.

Cố Hứa Áo không hỏi, vì cô sợ cùng với nỗi chờ đợi sẽ là nỗi thất vọng; Bùi Trung Khải không nói, vì anh đang nhìn nhận lại mình trong mối quan hệ hai người.

Thỉnh thoảng trong những đêm có một mình, Cố Hứa Áo lại nghĩ về tình cảm ấy, cầu mong sao mình trong những phút giây thả lỏng mình đón nhận niềm sung sướng cô không đến mức biểu hiện thái quá. Có lẽ, tình hình hiện tại của hai người rất tốt, khi ở bên nhau cùng bộc lộ hưng phấn và khao khát khám phá thân thể đối phương một cách không giấu diếm, khi rời xa nhau không cảm thấy bịn rịn nhớ nhung của những người yêu nhau, giống như với cốc nước để bên, cầm lên và uống tự nhiên, khi đặt xuống không cảm thấy phải quá nghĩ ngợi.

Gần đây, có lẽ vì Bùi Trung Khải rất bận nên thỉnh thoảng mới gọi điện đến, nói chuyện chỉ chừng dăm ba phút. Lúc đó, Cố Hứa Áo cũng đang bận nên ngoẻo đầu kẹp chiếc điện thoại vào vai vừa nói chuyện vừa gõ báo cáo lạch cạch. Bùi Trung Khải nghe thấy tiếng, hỏi xem có phải đang bận không, Cố Hứa Áo bèn ngừng tay đánh máy nói: “Cũng tương đối”, ở đầu dây bên kia, Bùi Trung Khải bèn nói: “Vậy đã nhé!”. Sau khi tắt máy, Cố Hứa Áo hơi thần người ra, cố nhớ xem đã bao nhiêu ngày rồi không gặp Bùi Trung Khải.

Lần gặp sau đó là vào một lần hội quán thương vụ, Cố Hứa Áo giúp Howard tiếp khách hàng, lúc đó vào dịp trước tết, nhập gia tùy tục, cứ vào dịp này hằng năm FEX lại tổ chức một bữa tiệc tri ân khách hàng.

Ông Howard mặc một bộ complet kẻ màu xám cùng với một chiếc cravate màu đỏ. Cố Hứa Áo vẫn mặc một bộ trang phục màu sẫm theo phong cách của cô, bên ngoài là một chiếc áo khoác màu đen tay lửng, trên cổ áo cài một bông hoa màu sáng bằng nhung, trông rất lịch sự và không hề lẫn át nhân vật chính.

Ông Howard thở hơi hổn hển, ông mắc chứng bệnh hen xuyên từ lâu, hễ cứ tới mùa đông là bệnh lại tái phát. Cố Hứa Áo nhìn thấy vẻ khó chịu của ông, bèn ghé vào tai ông nói mấy câu rồi sau đó vội vàng ra chỗ để lấy xe.

Khi thang máy xuống đến chỗ để xe, Cố Hứa Áo vừa bước ra thì thấy có hai người một nam, một nữ từ phía trước đi lại, vì trong chỗ tối nên không nhìn rõ mặt của họ, nhưng cô vẫn cảm thấy đáng người đàn ông rất quen. Bùi Trung Khải đứng dưới chỗ có ánh đèn, nhìn thấy cô thì hơi ngạc nhiên, mắt sáng lên, hỏi: “Sao em lại ở đây?”.

“Công ty tổ chức bữa tiệc”.

“Thế à, tối anh sẽ gọi điện lại cho anh”.

“Vâng”.

Bùi Trung Khải vẫn rất hào hoa, cô gái bên cạnh anh trông quen quen, không biết Cố Hứa Áo đã gặp ở đâu rồi, cô ta đưa mắt nhìn cô rất dữ, Cố Hứa Áo tảng lờ như không biết đến điều đó. Đã mấy ngày rồi không gặp, thế mà khi gặp lại ở tình huống này. Nghĩ đến đây, tự nhiên Cố Hứa Áo cảm thấy rất buồn.

Vào trong thang máy rồi, cô gái bên cạnh Bùi Trung Khải hỏi một cách rất thẳng thắn: “Là cô gái ở quán rượu ấy phải không?”. Tất nhiên là Mễ Tĩnh Văn đã biết chắc, cô gái kia và Bùi Trung Khải đã hôn nhau tại quán rượu coi như xung quanh không có ai, cho dù đã nửa năm rồi, nhớ lại chuyện ấy mà vẫn cảm thấy người bùng bùng. Cao hơn mình, thân hình đẹp hơn mình, hơn nữa, khẩu khí trong những lời đối thoại vừa rồi giữa hai người mới khiến người khác phát khen, cứ làm như cô không ở đó không bằng!

“Tôi dạy cô khi làm việc phải tinh nhanh, cô đã áp dụng đúng chỗ rồi đấy”. Bùi Trung Khải nói, mặt tỉnh bơ. Không ngờ Mễ Tĩnh Văn vẫn nhớ Cố Hứa Áo, không biết Cố Hứa Áo có còn nhớ nữa không.

“Bạn gái trước đây? Thời đã qua? Sự phong lưu của thầy có lẽ mới chỉ biết được một hai phần”. Mễ Tĩnh Văn nói với vẻ khinh khỉnh. Tiếp xúc nhiều với Bùi Trung Khải mới biết được rằng, người đàn ông có vẻ ngoài đẹp trai này rất cứng rắn, nhất là trong chuyện làm ăn, cô thấy sợ anh. Vì thế hôm nay cô cũng chỉ nói đến vậy, đành phải cố nén sự hoài nghi và ghen tức trong lòng, vì Bùi Trung Khải không thích nói nhiều.

Bữa tiệc kết thúc rất muộn. Khi Cố Hứa Áo và ông Howard ra về thì gặp ở đại sảnh, không thấy cô gái lúc nãy đâu.

“Sao muộn thế?”.

Cố Hứa Áo không nghĩ là Bùi Trung Khải vẫn chờ, nên trong phút chốc không trả lời.

Ông Howard là một ông già thông minh nên thoáng nhìn qua đã hiểu ngay tình hình, “Đây là...”

Bùi Trung Khải tự giới thiệu bằng tiếng Anh một cách lưu loát, nói mình là bạn của Cố Hứa Áo. Ông Howard nheo mắt cười, thấy Cố Hứa Áo không nói gì, bèn vỗ vai cô, “Nếu bạn đã tới đón thì tôi không làm “hộ hoa sứ giả” (vệ sĩ cho người đẹp) nữa, về sớm đi”.

Không khí trên xe yên tĩnh, chỉ có chương trình phát thanh đêm đang mở, càng làm tăng thêm vẻ uể oải và u uất, khiến người khác phải thờ dãi.

“Hôm nay tối là vì việc công”. Bùi Trung Khải thấy cần thiết phải nói một câu.

“Ồ. Trông mặt cô gái quen quen”.

Bùi Trung Khải không trả lời, không tiện giải thích về điều đó trong lúc này, vì vậy anh chỉ trả lời lấp lửng: “Đó là khách hàng”.

Quay sang nhìn về mặt lạnh nhạt của Cố Hứa Áo, thấy cô không hỏi gì nữa, anh mới tạm thấy yên tâm và đổi sang chủ đề khác: “Có ăn no không đấy?”.

“Tiệc thì lúc nào chẳng như vậy”. Cố Hứa Áo trả lời với vẻ lơ đãng, cô cũng không biết là mình đang nghĩ gì.

“Vậy chúng ta tìm chỗ nào ăn nhé”.

Cuối cùng, họ lại tới gõ cửa quán của ông già trong ngõ. Ông già nấu hì bát mỳ vẫn thán, trong đêm giá rét, bát mỳ ấy lại càng thơm ngon và ấm áp hơn. Hơi ẩm từ bát mỳ đã làm tan dần vẻ cứng nhắc, xa cách giữa hai người, và dần thay vào đó là sự ấm cúng, tình cảm.

Đêm ấy, Bùi Trung Khải tỏ ra rất “dữ”, hơn chục ngày không gặp nên khao khát trong anh bùng cháy rất mãnh liệt. Cố Hứa Áo có vẻ hơi tránh, nhưng đời nào Bùi Trung Khải chịu như vậy, anh kiên quyết “đòi” bằng được.

Anh thận trọng trở mình, sợ đánh thức Cố Hứa Áo đang trong giấc ngủ say, nghĩ thầm, xem ra Cố Hứa Áo đã không nhận ra. Anh không muốn cô phải nghĩ nhiều về chuyện tối nay, anh đến dự tiệc ở hội quán cùng với Mễ Tĩnh Văn hoàn toàn là vì công việc. Thực ra, sau đó còn có việc phải làm nhưng anh đã bảo Mễ Tĩnh Văn về trước, còn mình thì đợi Cố Hứa Áo.

Lưng quay về phía Bùi Trung Khải, Cố Hứa Áo mở to mắt trong bóng đêm, anh đã nói với ông Howard rằng họ là bạn, thế mà ngoắt một cái, bạn đã lại trèo lên giường cùng giường.

Sáng thứ bảy, ngủ đến hơn chín giờ, Cố Hứa Áo mở mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà một lúc lâu. Cô nhìn đồng hồ trên tay giật mình vì đã ngủ quá giấc. Vốn là người rất kén chỗ ngủ, lạ giường thường khiến cô ngủ không yên giấc, thế mà trong ngôi nhà yên tĩnh của dường như ngay từ lần đầu cô đã không mất ngủ, thậm chí còn ngủ nhiều hơn, giống như hôm nay. Cô tìm một bộ quần áo mặc ở nhà trong tủ quần áo. Số quần áo này cô đã mang tới đây để tiện cho việc thỉnh thoảng ở lại qua đêm và giấu nó trong một góc.

Cánh cửa thư phòng hé mở, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại vọng ra. Trên bàn ăn đặt một nồi nước đậu và một ít lát bánh mỳ, giấm bông và bánh trứng. Cố Hứa Áo mang vào bếp làm nóng lại rồi bê ra. Bùi Trung Khải cũng đã kết thúc cuộc nói chuyện, xắn tay áo lên, ngồi xuống ăn sáng.

“Ngày nghỉ mà cũng bận thế sao?”.

“Không có gì. Này, em có nghe nói chuyện FEX muốn mua lại một công ty xe hơi ở miền nam không?”. Bùi Trung Khải hỏi.

Cố Hứa Áo giật mình: “Sao anh lại biết?”.

“Tất nhiên là có tin rồi”.

“Vậy anh còn hỏi để làm gì?”.

“Hỏi lại em để cho chắc chắn hơn”. Bùi Trung Khải đón chiếc bát mức cháo.

“Những điều này là bí mật của công ty, em cũng không biết”.

“Ông Howard không nói gì với em à?”.

“Anh muốn biết điều gì?”.

“Tất nhiên là anh muốn biết tất cả”. Bùi Trung Khải cúi đầu húp cháo soàn soạt, không nhìn về mặt của.

Bỗng nhiên bật cười: “Tối qua anh dùng nhiều sức như vậy là vì chuyện này sao?”.

Bùi Trung Khải ngậy người, đúng là anh có ý muốn hỏi, muốn biết được nhiều thông tin hơn, nhưng không phải tồi tệ như suy nghĩ của, anh thực sự không thích cái kiểu nghi hoặc đủ điều ấy của cô.

Không khí bỗng nhiên trầm hẳn.

“Cố Hứa Áo, là một cô gái, em đừng nói những lời khó nghe như thế được không?”. Bùi Trung Khải chau mày, sao cô ấy lại có thể liên hệ chuyện này với chuyện ấy được nhỉ? Sao lại có thể nghĩ một cách quá đáng như thế về quan hệ giữa hai người. Đúng là khi mà đám dờ thì Cố Hứa Áo cũng đám dờ hết mức.

“Không phải là những lời của em khó nghe mà là những câu hỏi của anh quá nhạy cảm, khiến em không thể không liên hệ nó với chuyện ấy. Có thể em đã hiểu lầm, nhưng phải nói rõ thế này, em không biết về chuyện FEX mua lại công ty”. Nói xong câu đó, Cố Hứa Áo quay người bỏ đi. Cô không thể quên chuyện lúc đầu ở Nhạc Trung, gian tế, gián điệp, phản bội, tất cả những điều đó đã đè nặng khiến cô không thể ngoi lên được.

Cánh cửa phòng ngủ được khép lại, khi mở ra thì Cố Hứa Áo đã thay quần áo xong.

“Em đi đâu đấy?”. Bùi Trung Khải ngăn lại hỏi.

“Về nhà”.

“Nghe anh này, Cố Hứa Áo, em thôi đi được không. Em sợ Howard nghĩ gì à? Tối hôm qua anh vẫn chưa dám thừa nhận quan hệ của chúng ta, bây giờ thì hay rồi, người ngoài chưa nói gì mà người trong cuộc đã lại gây chuyện với nhau. Dù gì thì em cũng phải hiểu rõ chuyện chứ”.

Thì ra chuyện mà cô cứ thắc thỏm trong lòng từ tối hôm qua là như vậy. Cô thấy hơi hối hận, nhưng lại bị câu nói sau của Bùi Trung Khải làm cho tức giận.

“Bùi Trung Khải, nếu em không hiểu chuyện thì phải chăng làm em nên hỏi đến cùng xem cô gái tối hôm qua là ai? Làm sao một cô gái từng chửi bới em ở quán rượu, thoát một cái đã trở thành người làm việc bên cạnh anh”.

“Thì ra là em biết?”. Bùi Trung Khải hơi ngớ ra, Cố Hứa Áo nhớ rõ khuôn mặt trang điểm rất đậm của Mễ Tĩnh Văn trong bóng tối ở quán rượu hôm đó.

“Thôi, em không muốn nhắc đến chuyện này nữa, em muốn về nhà”. Bỗng nhiên Cố Hứa Áo cảm thấy rất chán ghét, cô làm như vậy thì có khác gì những người phụ nữ tầm thường, đau đầu về chuyện chồng về muộn, ghen với những người phụ nữ bên cạnh chồng, hơi một tý là đòi bắt tận tay. Họ vẫn còn chưa bắt đầu thế mà đã lại không tin tưởng nhau như vậy sao?

Nhìn về kiên quyết của Cố Hứa Áo, Bùi Trung Khải cố nén, nếu nói tiếp có lẽ sẽ chỉ càng trở thành đối đầu với nhau và làm tổn thương nhau.

“Để anh tiễn em”.

“Không cần đâu, em gọi taxi là được”.

Bước ra khỏi cổng mà lòng Cố Hứa Áo chưa xót tới mức chỉ muốn ứa nước mắt. Chẳng phải cô rất nhớ anh sao? Trong mấy đêm ấy, cô đã rất muốn có một vòng tay để dựa vào, nhưng đến khi gặp rồi không hiểu sao lại như vậy? Cô hiểu lầm anh, còn anh cũng ăn hiếp cô. Đây là điều mà cô không muốn, sao thấy lòng đau như vậy? Cô đã rất muốn anh ôm lấy cô và giữ cô lại, không lẽ đây là sự bắt đầu của sự bạc nhược và không tốt đẹp?

Thứ hai, cô vừa tới chỗ làm thì được ông Howard gọi lên phòng làm việc. Ông Howard đeo kính ghê sát vào nhìn gì đó trên tấm bản đồ Trung Quốc treo trên tường.

“Bác muốn đi du lịch ở đâu ạ?”.

“Cô gái, không được coi thường một ông già. Trung Quốc có câu thơ “Cổ quốc thần du / Đa thỉnh ứng tiểu ngã”. Bây giờ tôi đúng là như vậy đấy. Tuy không phải là cổ quốc, nhưng.. chúng ta phải tới nơi đó một chuyến, đó là một nơi rất tuyệt”. Ông Howard dùng bút chì chỉ lên một chỗ ở giữa tấm bản đồ, “Chính là chỗ này, chúng ta chuẩn bị xây dựng một phân xưởng ở đây. Nói một cách chính xác là mua lại một công ty.

Nghe những lời này, Cổ Hứa Áo thấy không có gì là ngạc nhiên. Hôm ấy, trong những lời nói của Bùi Trung Khải lấp lửng nhắc đến chuyện này. Nơi đó được mệnh danh là thành phố xe hơi của miền Nam, được xây dựng trên cơ sở của một nhà máy công nghiệp quốc phòng cỡ lớn, tiêu biểu cho kỹ thuật mũi nhọn của ngành chế tạo xe hơi Trung Quốc, số lượng xe sản xuất ra chiếm thị phần tương đối trong nước, rất nhiều đối tác nước ngoài muốn hợp tác với nhà máy này, để chờ cơ hội chiếm lĩnh thị trường không lồ của Trung Quốc.

Ngày hôm sau, Cổ Hứa Áo cùng với ông Howard bay đến thành phố ấy. Đúng vào dịp trước tết, năm nay tết đến muộn, Cổ Hứa Áo cùng với ông Howard và mấy đồng nghiệp khác ở trong khách sạn, ít nhiều trong lòng cũng cảm thấy hiu quạnh, ngược hẳn với không khí rộn ràng sắm tết của người địa phương.

Thương vụ lần này xuất phát từ ý muốn của đôi bên, FEX đã chuẩn bị rất đầy đủ, mang theo những chuyên gia về đàm phán đến, nhưng đối phương rất rần, chỉ nói rằng, sau tết mới quyết định. Cũng phải thôi, vì chỉ còn năm, sáu ngày nữa là đến Tết, chẳng ai còn tâm trạng ngồi đây để mà tính toán. Chẳng còn cách nào khác, FEX đành phải khăn gói quay về, dù sao FEX đã nhận được lời cam kết của đối phương rằng sẽ từ chối những ý định hợp tác của những đối tác khác.

Về đến Bắc Kinh thì đã là ngày hai mươi bảy tết, Cổ Hứa Áo lập tức mua vé máy bay về Tam Á ăn tết. Nếu đã biết bí mật làm ăn của công ty, cô càng không biết nên đối diện với Bùi Trung Khải như thế nào nữa, cô cứ suy nghĩ mãi có nên nói cho anh biết hay là không nói. Tất nhiên, sau ngày hôm đó Bùi Trung Khải cũng không tìm cô, có lẽ anh đã giận.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đồi Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Anh trai hàng xóm

"Thương tiếc cũng tốt, cái cũ không qua, cái mới không đến, trước một cây bệnh có hàng vạn cây đang đón mùa Xuân, đó là một dấu hiệu tốt. Hay là chúng ta cạy chén đi, chúc cho cậu hoa đào nở rộ". Cổ Hứa Áo cũng gọi một ly cocktail.

"Mình thích câu này này, một câu bình thường nhưng lại là lời chúc mừng". Lỗ Hành đã có vẻ chệnh choáng.

1

Tết ra, Cổ Hứa Áo tiếp tục đưa ông Howard đến thành phố xe hơi. Tới nơi, Cổ Hứa Áo thấy vô cùng ngạc nhiên, khắp thành phố là một màu hoa đỏ rực, từng cây từng cây, từng tán từng tán nở rộ. Câu "Hong hạnh chi đầu xuân ý nào"*, có lẽ cũng chỉ đẹp đến thế là cùng. Không khí mùa xuân ủa vào mặt. Người địa phương gọi loài hoa đó là hoa phượng hoàng, nghe tên đã thấy hay. So với tâm trạng tới đây lúc trước tết, thì tâm trạng lần này của cô khác hẳn. Khi đang yêu, con gái thường vui vẻ, nhìn gì cũng thấy tươi sáng, huống chi toàn thành phố đâu đâu cũng rực rỡ màu hoa thế này.

(* Một câu thơ trong bài Ngọc lầu xuân của Tống Kỳ, nghĩa là: Đầu cành hoa hạnh đỏ, ong bay bướm lượn, sức xuân dào dạt.)

Tổng giám đốc phía đối tác đột ngột được lãnh đạo thành phố gọi đi họp, vị phó tổng đón đoàn của ông Howard, cuộc họp giữa hai bên bị hoãn lại một ngày. Những người khác rất sốt ruột, chỉ riêng ông Howard vẫn rất bình tĩnh đi ngắm hoa, dặn dò cấp dưới nhập gia tùy tục.

Ngày hôm sau, hai bên chính thức vào cuộc đàm phán. Cổ Hứa Áo không ngạc nhiên khi thấy Bùi Trung Khải trong đoàn đàm phán của đối phương. Anh nhìn cô và mỉm cười xã giao. Cổ Hứa Áo quay lại nhìn ông Howard với vẻ lo lắng, thấy ông vẫn giữ vẻ mặt bình thản cô mới quay lại nhìn về phía trước, lúc đó Bùi Trung Khải đang cúi đầu thì thầm với những người cùng đoàn.

Tâm tư Cổ Hứa Áo phức tạp, năm ngoái cô và Bùi Trung Khải vẫn còn chung một chiến hào, cùng vì lợi ích của Nhạc Trung mà nghĩ mưu tính kẻ đối phó với những người nước ngoài, nhưng lúc đó họ chỉ vì lợi ích cá nhân mà đồng hành, thậm chí trong lòng còn đối địch. Trong lần đàm phán này, mặc dù vì lý do công việc họ phải đấu tranh giành lợi ích cho bên mình, nhưng họ lại đang yêu nhau. Thân mật và khó xử, điều may mắn duy nhất là cô chỉ là một phiên dịch, theo phong cách dùng người của ông Howard thì phiên dịch không cần thiết phải miệt thương lười kiếm tranh luận với Bùi Trung Khải trong khi đàm phán.

Đóng cánh cửa phòng họp lại, để lại đằng sau không khí đối chọi căng thẳng, tổng giám đốc nhà máy mời ông Howard uống trà ngắm hoa, ông Howard vui vẻ nhận lời.

Nói là thành phố xe hơi, nhưng khắp thành phố lại là một biển hoa, nhà máy lại càng giống với một vườn hoa. Bước ra khỏi con đường nhỏ, một gian nhà kính trồng hoa thấp thoáng hiện ra, bước vào bên trong thì thấy tòa giả sơn non xanh nước biếc rất hợp với nhã hứng của ông Howard, thế là hai người quên hết những căng thẳng vừa qua trong đàm phán, thoát biến thành những người nhàn rỗi hứng thú thưởng trà bình hoa, không nhắc gì tới chuyện đầu

tư.

Tổng giám đốc nhà máy họ Quan, giọng nói hơi nặng, nhưng Cổ Hứa Áo dịch không hề khó. Lát sau, tổng giám đốc Quan nhìn cô mấy lượt, sau đó hỏi với giọng kẻ cả: "Cô Cổ là người vùng nào vậy?".

Cổ Hứa Áo mỉm cười đáp: "Tôi ở Tô Thành ạ".

Nghe vậy tổng giám đốc Quan có vẻ vui mừng: "Ồi, thì ra là đồng hương. Tôi đang thắc mắc tôi dùng phương ngôn khó hiểu như vậy mà sao cô đều nghe được, ngay cả thư ký của tôi cũng có lúc phải phản ứng nữa là. Tiểu Cổ à, tôi là người ở thị trấn Ngõ, cách Tô Thành không xa là bao".

Cổ Hứa Áo thật ra cũng sớm đã đoán biết được chút cội nguồn, đã lâu không được nghe giọng nói của quê hương, được gặp đồng hương, vì thế chỉ sau đôi câu trò chuyện, danh xưng "cô Cổ" đã được thay bằng "Tiểu Cổ".

Ông Quan và Cổ Hứa Áo cùng trò chuyện, Cổ Hứa Áo nói qua về mình, rồi theo lẽ thường hỏi ông Quan vì sao lại tới thành phố này. Ông Quan cười lớn, nói mình là một cựu binh nhảy dù, bất chấp khó khăn nhận quyết định bổ nhiệm này của phó chủ tịch tỉnh.

"Tiểu Cổ, cô còn chưa biết, phó chủ tịch tỉnh của chúng tôi là người thị trấn Lỗ, tuy trực thuộc của thành phố Khúc, nhưng thực ra còn gần Tô Thành hơn là thị trấn Ngõ, khẩu âm càng giống hơn. Sau này ông còn công tác ở Tô Thành, cũng có thể coi như là đồng hương chính cống của cô".

"Chuyện này tôi không biết thật, tôi không nghĩ rằng sẽ gặp đồng hương ở đây. Tổng giám đốc Quan chắc cũng là một người có tiếng tăm".

"Đâu có, đâu có, nếu nói là người có tiếng tăm thì phải nhắc tới phó chủ tịch tỉnh Kiều".

Ông Howard cũng tham gia câu chuyện về Tô Thành vì đó cũng là nơi quen thuộc với ông. Không khí càng trở nên thoải mái. Giữa chừng có điện thoại gọi đến, ông Howard khẽ đáp lại, nhưng ông không nói câu nào ngoài hai từ "yes" và "no", tiếp đó cũng có người bước vào, ghé sát tai ông Quan nói gì đó, ông Quan cũng chỉ lắc hoặc gật đầu. Cổ Hứa Áo biết ý dừng câu chuyện lại. Có lẽ cái gọi là bày mưu lập kế, quyết thắng ngàn dặm là như vậy. Cổ Hứa Áo thấy trong lòng mỗi lúc mỗi rối, cô nhớ đến Bùi Trung Khải.

Ra khỏi nhà kính, Cổ Hứa Áo đưa ông Howard trở về, đắn đo một hồi lâu, cuối cùng cô cũng lên tiếng: "Chủ tịch, cháu muốn nói điều này. Cháu... có quen với người đàm phán của đối tác".

"Ồ", ông Howard vẫn không dừng bước, ra hiệu cho Cổ Hứa Áo cứ nói.

"Bùi Trung Khải, người của công ty tư vấn Trung Đình là bạn trai của cháu".

"Ta nhớ, là chàng trai trẻ chờ cháu hôm trước". Trí nhớ của ông Howard quả không tồi chút nào. "Hứa Áo, cháu đã nói ra rồi, ta thấy rất vui, ta tin cháu sẽ biết đặt lợi ích của công ty lên trên hết. Đừng lo nghĩ gì cả, hãy làm những việc mà cháu thấy nên làm. Có điều, ta đề nghị, trong mấy ngày này, tốt nhất hai người vẫn nên ít tiếp xúc với nhau, như thế tốt cho cả cháu và cậu ấy".

"Cảm ơn lời nhắc nhở của ngài, cháu biết rồi ạ". Cổ Hứa Áo thở phào, trí nhớ của ông Howard rất tốt, ông Howard có thể nhớ được Bùi Trung Khải chỉ sau mấy phút quả không phải chuyện thường.

Cuối cùng một tin nhắn đã không được gửi đi. Có lẽ là giao ước ngầm, hoặc có lẽ do đạo đức nghề nghiệp, trong suốt thời gian diễn ra đàm phán, Cổ Hứa Áo và Bùi Trung Khải không gặp riêng lần nào và cũng không gọi điện, thậm chí không nhắn tin cho nhau, ngoại trừ mẩu tin nhắn chỉ có bảy chữ của Bùi Trung Khải sau khi đàm phán kết thúc tốt đẹp: "Cầu Thặng Nhi nói nhớ em rồi". Anh đã rời thành phố này, còn cô thì đang chuẩn bị cho buổi ký thỏa thuận vào ngày hôm sau. Đọc tin nhắn ấy, cô không nên được cười thầm. "Chỉ khi nào bị ngược đãi, Cầu Thặng Nhi mới kích tỉnh". Cảm giác có người nhưng nhớ thật ngọt ngào, tâm trạng ừ dột tan biến tức khắc.

Buổi ký thỏa thuận giữa hai bên diễn ra đúng như dự kiến, nghe nói buổi lễ ấy cũng được đưa lên chương trình thời sự. Sau hai ngày uống nước trà, cuối cùng Cổ Hứa Áo đã hiểu rõ mục đích thật sự của cuộc đàm phán này. Thực ra thì FEX và đối tác đều đã có ý, chỉ có điều phải chờ danh chính ngôn thuận, hơn nữa, cũng còn cần phải thương lượng kỹ càng về chi tiết hợp tác, lần đàm phán này chỉ thống nhất những thỏa thuận ban đầu, để có thể mang lại lợi ích cho bên cô sau khi sáp nhập. Hơn nữa, đàm phán cũng chỉ là một màn kịch, việc sáp nhập giữa hai công ty trong và ngoài nước phải làm cho rầm rộ, để tuyên truyền, quảng cáo cho sản phẩm đó. Sự việc cũng lại rất tình cờ, đúng dịp này, phó chủ tịch tỉnh phụ trách mảng kinh tế đến đây thị sát, nên đã đích thân tới dự buổi ký kết.

Trời quang đăng, hoa phượng hoàng rực rỡ, đèn flash của cánh nhà báo không ngừng nhấp nháy. Đoàn của phó chủ tịch Kiều bước vào hội trường đã khiến không khí buổi ký kết được đẩy lên cao trào. Ông Howard là người tình tường, am hiểu, ông hiểu rõ quan chức địa phương sau này sẽ chẳng khác gì phụ mẫu cho ăn cho mặc, nên rất tận tình và chu đáo giải quyết khéo léo mối quan hệ tình tế giữa chính trị và kinh tế.

Phó chủ tịch tỉnh rất trẻ, cũng rất tinh anh, trông ông chẳng có vẻ gì là một quan chức chính phủ, và ngoài lại càng giống với một văn nhân nho nhã, sau khi đọc diễn văn xong thì tới bắt tay từng người. Cổ Hứa Áo đứng đằng sau ông Howard, cô nói một câu cổ ngữ thông dụng: "Chúng ta đứng là nghìn dặm nhân duyên dây buộc lại". Ông Howard nhún mày không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, Cổ Hứa Áo bèn dịch nó sang tiếng Anh. Ông Howard gật đầu, mỉm cười và bật ra một câu: "Duyên phận".

Phó chủ tịch tỉnh cũng đã thấy được khả năng phiên dịch của Cổ Hứa Áo. Ông đưa mắt nhìn cô, rồi chủ động chìa tay ra, "Dịch tốt lắm, ý tứ sắc thái đều đủ cả".

Cổ Hứa Áo bắt tay phó chủ tịch tỉnh, miệng nở nụ cười xã giao, đáp: "Cảm ơn lời khen của chủ tịch tỉnh".

Có người giới thiệu về lai lịch của Cố Hứa Áo cho lãnh đạo, phó chủ tịch tỉnh lại nhìn kỹ cô một lượt nữa, “Cô gái giỏi lắm. Tôi đã học tiếng Anh, nhưng có lẽ phải thỉnh giáo cô đây”.

Bữa tiệc trưa, Cố Hứa Áo cùng ông Howard ngồi ở bàn chính, phó chủ tịch tỉnh ngồi ở giữa, tổng giám đốc Quan ngồi ở bên phải, những người kế tiếp đều là những nhân vật cao cấp trong công ty, chỉ có một mình cô là phụ nữ trẻ. Tổng giám đốc Quan nhiệt tình giới thiệu với phó chủ tịch tỉnh về người đồng hương trẻ. Thực ra, đồng hương trẻ không quan trọng, mà quan trọng là những lời chuyện trò giữa ông và Cố Hứa Áo trong lúc bắt tay nhau đã khiến cho một người lãnh đạo giỏi quan sát như ông đã có những suy đoán rất nhạy cảm. Với những người khác, ông chỉ nói mấy lời hoan nghênh, chúc mừng là xong, chỉ duy nhất với Cố Hứa Áo là ông trò chuyện nhiều. Họ nói với nhau về Tô Thành, thành phố Khúc, thị trấn Ngô, thị trấn Lỗ. Ông cũng rất quan tâm tới lai lịch và quê quán của Cố Hứa Áo. Vì mọi người hỏi quá nhiều, nên Cố Hứa Áo trả lời rằng cha mẹ cô đã qua đời. Phó chủ tịch Kiều nghe vậy cảm động không nói lời nào, sau đó dặn cô thường xuyên về thăm quê, vì dù sao đó cũng là quê hương. Những lời trò chuyện của phó chủ tịch Kiều gần gũi, thân thiết, khiến cho người khác không khỏi cảm động.

Sau khi tan tiệc, Cố Hứa Áo cùng ông Howard cáo từ ra về. Thấy ông Howard sắp rời đi, tổng giám đốc Quan cười, nói với phó chủ tịch Kiều: “Phó chủ tịch tỉnh, có phải ông thấy nhớ Mẫn Chi rồi không. Cô gái này hơi giống với Mẫn Chi, chắc là ông lại thấy thương như con gái rồi chứ gì?”.

Kiều Duy Thành mỉm cười, “Anh đã thấy con cái nhớ cha mẹ bao giờ chưa, đều là cha mẹ nhớ con cái thôi. Chúng ta là cha mẹ, vì đời trước chúng ta nợ con cái”.

Tổng giám đốc Quan cười, “Đó không phải là thuyết vô thần của chủ nghĩa Bolshevik”.

Về đến Bắc Kinh, Cố Hứa Áo gọi cho Bùi Trung Khải, hỏi thăm Cầu Thặng Nhi.

“Có lẽ Cầu Thặng Nhi đang ngủ trên cây hái đường”.

Cố Hứa Áo lập tức hình dung ra điệu bộ của Cầu Thặng Nhi, “Bây giờ thì anh chiều nó quá rồi đấy”.

“Thế mà vẫn có người nói anh là ngược đãi động vật”. Tin nhắn ấy khiến anh giận nghiêng răng, “Cầu Thặng Nhi bây giờ còn có tình nghĩa hơn em. Chúng ta cùng đi ăn tối nhé, anh sẽ tới đón em”.

“Nghe cũng được, có thể thông qua”.

2

Thời tiết thay đổi rất nhanh, lúc rời xa vẫn còn cảm thấy cái lạnh buốt giá, thế mà khi trở về thì Bắc Kinh đã vào mùa xuân, những cô gái trẻ không sợ rét đã diện váy, những con gió mang theo hơi lạnh lướt qua trên phố chỉ khiến người ta càng thêm háo hức đón sự ấm áp của mùa xuân.

Trong xe, nhìn đôi mắt anh rừng rực, Cố Hứa Áo thấy trong lòng rất vui nhưng vẫn ngồi ngay ngắn. Bùi Trung Khải liền kéo cô lại và hôn một hồi.

Giúp cô thắt dây an toàn xong, đắn đo một lúc, anh nói: “Có người đang muốn gặp em”.

Cố Hứa Áo đang sửa lại mái tóc bị anh làm rối bù, nghe vậy bèn dừng tay lại, ngẩng người, nghĩ một lúc, rồi cười, đáp: “Anh bắt đầu làm tín sứ giúp mỹ nhân đưa tin từ bao giờ thế? Anh rồi đến thế sao?”. ★ Lê ★ Quý ★ Đôn

“Lỗ Hành ra nước ngoài, đến Bắc Kinh để chuyển chuyển bay, có nhờ anh nói lại với em là cô ấy muốn gặp em”. Bùi Trung Khải vẫn không để ý đến những lời của Cố Hứa Áo. Chuyện ở Nhạc Trung, cô là người bị hại, Nhạc Trung không bị tổn thất gì, Giai Dịch cũng vậy, ngay cả Thân Vệ Quốc cũng chẳng hề hấn gì, chỉ có Cố Hứa Áo là trở thành vật thể mạng, phải chịu tiếng oan, lại còn bị Đỗ Đức Minh gây khó dễ trong công việc.

Thấy Cố Hứa Áo không nói gì, Bùi Trung Khải nói tiếp: “Lỗ Hành đi vì chuyện tình yêu. Cô ấy nói là không thể quên được tình yêu thời thanh mai trúc mã, nên đành bỏ lại mọi thứ, ra nước ngoài để gặp bạn trai. Nghe nói, vì chuyện này cô ấy đã bất hòa với gia đình”.

Cố Hứa Áo ngẩng người, không ngờ một cô gái nhanh nhẹn hoạt bát như Lỗ Hành lại si tình như vậy, với tính cách của cô ấy thì có lẽ không chỉ bất hòa mà còn là gây chuyện nữa. Nghĩ vậy, Cố Hứa Áo thấy lòng mềm lại, đồng ý tới gặp Lỗ Hành. Cô vốn rất thích Lỗ Hành, thường coi cô ấy như là em gái.

“Hôm nay à? Sao anh không nói sớm, cũng đâu có phải là tiệc hồng môn đâu*?”.

(* Hồng môn yến: Tiệc Hạng Vũ bày ra định giết Lưu Bang. Câu này ý nói đi vào chỗ chết.)

“Thực ra là anh cũng vừa mới nhận được điện thoại của cô ấy”.

Nửa năm rồi mới gặp lại Lỗ Hành, Cố Hứa Áo thấy Lỗ Hành gầy đi trông thấy, có lẽ cô ấy đã suy nghĩ nhiều. Cố Hứa Áo bước nhanh đến, nắm bàn tay của Lỗ Hành, nói: “Cậu càng ngày càng giống một đứa trẻ rồi đấy”.

Lỗ Hành gặp lại bạn tốt, nước mắt bỗng trào ra. Bùi Trung Khải sợ Lỗ Hành lại gọi lên chuyện đau lòng của Cố Hứa Áo, nhưng không ngờ, Lỗ Hành thực sự bị chuyện tình cảm giày vò, khóc suốt mướt, còn Cố Hứa Áo thì chăm chú lắng nghe tâm sự của cô, thỉnh thoảng lại đưa khăn giấy cho bạn. Thấy vậy, Bùi Trung Khải mới tạm yên tâm.

Thì ra, Lỗ Hành luôn thâm yêu trộm nhớ anh chàng hàng xóm. Chàng trai đó cũng đối xử rất tốt với cô, nhưng không biết nên giữ tình cảm anh em hay

để nó phát triển thành tình cảm lứa đôi hơn, tóm lại, quan hệ giữa hai người lập lững không dứt khoát. Sau đó thì chàng trai đó ra nước ngoài, hai người vẫn thư từ cho nhau nhưng chẳng ai nói ra trước, mặc dù tình cảm vẫn rất ngọt ngào thân thiết. Chuyện xảy ra vào dịp tết, khi hai người chat qua mạng, Lỗ Hành đã nhìn thấy một cô gái mặc quần áo ngủ thoáng qua phía sau, trong lòng cô thấy rất ghen, bèn khéo léo dò hỏi đó là ai. Anh ấy cũng không giấu giếm, nói đó là bạn học, hai người cùng chung phòng. Thấy anh nói rất thẳng thắn, Lỗ Hành cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, tuy trong lòng vẫn thấy rất khó chịu. Mấy ngày trước, cô lên mạng, nhìn thấy nick của anh sáng, cô thấy lạ vì sao đến giờ này mà anh vẫn lên mạng, bèn gửi một khuôn mặt cười, sau mấy câu cô mới phát hiện ra là cô gái mặc đồ ngủ hôm trước đang dùng máy tính của anh.

Lỗ Hành thoát nick, biết rằng chuyện không đơn giản như vậy, kể từ lúc đó cô thấy lòng thấp thỏm không yên. Qua mấy ngày vẫn không thấy anh xuất hiện, lúc đó cô mới giật mình nhận thấy rằng, ngoài tên trường đại học và nick ra, cô không còn có cách nào liên lạc được với anh. Vì cha mẹ đôi bên đều thẳng quan tiền chức nên hai gia đình đã tới sống ở những thành phố khác nhau, cô không thể liên lạc được với anh, vì thế quyết tâm tới nước Mỹ xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lỗ Hành khóc, nước mắt nước mũi ròng ròng, lời nói cũng trở nên lộn xộn. Mãi sau Cố Hứa Áo mới rõ cô gái này muốn sang Mỹ để biết rõ thực hư, nhưng cô ấy cũng không biết anh hàng xóm ở đâu trên nước Mỹ. ★ Lê ★ Quý ★ Đôn Bùi Trung Khải nghe thấy vậy, tám phần câu chuyện, anh đã nghĩ rằng Cố Hứa Áo đã rất ngốc rồi, nhưng hóa ra Lỗ Hành cũng không thông minh gì.

Lỗ Hành cũng không trở về khách sạn nữa, Cố Hứa Áo đành phải đưa cô ấy về nhà mình, không ngờ Bùi Trung Khải lại đề nghị về nhà anh, vì nhà anh có nhiều phòng. Lỗ Hành muốn ngủ cùng phòng với Cố Hứa Áo, Bùi Trung Khải nhất quyết nói “Không”, thế là Lỗ Hành ngược nhìn Cố Hứa Áo đôi mắt đầm lệ, “Hứa Áo, cậu nhìn anh ấy xem”.

Cố Hứa Áo trừng mắt nhìn Bùi Trung Khải, mặt hơi đỏ lên, nói: “Anh ấy có ý như vậy đấy, mặc kệ anh ấy”, trong lòng thầm nghĩ, mấy ngày không gặp, ai biết anh ấy đã nghĩ ra trò gì, nếu phải ngủ cùng giường thì chắc chắn là sẽ mất ngủ suốt đêm.

Đưa Lỗ Hành vào phòng, trải chăn đệm xong, thấy cô ấy vẫn ngồi ngây người trên ghế, Cố Hứa Áo không khỏi thấy xót thương. Cô cũng đã được biết chuyện tình cảm làm con người hao mòn đến thế nào. Bỗng nhiên bị mất đi tình cảm từ bé đến lớn, nỗi đau ấy có lẽ như cắt da cắt thịt.

“Mình đoán cậu và Bùi Trung Khải sẽ tốt với nhau”.

Cố Hứa Áo ngẩng lên trong giây lát, hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”. Lỗ Hành là người bạn duy nhất của cô, chuyện tình cảm nam nữ từ trước tới nay cô chưa có dịp nói với bất cứ ai.

“Mình thấy anh ấy đối xử với cậu rất tốt. Thật ra, mình đã thấy điều đó từ trước rồi, lúc đó ánh mắt anh ấy nhìn cậu cứ như là mắt của thợ săn nhìn con mồi. Mình biết là trong lòng anh ấy không đơn giản là quan hệ công việc nhưng vẫn cố làm ra vẻ. Nay, Hứa Áo, có phải lúc đó cậu và anh ấy đã ngầm ngầm qua lại với nhau rồi không?”.

“Thế bây giờ là ánh mắt gì?”. Cố Hứa Áo không tiện trả lời câu hỏi của Lỗ Hành.

“Ánh mắt bây giờ càng đáng sợ hơn, mình thấy cậu vẫn còn phải đề phòng, những người đàn ông khác thì càng không cần nói tới nữa. Hứa Áo, nói thật lòng, mình vốn không thích cảm giác đó, tự do tuyệt biết bao, hai người đều nhớ nhau nhưng lại không cần trói buộc nhau bằng tình yêu. Nhưng bây giờ mình đã nhận ra được người khác quan tâm đến hạnh phúc như thế nào. Anh ấy trông chừng cậu trước người khác, điều đó tốt hơn là anh ấy mặc cho tình cảm của cậu và cũng mặc cho tình cảm của mình...”. Nói đến câu cuối, giọng của Lỗ Hành nghẹn ngào.

Câu chuyện của họ không sao tiếp tục được nữa, khó khăn lắm Cố Hứa Áo mới dỗ được Lỗ Hành ngủ, còn cô thì lại thấy không buồn ngủ chút nào. Cố Hứa Áo không quen ngủ cùng với người khác, trừ với Bùi Trung Khải. Ngẫm nghĩ mấy câu cuối của Lỗ Hành, lại nhìn Lỗ Hành đang thờ ơ đều đều nằm bên cạnh, cô lại càng cảm thấy tim đập dồn dập. Cô khẽ ngồi dậy, nhìn đồng hồ thì đã là hai giờ sáng.

Bật đèn bếp lên, lấy một cốc nước lạnh lẽo uống thế rồi đột nhiên một bàn tay từ phía sau giằng lấy, “Anh cũng khát cả một buổi tối rồi”.

Cố Hứa Áo nhớ đến những lời nhận xét của Lỗ Hành, trong lòng bỗng thấy rất ngọt ngào. Cô cười và quay mặt lại: “Anh cướp cốc của em, uống nước của em, sao còn chụp mũ cho em”.

Bùi Trung Khải kéo Cố Hứa Áo vào lòng, “Em là một bà chị tốt bụng được đầy chữ, vừa khuyên nhủ, vừa dỗ dành. Anh chờ em suốt buổi tối mà cũng không thấy em đâu, có ý như vậy phải không?”.

Cố Hứa Áo không nói gì mà chỉ cười. Ánh sáng của phòng bếp ấm áp và rất dịu dàng, soi rõ đôi mắt long lanh và đôi môi căng mọng vô cùng quyến rũ của cô. Bùi Trung Khải cảm thấy tim đập mỗi lúc một dồn dập hơn, tưởng chừng như muốn bứt ra khỏi lồng ngực.

Hai người nói chuyện rất ngọt ngào, thế rồi bỗng dưng nghe thấy tiếng “cộc cộc” ở cửa, Lỗ Hành mơ màng gọi: “Hứa Áo, Hứa Áo”. Không thấy có tiếng trả lời, cô bước vào nhà vệ sinh, miệng lầm bầm: “Chắc là nửa đêm lại sà vào chân của đàn ông rồi, chẳng có nghĩa khí chút nào. Một hồi lâu sau, cả căn phòng chìm vào trong sự yên tĩnh, nghe rõ cả tiếng thở

Lúc đó Cố Hứa Áo mới thở phào, đang định quay về phòng thì bị Bùi Trung Khải bế thốc lên, đi thẳng vào phòng ngủ của anh, “Nếu không vào trong chân của anh thì đúng là em đã bị cô ấy nói oan rồi”.

Sau khi trở dậy, Bùi Trung Khải đi mua đồ ăn sáng, còn Cố Hứa Áo thì hâm sữa trong bếp. Ba người cùng ăn sáng, bỗng nhiên Lỗ Hành lên tiếng: “Hôm qua tuyệt đấy chứ”.

Cố Hứa Áo đang cắn miếng bánh mì giật mình cắn cả vào đầu lưỡi, miệng xộc mùi máu tanh tanh.

Bùi Trung Khải thì bị sặc sữa, ngoẹo đầu ho một hồi lâu mới hết. Anh nhìn Lỗ Hành, nói: “Không nên nói như thế, nói chọn không chọn thời điểm gì cả”.

“Vì hai người đã chọn thời điểm rồi, quý rầy giấc ngủ của người khác”. Lỗ Hành nói, về mặt tình bơ, cắn từng miếng quẩy.

Bùi Trung Khải quay sang nhìn Cố Hứa Áo đang đỏ mặt uống một ngụm sữa rồi bịt miệng đứng lên đi vào nhà vệ sinh, anh đứng lên đi theo.

Ngụm sữa nóng khiến cho chỗ lưỡi bị cắn lúc trước càng đau rát, Cố Hứa Áo súc một ngụm nước, rồi hà miệng soi gương xem vết thương, đó là một vết xước to, vẫn còn rớm máu.

Bùi Trung Khải đứng bên thấy thế thì rất xót, “Cái cô Lỗ Hành này, chẳng khác nào ném một quả bom nguyên tử”.

Trở lại bàn, Lỗ Hành vẫn vừa nhai quẩy vừa nhìn hai người họ, “Hai người định diễn trò ngọt ngào cho tôi xem đấy à?”.

“Không rồi rồi đến mức đó đâu, tiểu thư, cô muốn ăn, muốn uống thì nhanh lên. Gây chuyện xong rồi thì đi nhanh cho”.

“Bùi Trung Khải, anh đúng là đồ vong ân bội nghĩa, không có tôi, liệu anh có theo đuổi được Hứa Áo không?”.

Cố Hứa Áo đang quét mứt hoa quả vào miếng bánh mỳ, không xen vào đối thoại của hai người. Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo một cái, rồi kéo dài giọng, nói: “Tôi phải có cách của tôi chứ”.

“Hứa Áo, cậu nhìn điệu bộ hung hăng của anh ấy này. Hừ, Hứa Áo, đừng có vội nhận lời anh ấy, hãy thử thách cho thật kỹ đã. Muốn làm anh rể của tôi, thì anh phải đợi cho bà dì này nói tốt về anh đã nhé”.

“Chúng tôi không kết hôn đâu, cô đừng có mà tưởng bở nhé, không có cơ hội đâu”. Bùi Trung Khải để tay lên vai của Cố Hứa Áo, rồi khẽ kéo cô về phía mình, nhìn Lỗ Hành về thách thức.

“Bùi Trung Khải, anh là người lớn rồi đấy, tôi không đấu lại được với anh”. Lỗ Hành kêu lên.

Cố Hứa Áo ngồi thẳng người lên, mỉm cười, “Anh ấy đã là người lớn rồi thì mình phải lấy anh ấy à? Đâu ra lý lẽ ấy thế?”.

Lông mày của Bùi Trung Khải nhíu lại, bàn tay để trên vai Cố Hứa Áo hơi dùng lực. Cố Hứa Áo khẽ liếc mắt nhìn anh, người khác nhìn thì tưởng đó là cái nhìn nũng nịu, nhưng sao anh lại thấy nó không bình thường, ánh mắt ấy đầy ẩn ý, vừa có đôi chút chẳng mấy quan tâm, vừa có đôi chút nhạo báng, xem ra, chủ đề hôn nhân không phải là một chủ đề hay.

“Không lấy thì không lấy chứ sao, bây giờ hai người có khác gì lấy nhau đâu. Tôi không phải cha, không phải mẹ, cần gì phải lo lắng”. Nói xong, Lỗ Hành uống sữa ừng ực, rồi đứng dậy, đẩy chiếc cốc sang một bên, “Tôi đi làm visa đây, hai người cứ ăn đi nhé”.

“Hôm nay có phải đi làm không?”. Bùi Trung Khải hỏi Cố Hứa Áo với vẻ không yên tâm, vừa rồi trong lúc nói đùa anh đã nói bừa và quên mất điều kiêng kỵ của cô. Nhớ có một lần vì bị đồn quá mức, Cố Hứa Áo đã nói, “Bùi Trung Khải, anh cứ nhắc đến hai chữ hôn nhân với em, anh thực sự là muốn kết hôn hay sợ em bỏ chạy?”. Cô đã nói đúng phần nào suy nghĩ của anh, nên trong chốc lát anh cứng họng. ★ Lê ★ Quý ★ ĐônĐúng là anh có ý thăm dò và đùa vui. Sau đó anh biết, hai chữ “hôn nhân” là cái hố không thể vượt qua trong lòng Cố Hứa Áo. Anh thực sự không hiểu, những cô gái khác thì chỉ mong kết hôn ngay với bạn trai để yên tâm một bề, nhưng còn cô, sao cô lại sợ hôn nhân đến vậy? Hôm nay anh đã hòa theo với Lỗ Hành, thiếu thận trọng nên đã lại nhắc đến vấn đề kết hôn, lại còn nói là chúng tôi không kết hôn, lại động đến điều tối kỵ rồi.

“Từ trước tới giờ em không bao giờ kỳ kèo chuyện lương bổng, ngày công chỉ còn thiếu một ít nữa thôi. Không còn sớm nữa, em đi nhờ xe anh đến bến tàu điện ngầm”.

“Đi cùng hay hơn”. Bùi Trung Khải thấy Cố Hứa Áo không giận, bèn được đảng chân lán đảng đầu. Anh sợ những câu nói về hôn nhân lại khiến cho Cố Hứa Áo không vui. Anh đoán trong lòng Cố Hứa Áo đang cố gắng chống lại ý nghĩ ấy.

Xe dừng lại bên vỉa hè, Cố Hứa Áo nhắm nghiền hai mắt, Bùi Trung Khải nhìn kỹ cô một lúc lâu, mãi cho tới lúc có tiếng còi xe giục ở phía sau anh mới lên tiếng khẽ gọi cô.

Dường như Cố Hứa Áo đã ngủ thật, cô mơ màng mở mắt ra, ngơ ngác mấy giây rồi cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tay, hốt hoảng: “Sắp muộn rồi, không biết có kịp chuyến tàu điện nhanh nhất không nữa”. Nói xong, cô cầm túi lên mở cửa định đi, tay trái liền bị Bùi Trung Khải giữ lại.

“Không hôn từ biệt sao?”.

“Có thể sửa lại một chút không, là goodbye kiss, không đến mức kịch tính như hôn từ biệt”. Cố Hứa Áo nói xong, ghé lại khẽ hôn nhẹ lên má của Bùi Trung Khải, nháy mắt tinh nghịch với anh, nháy xuống xe, rồi chạy vào ga tàu điện ngầm trong tiếng còi xe giục gĩa từ phía sau. Bùi Trung Khải đưa tay lên sờ vào chỗ đôi môi đỏ vừa chạm vào, hé miệng cười rồi lái xe đi, chút nghỉ ngơi trong lòng đã được dẹp bỏ.

Đứng bám vào tay vịn của tàu điện, rất khó đoán được tâm trạng của Cố Hứa Áo. Cô cười nhạo mình sao lại có thể tham lam đến vậy, sao lại có thể buông thả mình, lại còn muốn nhiều hơn, chẳng phải bây giờ rất tốt sao?

Ở công ty, Cố Hứa Áo bận rộn suốt nửa ngày. Lỗ Hành gọi điện tới, nói trong nước mắt, bảo cô đến một nơi. Cố Hứa Áo thực sự không biết mình đã trở thành chị từ bao giờ, trong một thời gian mấy tháng từ một người định sống độc thân đến hết đời bỗng nhiên cô có bạn trai và có thêm một người em

gái.

Nhìn Lỗ Hành đang dựa vào bức tường kính nước mắt lưng tròng như ở chỗ không người, tình cảm chị em trong cô bỗng trào dâng, cô nói: “Bây giờ đang là mùa xuân, gió to, khóc là da mặt sẽ nhăn nhoe đấy”.

Lỗ Hành vẫn cứ khóc, “Minh thực sự là một đứa ngốc, cậu nghĩ mà xem”.

Cố Hứa Áo kéo Lỗ Hành tới một góc khuất gió, lau nước mắt cho cô, không nói câu nào, hình như có điều gì đó đang chạm đến tình cảm của cô.

Một hồi lâu sau, cô mới lên tiếng: “Hay là chúng ta đi uống chút gì cho ấm?”.

Lỗ Hành ôm vai Cố Hứa Áo vào quán cà phê trong tầng một của tòa nhà.

Sau khi uống xong cà phê, Lỗ Hành lên tiếng: “Minh đã nhìn thấy bọn họ. Ở Bắc Kinh”.

Cố Hứa Áo khẽ nhún mày, không hiểu Lỗ Hành đang nói gì.

“Bọn họ không ở Mỹ, mà ở Bắc Kinh, mình thì vẫn một lòng một dạ nghĩ đến chuyện sang nước Mỹ. Thế là mình đỡ được tiền vé. Minh đã gặp bọn họ ở đây”. Lỗ Hành nói một hồi, rồi bỗng nhiên cười, “Cậu nghĩ mà xem, thật buồn cười, mình lại không có tư cách gì để đến trước mặt họ mà bắt quả tang, chỉ còn biết chạy một mình đến đây mà khóc. Khóc xong rồi mới nghĩ, rốt cuộc thì gây được chuyện gì, mình học luật mà lại quên mất, mình mới là người danh không chính, ngôn không thuận”.

Lúc này Cố Hứa Áo mới hiểu ra chuyện, anh chàng hàng xóm và cô bạn gái ở cùng đã về nước, họ đang ở Bắc Kinh, và Lỗ Hành đã tình cờ thấy họ. Cố nắm lấy bàn tay của Lỗ Hành, nói với vẻ xót thương: “Thực ra, nhìn rõ cũng chưa hẳn đã là một chuyện xấu”.

“Minh cũng nghĩ như vậy”. Uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, Lỗ Hành đưa mu bàn tay quệt mép, nói với vẻ thoải mái, “Hứa Áo, cậu có thể ở cùng mình một lúc được không?”.

Chuyện rất tình cờ, trước khi đi làm visa, Lỗ Hành đến làm thủ tục mở tài khoản ở một ngân hàng có vốn nước ngoài, cô lo nếu chẳng may phải ở lại Mỹ trong thời gian dài. Đúng lúc nhân viên ngân hàng đang tư vấn cho cô thì một giọng nói rất quen cất lên, và cô nhìn thấy bóng dáng cao cao của anh hàng xóm lướt qua phía bên kia tấm kính, bên cạnh còn có cả một cô gái tóc dài.

Lỗ Hành giữ chặt lấy trái tim đang muốn bứt ra khỏi lồng ngực, sững sờ vì đau khổ. Cô nhìn theo anh hàng xóm đi vào một ngôi nhà nhỏ. Khoảng hơn hai mươi phút sau, trở ra, cô cũng chạy ra theo, anh hàng xóm gọi một chiếc xe taxi, cô cũng gọi một chiếc xe khác và đi theo đến đây. Cô không biết phải làm gì mà chỉ đi theo một cách vô thức. Đường đường là thiên kim tiểu thư của chủ tịch hội đồng quản trị thế mà lại phải làm cái việc xấu hổ là đi theo người tình. Mãi cho tới khi nghe tiếng chuông điện thoại réo, nhìn vào thì thấy đó là điện thoại của mẹ, cô mới vội vàng chạy tới nấp vào sau chiếc trụ này. Dường như mẹ đã đoán biết được cô đang gặp khó khăn, nên chỉ nói cho cô biết rằng đã cho cô một tài khoản và đã gửi tiền vào đó, dặn cô cho dù gặp phải chuyện gì thì cũng không được quên chăm sóc bản thân.

Cú điện thoại đơn giản nhưng giống như một tia chớp khiến cho đầu óc của Lỗ Hành tỉnh táo trở lại và nhìn thấy hai người kia đang thì thầm thân mật, còn mình thì không biết bị xui khiến làm những việc hèn kém từ khi nào. Cô bước nhanh ra và khóc rống, không đi theo hai người nữa, những trái tim thì vẫn không sao kìm lại được, khiến đôi chân lại loạng choạng định đi theo, cô gái kia hình như chính là cô gái mà cô đã nhìn thấy qua webcam.

Cố Hứa Áo và Lỗ Hành đứng ngây ra trước quầy sản phẩm bảo vệ da, đúng lúc ấy thì một đôi nam nữ đi đến gần.

“Thư Lập, sao anh lại ở đây? Em đang nằm mơ hay là đang sốt cao nhỉ? Hứa Áo, cậu véo mình một cái xem”. Lỗ Hành chớp chớp đôi mắt to tròn, lắc tay người con trai, mặt tỏ rõ vẻ thân thuộc với người bạn thanh mai trúc mã.

“Tiểu Hành, em... sao em lại ở đây?”. Người con trai có tên là Thư Lập dường như không cảm thấy hốt hoảng trước tiếng kêu của Lỗ Hành, mà chỉ nhìn cô với vẻ mừng rỡ, ngạc nhiên, như thể anh đã rất quen với những hành động của cô, “Bọn anh về hội thảo cùng với thầy hướng dẫn, công việc tương đối bận, nên không kịp nói cho mọi người biết”. Thư Lập giải thích bằng một câu ngắn gọn.

Cố Hứa Áo nhìn người đối diện bằng đôi mắt lạnh lùng, người đó rõ ràng là người có học, trông rất đoàng hoàng, không có vẻ gì là công tử phong lưu, có điều, con người không chỉ xét đoán qua tướng mạo.

“Hai người? Người này là...”. Ánh mắt của Lỗ Hành đưa sang cô gái đứng cạnh Thư Lập, từ nãy đến giờ cô ấy vẫn không nói câu nào.

“Ồ, quên không giới thiệu, đây là Kiều Mẫn Chi, bạn học của anh, đây là hàng xóm của anh, cô em đã cùng lớn lên với anh, tên cô ấy là Lỗ Hành”.

Kiều Mẫn Chi nhã nhặn chìa tay ra định bắt tay Lỗ Hành, nhưng Lỗ Hành giả bộ như không nhìn thấy, gạt tay ra. Cố Hứa Áo thấy vẻ mặt của Kiều Mẫn Chi hơi ngầy ra trong mấy giây, sau đó thu tay lại như không có chuyện gì, mắt nhìn quanh với vẻ không bận tâm.

Triệu Thư Lập dường như không cảm thấy sự đối đầu của hai cô gái đưa mắt nhìn sang Cố Hứa Áo, “Đồng nghiệp của em à?”.

Cố Hứa Áo khẽ gật đầu, vì thấy Lỗ Hành không giới thiệu nên cũng không nói gì nhiều. Họ đã từng làm cùng nhau trong một hạng mục thì có lẽ là đồng nghiệp cũng phải.

“Đây là Cố Hứa Áo, bạn thân của em. Thư Lập, anh đang bận, em không làm phiền nữa. Em cũng đang có việc, thời gian này em ở Bắc Kinh, khi nào

hết bận, em sẽ tới tìm anh cùng ăn cơm. Anh phải mời cơm đấy. Ai bảo anh về nước mà không nói với người ta một tiếng”. Lỗ Hành càng nói càng giống thật.

Mãi cho tới lúc đi tới chỗ không nhìn thấy gì nữa, thì Lỗ Hành mới đột nhiên ôm lấy vai của Cố Hứa Áo, nói bằng giọng khàn khàn: “Minh diễn có giống không, có được không?”.

“Được, sao lại không được. Cậu sắp giành được giải Kim Kê* cho nữ diễn viên xuất sắc rồi”.

“Sao lại không phải là giải Oscar?”.

“Vì cậu nói tiếng Hán”.

“Hứa Áo, chẳng buồn cười chút nào”. Lỗ Hành cười, nhưng nước mắt lại ứa ra.

(* Giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Trung Quốc. Hiệp hội Điện ảnh TQ bắt đầu trao giải Kim Kê cho những tác phẩm và cá nhân được coi là xuất sắc nhất trong năm của điện ảnh TQ từ năm 1981). Xin lỗi mọi người vì giờ mới post truyện, thời gian gần đây bận một số chuyện, vì thế giờ mới làm xong và post cho mọi người người cất bước nặng nề nhưng không biết đi về đâu.

“Hứa Áo, cậu nói xem mình có nên đi uống một cốc để chúc mừng hay không, hay là tưởng niệm một lúc. Đừng có khuyên mình không uống, vì mình không thể nghĩ ra lý do nào tốt hơn”.

“Vậy thì cái sau đi, vì nghe nó người ta còn thấy hy vọng”.

“Vì sao lại là cái sau?”.

Lỗ Hành nhìn thứ chất lỏng màu vàng vàng đỏ đỏ trong ly, đó là một ly cocktail có cái tên rất mỹ miều – Drunk Love Tango.

“Thương tiếc cũng tốt, cái cũ không qua, cái mới không đến, trước một cây bệnh có hàng vạn cây đang đón mùa xuân, đó là một dấu hiệu tốt. Hay là chúng ta cạn ly đi, chúc cho cậu hoa đào nở rộ**”. Cố Hứa Áo cũng gọi một ly cocktail.

(** : Ý nói vạn đào hoa đến.)

“Mình thích câu này này, ‘hoa đào nở rộ’ vừa là một câu bình thường nhưng lại là câu chúc mừng”. Lỗ Hành đã có vẻ chệnh choáng.

Hai người còn đến quán Sắc Độ, vẫn còn sớm, vì thế trong quán chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng, DJ phải nghỉ dưỡng, chuẩn bị đủ tinh thần để đối phó với sự cuồng nhiệt của sau chín giờ tối.

Cố Hứa Áo nhìn Lỗ Hành lúc đó đã gục xuống bàn, đôi vai khẽ rung lên, nỗi đau trong tình cảm làm sao có thể nói thôi là thôi ngay được. Tình cảm khó nói rõ ràng cũng vậy, yêu thầm cũng vậy, dù sao thì cũng là việc gửi tình cảm vào một người, vì vậy cần phải có thời gian để nó phai nhạt dần. Cúi xuống nhìn cốc rượu trong tay, màu trắng như sữa, đang vừa độ ngon, ấy thế mà cổ họng lại thấy cay, cô chỉ thích tên gọi của nó – Doom Angels. Rốt cuộc là thiên sứ che giấu sự tình khiết trở thành thứ chất độc khiến người ta nghiện, hay là thiên sứ bị cám dỗ, cuối cùng rơi vào hố sâu địa ngục?

“Cô Cố, uống rượu một mình à?”. Một giọng nói vang lên từ phía trên.

Cố Hứa Áo quay lại thì nhìn thấy một cô gái để tóc ngắn ngang tai, trang điểm nhẹ, mặc đồng phục công sở, thoáng cái, cô đã nhận ra người đó. Mẹ Tĩnh Văn khom người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Sao thế, sao không thấy thầy Bùi đâu?”.

Cố Hứa Áo không hỏi tên của cô gái, chỉ khẽ mỉm cười, “Chúng tôi không ở cùng nhau”.

“Tôi ngồi đây không sao chứ?”. Mẹ Tĩnh Văn gọi rượu.

“Đây không phải là chỗ của tôi, cô cứ tự nhiên”. Nói vậy nhưng trong lòng Cố Hứa Áo cảm thấy cô gái này lúc nào cũng dồn ép người khác, cô không vừa lòng vì điều đó chút nào, nên thôi cười và cúi đầu nhấm nháp ly cocktail của mình.

“Cô Cố thích Doom Angels ad? Tôi cũng thích nó. Tên rất kêu, đúng là Thiên sứ cám dỗ người, cùng với người mình yêu sa vào địa ngục là câu chuyện tình cảm động lòng người nhất”.

“Tôi chỉ tùy hứng gọi uống thôi”. Cố Hứa Áo đã xuống đến lớp màu đỏ ở dưới, một vị ngọt khiến người ta say.

Mẹ Tĩnh Văn thấy Cố Hứa Áo có vẻ không muốn tiếp chuyện, nhưng vẫn không cụt hứng, “Khi thầy Bùi nhắc đến cô, thầy ấy tỏ ra rất cung nịnh”. Tuy Mẹ Tĩnh Văn cười, nhưng hàm răng lại nghiền chặt vào nhau.

“Ồ, thế à. Anh ấy đối với ai cũng như vậy cả”. Cố Hứa Áo thấy rất ngán, miệng của Bùi Trung Khải cũng thật là, những lời như vậy mà cũng nói ra với người ngoài.

“Thế à, cô cũng phát hiện ra rồi, thầy Bùi có những lúc nói một đằng, nghĩ một nẻo, về ngoài thì nhiệt tình, nhưng trong lòng thì lại lạnh như băng”. Mẹ Tĩnh Văn thăm dò quan hệ giữa Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo, từ trước tới nay chưa bao giờ Bùi Trung Khải nói với cô ta về Cố Hứa Áo, chẳng qua là cô ta nói bừa.

Quả nhiên, Cổ Hứa Áo quay lại nhìn Mễ Tĩnh Văn, đó là cô gái chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, tuy thích nhưng không giành được tình cảm của người ta. Không lẽ trong chuyện tình cảm phụ nữ thường đáng thương. Không lẽ trong chuyện tình cảm phụ nữ thường đáng thương như thế sao?

Mễ Tĩnh Văn thấy Cổ Hứa Áo cúi đầu uống rượu, dường như không chú ý đến những lời của cô, trong lòng không nén được giận dữ: “Thầy Bùi nói rất nhiều về chuyện giữa hai người, thực ra, cô Cổ một thân một mình lớn lên, đúng là một chuyện không dễ dàng...”.

Kiểu dồn ép người khác và vẽ tự cho rằng cái gì mình cũng biết của Mễ Tĩnh Văn khiến Cổ Hứa Áo thấy không ưa. Cô thấy cô ta là một cô gái mới lớn chưa hiểu chuyện, không muốn “cùng bàn” với cô ta, huống chi lại là vì một người đàn ông. Nhưng không có nghĩa là cô chịu chấp nhận để cho Mễ Tĩnh Văn ngang ngạnh thể hiện như vậy. Cô ta đã biết rằng cô là trẻ mồ côi, cho dù có đúng là Bùi Trung Khải nói với cô ta hay không, thì đó cũng là giới hạn cuối cùng của cô.

“Cô này, tôi với cô không hề quen nhau, cho dù cô biết tên của tôi, nhưng tôi không quen cô, và cũng không có ý định quen với cô. Còn như chuyện Bùi Trung Khải đối với ai tốt, đối với ai xấu, xin lỗi, tôi không có thời gian quan tâm, cũng không có nghĩa vụ phải nói gì với cô. Tôi không có hứng thú biết chuyện giữa cô và thầy Bùi của cô. Còn nữa, nếu cô đã là đồng nghiệp của anh ấy, thì xin cô hãy xác định rõ thân phận của mình, lo việc của người khác quá nhiều sẽ bị người ta nói là vượt quá quyền hạn đấy”. Nói xong một mạch những lời này, tay cô nắm chặt lại, đề phòng cô gái kia lên cơn tức giận làm bừa.

Dù dưới ánh đèn mờ ảo của quầy bar, Mễ Tĩnh Văn giật mình khi nhìn rõ vẻ giận dữ bùng bùng trong mắt Cổ Hứa Áo, ý định tấn công người khác lập tức được kìm lại, cô gái phía sau Cổ Hứa Áo cũng ngồi thẳng dậy, nhìn cô với ánh mắt căm ghét.

Lỗ Hành nhìn theo bóng Mễ Tĩnh Văn rời khỏi quầy bar, đặt tay lên vai của Cổ Hứa Áo, Cổ Hứa Áo nhảy lên một cách đề phòng. Sau khi quay lại nhận ra là Lỗ Hành, Cổ Hứa Áo mới thả lỏng, “Cậu tỉnh từ bao giờ thế?”.

“Làm sao mà ngủ được, chẳng qua là đầu hơi choáng váng một chút. Hứa Áo, chúng ta đi thôi. Ở những chỗ như thế này đúng là không gặp chuyện tốt gì đâu”.

Bỗng điện thoại của Cổ Hứa Áo đổ chuông, là Bùi Trung Khải gọi tới. Anh nói đang bận việc nên không thể đi cùng hai người được, dặn hai người trở về nhà anh nghỉ. Nhưng Cổ Hứa Áo và Lỗ Hành đều chẳng có tâm trạng nào, đưa Lỗ Hành về khách sạn xong, Cổ Hứa Áo cũng trở về nhà mình. Nửa đêm, đang lúc cô mơ màng thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại réo, là của Bùi Trung Khải, biết anh gọi để hỏi tội cô vì sao không đến nhà anh, Cổ Hứa Áo cảm thấy rất mệt không có hơi sức để mà đón tiếp anh, nên quyết định tắt máy. Ngủ được một lúc thì nghe thấy tiếng chuông cửa kêu liên tiếp, nhảy ra khỏi giường đến trước cửa, nhìn qua ô mắt mèo thì thấy Bùi Trung Khải mặt sa sầm đứng đó, cô vội vàng mở cửa ra, đồng thời xin lỗi người hàng xóm bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Cổ Hứa Áo không nói gì, quay người đi vào trong, liền bị Bùi Trung Khải kéo lại, “Đã nói là không có chuyện gì thì không được bỏ đi rồi cơ mà?”.

“Em về nhà ngủ thì sao gọi là bỏ đi?”.

Khoảng mười hai giờ đêm Bùi Trung Khải về đến nhà, thấy nhà tối om, liền đoán ngay ra Cổ Hứa Áo không có ở đó, gọi điện đến để chúc ngủ ngon như thường lệ, ai ngờ cô lại tắt máy. Đoán là có việc không ổn, anh liền gọi điện hỏi Lỗ Hành, mới biết có chuyện ở quán rượu.

“Sao em lại nhỏ nhen như vậy, điện thoại cũng không nghe”.

Hơi lạnh trong đêm bao bọc lấy Cổ Hứa Áo, bộ đồ ngủ mỏng manh không sao chống đỡ nổi cái giá rét, cô ra sức vùng vẫy thì lại càng bị giữ chặt hơn, cơn giận dữ của cô nổi lên. “Nửa đêm đến quấy rầy giấc ngủ của người ta, không thích nghe thì không nghe, như thế mà cũng đến hỏi tội à? Ai có quyền bắt em cứ nhất định phải nghe điện thoại của anh? Anh buông tay em ra, lạnh chết đi được!”.

“Lạnh à? Anh cứ tưởng em không có cảm giác, không có tình cảm. Gọi điện thoại đến chẳng qua chỉ là muốn hỏi thăm em, em chẳng có chút phong độ nào cả”.

“Em không có phong độ? Anh nửa đêm quấy rầy sự yên tĩnh của người khác, nói năng, hành động bừa bãi thì là phong độ?”. Đoán biết ngày mai thế nào cũng sẽ bị tố đến cùng, Cổ Hứa Áo bèn nói.

“Em nhìn lại mình xem, tóc tai xõa xượi, gân cổ lên cãi nhau, trông chẳng khác gì một mụ bà đánh đá, chẳng ra thể thống gì”.

“Em đánh đá hay không đâu cần anh phải chịu, muốn tìm một người nói năng ngọt ngào thì tới chỗ khác. Tự nhiên lại có cô học sinh ngoan ngoãn nghe lời thế!”. Người đánh đá thật sự sợ là đã che được mắt anh, còn giả bộ làm một học sinh ngoan trước mặt thầy Bùi nữa chứ!

“Thật là không hiểu nổi em nữa, anh thấy là em đang ghen đấy”. Bùi Trung Khải buông Cổ Hứa Áo ra, cời quần áo rồi lên giường.

“Anh hống hách quen rồi, cứ làm như con gái trong thiên hạ đều mong anh ở lại không bằng”. Nhìn Bùi Trung Khải chiếm mất gần nửa chiếc giường, Cổ Hứa Áo tức giận, dựa vào đầu mà anh thích làm gì thì làm như vậy, cô ra sức kéo anh.

“Em đừng có nghĩ đến việc đuổi anh đi. Anh rất không muốn bị đuổi ra khỏi chỗ vào lúc nửa đêm đâu. Anh chỉ ngủ tạm ở đây một đêm thôi”. Bùi Trung Khải kéo Cổ Hứa Áo lên giường, giữ chặt lấy thân hình đang vùng vẫy, “Đêm trước đã ‘lao động’ mệt nhọc suốt một đêm mà em vẫn không thấy mệt à, hôm nay lại còn đòi nữa. Xin tiểu thư tha cho tiểu sinh...”.

“Bùi Trung Khải, anh đúng là vô duyên”. Cổ Hứa Áo giận nhưng không biết làm thế nào được, đành nhắm mắt lại, mặc kệ Bùi Trung Khải.

Đột nhiên, làn môi lạnh chạm vào mí mắt cô, rồi một giọng nói rất nghiêm túc khẽ vang lên: “Chuyện ấy mà em cũng tức giận à, những ngày này, em phải tin anh chứ”.

3

Hai người cất bước nặng nề nhưng không biết đi về đâu.

“Hứa Áo, cậu nói xem mình có nên đi uống một cốc để chúc mừng hay không, hay là tưởng niệm một lúc. Đừng có khuyên mình không uống, vì mình không thể nghĩ ra lý do nào tốt hơn”.

“Vậy thì cái sau đi, vì nghe nó người ta còn thấy hy vọng”.

“Vi sao lại là cái sau?”.

Lỗ Hành nhìn thứ chất lỏng màu vàng vàng đỏ đỏ trong ly, đó là một ly cocktail có cái tên rất mỹ miều – Drunk Love Tango.

“Thương tiếc cũng tốt, cái cũ không qua, cái mới không đến, trước một cây bệnh có hàng vạn cây đang đón mùa xuân, đó là một dấu hiệu tốt. Hay là chúng ta cạn ly đi, chúc cho cậu hoa đào nở**”. Cố Hứa Áo cũng gọi một ly cocktail.

(** : Ý nói vạn đào hoa đến.)

“Mình thích câu này này, ‘hoa đào nở rộ’ vừa là một câu bình thường nhưng lại là câu chúc mừng”. Lỗ Hành đã có vẻ chệnh choáng.

Hai người còn đến quán Sắc Độ, vẫn còn sớm, vì thế trong quán chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng, DJ phải nghỉ dưỡng, chuẩn bị đủ tinh thần để đối phó với sự cuồng nhiệt của sau chín giờ tối.

Cố Hứa Áo nhìn Lỗ Hành lúc đó đã gục xuống bàn, đôi vai khẽ rung lên, nỗi đau trong tình cảm làm sao có thể nói thôi là thôi ngay được. Tình cảm khó nói rõ ràng cũng vậy, yêu thầm cũng vậy, dù sao thì cũng là việc gửi tình cảm vào một người, vì vậy cần phải có thời gian để nó phai nhạt dần. Cúi xuống nhìn cốc rượu trong tay, màu trắng như sữa, đang vừa độ ngon, ấy thế mà cổ họng lại thấy cay, cô chỉ thích tên gọi của nó – Doom Angels. Rốt cuộc là thiên sứ che giấu sự tinh khiết trở thành thứ chất độc khiến người ta nghiện, hay là thiên sứ bị cám dỗ, cuối cùng rơi vào hố sâu địa ngục?

“Cô Cố, uống rượu một mình à?”. Một giọng nói vang lên từ phía trên.

Cố Hứa Áo quay lại thì nhìn thấy một cô gái để tóc ngắn ngang tai, trang điểm nhẹ, mặc đồng phục công sở, thoáng cái, cô đã nhận ra người đó. Mễ Tĩnh Văn khom người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Sao thế, sao không thấy thầy Bùi đâu?”.

Cố Hứa Áo không hỏi tên của cô gái, chỉ khẽ mỉm cười, “Chúng tôi không ở cùng nhau”.

“Tôi ngồi đây không sao chứ?”. Mễ Tĩnh Văn gọi rượu.

“Đây không phải là chỗ của tôi, cô cứ tự nhiên”. Nói vậy nhưng trong lòng Cố Hứa Áo cảm thấy cô gái này lúc nào cũng dồn ép người khác, cô không vừa lòng vì điều đó chút nào, nên thôi cười và cúi đầu nhắm nhấp ly cocktail của mình.

“Cô Cố thích Doom Angels ad? Tôi cũng thích nó. Tên rất kêu, đúng là Thiên sứ cám dỗ người, cùng với người mình yêu sa vào địa ngục là câu chuyện tình cảm động lòng người nhất”.

“Tôi chỉ tùy hứng gọi uống thôi”. Cố Hứa Áo đã xuống đến lớp màu đỏ ở dưới, một vị ngọt khiến người ta say.

Mễ Tĩnh Văn thấy Cố Hứa Áo có vẻ không muốn tiếp chuyện, nhưng vẫn không cụt hứng, “Khi thầy Bùi nhắc đến cô, thầy ấy tỏ ra rất cung nụng”. Tuy Mễ Tĩnh Văn cười, nhưng hàm răng lại nghiền chặt vào nhau.

“Ồ, thế à. Anh ấy đối với ai cũng như vậy cả”. Cố Hứa Áo thấy rất ngán, miệng của Bùi Trung Khải cũng thật là, những lời như vậy mà cũng nói ra với người ngoài.

“Thế à, cô cũng phát hiện ra rồi, thầy Bùi có những lúc nói một đằng, nghĩ một nẻo, về ngoài thì nhiệt tình, nhưng trong lòng thì lại lạnh như băng”. Mễ Tĩnh Văn thăm dò quan hệ giữa Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo, từ trước tới nay chưa bao giờ Bùi Trung Khải nói với cô ta về Cố Hứa Áo, chẳng qua là cô ta nói bừa.

Quả nhiên, Cố Hứa Áo quay lại nhìn Mễ Tĩnh Văn, đó là cô gái chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, tuy thích nhưng không giành được tình cảm của người ta. Không lẽ trong chuyện tình cảm phụ nữ thường đáng thương. Không lẽ trong chuyện tình cảm phụ nữ thường đáng thương như thế sao?

Mễ Tĩnh Văn thấy Cố Hứa Áo cúi đầu uống rượu, dường như không chú ý đến những lời của cô, trong lòng không nén được giận dữ: “Thầy Bùi nói rất nhiều về chuyện giữa hai người, thực ra, cô Cố một thân một mình lớn lên, đúng là một chuyện không dễ dàng...”.

Kiểu dồn ép người khác và vẽ tự cho rằng cái gì mình cũng biết của Mễ Tĩnh Văn khiến Cố Hứa Áo thấy không ưa. Cô thấy cô ta là một cô gái mới lớn chưa hiểu chuyện, không muốn “cùng bàn” với cô ta, huống chi lại là vì một người đàn ông. Nhưng không có nghĩa là cô chịu chấp nhận để cho Mễ Tĩnh Văn ngang ngạnh thể hiện như vậy. Cô ta đã biết rằng cô là trẻ mồ côi, cho dù có đúng là Bùi Trung Khải nói với cô ta hay không, thì đó cũng là giới hạn

cuối cùng của cô.

“Cô này, tôi với cô không hề quen nhau, cho dù cô biết tên của tôi, nhưng tôi không quen cô, và cũng không có ý định quen với cô. Còn như chuyện Bùi Trung Khải đối với ai tốt, đối với ai xấu, xin lỗi, tôi không có thời gian quan tâm, cũng không có nghĩa vụ phải nói gì với cô. Tôi không có hứng thú biết chuyện giữa cô và thầy Bùi của cô. Còn nữa, nếu cô đã là đồng nghiệp của anh ấy, thì xin cô hãy xác định rõ thân phận của mình, lo việc của người khác quá nhiều sẽ bị người ta nói là vượt quá quyền hạn đấy”. Nói xong một mạch những lời này, tay cô nắm chặt lại, đề phòng cô gái kia lên cơn tức giận làm bừa.

Dù dưới ánh đèn mờ ảo của quầy bar, Mễ Tĩnh Văn giật mình khi nhìn rõ vẻ giận dữ bùng bùng trong mắt Cố Hứa Áo, ý định tấn công người khác lập tức được kìm lại, cô gái phía sau Cố Hứa Áo cũng ngồi thẳng dậy, nhìn cô với ánh mắt căm ghét.

Lỗ Hành nhìn theo bóng Mễ Tĩnh Văn rời khỏi quầy bar, đặt tay lên vai của Cố Hứa Áo, Cố Hứa Áo nhảy lên một cách đề phòng. Sau khi quay lại nhận ra là Lỗ Hành, Cố Hứa Áo mới thả lỏng, “Cậu tỉnh từ bao giờ thế?”.

“Làm sao mà ngủ được, chẳng qua là đầu hơi choáng váng một chút. Hứa Áo, chúng ta đi thôi. Ở những chỗ như thế này đúng là không gặp chuyện tốt gì đâu”.

Bỗng điện thoại của Cố Hứa Áo đổ chuông, là Bùi Trung Khải gọi tới. Anh nói đang bận việc nên không thể đi cùng hai người được, dặn hai người trở về nhà anh nghỉ. Nhưng Cố Hứa Áo và Lỗ Hành đều chẳng có tâm trạng nào, đưa Lỗ Hành về khách sạn xong, Cố Hứa Áo cũng trở về nhà mình. Nửa đêm, đang lúc cô mơ màng thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại réo, là của Bùi Trung Khải, biết anh gọi để hỏi tội cô vì sao không đến nhà anh, Cố Hứa Áo cảm thấy rất mệt không có hơi sức để mà đón tiếp anh, nên quyết định tắt máy. Ngủ được một lúc thì nghe thấy tiếng chuông cửa kêu liên tiếp, nhảy ra khỏi giường đến trước cửa, nhìn qua ô mắt mèo thì thấy Bùi Trung Khải mặt sa sầm đứng đó, cô vội vàng mở cửa ra, đồng thời xin lỗi người hàng xóm bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Cố Hứa Áo không nói gì, quay người đi vào trong, liền bị Bùi Trung Khải kéo lại, “Đã nói là không có chuyện gì thì không được bỏ đi rồi cơ mà?”.

“Em về nhà ngủ thì sao gọi là bỏ đi?”.

Khoảng mười hai giờ đêm Bùi Trung Khải về đến nhà, thấy nhà tối om, liền đoán ngay ra Cố Hứa Áo không có ở đó, gọi điện đến để chúc ngủ ngon như thường lệ, ai ngờ cô lại tắt máy. Đoán là có việc không ổn, anh liền gọi điện hỏi Lỗ Hành, mới biết có chuyện ở quán rượu.

“Sao em lại nhỏ nhen như vậy, điện thoại cũng không nghe”.

Hơi lạnh trong đêm bao bọc lấy Cố Hứa Áo, bộ đồ ngủ mỏng manh không sao chống đỡ nổi cái giá rét, cô ra sức vùng vẫy thì lại càng bị giữ chặt hơn, cơn giận dữ của cô nổi lên. “Nửa đêm đến quấy rầy giấc ngủ của người ta, không thích nghe thì không nghe, như thế mà cũng đến hỏi tội à? Ai có quyền bắt em cứ nhất định phải nghe điện thoại của anh? Anh buông tay em ra, lạnh chết đi được!”.

“Lạnh à? Anh cứ tưởng em không có cảm giác, không có tình cảm. Gọi điện thoại đến chẳng qua chỉ là muốn hỏi thăm em, em chẳng có chút phong độ nào cả”.

“Em không có phong độ? Anh nửa đêm quấy rầy sự yên tĩnh của người khác, nói năng, hành động bừa bãi thì là phong độ?”. Đoán biết ngày mai thế nào cũng sẽ bị tố đến cùng, Cố Hứa Áo bèn nói.

“Em nhìn lại mình xem, tóc tai xõa xượi, gân cổ lên cãi nhau, trông chẳng khác gì một mụ bà đánh đá, chẳng ra thể thống gì”.

“Em đánh đá hay không đâu cần anh phải chịu, muốn tìm một người nói năng ngọt ngào thì tới chỗ khác. Tự nhiên lại có cô học sinh ngoan ngoãn nghe lời thế!”. Người đánh đá thật sự sợ là đã che được mắt anh, còn giả bộ làm một học sinh ngoan trước mặt thầy Bùi nữa chứ!

“Thật là không hiểu nổi em nữa, anh thấy là em đang ghen đấy”. Bùi Trung Khải buông Cố Hứa Áo ra, cởi quần áo rồi lên giường.

“Anh hống hách quen rồi, cứ làm như con gái trong thiên hạ đều mong anh ở lại không bằng”. Nhìn Bùi Trung Khải chiếm mất giường nửa chiếc giường, Cố Hứa Áo tức giận, dựa vào đầu mà anh thích làm gì thì làm như vậy, cô ra sức kéo anh.

“Em đừng có nghĩ đến việc đuổi anh đi. Anh rất không muốn bị đuổi ra khỏi chỗ vào lúc nửa đêm đâu. Anh chỉ ngủ tạm ở đây một đêm thôi”. Bùi Trung Khải kéo Cố Hứa Áo lên giường, giữ chặt lấy thân hình đang vùng vẫy, “Đêm trước đã ‘lao động’ mệt nhọc suốt một đêm mà em vẫn không thấy mệt à, hôm nay lại còn đòi nữa. Xin tiểu thư tha cho tiểu sinh...”.

“Bùi Trung Khải, anh đúng là vô duyên”. Cố Hứa Áo giận nhưng không biết làm thế nào được, đành nhắm mắt lại, mặc kệ Bùi Trung Khải.

Đột nhiên, làn môi lạnh chạm vào mí mắt cô, rồi một giọng nói rất nghiêm túc khẽ vang lên: “Chuyện ấy mà em cũng tức giận à, những ngày này, em phải tin anh chứ”. 4

Lỗ Hành vẫn không thể buông xuôi, làm ra vẻ rộng lượng chủ động hẹn anh hàng xóm đi ăn cơm, lại còn bảo anh đưa theo cô bạn học. Cố Hứa Áo khuyên nhưng không được, nên đã bảo Bùi Trung Khải cùng tới để đề phòng bất trắc. Thế là, trưa thứ bảy, cả đoàn người rộn ràng dắt nhau đi ăn cơm.

Cùng là những người trẻ tuổi, cũng không có vẻ gì là xa lạ lắm, thậm chí Lỗ Hành còn cố làm ra vẻ rất bình thường, mọi người cười cười, nói nói rôm rả. Lỗ Hành ngồi bên uống một cốc rượu đỏ một mình, từ đầu chí cuối không nhìn thẳng vào Lỗ Hành và Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo thấy mọi người đều sôi nổi, chỉ duy nhất Kiều Mẫn Chi là có vẻ hơi lạnh lùng như vậy, trong lòng thấy áy náy nên cứ gấp thức ăn vào bát cho cô. Tuy không mỉm cười, nhưng Kiều Mẫn Chi cũng không từ chối.

“Cô Kiều người ở vùng nào vậy? Nghe giọng nói thì có vẻ gần miền Nam”. Bùi Trung Khải hơi nghiêng đầu về phía Kiều Mẫn Chi.

“Vâng, lúc đầu thì ở Tô Thành, sau đó thì chuyển đến mấy nơi khác”.

“Thế thì cùng ở một chỗ với Hứa Áo rồi”.

Kiều Mẫn Chi quay sang Cố Hứa Áo, Cố Hứa Áo gật đầu. Bùi Trung Khải nhìn Kiều Mẫn Chi, thấy cô có vẻ rất kiêu hãnh, đoán cô hẳn là thiên kim của gia đình quan chức, đường quan lộc của cha mẹ hanh thông, thăng chức là lại chuyển nơi ở.

“Cô Kiều sang Mỹ mấy năm rồi? Bây giờ đang làm gì?”.

“Hai năm ạ. Đang định học lên tiến sĩ”.

“Có một đạo người ta cứ nói rằng: Đàn ông không đầu óc thì mới học lên tiến sĩ, còn đàn bà không có tình yêu nên mới học lên tiến sĩ. Nhìn thấy cô Kiều và anh Triệu, tôi mới thấy rằng những người nói ra câu này là những người ghen ghét, đố kỵ”.

Cố Hứa Áo đưa chân đá Bùi Trung Khải một cái, như thế mà gọi là đang khen người khác à?

Triệu Thu Lập mỉm cười, nhưng không hề tỏ ra tức giận, còn vẻ mặt của Kiều Mẫn Chi thì càng có vẻ khó coi hơn.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của Kiều Mẫn Chi vang lên, cô mở máy liền gọi một tiếng “Cha”, sau đó đứng dậy đi ra ngoài nghe. Khoảng bốn, năm phút sau Kiều Mẫn Chi quay vào, đi thẳng đến phía sau Triệu Thu Lập, khẽ nói: “Cha em đến học ở Trường Đảng, ông bảo em tới gặp ông. Anh...”.

Triệu Thu Lập chau mày, “Em đi đường cẩn thận đấy”.

Kiều Mẫn Chi hướng về phía Cố Hứa Áo, Cố Hứa Áo nhìn thấy rất rõ vẻ mặt dè dặt của cô bỗng trở nên tối hẳn, cô trầm ngâm một lát, sau đó lấy lại vẻ kiêu hãnh vốn có, chào mọi người: “Xin lỗi, tôi có việc phải về trước” và không nói gì thêm nữa.

Nhìn theo bóng cô lặng lẽ đi về phía cửa, Cố Hứa Áo đuổi theo, nói: “Ồ đây gọi taxi hơi khó, cô nên nhờ khách sạn gọi xe giúp cho”. Kiều Mẫn Chi quay lại nhìn Cố Hứa Áo nói: “Cám ơn”, sau đó đẩy cửa bước ra.

Sau khi Kiều Mẫn Chi đi khỏi, Bùi Trung Khải cũng kéo Cố Hứa Áo về trước, để lại hai người với tâm sự đầy lòng.

Triệu Thu Lập lặng lẽ uống một ngụm rượu, hỏi: “Tiểu Hành, em đến đây công tác thật chứ?”.

“Sau khi kết thúc đợt công tác thì muốn nghỉ ngơi một chút, không lẽ không được sao?”. Lỗ Hành nở nụ cười ngọt ngào, cô sẽ không nói cho anh biết lý do tới nơi này thực sự của cô.

“Thế thì cũng trùng hợp thật đấy. Thực ra, không phải là anh tới đây dự hội thảo, mà là về liên hệ với một trường đại học để chuẩn bị về nước dạy học”.

Lỗ Hành không kịp phản ứng trong chốc lát, “Anh đang dạy ở nước ngoài tốt như thế còn gì, sao lại muốn về nước? Hơn nữa, chẳng phải hai bác cũng rất mong anh về nhà đó sao?”.

“Em đang khuyên anh ở lại nước Mỹ đấy à? Sao anh lại nhớ là em đã từng hỏi anh sao lại không muốn về”. Triệu Thu Lập đột nhiên mỉm cười.

“Thế à? Em quên mất rồi. Có thể vì lúc đó em cảm thấy thời gian trôi thật lâu, không có ai chơi cùng em”. Lúc ấy, những khi nhớ Triệu Thu Lập nhất thì cũng chỉ là cứ hỏi đi hỏi lại anh sao lại không muốn về. Lỗ Hành nhìn thấy nụ cười trên môi của Triệu Thu Lập, trong lòng rất đau khổ. Sao anh đã chắc chắn rằng em luôn mong anh trở về, mà đến bây giờ vẫn cứ thăm dò em, lại còn mang cho em niềm hy vọng mong manh, đến khi em chuẩn bị buông xuôi thì anh lại đưa cho em một đáp án lửng lơ như vậy?

“Thì ra là như vậy”. Nét mặt của Triệu Thu Lập không rõ là vui hay buồn.

“Đã thỏa thuận xong chưa?”.

“Cơ bản là xong rồi”.

“Hai bác đã biết chuyện này chưa?”.

“Anh sẽ nói với cha mẹ”.

“Vậy... vậy... cô Kiều muốn làm cùng với anh à?”.

“Chuyện của Mẫn Chi anh không rõ lắm, dù sao thì cô ấy cũng đã học xong thạc sĩ, học tiếp hay là đi làm thì cũng đều có nhiều sự lựa chọn”. Giọng nói của Triệu Thu Lập không có gì là phấn khởi, đến cả vẻ thể hiện trên mặt cũng không rõ ràng.

Trong lòng Lỗ Hành cảm thấy rất khó chịu, mục đích của Kiều Mẫn Chi rất rõ, thế mà anh ấy vẫn còn đắn đo cân nhắc khi nói về chuyện đó, đến lúc này mà vẫn còn dùng những lời lẽ ấy để lấp liếm. Cô thầm nói, em sắp rời xa anh rồi, anh có cảm thấy điều đó hay không, sao anh lại không giữ em ở lại?

Triệu Thu Lập bèn chuyển chủ đề câu chuyện, “Hai người bạn của em xem ra rất tốt với em và hết lòng giúp đỡ em”.

“Họ là những người bạn tốt của em ở Bắc Kinh. Cũng có thể coi như em là bà mối của họ. Có điều phải để thử thách xem đã”.

“Lý luận của em luôn rất đơn giản, không phải tất cả mọi người đều có thể vượt qua được thử thách, nếu biết kết quả, có lúc trong quá trình hãy làm như hồ đồ còn tốt hơn. Có lẽ, kết quả vốn không quan trọng, quá trình tốt là được rồi”.

“Em không thể làm con đà điểu, và cũng không thích làm đà điểu. Nếu biết là không thể qua được thử thách, thì việc gì phải tốn thời gian ở lại cùng với người ấy?”.

“Bây giờ làm sao có thể nói gì được về tương lai, mọi chuyện luôn vận động và thay đổi. Hơn nữa, hai người cùng trải qua thử thách sẽ tốt hơn là một người cứ mò mẫm”.

“Nhưng chuyện tình cảm dù thế nào thì cũng phải cho rõ ràng”.

Hai người lấy việc của người khác để nói về mình, một người thì nói rõ về hoàn cảnh của mình, một người thì nói rõ nguyên tắc của mình, ai cũng muốn để người kia hiểu mình, rõ ràng trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không thể hiện ra ngoài.

“Ồ, mà sao anh lại phải nói với em về những điều này nhỉ? Tranh luận với em, chẳng phải là tự chuốc lấy xấu hổ hay sao?”. Nói rồi Triệu Thu Lập bật cười, anh biết ý tứ trong câu nói của Lỗ Hành.

“Đúng thế. Em học luật, nên anh tranh luận với em chỉ là trúng chọi với đá mà thôi”. Cuối cùng, Lỗ Hành cười về măn nguyện, giống hệt như còn bé, cô cũng thường cười như vậy mỗi khi thắng người khác, nhưng trong lòng thì lại rất buồn. Thu Lập, có phải chúng ta thực sự phải nói lời chia tay nhau rồi không?

“Rốt cuộc em đến đây làm gì?”.

“Chạy trốn một cuộc hôn nhân. Anh có tin không?”.

“Cũng phải, em đã là một cô gái lớn rồi, mau chóng gả cho người khác để khỏi bận lòng. Không biết ai là người có thể trói buộc được em?” Triệu Thu lập nói nửa than nửa thờ như đùa. Trái tim Lỗ Hành thực sự tê tái, nẩy chữ “chạy trốn một cuộc hôn nhân” mà cô vừa nói ra chỉ để xem phản ứng cuối cùng của Thu Lập, thế mà anh ấy không hề tỏ ra cuốn quýt, thậm chí còn nói ra câu nói đùa với vẻ bình thản như vậy, trong khi cô không hề cảm thấy chút buồn nào. Nỗi đau trong lòng mỗi lúc một rõ rệt, cô không nén được, phực xuống bàn. Triệu Thu bèn hỏi cô làm sao, cô chỉ có thể nói được một câu: “mọi người đều là đồ xấu xa, đều chê em, sau này em sẽ không thêm quan tâm đến mọi người nữa”.

Ra khỏi nhà hàng, Triệu Thu từ biệt Lỗ Hành rồi một mình đi theo dọc phố. Lỗ Hành thì không then là con gái của Lỗ Hải Phong. Tư duy của hai cha con dường như giống hệt nhau, chuyện gì cũng muốn có một lời cam kết và kết quả. Để có thể đi tới ngày hôm nay ông sẽ dùng hết sức lực, còn ngày mai thì lại sẽ cần đến nỗ lực của ngày mai.

Đã mấy năm trôi qua rồi nhưng Triệu Thu Lập vẫn nhớ rất rõ về cộc nói chuyện với ông Lỗ Hải Phong ngày hôm ấy.

Đó là lần anh về nước sau hai năm xuất ngoại, trong dịp anh tới chúc tết gia đình Lỗ Hải Phong. Hôm ấy không may vào ngày Lỗ Hành đi chúc tết thầy cô giáo cũ, nhìn thấy anh cô rất vui và dặn dò anh chờ cô về. Anh ngồi nói chuyện với Lỗ Hải Phong. Thế rồi đột nhiên anh nói Lỗ Hành thích cháu, cháu nghĩ thế nào về việc này? Lúc đó Triệu Thu Lập rất sững sờ, dường như tâm sự của anh đã bị người khác nhìn hết vậy, anh đỏ mặt, nói Lỗ Hành rất tốt. Anh từng nói với Lỗ Hành rằng: “Khi nào em tốt nghiệp thì cùng anh sang Mỹ đi”.

Lỗ Hải Phong nói, con gái chú tất nhiên là rất tốt, vì thế khi giao nó cho người khác. Chú cần phải xem người ấy liệu có thể làm cho nó mãi mãi được hạnh phúc hay không. Lẽ ra chú không nên nói việc này sớm như vậy. Nhưng vì Tiểu Hành lúc nào cũng nhớ tới cháu, còn cháu thì lại ở bên Mỹ. Chú sợ cháu sẽ có những thay đổi, làm Lỗ Hành lỡ dở. Chú mong cháu hãy hiểu cho sự thẳng thắn của chú. Tiểu Hành rất đơn thuần, cháu có thể hứa với chú rằng sẽ mãi mãi đối xử tốt với Tiểu Hành và không bao giờ phụ nó được không? Triệu Thu Lập bỗng nhiên thấy đầu óc trở nên trống rỗng, anh không ngờ Lỗ Hải Phong lại nói với anh những lời như vậy. Vấn đề này quá hệ trọng, quá nghiêm túc, anh không biết mình phải hứa như thế nào với cuộc đời còn chưa sống hết, nên nghĩ trong mười giây, anh nói: “Thưa chú, cháu không biết sau này sẽ như thế nào, vì tương lai chưa xác định, cháu chỉ có thể nói rằng bây giờ cháu đối với Tiểu Hành rất tốt, cháu sẽ làm cô ấy hạnh phúc”.

Ông Lỗ Hải Phong giữ nguyên vẻ mặt, chăm một điều thuốc nói: “Cháu vẫn chưa hứa”. Triệu Thu Lập nhìn thẳng ông Lỗ Hải Phong. Con người nổi tiếng sắt đá này đúng là luôn tỏ ra thế mạnh của mình trong tất cả mọi việc. Anh đáp: “Thưa chú, năm nay cháu hai mươi tư tuổi, nếu cháu khỏe mạnh sống tới bảy mươi tuổi thì không có vấn đề gì. Trong bốn mươi sáu năm còn lại, cháu không thể biết trước rất nhiều việc, cháu chỉ có thể nói với chú rằng, mỗi ngày ở bên Tiểu Hành cháu sẽ luôn đối xử tốt với cô ấy.”

Ký ức về chuyện cũ mỗi lúc một rõ, trong đầu Triệu Thu Lập nhớ rất rõ mỗi lời mà anh nói lúc đó.

“Cháu không định hứa à?”

“Cháu xin lỗi, thưa chú cháu không thể hứa về việc mà chưa hề nắm rõ trong tay.”

“Vậy cháu chứng minh việc cháu không phụ bạc Tiểu Hành như thế nào?”

“Thưa chú, cháu nghĩ, mọi việc không phải là nếu không là thế này thì phải là thế kia, không hứa không có nghĩa là không làm được.”

“Nhưng chú cho rằng, không hứa thì sẽ có khả năng không làm được. Thụ Lập, cháu có thể giữ quan điểm của mình. Chú chỉ có thể nói với cháu rằng, nếu cháu không thể đưa ra một lời hứa suốt đời về hạnh phúc của Tiểu Hành thì chú hy vọng từ nay về sau cháu không được xen vào cuộc sống của Tiểu Hành nữa. Còn nữa, chú nghĩ, chuyện ngày hôm nay đừng cho Tiểu Hành biết thì tốt hơn.”

Quan hệ của anh với Tiểu Hành vì thế mà mỗi ngày một trở nên xa cách. Anh thích cô, nhưng không thể xác định điều gì, vẫn thấy nhưng nhớ, thỉnh thoảng có thể hiện ra ngoài, có lúc lại nghĩ, nếu Lỗ Hành bước bình mà theo sang đây có lẽ anh đã không phải đấu tranh như vậy. Kết quả là sau nhiều lần gào thét rằng sẽ ra nước ngoài, nhưng sau khi tốt nghiệp Lỗ Hành vẫn vào Nhạc Trung, ở dưới bàn tay che chở của Lỗ Hải Phong. Anh biết, giữa anh và Lỗ Hành đến một chút khả năng cũng không còn.

Còn với Kiều Mẫn Chi, thì đó lại là một câu chuyện khác...

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đồi Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nữ hoàng băng giá

Chuyện mà Kiều Mẫn Chi nghe thấy là, ở trường Nhị Trung có một cô gái mồ côi, rất xinh đẹp, học rất giỏi, giải được cả đề thi của trường Trung học Thực nghiệm, tuy nhiên cô gái ấy có vẻ lạnh lùng, không bao giờ nói chuyện với các bạn nam, cũng rất ít khi nói chuyện với các bạn nữ, và điều quan trọng là tính tình cô ấy cũng khá dữ dằn. Có một cậu học sinh không chịu học hành định cột nhà, trêu chọc cô, kết quả là bị cô lấy từ trong túi ra một con dao chừa một tấc, vung lên khiến cho cậu học sinh kia hoảng sợ bỏ chạy cuống cuồng. Cô ấy cầm dao, nói với về mặt kích động: “Tôi không quan tâm tới những gì mà các người quan tâm, chết hay không cũng chẳng sợ, nếu ai muốn thử thì tôi sẵn lòng thử cùng”.

1.

“Coi như đã quyết định rồi, cô cũng chẳng cần phải làm như vậy.” Khi đến đón Lỗ Hành, Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo thấy cô đang rất buồn bã.

Lỗ Hành nhìn xa xăm, nhưng không nói gì. Cố Hứa Áo khẽ đập vào tay của Bùi Trung Khải, ra ý bảo anh đừng nói nữa.

“Đến cuối cùng mà anh ấy vẫn không chịu nói, chứng tỏ rằng thực sự không còn cơ hội nữa.” Lỗ Hành vẫn nhìn ra ngoài, nói.

“Còn muốn biết quan hệ giữa Triệu Thụ Lập và Kiều Mẫn Chi không?” Bùi Trung Khải vừa nói, liền bị Cố Hứa Áo kéo ống tay áo.

“Anh nói xem đó là quan hệ gì?”. Lỗ Hành hỏi, mắt nhìn Bùi Trung Khải chăm chú.

“Có lẽ cũng chẳng tốt hơn với cô là bao nhiêu.” Bùi Trung Khải có thể nhận ra điều đó.

“Chuyện đó thì có quan hệ gì đến tôi. Kỳ nghỉ của tôi cũng sắp hết rồi, tôi đã mua vé máy bay. Thực ra, trước thời gian này, tôi cũng đã đoán được kết cục. Coi như một lần tôi điên dờ.” Giọng nói buồn bã của Lỗ Hành lộ rõ vẻ bình thản, khiến người nghe không thể không trầm ngâm suy nghĩ. Cho dù đang mong Lỗ Hành đi khỏi, thì Bùi Trung Khải cũng thấy tê tái khi nghe thấy những lời này.

Lỗ Hành xuống xe ở khách sạn rồi quay đầu lại nói: “Máy bay cất cánh lúc sáng sớm, không cần tiễn tôi đâu, cứ coi như tôi không tới đây. Còn nữa, Hứa Áo, xin lỗi cậu về những chuyện trước đây, tôi chỉ còn biết thay mặt Nhạc Trung xin lỗi cậu”.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Hứa Áo nhận được một mẩu tin nhắn của Lỗ Hành. Trong đó cô viết: “Hứa Áo, mình đã quá tự tin phải không, vì thế ông trời mới sai Triệu Thụ Lập đến cho mình tiếp đất. Không biết đến lúc nào mình mới hết hận anh ấy, mình không thể rộng lượng như vậy, mặc dù trong lòng mình cũng rất không yên. Nếu sau này có thể không đến thì mình cũng sẽ không đến, dù gì thì ở nhà vẫn tốt hơn”.

Cố Hứa Áo gọi điện lại thì đã thấy tắt máy. Lỗ Hành đã rời đi trong cái se se lạnh của mùa xuân.

Cố Hứa Áo bất giác nắm chặt tay lại, yêu nhau đến khi có một kết cục như thế là điều mà không ai nghĩ tới, e rằng Lỗ Hành sẽ mãi nhớ và oán hận Triệu Thụ Lập. Tâm sự của thiếu nữ, những tháng ngày đẹp nhất của tuổi thanh xuân đã bị chôn vùi trong một tình yêu thâm lạnh. Gió xuân cũng chỉ có đợt, tình cảm cũng chỉ có thời gian, Cố Hứa Áo chợt thấy lòng lạnh tê tái. Khi biết chuyện, Bùi Trung Khải nói: “Coi như Lỗ Hành đã trưởng thành thêm”.

Cuộc sống lại trở lại bình thường, Cố Hứa Áo tưởng rằng mọi chuyện về Lỗ Hành, Triệu Thụ Lập, Kiều Mẫn Chi sẽ mai một dần, nhưng không ngờ, cô lại gặp lại họ lần nữa.

Tổng giám đốc Quan đến Bắc Kinh khảo sát, là bên hợp tác tất nhiên là phải tới thăm quan FEX, Cố Hứa Áo là người đưa đón ông. Ngày cuối cùng

của đợt khảo sát, tổng giám đốc Quan nói: “Tiểu Cố, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé, phó chủ tịch Kiều đang học ở Trường Đảng, nghe nói người cùng quê đến, cứ nhất định mời mọi người đi ăn cơm, lại còn dặn đi dặn lại tôi rằng nhớ phải đưa cả cô đi nữa”. Cố Hứa Áo từ chối không được, đành phải đi cùng.

Cố Hứa Áo đã gặp lại phó chủ tịch Kiều Duy Thành, Kiều Mẫn Chi và Triệu Thu Lập. Thế giới này quả là rất nhỏ bé.

Kiều Mẫn Chi và Triệu Thu Lập ngạc nhiên, tổng giám đốc Quan bèn giới thiệu: “Đây là Mẫn Chi, con gái của phó chủ tịch Kiều. Còn đây là bạn học của Mẫn Chi, tên là...”

Triệu Thu Lập bổ sung: “Triệu Thu Lập”.

“Chàng trai này đúng là một nhân tài, nghe nói đã tu nghiệp ở Mỹ về, đúng là giỏi thật đấy, giỏi thật đấy. À, đây là Cố Hứa Áo, là thư ký của chủ tịch hội đồng FEX, cũng là người ở Tô Thành”.

Ba người gật đầu, nói chuyện với nhau như lần đầu gặp mặt. Không khí tương đối yên tĩnh, ngoài tiếng cười sảng khoái của tổng giám đốc Quan. Cố Hứa Áo vì chuyện của Lỗ Hành nên không hề thấy hứng thú nói chuyện với Triệu Thu Lập ngồi ở bên cạnh, vì vậy chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

“Những người trẻ tuổi bây giờ sao lại trầm hơn cả những người già chúng tôi thế? Các cô cậu, người thì nghiên cứu về xe hơi, người thì làm về xe hơi, sao lại không nói chuyện vậy?”. Kiều Duy Thành nói.

“Phó chủ tịch Kiều, chú lại nói đùa rồi. Thực ra cháu chỉ là người ngoại đạo, chỉ mới tiếp xúc với xe hơi trong mấy tháng thôi”. Không phải Cố Hứa Áo cố làm ra vẻ khiêm tốn, mà thực sự những kiến thức mà cô bỏ quên thời gian vừa qua đúng là chẳng thấm tháp gì trước một tiến sĩ và thạc sĩ về tự động hóa.

“Bọn họ đều chỉ là lý thuyết, còn cháu mới thực sự là người của phái thực lực”. Tổng giám đốc Quan thấy phó chủ tịch Kiều nhìn Cố Hứa Áo chăm chú cũng khen phụ họa.

“Cha, con muốn đổi nghề, con không muốn làm về xe hơi”. Kiều Mẫn Chi này giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

Kiều Duy Thành nhìn con gái, bất giác chau mày, “Lúc nào con cũng thích làm gì thì làm như vậy sao?”.

“Con..”, Kiều Mẫn Chi vẫn còn định nói nữa, nhưng đã bị Kiều Duy Thành cắt ngang, “Chuyện này để sau hãy nói”, rồi ông đột ngột hỏi Cố Hứa Áo, “Nhà cháu ở đâu của Tô Thành?”.

“Ở phía Tây của Tô Thành”. Viện Phúc Lợi mà Cố Hứa Áo từng ở nằm ở ngoại ô của Tô Thành.

“Mẫn Chi đã học lớp tám và phổ thông trung học ở trường Trung học Thực nghiệm Tô Thành đấy. Còn cháu học ở đâu, chưa biết chừng các cháu là bạn học cùng trường đấy”. Kiều Duy Thành đẹp duyên chủ đề câu chuyện sang Cố Hứa Áo.

“Cháu học ở trường Nhị Trung, trường Trung học Thực nghiệm tốt như vậy không phải ai cũng có thể vào được”. Thực ra Cố Hứa Áo đã thi đỗ nhưng không có tiền theo học ở đó.

Trường Trung học Thực nghiệm hầu như là nơi tập trung của con cái các nhà có chức có tiền, điều kiện dạy học tốt, đội ngũ giáo viên cũng hùng hậu, ngay cả cơ sở vật chất cũng là được cải tạo lại từ một tòa biệt thự của phú thương. Ở đó có vườn hoa tươi tốt, rậm rạp chẳng khác gì một công viên. Hàng năm có rất nhiều người vất óc tìm cách đưa con cái vào học trường đó, và coi việc vào được trường Trung học Thực nghiệm là đã có được một nửa cơ hội vào đại học. Cố Hứa Áo đủ điểm vào đó, nhưng vì ở đó không có nội trú, không cung cấp bữa ăn hằng ngày, hơn nữa phải nộp ngay một khoản tiền, tuy không lớn lắm nhưng đối với một đứa trẻ mồ côi như Cố Hứa Áo thì quả là khó khăn. Cuối cùng, cô đành phải chọn một trường trung học bình thường. Nhờ sự giúp đỡ của viện Phúc Lợi và cũng do thành tích tốt của Cố Hứa Áo nên trường Nhị Trung đã miễn phần lớn chi phí cho cô, hơn nữa còn xin học bổng cho cô. Cố Hứa Áo rất hiểu việc phải trả những ân nghĩa đó như thế nào, nên trong kỳ thi đại học cô đã mang kết quả đứng thứ ba thành phố khối Văn khoa về cho trường. Lúc ấy trường Nhị Trung mới được dịp nở mày, bao nhiêu năm qua, mười người đứng đầu trong các kỳ thi đại học đều là học sinh của trường Trung học Thực nghiệm, sau đó mới là học sinh của các trường chất lượng khác, còn trường Nhị Trung thì chưa bao giờ đến lượt, chỉ đến khi sự xuất hiện của Cố Hứa Áo mới làm thay đổi định thức đó.

“Nhị Trung ư? Cô đã thi được vào trường đại học ở Bắc Kinh? Chuyện cũng đã gần chục năm rồi đấy nhì. À, ừ tôi nhớ ra rồi, một dạo xô xao việc Nhị Trung xuất hiện thám hoa, khiến cả thành phố cũng ngỡ ngàng. Con trai tôi nhất quyết không chịu vào trường Trung học Thực nghiệm để chịu gò bó và áp lực, nó cứ lấy chuyện đó ra nói mãi, bảo rằng trường Trung học Thực nghiệm rất nổi tiếng cơ mà, sao lại để cho học sinh của Nhị trung vượt mặt như vậy?”. Tổng giám đốc Quan nói chen vào, sỡ dĩ ông nhớ chuyện này vì sau đó Nhị Trung không có được thành tích này nữa.

Cố Hứa Áo như một đóa hoa đẹp lạ đã dùng sự cần mẫn và thông minh của mình đổi lại sự tôn trọng đầu tiên của mọi người.

Nghe Tổng giám đốc Quan nói như vậy, Kiều Duy Thành, Kiều Mẫn Chi và Triệu Thu Lập đều lập tức thay đổi cách nhìn về Cố Hứa Áo, thì ra cô gái này thật không đơn giản chút nào.

“Đúng là không dễ dàng, chắc hẳn cha mẹ cháu đã rất tự hào về cháu”. Kiều Duy Thành khen.

Cố Hứa Áo im lặng, đúng là sau khi thi đỗ đại học cô đã đến thấp hương cho mẹ, nếu mẹ nhìn thấy được, hẳn sẽ cũng được an ủi. Hoàn cảnh của mẹ đáng để mọi người thông cảm, nhưng lại không được chấp nhận. Còn như cha cô, hầu như chẳng có quan hệ gì với cô, cuộc sống của cô là do mẹ cô mang lại, còn hiện tại của cô là do cô phấn đấu. Trong lòng nghĩ như vậy, nên nét mặt cô lộ vẻ không màng đến. Tuy về thể hiện ấy thoáng qua, nhưng

Kiều Duy Thành đã kịp nhìn thấy.

Nhưng tổng giám đốc Quan lại không nhìn thấy nên vẫn tiếp tục nói: “Nếu con trai tôi mà có được nửa sự hiểu biết như Tiểu Cố thì tốt, chà đúng là Hàn môn xuất quý tử”.

“Nếu có cha mẹ thì chẳng ai muốn gian khổ phấn đấu làm gì. Ai cũng có những lúc biếng nhác, chẳng qua là tình thế không cho phép mà thôi. Ông cũng đừng khen ngợi tôi quá”. Cố Hứa Áo thấy rất không thoải mái, không hiểu vì sao câu chuyện lại cứ xoay quanh cô. Nếu tổng giám đốc Quan không phải là người đáng tuổi cha mẹ thì cô đã tỏ vẻ mặt lạnh lùng từ lâu rồi.

Kiều Duy Thành đã cảm nhận được tâm trạng không vui của Cố Hứa Áo, nên nói với giọng như than thở: “Thật đáng thương cho tất cả các bậc cha mẹ trên đời này, anh Quan, anh giống tôi, chúng ta đều có những trải nghiệm sâu sắc về điều đó”.

Kiều Mẫn Chi lặng lẽ nghe, thì ra Cố Hứa Áo chính là cô gái ấy.

Con gái là chúa tò mò. Chuyện mà Kiều Mẫn Chi nghe được là ở Nhị Trung có một cô gái mồ côi rất xinh đẹp, học rất giỏi, có thể giải được cả đề thi của trường Trung học Thực nghiệm. Tuy nhiên cô gái ấy có vẻ lạnh lùng, không bao giờ nói chuyện với các bạn nam, rất ít khi nói chuyện với các bạn nữ, và điều quan trọng là tính tình cũng khá dữ dằn. Có cậu học sinh không chịu học hành định cọt nhà, trêu chọc cô, kết quả là bị cô lấy từ trong túi ra một con dao chừng một tấc, vung lên khiến cho cậu học sinh kia hoảng sợ bỏ chạy cuống cuồng. Cô ấy cầm dao, nói với vẻ mặt kích động: “Tôi không quan tâm đến những gì mà các người quan tâm, chết hay không thì cũng chẳng sợ, nếu ai muốn thử thì tôi sẵn lòng thử cùng”. Cô còn nghe kể các học sinh nam của hội học sinh gọi cô sau lưng là “Nữ thần băng giá”. diển đàn ●e quý ●ôn. Có điều Kiều Mẫn Chi chưa bao giờ gặp cô gái ấy. Sau đó “Nữ Thần băng giá” thi đỗ đại học, đồng thời cũng kết thúc sự ngưỡng mộ và đoán già đoán non của rất nhiều chàng trai trẻ.

Lúc ấy, Kiều Mẫn Chi rất khâm phục cô gái ấy, cảm thấy cô ấy giống như một nữ hiệp, mặc dù chuyện cô ấy vung dao đã được đồn đại, thổi phồng lên rất nhiều, nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng một cô gái mới mười mấy tuổi vung dao lên, vẻ mặt coi cái chết nhẹ như lông hồng, thì trong lòng cô lại thấy dậy lên một cảm giác ngưỡng mộ. Cô gái ấy còn rất trẻ nhưng đã giải quyết rất tốt chuyện của mình. Còn cô, vì muốn trốn khỏi nhà, nên sau khi tốt nghiệp đại học, đi làm được hơn một năm thì xuất ngoại, sau cùng đã có thể hít được chút ít không khí tự do, không ngờ lại vướng vào mối tình với Triệu Thư Lập và rồi lại quay trở về nước.

Thần tượng ở ngay trước mắt, và lại xuất hiện với tư cách là bạn thân của Lỗ Hành, điều này khiến tâm trạng của Kiều Mẫn Chi rất rối ren, phức tạp. Nhưng cuối cùng cô vẫn không nén được, nói ra rằng: “Tôi biết chị, chị học trước tôi một khóa”.

Cố Hứa Áo không ngờ Kiều Mẫn Chi dè dặt lại nói chuyện với mình, nên hơi ngậy người ra: “Thế à? Lúc ấy tôi nổi tiếng đến thế sao?”.

“Mẫn Chi và Tiểu Cố rất có duyên, tôi đã nói là cô gái này có điểm gì đó rất khó nói”. Từ chỗ ngồi của tổng giám đốc Quan có thể nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Cố Hứa Áo và Kiều Mẫn Chi, nói rồi ông lẩm bẩm: “Đúng là rất giống, giống như hai chị em”.

Kiều Duy Thành cũng nhìn, ngoài đôi mắt của Cố Hứa Áo to hơn của Kiều Mẫn Chi, thì khuôn mặt và nét cười của hai người rất giống nhau.

Mọi người đều dồn mắt lại nhìn Cố Hứa Áo, khiến cô thấy mắt tự nhiên, nên ngưng ngừng nói: “Mẫn Chi xinh đẹp hơn tôi nhiều. Thừa phó chủ tịch Kiều và tổng giám đốc Quan, tuy đây là bữa tiệc gặp mặt giữa bạn bè và những người thân trong gia đình, nhưng tôi vẫn muốn thay mặt ông Howard, Chủ tịch Hội đồng quản trị FEX bày tỏ lời cảm ơn. Ông Howard nhờ tôi chuyển lời tới phó chủ tịch Kiều và tổng giám đốc rằng, nhất định chúng tôi sẽ chuyên tâm làm tốt hạng mục thành phố xe hơi của FEX”.

Kiều Duy Thành dường như đang có điều gì suy nghĩ nên không nói gì, còn tổng giám đốc Quan thì lập tức bày tỏ sự tin tưởng vào FEX.

Chào tạm biệt những người trong nhà Kiều Duy Thành, mãi cho tới lúc lên xe taxi, Cố Hứa Áo vẫn cảm thấy dường như có một đôi mắt cứ dõi theo cô ở phía sau.

Gần đây, dường như công ty của Bùi Trung Khải có chuyện, anh luôn đi sớm về muộn, khó khăn lắm mới nhìn thấy mặt, nói một vài câu chuyện xong sau đó thì cứ đòi hỏi, Cố Hứa Áo thông cảm với anh, lúc đầu cũng chiều theo anh. Nhưng cô cũng bận, nên về mặt tinh thần là không thể tiếp nhận được, hướng chi trong tình hình hiện tại. Còn Bùi Trung Khải thì dường như không để ý gì đến cảm xúc của cô, động tác chẳng mấy nhẹ nhàng, xong việc thì tỏ ra xót thương, nhưng lần sau vẫn cứ như vậy. Trong lòng Cố Hứa Áo thấy hơi sợ, tối hôm qua hai người đã cãi nhau một trận to, tất nhiên sau đó lại làm lành, nhưng dù sao vẫn ảnh hưởng đến giấc ngủ. Ngày hôm sau may sao có được một dịp nghỉ ngơi, Bùi Trung Khải nói, Tề Huy mời ăn cơm nhân dịp vừa ký được một đơn đặt hàng lớn.

Kể từ lần gặp mặt ở quán cà phê lần trước đến giờ, Cố Hứa Áo không có liên hệ gì với Tề Huy, nên nghe Bùi Trung Khải nói vậy, cô bất giác thốt lên: “Đã lâu rồi em không gặp anh ấy”.

“Anh cứ tưởng cậu ta là người có tình nghĩa, nhưng cuối cùng thì cậu ta cũng là kẻ vô tình vô nghĩa”. Giọng nói của Bùi Trung Khải lộ vẻ chua chát.

“Lâu rồi anh ấy không liên lạc với anh à?”. Cố Hứa Áo hỏi, vẻ không hiểu.

“Xem ra còn có người vô tình vô nghĩa hơn, người ta không đến thăm mình thì mình cũng chẳng nhớ gì đến người ta”. Bùi Trung Khải đáp với giọng nói như đùa.

Dù có ngốc nghếch đến mấy thì Cố Hứa Áo cũng biết được ý tứ trong câu nói của Bùi Trung Khải, trong lòng cô thấy không vui, nhưng cũng không chấp, gần đây những cuộc cãi vã giữa hai người có chiều hướng gia tăng.

Tề Huy chờ ở nhà hàng, nhìn thấy Cố Hứa Áo thì hơi đỏ mặt. Cố Hứa Áo ít nhiều cũng đã biết được ý tứ, cho dù lúc đầu không biết, thì mấy câu nói đùa của Bùi Trung Khải cũng đã nhắc nhở cô. Cô vẫn tỏ như không biết nên đoàng hoàng ngồi xuống bên cạnh Bùi Trung Khải.

Họ nói chuyện về tình hình gần đây, thỉnh thoảng lại chửi rủa ai đó một vài câu, mặc dù Cố Hứa Áo biết khi đàn ông ngồi cùng nhau thường như vậy, nhưng vẫn không nén được chau mày mỗi khi nghe Bùi Trung Khải thốt ra những câu thô lỗ. Tề Huy nhìn thấy vậy bèn lập tức thôi nói, sắc mặt lại lập tức đỏ lên.

Bùi Trung Khải đã nhận ra điều đó, dừng một chút rồi kích Tề Huy: “Tính nết, mồm miệng trở nên có chừng mực như vậy từ lúc nào thế, đến một câu nói tục cũng xấu hổ không dám nói. Xem ra việc làm ăn của cậu càng ngày càng trở nên lịch sự nhỉ?”.

Sắc mặt của Cố Hứa Áo trở nên khó coi, cô tập trung vào ăn. Tề Huy đưa tay ra đánh Bùi Trung Khải, “Có phụ nữ bên cạnh, chú ý giữ hình ảnh một chút thì có gì là sai”.

Bùi Trung Khải đang định nói thì chuông điện thoại vang lên, anh đưa tay ra hiệu rồi ra ngoài mà nghe. Sau khi thấy Bùi Trung Khải đã ra khuất hẳn, Tề Huy mới nhìn về phía Cố Hứa Áo, ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Xem ra anh chàng này rất chuyên tâm đấy”.

Cố Hứa Áo mỉm cười không nói. Tề Huy uống một ngụm rượu, rồi nói như với một người bạn: “Bùi Tử là một người rất tốt, rất nghĩa khí, cũng có lúc thích gây gổ đôi chút, nên cô hiểu và bỏ qua cho anh ấy”.

Cố Hứa Áo dường như không thích nhắc đến chuyện này, chạm cốc với Tề Huy, “Cảm ơn anh đã quan tâm”.

Dưới ánh đèn sáng rực, dường như Tề Huy có chút chềch choáng, anh chủ động chạm cốc một lần nữa với Cố Hứa Áo rồi ngửa cổ uống cạn. Sau khi biết Bùi Trung Khải và Cố Hứa Áo gần bó với nhau, anh ý thức được rằng chút ý định và tình cảm mới nhen nhóm với Cố Hứa Áo không đi đến kết quả gì.

Bùi Trung Khải quay lại chỗ vừa đứng lúc chứng kiến cảnh Tề Huy uống cạn cả một cốc rượu, trong lòng dậy lên một cảm giác lạ lùng nên cố tình bước thật mạnh. “Hứa Áo, em chúc rượu cho Tề Huy đây à? Huynh đệ này của anh là người thật thà đấy”. Nói rồi, ngồi xuống ghế, tay trái quàng lên vai của Cố Hứa Áo.

Không chờ Cố Hứa Áo lên tiếng, Tề Huy nói: “Đang nói anh đấy, tôi đang phân tích giúp Hứa Áo làm thế nào thì mới không bị anh bắt nạt, tôi biết hết những khoản khai man của anh rồi”.

“Muru chúc có tác dụng không?”. Bùi Trung Khải quay đầu nhìn Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo không ngẩng đầu lên, gặm chiếc chân cua như thể không nghe thấy. Cánh tay để trên vai dè nặng lại. Cố Hứa Áo biết Bùi Trung Khải đang nghĩ gì, nên cứ cố chịu và gặm chân cua, cho đến khi vai đau cả lên, mới ngẩng lên, cười ngọt ngào, nói: “Chân cua rất ngon, đưa cả chiếc chân của anh đây cho em”.

Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo trong mấy giây, rồi đột nhiên cười nhưng tay vẫn giữ nguyên, còn một tay khác thì đưa lên sờ vào má của Cố Hứa Áo, giọng nói đầy vẻ cười cợt: “Cái gì mà ‘chân của anh’ nói cho rõ ràng được không, kéo người khác lại hiểu lầm”.

Cố Hứa Áo bị sặc, cô ho một hồi lâu, vị ớt cay xộc lên, nước mắt nước mũi rùng rùng, Bùi Trung Khải vội đưa cốc nước cho cô rồi lại giúp cô lau nước mắt với vẻ vô cùng quan tâm, cứ như chuyện này không phải do anh. Cố Hứa Áo mặt mày đỏ bừng, đứng lên đi vào nhà vệ sinh. Khi cô quay trở lại thì Bùi Trung Khải và Tề Huy đã uống đủ, hai người đang chụm đầu vào nhau và cười như chẳng có chuyện gì, Cố Hứa Áo lạnh lùng nhìn hai người, không nói câu nào.

Ra về, Cố Hứa Áo vẫn im lặng, Bùi Trung Khải phải gần như lôi cô lên xe. Lên xe rồi, Bùi Trung Khải ghé sát mặt lại, cô bèn tránh đi, rồi nói bằng giọng lạnh lùng: “Quậy như vậy đủ chưa?”.

Bùi Trung Khải uống hơi nhiều, cười nhần nhở rồi cố xoay mặt Cố Hứa Áo lại để hôn. “Sao lại không cười? Phải cười với anh chứ, không cho em được cười với những người khác. Đỗ Đức Minh, Thân Vệ Quốc, lại còn cả Howard nữa, em đều không được cười với họ, kể cả Tề Huy”.

Nụ hôn của Bùi Trung Khải rất mãnh liệt, Cố Hứa Áo khó chịu đẩy ra, Bùi Trung Khải mượn rượu làm càn cô cảm thấy rất phản cảm. Lỗ Hành đã nói rằng Bùi Trung Khải nhìn cô như thợ săn, đó là biểu hiện của một tình yêu sâu sắc, nhưng sao cô lại chỉ cảm thấy đó giống như chiếm hữu.

Bùi Trung Khải không giận, “Đừng lo gì về Tề Huy, bọn anh là bạn nói khổ rồi”.

“Huynh đệ các anh đầu đá nhau, lôi một cô gái như em ra làm trò”.

“Ai lấy em làm mối như? Em cũng đâu có phải người không thể đùa được?”. Bùi Trung Khải đưa tay chạm vào má của Cố Hứa Áo, liền bị cô tránh đi.

“Anh em như tay chân, đàn bà như áo quần, huynh đệ các anh đã lâu không gặp nên thấy kém vui và phải lấy em ra để làm trò?”, Cố Hứa Áo nghĩ lại về thăm dò vừa như vô tình vừa như cố ý của Bùi Trung Khải với Tề Huy trong bữa ăn, và hành động cô tỏ ra thân thiết để khẳng định chủ quyền đối với cô của anh.

“Em nói những lời xa quá rồi đấy, sao lại lấy em ra làm trò? Tề Huy không phải người ngoài, chúng ta đùa nhau thân thiết cậu ấy có gì mà phải ghen? Em cần gì mà phải kiêng kỵ những điều đó?”. Có vẻ Bùi Trung Khải không còn kiên nhẫn như trước.

“Không phải là người ngoài? Anh nói những lời ấy mà nghe được à? Anh có đi nói ở đâu thì người khác chưa hẳn đã muốn nghe!”.

“Cố Hứa Áo, chẳng qua là anh muốn Tề Huy thật sự chấm dứt ý định, cậu ta nghĩ gì anh lại không biết chắc? Đừng có nói là em không biết gì ý tứ của cậu ta đấy. Anh không bao giờ cho phép những người khác nhớ đến bạn gái của mình, đến anh em trai cũng không được!”.

Cố Hứa Áo cười lạnh lùng, đáp: “Em cảm ơn hai người đã biến em thành nhân vật quan trọng như vậy, nhưng vẫn phải nói là đầu óc các anh chẳng khác gì đầu lợn. Nếu em không muốn, thì chẳng ai có thể khiến em như vậy. Anh có biết cảm nhận của em như thế nào không? Em là bạn gái của anh, chứ không phải là công cụ đầu pháp của anh, cũng không phải là thứ con gái anh tùy tiện ôm ở quán rượu!”.

Hoi men bốc lên đầu Bùi Trung Khải, bị Cố Hứa Áo mắng nhiếc lạnh lùng, máu nóng càng bốc lên, anh cao giọng nói: “Cố Hứa Áo, em quá đà rồi đấy, anh coi em là thứ con gái tùy tiện ôm ở quán rượu khi nào? Ngay cả khi hồi đầu em lên nằm giường anh cũng chưa từng nghĩ như vậy!”.

Câu nói vẫn còn chưa hết thì Cố Hứa Áo đã giơ tay lên giáng cho anh một cái tát, Bùi Trung Khải ngất người một lúc, rồi sau đó kéo mạnh Cố Hứa Áo lại, hôn lên môi cô. Cố Hứa Áo ra sức tránh như không sao tránh được Bùi Trung Khải đang trong cơn tức giận, nửa người cô bị anh ghì chặt vào lòng, cánh tay và bàn tay bị giữ chặt trước ngực, miệng cô có mùi máu tanh, không biết môi ai đã bị rách. Trong đầu của Cố Hứa Áo chỉ còn lại toàn ám ảnh nhục nhã đã từng phải chịu. Không thể chống lại được anh, cuối cùng cô đành buông xuôi, co người lại và khóc sút sùi.

Tiếng khóc của cô đã khiến Bùi Trung Khải tỉnh táo lại, anh vội dừng tay. Dưới ánh đèn, Cố Hứa Áo đầu tóc rối bù, nước mắt đầm đìa, đôi môi sưng vù. Bùi Trung Khải hốt hoảng, anh đã làm gì thế này? Hôm nay đúng là anh thấy có chút khó chịu, không chỉ là chuyện của Tề Huy, mà gần đây công ty cũng không gặp thuận lợi, một nhân viên làm bậy đã khiến công ty bị kiện. ~~điễn * đẽn * lẽ * q̣ụy * đ̣ôn~~ Thời gian này anh và Đường Sinh phải chạy đông chạy tây, khó khăn lắm mới tạm thời giải quyết ổn thỏa. Cố Hứa Áo lúc này cũng rất bận rộn, hai người chỉ gặp nhau vào buổi tối, anh rất nhớ cô, trong lòng càng có chuyện thì lại càng nhớ cô hơn, nhưng cô lại cứ tránh anh. Có điều, những điều đó hình như đều không thể trở thành lý do để anh nổi điên lên như vậy trong tối nay, nhưng cô lại hiểu lầm anh, khiến anh không thể không giận dữ. Anh áy náy sửa sang lại quần áo cho cô, rồi đưa tay khẽ lau vệt đỏ ở khóe môi cô, nhưng thân hình mảnh mai trong lòng anh vẫn run lên bần bật.

Một hồi lâu sau, Cố Hứa Áo lạnh lùng gạt cánh tay của Bùi Trung Khải ra, giọng lạnh băng không chút tình cảm: “Kể từ khi sinh ra tôi đã phải sống với nỗi nhục đeo bám. Tất cả hồ sơ của tôi đều ghi rằng tôi là trẻ mồ côi, nhưng tôi chưa bao giờ nói với anh rằng, tôi là con riêng. Cha tôi không biết đến sự tồn tại của tôi, còn mẹ tôi đã vì tôi mà hủy hoại cả một đời, dường như tôi vừa mới ra đời đã bị Thượng Đế nguyên rủa. Vật lộn sống cho đến ngày hôm nay, thế mà vẫn không thoát ra được, tôi bị gắn với anh một cách lạ lùng, bị buộc phải rời khỏi Giai Dịch. Tôi không biết còn có những gì đang chờ mình ở phía trước. Anh cho tôi tình yêu, thậm chí bằng lòng cho tôi cả hôn nhân, tôi cũng mơ tưởng vào tình yêu, tưởng rằng cuộc đời của mình kể từ đây không giống như trước nữa, nhưng đến cuối cùng vẫn cứ là nỗi nhục nhã, thậm chí còn hơn cả trước đây. Trái tim của tôi không còn là của tôi nữa. Tôi sợ mất đi sự tôn nghiêm, nhưng rồi tôi chợt nhận ra rằng, sự tôn nghiêm của mình đã sớm mất dần từng chút. Bùi Trung Khải, tôi không muốn đi về phía trước nữa, tôi sợ sự lừa dối, ô nhục, phản bội trong tình cảm”.

Bùi Trung Khải ngất người nhìn Cố Hứa Áo, những lời nói này đối với anh còn đáng sợ hơn cái tát rất nhiều. Cô ấy nói gì thế, cô ấy là con riêng? Cô ấy còn nói gì nữa nhỉ, cái gì mà “không muốn đi về phía trước nữa”.

Cố Hứa Áo nhìn Bùi Trung Khải, khóe môi nhếch lên định cười, như vẻ mặt còn khó coi hơn cả khi khóc, “Hôm nay tôi nói với anh những điều này, lý do rất đơn giản, giữa chúng ta chẳng còn quan hệ nữa”.

Trái tim của Cố Hứa Áo đau như bị dao cắt, cô nhanh chóng mở cửa xe bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Cố Hứa Áo thấy kiệt sức. Người khác nhất định sẽ cười chê cô quá kiêu căng, có một người con trai xuất sắc như vậy yêu mình thì có gì mà phải cằn nhằn bồng bột nữa, còn gì mà phải đòi tự tôn tự trọng! Nhưng những nỗi nhục quá nhiều trong cuộc đời đã khiến cô mệt mỏi. Bùi Trung Khải đã làm rất tốt, anh yêu cô, yêu cô theo cách của anh, nhưng lại làm cho cô đau đớn.

Anh siết chặt vai cô đến mức khiến cô bị đau, nhưng cô vẫn phải nở nụ cười, chỉ vì cô không muốn anh xấu mặt trước mặt bạn bè. Cô nghĩ đến thể diện của anh, nhưng anh lại không cho cô sự tôn nghiêm, đau đớn cỡ nào thì chỉ có trong lòng mình biết. Trong nhật ký của mẹ nói, yêu sâu sắc một người nào đó không phải là một việc xấu, yêu một người nào đó trước cũng không phải là một việc đáng sợ, chỉ cần người ấy đáng được yêu như vậy. Điều đáng sợ nhất là, chẳng đường không nhìn rõ khiến cho mình tự sa vào đó mãi mà không biết, mãi cho tới khi bị dồn đến bờ vực của cái chết mới tuyệt vọng nhận ra rằng, người yêu không thể cứu mình, vì nỗi đau khổ mà mình phải chịu chính là do người mình yêu mang đến.

Cố Hứa Áo đi trong làn gió đêm, không rơi nước mắt. Tay cô cầm chặt chiếc di động, không biết mẩu tin nhắn được gửi đến từ lúc nào: “Em sẽ phải hối hận vì hành động của mình”. Vẫn với giọng điệu hống hách như vậy, anh thực sự đã đánh giá cao cô, khi nói ra những lời ấy cô đã thấy hối hận rồi, hối hận tới mức mà chỉ muốn cắn lưỡi của mình.

Mất cô dừng lại ở dòng tin nhắn mà Lỗ Hành gửi tới trước đó, “Hứa Áo, mình đã đính hôn rồi. Thời gian một tháng có lẽ cũng quá nhanh thật, nhưng so với kết cục chẳng có kết quả sau mười mấy năm thì chưa hẳn đã là mạo hiểm. Chúc cho tình cảm của các bạn cao như núi dài như sông”.

Nước mắt trào ra, trên đoạn phố có phản hui hắt, Cố Hứa Áo ôm vai gục đầu vào gối lặng lẽ khóc ròng. Trước bữa ăn cơm cô còn định bàn với Bùi Trung Khải tặng quà gì cho Lỗ Hành, thế mà chỉ một thoáng sau thì đã mỗi người một ngã như thế này. Lỗ Hành, đúng là cậu đã nói không sai, mười mấy năm thì sao? Tình cảm sâu đậm thì sao? Lỗ Hành, cậu có biết không, mình và Bùi Trung Khải đã có những hành động thân mật nhất khi còn là những người xa lạ, nhưng lại rất mâu thuẫn với nhau khi đã trở nên quen thuộc. Hương vị ngọt ngào của tình yêu nhưng đồng thời lúc nào cũng phải đề phòng những gai góc của nó. Lỗ Hành, sự tôn nghiêm của cậu là từ bỏ sự già vò của sự chờ đợi, còn sự tự tôn của mình chỉ là kiên trì một tình yêu bình đẳng. Trong tình yêu, chẳng ai vĩ đại hơn ai, chẳng ai thấp hèn hơn ai.

Bùi Trung Khải mặt sa sầm giờ chân đã chiếc ghế, hành động có phần thô lỗ, thấy vậy, nhân viên mới vội vàng thận trọng dựng chiếc ghế lại, báo cáo tình hình công việc xong, quay người đi ra. Bùi Trung Khải quăng chiếc bút lên bàn, kéo trễ chiếc caravat, cởi bỏ hai chiếc khuy áo.

Cố Hứa Áo thờ phào, đáp một cách che giấu: “Học mãi nhưng vẫn cứ là kẻ hẹp hòi, nhỏ mọn, xin chủ tịch đừng cười”.

“Này, ngoài việc công thi đừng khách sáo như vậy, tôn trọng ta là bề trên, gọi một tiếng bác Lỗ là được”. Lỗ Hải Phong thân thiện.

“Chủ tịch đi công tác ạ?”. Cố Hứa Áo tránh gọi như lời của Lỗ Hải Phong, Lỗ Hải Phong nói như vậy là vì lịch sự, còn cô thì không đến mức không hiểu phép tắc.

“Cũng có thể coi như vậy, thời gian tương đối thoải mái, nhớ ra thì cũng thấy có người quen nên mới gọi cháu đến nói chuyện cho đỡ buồn. Cháu không trách ông già này phiền phức đấy chứ?”.

“Đâu có, cảm ơn chủ tịch đã nhớ đến cháu”.

Quả nhiên chỉ là nói chuyện phiếm, có điều nói kỹ hơn mấy lần trước. Ngoài công việc, Lỗ Hải Phong đúng là một phụ huynh rất tốt, quan tâm đúng mức, đủ để Cố Hứa Áo cảm nhận được sự nhân từ của một bậc trưởng bối, lời nói cũng vừa đủ, khiến Cố Hứa Áo thấy rất tự nhiên và thoải mái.

“Thức ăn có hợp khẩu vị không? Đây là món ăn của Bắc Kinh đấy”. Lỗ Hải Phong gấp cho Cố Hứa Áo thử một món ăn.

“Mấy năm qua cháu cũng đã quen rồi, thực ra ăn quen thì món gì cũng cảm thấy có vị”.

“Hồi cháu còn nhỏ, cuộc sống chắc cũng không dễ dàng gì”.

Nhắc đến chuyện quá khứ của mình, Cố Hứa Áo chỉ mỉm cười một cách bình thản: “Cũng được ạ”.

“Tên của cháu nghe rất là bí hiểm, lúc đầu thấy Lỗ Hành cứ gọi Hứa Áo, bác lại cứ tưởng là Hư Áo, quả là không thể nghĩ ra hai chữ ấy. Chắc hẳn tên này là do cha mẹ cháu đặt cho”.

“Có gì là bí hiểm đâu ạ, cháu chỉ nghe thấy viện trưởng nói là khi cháu vào viện thì trên người có kèm theo vật ghi tên như như”. Cô là trẻ mồ côi mọi người đều biết cả rồi, cô cũng đã rất quen với chuyện đó, chỉ có điều gần đây mọi người hay nhắc đến nên dù gì cô cũng cảm thấy không vui.

“Tuy những lời của bác không có ý gì, nhưng cũng khiến cháu phải nhớ lại những chuyện không vui trước đây, nhưng xét từ góc độ của người làm cha làm mẹ thì nhất định có những nỗi khổ không thể nói ra, cháu cũng đừng quá suy nghĩ”. Giọng nói của Lỗ Hải Phong lộ vẻ già nua và đôi chút luyến tiếc.

Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên nhìn Lỗ Hải Phong, gần đây không hiểu sao có nhiều người cứ bảo cô phải thông cảm và hiểu cho nỗi khổ của cha mẹ đến thế.

“Chắc hẳn cháu cũng đã biết chuyện của Lỗ Hành rồi, bác cũng thực sự không ngờ Lỗ Hành lại chấp nhận chuyện hôn nhân do các bác sắp đặt như vậy, hơn nữa hai đứa chúng nó còn bí mật đính hôn, khiến gia đình hai bên không thể nào hiểu được. Dù áy náy nhưng bác cũng cảm thấy đây là một sự lựa chọn không tồi”.

“Chỉ cần cậu ấy nghĩ thông là được”.

“Bác cũng chỉ nói như vậy thôi, cháu cũng đừng nói gì với Tiểu Hành, e nó lại thấy phản cảm”. Lỗ Hải Phong đưa tay bóp thái dương.

“Chuyện này thì chủ tịch cứ yên tâm, cậu ấy rất hiểu chuyện mà”.

“Thế còn cháu, cháu nghĩ gì về chuyện này, chuyện tình cảm của nó có lẽ cháu là người biết nhiều nhất”.

“Bác Lỗ, Lỗ Hành nghĩ thông là được rồi, suy nghĩ của cháu cũng không có ý kiến gì. Hơn nữa, cháu ủng hộ Lỗ Hành”.

“May mà cháu hiểu được”. Đôi mắt đen láy của Cố Hứa Áo gọi cho Lỗ Hải Phong nhớ đến một đôi mắt cũng đã từng nhìn mình như vậy. Ông bắt giắc nói: “Hứa Áo, sau này cháu thường xuyên đến nhà bác nhé, Tiểu Hành cũng thích có thêm một người chị em. Bác tuổi đã cao, nên cũng thích lúc nào cũng được nhìn thấy cảnh đoàn tụ vui vẻ”.

Cố Hứa Áo hơi ngỡ ngàng trước sự nhiệt tình ấy, chỉ trong một tháng cô đã tham gia hai bữa tiệc gia đình, có một người bạn âm thầm, một sư muội sùng bái mình và một phụ huynh hòa nhã, nhân từ. Cuộc sống của cô bỗng trở nên phong phú hơn hẳn. ~~điên+đạn+le+quy+đơn+com~~

Bùi Trung Khải đang họp với Đường Sinh thì điện thoại đổ chuông, nhìn thì thấy đó là số máy của Mễ Tĩnh Văn, mở máy ra, không chờ đối phương lên tiếng, anh liền nói: “Tôi đang có việc bận, một tiếng nữa cô hãy gọi lại”.

“Điều này có vẻ không giống với tác phong của anh”. Đường Sinh có vẻ hơi ngạc nhiên trước vẻ cứng nhắc của Bùi Trung Khải.

“Đó là khách hàng anh đưa về đấy, một thương vụ làm gần một năm rồi, khó khăn lắm mới làm xong, thế mà phía sau còn cả một đống những công việc. Ai bảo đây là một công việc có hơi? Có khổ thì có”. Nhắc đến việc của Mễ Thị, Bùi Trung Khải thấy bất mãn đầy bụng.

Đường Sinh có vẻ rất ngượng, “Chuyện này không phải đã xong rồi sao? Người ta cứ tìm đến anh vì tin tưởng anh, chẳng phải chúng ta cũng thường nói phải làm tốt dịch vụ hậu kỳ là gì? Tôi thấy, anh làm như vậy là nêu gương tốt cho mọi người, gia tăng tín nhiệm của khách hàng, bồi đắp tiếng tốt cho Trung Đình, có anh Bùi làm gương, ai bảo là Trung Đình sẽ thất bại? Huống chi tôi còn nghe nói anh còn thu nhận một nữ đồ đệ xinh đẹp, nhanh nhẹn, gọi dạ bảo vâng. Ông Mễ trả cho một món, lại còn thêm một cô con gái nữa, là lỗ hay lãi đấy?”.

“Anh định hủy hoại tôi đấy à? Nói vào việc chính đi!”. Bùi Trung Khải neho mắt lại, rõ ràng anh không muốn tiếp tục chuyện này.

Chừng một tiếng sau, chuông điện thoại lại vang lên, Bùi Trung Khải hơi chau mày, “Cô đúng giờ thật đấy, tôi vẫn chưa xong việc”.

Ở đầu dây bên kia, Mễ Tĩnh Văn trả lời như một học sinh ngoan: “Vây, thưa thầy Bùi, em phải làm thế nào bây giờ, đúng là em có việc muốn thầy cho ý kiến”.

Đường Sinh đã đoán được bên kia là ai, đưa tay ra hiệu việc hôm nay dừng ở lại đây, rồi đứng lên rời đi. Bùi Trung Khải vươn người dựa vào ghế, “Nói đi, rốt cuộc là lại xảy ra chuyện gì?”.

“Là vấn đề quản lý tài vụ, có chút em không hiểu”. Mễ Tĩnh Văn đột nhiên đăng ký thi kế toán, nên bái Bùi Trung Khải là thầy, nói là muốn học tập thầy.

Bùi Trung Khải cũng muốn hướng cô ta theo về chính đạo, còn có đồ hay không là một chuyện khác, nếu Mễ Tĩnh Văn chăm chỉ học hành thì anh cũng không ngại giúp đỡ.

“Này, sao cô ngốc thế, đã giảng một lần rồi cơ mà”. Bùi Trung Khải châm một điều thuốc, lông mày giãn ra.

“Hay là thầy giảng lại cho em một lần nữa đi, lần này chắc chắn là sẽ hiểu, em sẽ không làm phiền thầy nữa”. Mễ Tĩnh Văn tỏ vẻ đáng thương.

“Nghe không đáng tin đến thế!”. Bùi Trung Khải nhìn chiếc kim đồng hồ đang chạy về gần số bảy, “Được rồi, cô tới đi, tiện thể mang cho tôi một suất bánh hấp của Từ Ký nhé”.

“Em có thể mời thầy ăn một bữa thịnh soạn mà”.

“Không có thời gian, nhanh lên, quá giờ là tôi không tiếp đâu”. Bùi Trung Khải vẫn không bị lay chuyển.

Mễ Tĩnh Văn làm đề, ngẩng lên thấy Bùi Trung Khải đang ngấu ngiến ăn bánh hấp, vẻ mặt rất nghiêm nghị. Cô đã đoán ra, chắc hẳn thời gian này Bùi Trung Khải đang giận nhau với Cố Hứa Áo, nếu là trước đây, làm sao cô có thể hàng ngày đòi Bùi Trung Khải phụ đạo cho được. Nghĩ vậy, trong lòng Mễ Tĩnh Văn thấy rất vui bất chợt khẽ ngân nga hát.

Bùi Trung Khải ngẩng lên nhìn Mễ Tĩnh Văn đang vừa lúc lác đầu vừa ngân nga hát, “Không học nhanh đi. Cô đừng có nghĩ là tôi không có việc gì để làm, chỉ có mỗi việc của cô”. Hai mươi một, hai mươi hai tuổi, so với anh rõ là một đứa trẻ, may mà tính ngộ chưa muộn, vẫn còn có thể cứu vãn được. Trong cách nhìn của anh, bây giờ Mễ Tĩnh Văn đã không còn là một cô thiếu nữ ngang tàng, phá phách như hồi đầu. Nghĩ đến những điều này, Bùi Trung Khải không khỏi đôi chút tự đắc.

Mễ Tĩnh Văn thè lưỡi, “Thầy Bùi, em biết thầy rất bận rộn, vất vả, tiểu nữ xin được cảm ơn”. Cô biết, Bùi Trung Khải không thích bộ dạng trước đây của cô, vậy thì cô sẽ giả làm người ngoan ngoãn, đáng yêu. Bụng dạ đàn ông thật ra rất dễ nhìn thấu, chẳng phải họ cứ thích mình là kẻ cứu rỗi đó sao?

Ra khỏi công ty, Bùi Trung Khải nhớ ra phải tới cửa hiệu giặt là gần đó để giặt quần áo, việc này trước đây do mẹ anh làm giúp, sau đó thì là Cố Hứa Áo làm, lúc này có lẽ anh phải tự lực cánh sinh thôi. Dừng xe trước cửa hiệu, cầm túi quần áo lên, quay đầu lại bảo Mễ Tĩnh Văn lúc đó đang đi nhờ xe anh, dặn cô ta ngồi yên trông xe.[diên·dan·le·quy·don·com] Mễ Tĩnh Văn ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo bóng anh đi vào cửa hiệu, về đáng yêu trên khuôn mặt lập tức thay bằng vẻ lạnh lùng, tay lấy một điều thuốc từ trong hộp ra, trong làn khói thuốc quán quanh hai tay cô sờ lên chiếc vô lăng mà bàn tay Bùi Trung Khải đã đặt lên. Cô khao khát được Bùi Trung Khải vuốt ve biết bao nhiêu.

Cố Hứa Áo chạy sang đường, vào hiệu giặt là. Sáng sớm nay cô bỗng sờ phải chiếc thẻ lấy quần áo trong túi, chợt nhớ đến việc còn quần áo ở hiệu giặt là, đến nay cũng đã một tháng rồi, chắc hẳn có bộ đã quá mùa. Cô đưa mắt nhìn về phía tòa nhà của công ty Bùi Trung Khải cách đó không xa, trong lòng thấy buồn, chuyện mới xảy ra một tháng trước đây, thế mà như đã lâu lắm rồi, xa lắm rồi.

Bước tới trước quầy, cô chìa tấm phiếu cho người phục vụ, “Phiền anh xem giúp cho những bộ quần áo này có người lấy chưa?”. Người phục vụ bước vào trong lấy ra bốn, băm bộ quần áo rồi gởi lại.

“À, không, phiền anh chuyển đến nhà giúp cho. Tôi có địa chỉ đây, là tòa nhà Trung Tâm Thời Đại”.

“Cô Cố vẫn còn nhớ thông tin về tôi, hiếm có thật đấy. Tôi cứ tưởng quý nhân thì chóng quên”. Giọng của Bùi Trung Khải khẽ vang lên.

Cố Hứa Áo đang ngồi một bên chờ người phục vụ kiểm tra quần áo thì thấy một bóng người lướt qua trước mặt. Thời tiết đầu mùa hạ, cô mặc một bộ đồ lạnh, nên khi có làn gió lướt qua lập tức tỏa ra một mùi hương quen thuộc, khiến người người thấy nó tim đập dồn dập. Bùi Trung Khải nghiêng rang nhìn cô gái lạnh lùng nói chuyện với người phục vụ, rồi sau đó cúi người viết địa chỉ, coi như anh không tồn tại. Cô có chìa khóa chung cư, địa chỉ công ty anh cũng không quên, nhưng cô lại không tới đó, cô coi hai người đã thực sự chia tay. Không nên được con giận, anh tiến tới phía sau Cố Hứa Áo. Cố Hứa Áo giật thót người, đứng là hết sức tình cò, cô chọn giờ này là để tránh anh, ấy thế mà vẫn gặp.

“Thế thì càng tốt, đây là quần áo của anh, người của cửa hiệu khỏi phải mang tới tận nơi”. Cố Hứa Áo không nhìn Bùi Trung Khải, cầm chiếc túi lên đưa cho anh. Cô không muốn cãi nhau với anh, ngày thứ hai sau khi chia tay nhau, Bùi Trung Khải cũng đã gọi điện đến chất vấn cô, và rất không may là cũng lại kết thúc bằng một trận cãi vã.

Bùi Trung Khải không nhận lấy chiếc túi quần áo, nhìn Cố Hứa Áo ở ngay trước mặt, nếu như trước đây, đưa tay ra là mái đầu ấy sẽ lập tức bị anh làm cho rối bù, rồi sau đó đổi lại là một hồi ca cảm điệu đà của cô. Bàn tay để trong túi quần nắm chặt lại, anh phải kiềm chế hết sức mới không lập lại động

tác quen thuộc.

“Coi như tôi làm mất nó rồi”. Bùi Trung Khải nghiêng chặt răng nhìn lại đám quần áo một lần nữa, anh đã nhớ tới chỗ quần áo này từ lâu rồi và anh chờ Cố Hứa Áo mang nó tới, hoặc hy vọng một ngày nào đó chúng xuất hiện ở một góc nào đó trong nhà, như vậy anh sẽ có cơ để tới gặp cô. Thế mà cô gái sắt đá này một tháng sau khi nhớ ra cũng chỉ tới cửa hiệu và nhờ chuyển hộ. Cô thực sự không muốn qua lại nữa sao?

“Tôi thì không thể xử lý được những bộ quần áo quý giá như vậy”.

“Em định chống đối anh à?”. Bùi Trung Khải chửi thầm, vẫn với miệng lưỡi sắc lạnh như vậy.

“Anh nghĩ rằng tôi có thời gian rồi đến thế sao?”. Cố Hứa Áo ngẩng lên, nhìn hai đóm lửa trong đôi mắt rất đẹp của Bùi Trung Khải, mặt anh co dúm lại. Cô nghĩ thầm trong bụng, gầy rồi, đang định bỏ chạy thì cánh tay đã bị Bùi Trung Khải tóm lấy.

“Anh có lấy lại đám quần áo này hay không thì bây giờ cũng không liên quan gì đến tôi nữa. Anh buông tôi ra”. Cố Hứa Áo vùng vẫy một cách vô ích, rồi không nén được giờ tay đâm vào Bùi Trung Khải.

Trong lòng Bùi Trung Khải lóe lên một tia hy vọng, cảnh tượng này vẫn như những khi họ đối hờn nhau, cuối cùng anh thường lại dễ dàng khiến cô vui vẻ trở lại.

“Vẫn là trò cũ, không cãi được thì đánh?”.

Cố Hứa Áo bỗng ngây người, trong con mắt của người phục vụ thì họ đúng là một đôi tình nhân đang đối nhau.

“Thầy Bùi, giặt quần áo sao mà lâu thế. Em mệt lắm rồi”. Mễ Tĩnh Văn nhìn Bùi Trung Khải giữ chặt cánh tay Cố Hứa Áo mà mặt sa sầm, nhưng khi Bùi Trung Khải quay lại, mặt cô lập tức trở lại vẻ ngây thơ.

Cố Hứa Áo nhận ra Mễ Tĩnh Văn, cô ta vẫn bên cạnh anh, hơn nữa từ khách hàng đã chuyển thành học sinh, Bùi Trung Khải, anh nói dối không cần đến che giấu như vậy sao? May mà cô đã rút lui sớm, nếu không cảnh tượng nhục nhã này sẽ bị người khác cười vào mũi cho, “Vẫn còn chưa buông tay tôi ra à? Tổng giám đốc Bùi, khách hàng kiêm học sinh của anh không chờ được nữa rồi”.

“Thầy Bùi, chỗ quần áo này của thầy phải không? Cô Cố, để tôi cầm cho. Tôi thay mặt thầy Bùi cảm ơn cô”. Mễ Tĩnh Văn chìa tay đón lấy túi quần áo, cười điệu đà, “Cô Cố đừng giận, thầy Bùi ôn tập cho tôi cả buổi tối mà mới ăn có một suất bánh hấp nên vẫn chưa cân bằng”.

“Tổng giám đốc Bùi, tôi còn có việc, không quấy rầy công việc của anh nữa”. Cố Hứa Áo chán ghét gạt tay Bùi Trung Khải rồi không nhìn Mễ Tĩnh Văn, đẩy cửa bước ra.

Bùi Trung Khải cũng không ngờ sự việc lại tình cờ như vậy, có lẽ anh lại thêm tội danh lừa dối nữa rồi, vừa rồi rõ ràng là anh còn cảm thấy trái tim của Cố Hứa Áo đối với anh vẫn còn rất nóng, thế mà chớp mắt một cái lập tức trở nên lạnh như băng giá.

“Thầy Bùi, cô Cố sao vậy?”. Mễ Tĩnh Văn cố tình giả bộ ngây ngô.

Bùi Trung Khải sầm mặt lại, “Tôi đã bảo cô chờ ngoài xe rồi cơ mà?”.

Mễ Tĩnh Văn xách túi quần áo với vẻ mặt tội nghiệp và áy náy, “Em làm sao mà biết được chuyện lại như thế này, nếu không thì dù có đánh chết em cũng không vào”.

Bùi Trung Khải không biết nói gì nữa, ừ rừ lái xe đi. Có lẽ anh thực sự có vấn đề, ví dụ như Mễ Tĩnh Văn, anh tưởng rằng đó chỉ là chuyện của anh, nhưng bây giờ thì đúng là nó đã khiến cho mối quan hệ đang xấu đi giữa anh và Cố Hứa Áo càng thêm tồi tệ.

“Cô Cố là bạn gái của thầy à?”. Sau khi xe chạy được một lúc, Mễ Tĩnh Văn vờ như vô tình hỏi.

“Cô muốn nói gì?”. Bùi Trung Khải đã lấy lại bình tĩnh.

“Không thừa nhận? Thầy nhớ lại điệu bộ vừa rồi của thầy mà xem, nếu không phải là bạn thì cũng là thầy đang muốn theo đuổi người ta”. Mễ Tĩnh Văn lắc lư đầu cố làm ra vẻ bí hiểm.

“Trẻ con thì biết gì”. Bùi Trung Khải đưa mắt nhìn ra ngoài.

“Đừng có coi thường em, dù sao thì trong lòng thầy cũng tự biết. Hồi còn ở Pháp, em có học được một vài điều từ một bà già người Gypsy, rất linh nghiệm”. Mễ Tĩnh Văn bỗng thấy lòng nặng trĩu, chuyện của Bùi Trung Khải sao cô lại không biết, chỉ có điều cô giả vờ không biết mà thôi, chỉ cần anh không thừa nhận, thì cơ hội của cô còn nhiều, mà dù có thừa nhận chẳng nữa thì cũng sao nào, cô đã có cả trăm cách khiến Cố Hứa Áo phải rời bỏ anh.

“Cô mới tí tuổi đầu thì biết gì? Cho dù cô có là bà bói, vậy cô nói xem cô ấy và tôi có khả năng không?”.

“Đưa tay trái của thầy đây để em xem, giờ lên làm gì, em nhìn không rõ, đưa đây cho em”. Mễ Tĩnh Văn tóm lấy tay trái của Bùi Trung Khải, cuối cùng thì cũng đã sờ vào được, cô đã ở bên anh lâu như vậy, thì làm sao có thể từ bỏ, để cho một cô gái khác giành được anh?

“Hình như có nhân duyên đấy, để em xem lại xem. Thầy Bùi, chúc mừng thầy”.

“Sau đó thì sao?”. Bùi Trung Khải thấy dao động.

“Hết rồi”.

“Cái gì mà hết rồi. Làm thế nào? Làm thế nào để có duyên?”.

“Không nói nữa, không thú vị chút nào”.

Bùi Trung Khải nhìn Mễ Tĩnh Văn mím chặt môi, trong lòng ít nhiều cũng thấy áy náy, “Sao tự nhiên lại không nói nữa, tôi cũng không đến nỗi mê tín như vậy”.

“Tương ở tay cũng không thể tin hoàn toàn được, chỉ là đoán bừa thôi mà”.

“Thì ra cũng chỉ là nói mò. Đến nơi rồi, xuống xe thôi”. Trong lòng Bùi Trung Khải mỗi lúc một khó chịu, không phải là anh tin vào những chuyện nhảm nhí, nhưng liên hệ nó với chuyện tối nay, anh chẳng hề có linh cảm tốt đẹp chút nào.

Vẫn không tìm được ý nghĩ sao muộn như vậy rồi mà Mễ Tĩnh Văn vẫn chờ trên xe của Bùi Trung Khải. Bùi Trung Khải đứng là đồ đại ngốc, sao lại có thể tin là người ta coi mình là thầy giáo thật, có lẽ vì anh rất thích được làm thầy giáo, nên đâm ra mê. Có giọt nước mắt rơi trên mặt, Cố Hứa Áo đưa tay vuốt mặt, nhưng càng lau thì lại càng ướt, không biết cô đã khóc từ lúc nào. Đã nói là không khóc rồi cơ mà? Đã nói là quên đi rồi cơ mà? Bùi Trung Khải thì có liên quan gì đến mình? Đàn ông đến tuổi lấy vợ, đàn bà đến tuổi lấy chồng, chẳng ai liên quan đến ai, thế mà sao lại vẫn cứ khóc, sao lòng lại thấy đau đến thế, sao lại cứ phải nghĩ đến chuyện anh có nói dối hay không?

Đúng lúc đó thì có một bản chuyển phát nhanh được gửi đến, là một lá thư của viện Phúc Lợi ở Tô Thành, đại khái là cảm ơn tấm lòng của mọi người nhiều năm qua đối với viện Phúc Lợi, sắp tới viện sẽ tổ chức một hoạt động từ thiện, mời những ai đã từng quan tâm, giúp đỡ viện đến tham quan viện và cùng vui chơi với các bé. Cố Hứa Áo đã lớn lên từ đó, lại là người nhiều năm nay quay trở lại hỗ trợ cho viện. Cô định không về, nhưng nhìn thấy viện trưởng cũ cũng có trong danh sách mời, trong lòng thấy rất xúc động, đã nhiều năm qua nhưng cô vẫn nhớ đến lòng tốt của viện trưởng, nếu không có sự kiên trì của bà thì có thể cô đã không thể học tiếp được lên đại học.

Người đến dự khá đông, có người đi với tư cách cá nhân, có người đi thành đoàn. Những đứa trẻ trong viện, đứa lớn thì giúp tiếp đón khách, đứa nhỏ hơn thì ăn mặc chỉnh tề biểu diễn văn nghệ chào mừng. Dọc đường, rất ít gặp người quen. Trong hội trường khá to, viện trưởng mới đang đọc diễn văn, Cố Hứa Áo ngạc nhiên nghe thấy trong quá trình phát triển của viện thì thấy có nhắc đến tên mình. Cô không làm gì, thế mà không ngờ có người vẫn nhớ đến cô, nói cho cùng thì đây vẫn là nơi đã nuôi dưỡng cô. Cô đưa mắt nhìn quanh thì thấy mẹ viện trưởng ngồi ở hàng ghế đầu, mái tóc bà đã bạc trắng, nhưng tinh thần xem ra vẫn rất tốt. Tim Cố Hứa Áo đập nhanh hơn, cũng đã bảy, tám năm rồi cô không gặp bà.

Nhẹ nhàng đi tới hàng ghế trước, rồi ngồi xuống bên cạnh, sau đó khẽ cất tiếng gọi: “Con chào mẹ viện trưởng”.

Bà viện trưởng quay lại, nhìn thoáng qua là lập tức nhận ra cô, bà không quá ngạc nhiên mà khẽ nắm lấy tay Cố Hứa Áo, chăm chú nhìn cô, “Vẫn giống như hồi trước”.

“Con rất nhớ mẹ”. Cố Hứa Áo khẽ nói.

Thực ra, viện trưởng cũng đã cho cô địa chỉ của con trai bà ở Thượng Hải, chỉ có điều Cố Hứa Áo chưa tới đó bao giờ. Viện Phúc Lợi đúng là một xã hội thu nhỏ đơn giản, ở đó mỗi đứa trẻ đều có những trải nghiệm na ná nhau, quan hệ giữa viện trưởng, các nhân viên khác và những đứa trẻ giống như nhau. Nhưng ra khỏi viện Phúc Lợi, mẹ viện trưởng có những đứa con thực sự, có một gia đình thực sự, còn quan hệ hình thành trong viện Phúc Lợi thì lại khác, trong lòng Cố Hứa Áo từ chối tình cảm khác với đám đông ấy.

Bà viện trưởng xoa đầu Cố Hứa Áo, “Cũng đã hai mươi bảy rồi nhì. Đã có người yêu chưa?”. Bà biết gia cảnh cô gái này. Hồi ấy, Cố Hứa Áo đã bị sốc và suy sụp khi biết thân phận thực sự của mình. Bà đã dõi theo cô, không để cô sa xuống đáy xã hội.

Cố Hứa Áo khẽ lắc, nhưng trong đầu lại hiện lên cái tên Bùi Trung Khải. Nhìn vẻ mặt xen lẫn buồn vui của Cố Hứa Áo, bà viện trưởng dường như hiểu ra điều gì, “Con đường cần đi thì cứ đi, có người vấp ngã, không lẽ những người khác không đi nữa?”.

“Con hiểu ạ”.

“Nghe bọn họ nói, hàng năm con đều gửi tiền cho viện Phúc Lợi, cây không quên cội rễ là rất tốt. Con nhìn xem, viện Phúc Lợi lớn hơn hồi trước rất nhiều phải không, như vậy càng có thể giúp được nhiều người hơn”.

“Nhưng con vẫn còn nhớ đến viện Phúc Lợi hồi ấy, dường như mẹ viện trưởng đang ở kia”.

“Con ngốc ạ, trước kia tốt, nhưng giờ lại càng tốt. Bọn trẻ bây giờ có thư viện, có cả phòng học tin học. Không phải là ta không nhớ ngày xưa, nhưng thấy bọn trẻ giờ đây được chăm lo đầy đủ như trẻ nhà khác, ta thấy rất vui”.

Trong lúc đó một nhà hảo tâm đã tặng viện phòng máy tính lên phát biểu, Cố Hứa Áo nhận ra, đó là chủ nhiệm Trịnh của Nhạc Trung.

Chủ nhiệm Trịnh phát biểu đại khái là, Nhạc Trung sẽ mở chi nhánh công ty ở đây, trong khi khảo sát, chủ tịch Lỗ đã gặp viện Phúc Lợi. Chủ tịch Lỗ ủng hộ viện coi như là thành ý hợp tác với Tô Thành, ngoài việc tập đoàn Nhạc Trung quyên tặng máy tính, cá nhân ông Lỗ còn tặng riêng hai mươi ngàn tệ.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, chỉ có Cố Hứa Áo là ngẩng người nhìn lên khán đài. Bất giác cô muốn nắm chặt bàn tay, nhưng nhớ là viện trưởng đang nắm tay mình, Cố Hứa Áo quay lại vừa lúc viện trưởng như đang suy nghĩ điều gì.

“Hình như con biết người kia?”.

“Con biết, con đã có lần làm việc ở Nhạc Trung”. Nói thật lòng, lần ấy ngoài việc gặp gỡ Bùi Trung Khải và trở thành bạn của Lỗ Hành thì hoàn toàn không phải là một kỷ ức vui. Lúc đầu, cũng chính là chủ nhiệm Trịnh nghi ngờ cô, nhưng bây giờ thì không còn quan trọng nữa, có những lúc trái đất thật tròn.

“Ông ấy là chủ nhiệm đối ngoại của Nhạc Trung, là một người rất thận trọng, giải quyết sự việc tương đối thỏa đáng”.

“Mẹ quen ông ta à?”.

“Ừ, ông ta đã tới Thượng Hải tìm gặp mẹ vì một số chuyện cũ”.

Cố Hứa Áo thấy viện trưởng không muốn nói nhiều, nên cũng không hỏi nữa. Cô cùng đi dạo với bà, nhân viên ở đó nhìn thấy bà thì đều chào hỏi.

“Hứa Áo, đã nhiều năm rồi nhưng ta vẫn chưa có dịp để hỏi con, con còn hận cha mẹ mình không? Con cũng không gọi điện thoại cho ta, ta cảm thấy con vẫn chưa quên chuyện ấy, trong lòng ta cũng thấy lo lắng”. Viện trưởng nói.

“Thực ra con cũng không biết mình có còn oán hận hay không nữa. Họ đã đưa con đến thế giới này theo cách ấy, nếu không oán thì là điều không thể. Cho đến tận bây giờ, thỉnh thoảng con cũng có suy nghĩ, nếu có thể lựa chọn thì đừng đến với thế giới này sẽ tốt hơn”.

“Nhất định là họ không nghĩ rằng con đang chịu khổ, nếu biết, thì chẳng ai làm như vậy. Tha thứ cho họ cũng là rộng lượng với chính mình. Hứa Áo, từ bé con đã phải rất vất vả, khổ sở, sao con không thử mở lòng mình?”.

Những lời nói của viện trưởng chứa đầy ý tứ. Hồi ấy, chính bà đã đưa lá thư và giới thiệu về Cố Hải Lam với Cố Hứa Áo. Người phụ nữ ấy thật đáng thương, bà ấy chỉ muốn được gặp mặt con gái. Bà cũng là một người mẹ, làm sao lại không hiểu được tâm trạng của người phụ nữ gần đất xa trời ấy. Hai mẹ con họ giống nhau như đúc, đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách. Chỉ có điều, đôi mắt của Cố Hải Lam vì bệnh tật đã khô héo. Bà ấy rất dễ nhận ra cũng là một trí thức, nói năng nho nhã, nếu không vì nghiệp chướng thì Cố Hứa Áo cũng là con gái của một gia đình tốt, không phải xuất hiện trong viện Phúc Lợi này.

“Mẹ viện trưởng, đến bây giờ mà mẹ vẫn muốn vun đắp cho mối quan hệ ấy, có điều người thì đã không còn nữa”. Đến bây giờ, điều mà Cố Hứa Áo thấy người ấy đáng thương chẳng qua cũng chỉ ở chỗ bà là một phụ nữ có số phận bi thảm.

“Không còn nữa thì mới càng nên nghĩ cho thông. Hứa Áo, cuộc sống là của chính mình”.

Chủ nhiệm Trịnh đứng ở cuối đường, nhìn thấy Cố Hứa Áo và viện trưởng đi tới, bèn mỉm cười với hai người: “Cô Cố, tôi muốn nói chuyện với cô một chút”.

Cố Hứa Áo nhìn chủ nhiệm Trịnh nghi hoặc: “Có chuyện gì ạ?”.

“Chủ tịch Lỗ nghe nói cô Cố đang ở Tô Thành nên muốn mời cô ôn lại chuyện cũ, may sao lại gặp cô ở đây”.

Lỗ Hải Phong đang ở Tô Thành, Cố Hứa Áo thấy vô cùng bất ngờ. Cô từ chối: “Chủ tịch Lỗ đang bận rộn như vậy, tôi không tiện làm phiền”.

“Chủ tịch Lỗ nói, không biết thì thôi, nếu đã biết thì nhất định phải mời cô tới”.

Cố Hứa Áo quay lại nhìn viện trưởng, bà vỗ khề vào tay cô: “Đi đi”.

Cố Hứa Áo phân vân đi theo chủ nhiệm Trịnh vào một căn nhà, Lỗ Hải Phong đang ngồi quay lưng lại phía cửa nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng động ông quay đầu lại, nét buồn trên mặt vẫn còn nguyên. Cố Hứa Áo trở nên rất rụt rè, câu chào mãi cũng không thốt ra được. Lỗ Hải Phong chỉ vẫy tay, ý bảo Cố Hứa Áo tới bên.

“Hứa Áo, hôm nay thật là hiếm có, cháu uống cùng với bác Lỗ chút rượu nhé”.

Cố Hứa Áo do dự đón lấy cốc rượu, không hiểu ý tứ của Lỗ Hải Phong là gì.

“Đúng ra, cháu cũng nên rót một cốc dâng lên mẹ cháu. Hôm nay là ngày giỗ của bà ấy”. Những lời thốt ra chậm rãi từ miệng Lỗ Hải Phong không khác gì một tiếng sét với Cố Hứa Áo.

“Bác biết mẹ cháu?”. Cảm giác nhục nhã trong lòng Cố Hứa Áo dâng trào, xen lẫn những tình cảm phức tạp khác mà nhất thời không thể gọi tên chính xác.

“Đúng là không ngờ bà ấy lại chết ở Tô Thành, đã nhiều năm như vậy rồi”, bàn tay cầm cốc rượu của Lỗ Hải Phong run run.

Cố Hứa Áo ngẩng người, nhìn cốc rượu trong tay Lỗ Hải Phong sánh ra ngoài, cô định giơ tay ra đỡ, nhưng phát hiện ra bàn tay của mình cũng rất run, hơn nữa cốc rượu đã đổ ra ngoài.

Lỗ Hải Phong đón lấy cốc rượu trong tay Cố Hứa Áo đặt xuống, rồi vỗ vào vai cô: “Nếu cháu muốn thì ta sẽ làm bác của cháu, như vậy cũng không có gì là quá”. Cố Hứa Áo vẫn nhìn chăm chăm vào cốc rượu, nước mắt cứ thế là chảy tuôn rơi.

“Đại khái là vào mười năm trước, ta nhận được một lá thư của mẹ cháu, thư được gửi đi từ thị trấn Ngô, trong thư nói bà đã có lỗi với gia đình nên chẳng còn mặt mũi nào trở về nhà, chưa có chồng mà có con, rơi vào hoàn cảnh hiện nay, mong rằng gia đình đừng nhớ gì đến bà ấy nữa. Bọn ta đã tới thị trấn Ngô để tìm bà ấy, nhưng không thấy dấu vết, đành bất lực mà hy vọng rằng bà ấy sẽ có cuộc sống tử tế, không ngờ Hải Lam đã không còn sống nữa, bà ấy đã gửi cháu vào viện Phúc Lợi từ lâu, đến con gái bà ấy cũng không giữ lại bên mình”.

Mười năm trước, có lẽ cũng là thời gian Cố Hải Lam từ già cõi đời.

“Có lẽ là chuyện xảy ra vào năm bà ấy mất”.

“Ta cứ nghĩ, sao lại không tìm ra người, thì ra người đã đi xa rồi”. Bàn tay của Lỗ Hải Phong bấu chặt lấy mép bàn, “Xem ra, cháu đã biết chuyện của mẹ cháu rồi”.

“Không nhiều lắm, cháu chỉ biết mình là con riêng, ra đời không đúng lúc”.

“Hứa Áo, cháu không thể nghĩ như vậy. Cháu không biết đấy thôi, mẹ cháu thực ra là một người rất thông minh và lương thiện. Chúng ta không phải là anh chị em ruột, nhưng đã lớn lên cùng nhau, khi ta xuống cơ sở, mọi chuyện đều nhờ mẹ cháu lo giúp. Chúng ta gọi nhau là anh em, cháu cũng có thể gọi ta là bác. Nếu cuộc sống cứ như vậy, có thể ta đã lấy Thẩm Hải Lam, cũng chính là mẹ cháu, cái tên Cố Hải Lam mà cháu nói tới có lẽ là do mẹ cháu đã đổi họ. Sai lầm có lẽ do mẹ cháu đổ đại học”.

Lỗ Hải Phong nhấp một ngụm nước, dường như đang cố nuốt đi quá khứ khó nói thành lời, “Bà ấy thi đỗ học viện y khoa ở tỉnh ngoài, còn ta lúc đó cũng đã làm đội trưởng đội công trình trong nhà máy, trong lòng rất phấn chấn chờ bà ấy học xong trở về kết hôn. Tuy chưa nói, nhưng ta nghĩ Hải Lam cũng nghĩ như vậy. Vào năm thứ ba, bà ấy đi thực tập ở Tô Thành, sau đó bà ấy gửi thư về, nói rằng bà ấy đã yêu, nhưng không nói rõ người kia là ai. Khoảng chừng nửa năm sau, học viện y khoa gửi thông báo về nhà, nói rằng Hải Lam đã bỏ học, rồi bỏ đi sau khi để lại một lá thư, nhà trường đã cho bà thôi học. Ta đã tới Tô Thành tìm bà ấy, nhưng mẹ cháu đã cố ý tránh mặt mọi người, nên ta không tìm được. Ông bà ngoại cháu vốn dĩ sức khỏe không tốt, chỉ mấy năm sau đó đều qua đời. Khi có tin tức của mẹ cháu thì cũng đã là chuyện của mười sáu, mười bảy năm sau đó. Không ngờ đó lại là bức thư tuyệt mệnh của bà ấy. Cháu rất giống mẹ, vừa nhìn thấy cháu lần đầu, ta đã tưởng đó là Hải Lam, vì thế ta đã tới Tô Thành, Lỗ Trần, Thượng Hải tìm gặp một số người năm trước, nhờ đó mới làm rõ được phần nào chuyện của Hải Lam năm xưa. Từ Tô Thành bà ấy đã tránh đến Lỗ Trần, sau đó lại lặng lẽ yên nghỉ ở Tô Thành, bà ấy muốn ở bên cháu”. Lỗ Hải Phong vẫn nhìn hình ảnh Thẩm Hải Lam thuở trẻ, tóc hai bím, đôi mắt long lanh như nước cùng ánh nhìn dịu dàng mà kiên định. Ông không thể nào hình dung ra được hình ảnh Hải Lam lúc qua đời, có lẽ giống như bông hoa đang rụng rời vội héo tàn.

Cố Hứa Áo bất giác nhìn lên Lỗ Hải Phong, thấy bàn tay ông nắm chặt đến nỗi khớp xương nổi cả lên, hẳn là ông đã phải kìm nén nỗi đau vô cùng tận để nói với cô những chuyện này. Cô đặt tay lên tay ông, “Bác Lỗ, cháu thay mặt mẹ cháu nói lời xin lỗi. Mẹ cháu hẳn đã rất hối hận, nếu không bà ấy đã không làm như vậy”.

“Thực ra, có ai nói gì đâu, nhưng Hải Lam thật ngốc, dù gì thì bà ấy cũng nên giao con lại cho chúng ta và không nên chịu khổ một mình như vậy”. Lỗ Hải Phong đứng bật dậy, “Hải Lam, hôm nay tôi cũng đã nhận ra Hứa Áo con gái em rồi. Tôi hứa sẽ chăm sóc cho nó, em hãy yên nghỉ đi”. Rồi ông ngửa cổ dốc hết cốc rượu, ông bị sặc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Cố Hứa Áo không nói gì, lặng lẽ đưa khăn giấy cho ông.

Trở về từ Tô Thành, Cố Hứa Áo cảm thấy mình như trải qua một cuộc đời khác, dường như cô đang vượt thời gian để chứng kiến cuộc sống của mẹ cô trước đây. Nghe Lỗ Hải Phong kể xong, cô cảm thấy rất tò mò và đặt ra rất nhiều khả năng, nhưng không thể nào hiểu được, mẹ làm thế nào để vượt qua mà sinh cô. Cô vốn đã nghĩ là mình giống như một hòn đá, bị người khác lỡ chân đá rơi từ trên đỉnh núi, rồi lăn dần đến thế giới loài người, không ai thừa nhận, không ai quan tâm, ngày ngày mờ mẫn lần đi, trong lúc cô không còn thấy hy vọng với tất cả thì lại được biết đến đoạn quá khứ này. Cô thấy hối hận.

Cô gầy đi nhanh chóng, như thể vừa ốm một trận nặng, xương nhô cả ra, khiến ai nhìn cũng thấy thương. Ông Howard mấy lần không nén được đã hỏi, “Catherine, cháu coi thường sức khỏe của mình quá đấy. Trung Quốc có câu ‘Thân thể mình là do cha mẹ ban cho’. Sao cháu lại như vậy?”.

Cô ăn nhiều hơn trước, nhưng lại đói nhanh hơn trước, có đồng nghiệp hỏi, hay là cô mắc bệnh buồn cổ, cô run rẩy đến bệnh viện kiểm tra, nhưng không có vấn đề gì, lại tìm đến các thầy thuốc Đông y, họ nói chỉ là suy nhược cơ thể chứ không có bệnh gì. Thực ra, trong lòng cô rất rõ, chuyện của mẹ lúc này giống như một tảng đá đè nặng lấy cô. Cô không thể coi bà là người mẹ vô trách nhiệm giống như trước, mà chỉ còn cảm thấy thương xót. Hơn hai mươi năm trước, một cô gái trẻ sắp tốt nghiệp đại học, làm thế nào lại quyết định đánh đổi tương lai rộng mở lấy một bào thai chưa thành hình? Là sinh viên trường y, mẹ cô có thể có rất nhiều cách để giải quyết nó. Đúng như Lỗ Hải Phong nói, mẹ cô rất ngốc. Đến bây giờ, Cố Hứa Áo không thể nói cha mẹ đã vô trách nhiệm mang cô đến với thế giới này, vì cô vốn có thể biến mất như một hạt bụi.

Cố Hứa Áo không ngủ được, nếu ngủ thì thường mơ liên miên, hầu hết những người cô gặp từ hồi còn nhỏ đến khi lớn lên đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, trong đó Thẩm Hải Lam là người cuối cùng. Bà xuất hiện không phải với vẻ tiêu tụy khi nằm trên giường bệnh những ngày cuối cùng, mà là trong dáng điệu ở bức ảnh Lỗ Hải Phong cho cô xem, rất xinh đẹp, một vẻ đẹp mộc mạc ưa nhìn. Trong lòng Cố Hứa Áo đầy tâm sự, nhưng cô lại không có ai để chia sẻ, mặc dù Lỗ Hải Phong bảo cô có việc gì cứ gọi điện, nhưng cô không thể đem thêm gánh nặng cho ông, nên chỉ còn cách tự mình giải quyết. Thời gian này Cầu Thặng Nhi cũng rất ngoan, chỉ khi nghe thấy tiếng khò khò của nó cô mới ngủ yên được chốc lát.

Một lần đến ngân hàng làm việc, cô gặp Tề Huy. Nhìn cái miệng há hốc ngạc nhiên của anh, cô biết điệu bộ mình hẳn giống với một ma đói, nên mỉm

cười trừ anh: “Không có bệnh truyền nhiễm gì đâu, đừng sợ”.

Tề Huy vội cười: “Thân hình cô rất đẹp, sao lại giảm béo làm gì?”. Thực ra Tề Huy cũng nghĩ không biết có chuyện gì, Bùi Trung Khải cũng không nói tuy có tìm anh và rủ đi uống rượu mấy lần, biểu hiện không vui của Bùi Trung Khải khiến người khác thấy sợ.

“Hình như có phần hơi quá mất rồi, nếu biết trước giá xương sườn rẻ như thế thì tôi đã không ngược đãi mình như vậy”. Cố Hứa Áo chỉ nghĩ cách khiến cho Tề Huy không hiểu nhầm, nhất là hiểu nhầm cô bị gầy đi là vì Bùi Trung Khải.

Cuối cùng, Tề Huy vẫn cứ kiên quyết mời bằng được Cố Hứa Áo đi uống canh bồ. “Xem ra vị giác của cô vẫn ổn đấy chứ, nhưng sao lại ra nông nỗi này? Người không biết lại cứ tưởng là bị bỏ đói”. Tề Huy nhìn Cố Hứa Áo uống hết hai bát canh, bắt giác hỏi.

Cố Hứa Áo không cần chú ý đến hình ảnh, cô uống hết bát canh thứ ba, “Anh cứ nghĩ là tôi vì bị chuyện tình cảm giày vò đi, đến tôi cũng còn chẳng tìm ra nguyên nhân đây này”.

“Cô mà bị chuyện tình cảm giày vò. Tôi không tin. Sao hai tháng trước lại ra đi, gần đây gặp chuyện gì à?”. Tề Huy biết Cố Hứa Áo đang nói dối.

“Anh đừng hỏi nữa, có lẽ là do vào hè. Có dịp hãy thường xuyên mời tôi đi ăn đi”.

“Sẵn sàng thôi, hay là tôi để ví tiền lại chỗ cô, muốn ăn gì cô cứ việc lấy ở đó ra mà tiêu”. Thấy Cố Hứa Áo đùa, Tề Huy cũng đùa lại.

“Tính cả bữa này nữa”.

“Sao? Tôi rộng rãi thật mà”.

“Có thể thời gian sắp tới tôi phải sang ở bên tổng bộ ít ngày, vốn định không nói với ai, nhưng hôm nay gặp anh, coi như chào một tiếng. Đây, đừng thấy tôi nói sắp đi mà giả bộ hào phóng, khi về tôi sẽ xử lý anh”.

“Ai giả bộ hào phóng đâu, tôi sợ thật mà, cô nhìn bữa hôm nay mà xem, ăn giỏi thật đấy”. Tề Huy cười ha ha, nhưng trong lòng thì nghĩ: Chuyến đi này xem ra sẽ thực sự chấm dứt với Bùi Trung Khải.

Trước khi chia tay, Cố Hứa Áo quay người lại nói một câu khi xuống xe: “Chuyện hôm nay không cần cho ai biết”. Ý tứ của câu nói rõ ràng là cảnh cáo Tề Huy.

Tề Huy thấy không thể coi Bùi Trung Khải là bậc đàn anh được nữa, cứ tưởng rằng anh ta đã có thể thành công theo đuổi cô gái này, thế mà bây giờ thì chẳng nên cơm cháo gì. Sau khi chia tay với Cố Hứa Áo, Tề Huy đến ngay phòng làm việc của Bùi Trung Khải, “Anh sao thế, chưa đến lúc về già vui chơi với cháu, thế mà sao lại quần quýt với một con bé gần bằng con gái mình như vậy?”.

“Dạy người khác học không phải việc xấu”. Bùi Trung Khải chậm rãi nhấp một ngụm cà phê. Đáng quá, anh vội bỏ thêm đường.

“Hình như không phải phong cách trước đây của anh, bắt đầu cho đường vào cà phê. Chẳng lẽ những ngày qua quá đáng nên muốn thêm chút ngọt?”. Tề Huy biết trước đây Bùi Trung Khải chỉ uống cà phê đen.

Bùi Trung Khải không nói gì, chỉ ngậy người ra nhìn cốc cà phê. Hình như có ai đó đã từng nói rằng cuộc sống đầy vị đắng, nên tôi thường cho mình bằng cách ăn nhiều đồ ngọt. Từ trước tới nay chưa từng gặp người ăn ngọt như vậy, cho hai viên đường vào cốc không đủ, trong mồm còn ngậm một viên nữa. Có điều, anh rất ít khi uống cà phê, nếu không anh thực sự lo đến một ngày nào đó sẽ bị “ba cao” (huyết áp cao, đường huyết cao, mỡ máu cao).

“Cậu chạy từ xa tới đây chỉ để quan tâm đến cái việc con con ấy của tôi chứ?”.

“Tôi không quan tâm đến anh thì quan tâm đến ai? Ngoài bà cụ nhà anh thì còn có ai quan tâm đến anh như tôi. Năm mươi hai tuổi, nếu tôi không băng bó vết thương cho anh, thì anh đã không còn một cánh tay từ lâu rồi. Nếu không phải là...”.

“Sao cậu lảm lòi thế, nói đi, lần nào cậu kể kể chuyện ngày xưa là lần ấy đều không có chuyện tốt lành. Cậu cứ nói thẳng ra, lại muốn tôi làm gì?”.

“Chà, cũng chẳng có chuyện gì lớn. Một người bạn của tôi sắp ra nước ngoài một thời gian, người ấy nhờ tôi chăm sóc giúp con mèo. Chẳng phải anh từng đã nuôi mèo hay sao. Anh giúp tôi đi, sau mấy ngày là tôi không làm phiền anh nữa”.

“Chuyện của đàn bà chứ gì? Cậu có thể một mình theo đuổi cô ta được không, lần nào cũng lôi người khác vào”. Bùi Trung Khải cũng đã phải giải quyết hậu quả giúp cho Tề Huy không ít lần.

“Chỉ mấy ngày thôi, chỉ mấy ngày là xong”. Tề Huy nói, miệng cười cười.

“Rốt cuộc là mấy ngày?”.

“Ba ngày”.

“Nói cho cậu biết, hết ba ngày là cậu phải nhanh chóng mang nó đi. Tôi không có thời gian rồi để mà nuôi dưỡng tình cảm với những đồ súc sinh ấy đâu”. Anh chợt nhớ đến Cầu Thặng Nhi, không biết con mèo què ấy bây giờ ra sao rồi, có lẽ hàng ngày vẫn cứ cất tiếng gáy khò khò quái đản ấy.

Chờ đến khi Tề Huy mở cốp xe lên, Bùi Trung Khải quay người, túm chặt lấy cổ áo Tề Huy, “Cậu định giỡn tôi phải không? Đến lượt cậu nhặt Cầu Thặng Nhi về từ bao giờ thế? Cậu thính mũi quá đấy, nhân cơ hội xen vào”.

Tề Huy đẩy mạnh tay của Bùi Trung Khải, “Anh làm gì vậy, hai người chia tay, đàn ông lấy vợ, đàn bà lấy chồng chẳng có liên quan gì đến nhau. Dựa vào đâu mà tôi không được quyền động vào? Chỉ cần Cố Hứa Áo đồng ý, tôi không có ý kiến gì”.

“Tề Huy, cậu nói lại lần nữa thử xem, tôi sẽ xử lý cậu. Cậu tin không?!”. Đôi mắt của Bùi Trung Khải ánh lên vẻ lạnh lùng, giận dữ.

Cầu Thặng Nhi cất tiếng kêu meo meo, nó đã nhận ra Bùi Trung Khải.

“Bây giờ mà anh vẫn cố tỏ ra là mình có ưu thế à? Hôm nay tôi vẫn còn nể mặt anh nên mới không thừa cơ đục nước béo cò. Anh cũng nên biết, người theo đuổi Cố Hứa Áo không thiếu, anh có yền yền oanh oanh, người khác chưa hẳn đào hoa không vướng. Nếu anh còn để tâm thế thì cứ tiếp tục theo đuổi đi, việc gì cứ tỏ ra như vậy, nói điên gì với tôi!”.

Từ trước tới nay chưa bao giờ Tề Huy nói năng như vậy với Bùi Trung Khải, lần này thì anh gần như quát trả lại Bùi Trung Khải. Tay Bùi Trung Khải buông ra, nhưng vẻ giận dữ trên mặt thì vẫn còn, “Cậu có thời gian sao không lo cho cái tổ của cậu lại chuyển sang làm ông tơ bà nguyệt vậy”.

“Tôi đã nhận lời với Hứa ảo rồi, nhưng tôi thực sự không biết phải làm gì với con mèo này. Anh trông nó giúp tôi vài ba ngày, sau đó tôi sẽ mang nó đi”. Như thế có lẽ cũng không coi là bội tín với Cố Hứa Áo.

“Cậu nói thật đi, sao Cầu Thặng Nhi lại ở chỗ cậu?”.

“Cuối cùng cũng hỏi vào chuyện chính rồi. Cố Hứa Áo sắp ra nước ngoài”. Giọng của Tề Huy mềm lại, anh nghĩ một hồi lâu nhưng vẫn quyết định nói ra.

Đột nhiên, cổ áo Tề Huy lại bị túm lấy một lần nữa, nhưng lần này anh không thấy sợ, “Không cần phải túm áo tôi như vậy, cô ấy ra nước ngoài vì công việc”.

“Đi bao giờ? Đi bao lâu?”. Lúc này thì Bùi Trung Khải cuống thật sự.

“Bây giờ vẫn chưa đi, có lẽ vài ba ngày nữa sẽ đi, ít nhất cũng phải nửa năm gì đó. Rốt cuộc giữa hai người có chuyện gì chưa nói rõ ràng vậy? Nếu nói rằng không có tình cảm, vậy thì hãy chơi cho đến cùng đi, còn nếu là có tình cảm thì đừng có mà nghĩ đến sĩ diện nữa, bắt đầu lại đi. Tôi thực sự không hiểu nổi hai người. Nói thật, Bùi Từ này, tôi không sợ anh, nếu giữa hai người thực sự không có gì, thì tôi sẽ theo đuổi cô ấy”. Vừa nói xong câu ấy, ngực Tề Huy lập tức hứng một quả đấm của Bùi Trung Khải.

Cầu Thặng Nhi đã bị Tề Huy lừa mang đi. Dường như biết chắc Cố Hứa Áo không yên tâm để Cầu Thặng Nhi ở nhà một mình, anh đã vừa dỗ vừa lừa. Điều đáng tiếc duy nhất là Cầu Thặng Nhi đã không phối hợp.

Bốn ngày sau, Cố Hứa Áo từ thành phố xe hơi trở về nhà. Ra khỏi sân bay thì nhìn thấy một cảnh tượng thân quen tới mức không thể thân quen hơn được nữa, nhưng tình cảm trong lòng cô thì đã rất khác, lần trước là cuộc trùng phùng sau xa cách vì những dỗi hờn nhỏ, còn lần này là nỗi vấn vương của “dầu lửa ngổ ý còn vương tơ lòng” sau khi chia tay. Cố Hứa Áo bước tới định ôm lấy Cầu Thặng Nhi, thì bị Bùi Trung Khải giữ lấy cánh tay, “Em lại định đi mà không nói một câu nào?”.

“Giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì, em không cần phải thông báo với anh”. Anh chàng Tề Huy này, biết ngay là anh ta không thể giữ mồm giữ miệng được.

“Cố Hứa Áo, em nói một câu chia tay là mất tích luôn, chẳng thèm trưng cầu ý kiến của anh. Anh không đồng ý?”.

“Em đã tỏ rõ thái độ rồi. Anh sao vậy? Gần đây chẳng phải là chúng ta rất ổn sao? Anh cũng chấp nhận rồi còn gì?”.

“Sao em lại cho rằng anh rất ổn?”. Bùi Trung Khải nghiêng răng, nói.

“Em biết là Tề Huy không kín miệng, chắc chắn sẽ nói với anh, có điều cũng chẳng phải là bí mật gì”. Cố Hứa Áo cúi đầu, mái tóc bồng bềnh như mây rủ xuống mặt, chưa kịp đưa tay ra để vén thì có một bàn tay đã gạt những sợi tóc ấy ra phía sau gáy giúp cô. Cố Hứa Áo hơi ngẩng người rồi bất giác lùi về sau một bước.

“Gây tro xương ra rồi, thế mà em vẫn bảo là mình rất ổn ư?”. Bùi Trung Khải chau mày nhìn khuôn mặt gầy nhon của Cố Hứa Áo.

“Tốt nhất anh đừng có hiểu lầm, em gầy không phải là vì anh đâu”. Cố Hứa Áo lùi về sau một bước.

Bùi Trung Khải kéo cô trở lại, “Lùi nữa về sau là vướng phải cột đấy. Tất nhiên là anh không cho rằng em có lương tâm đến thế”.

“Anh không cần phải kích em. Em có lương tâm hay không không phải anh nói là được. Bùi Trung Khải, chúng ta như thế này chẳng có ý nghĩa gì cả, anh trả Cầu Thặng Nhi lại cho em”. Thật một khi vừa mới xuống khỏi máy bay đã phải tranh cãi mãi với con người này.

“Không nói gì bỏ đi à?”. Bùi Trung Khải giằng và ly hành lý trong tay Cố Hứa Áo và đi lên trước, Cố Hứa Áo ngẩng người một lúc ở phía sau rồi đành đi theo.

Trên đường đi, hai người không nói câu gì.

Đột nhiên Bùi Trung Khải thốt lên: “Xin lỗi, anh đã ép em lên xe”.

Cố Hứa Áo ôm con mèo nhìn khuôn mặt của Bùi Trung Khải, một hồi lâu sau mới đáp: “Không sao”.

“Thực sự giữa anh và Mễ Tĩnh Văn không có gì. Lúc đầu cô ta là khách hàng của công ty anh, sau đó thì nhờ anh phụ đạo giúp để thi vào lớp kế toán. Anh cũng không nghĩ gì nhiều nên đã nhận lời giúp. Sau này anh sẽ chú ý hơn”.

“Anh không cần phải báo cáo với em công việc của anh”. Cố Hứa Áo lạnh lùng nói.

“Anh biết, nhưng anh thấy cần phải nói cho rõ ràng”. Giọng nói của Bùi Trung Khải trầm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đời Ấm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cứ yêu như vậy là được

Trước đây em yêu anh (cuối cùng đã nói ra rồi), em sẽ dần dần quên tình yêu ấy, bây giờ thì em hận anh, em sẽ dần dần hóa giải nỗi hận ấy. Hận anh không phải vì anh không nói yêu em, cũng không phải vì mối tình tuổi trẻ phải hao mòn trong những năm tháng ấy, mà hận anh vì có một ngày em thấy mình thấy chán ghét, và buộc phải tìm ra lối thoát khác. Chính là anh đã khiến em nhận ra rằng, thì ra tình yêu rút gân rút ruột không hề bền lâu như vậy, nói chấm dứt là chấm dứt được ngay.

1.

Bùi Trung Khải chuyển hành lý đến trước mặt Cố Hứa Áo, quay người mở cửa xe xong rồi nói: “Có thể để Cầu Thặng Nhi lại chỗ anh, gửi lâu ở chỗ gửi thú cưng cũng không tốt. Em nghĩ chút đi.”

Cố Hứa Áo bước vào trong nhà, Cầu Thặng Nhi nhảy từ tay cô xuống, không nhìn chủ mà chạy tới chỗ chiếc đệm nằm ngủ, hoàn toàn không quan tâm cô như trước đây.

Cố Hứa Áo thở dài một cái, ngồi xổm xuống đưa tay chỉ vào con mèo: “Mày đúng là đồ quý, bây giờ có chỗ dựa dẫm rồi, nên hơi một tý là dỗi. Trước đây đưa mày tới trung tâm thú cưng, chẳng phải mày cũng cứ ờ đó là gì. Bây giờ trở nên quý giá thế rồi cơ à?”.

Theo đà, cô ngồi bệt xuống, dựa vào tường, nhắm mắt lại nhưng vẻ mặt của Bùi Trung Khải lúc trên xe lại hiện ra, cô vẫn chưa có động thái gì, thế mà anh đã như đứa trẻ phải chịu áp lực. Cuối cùng cũng đã chú tâm rồi, nhưng cũng chính vì chú tâm nên mới đòi hỏi cao. Khi cô dứt dòng suy nghĩ trở về với hiện thực thì hoảng hốt bên ngoài cửa sổ đã nhạt nhòa, đưa tay nhìn đồng hồ cô mới giật mình nhận ra mình đã ngủ trên sàn nhà hơn hai tiếng đồng hồ. Cô đưa tay chống vào hai đầu gối đứng dậy, thấy phía sau lưng lạnh lạnh, chiếc áo mỏng tỏa ra hơi lạnh của nền nhà.

Tủ lạnh trống không, tìm mãi mới thấy một gói mì ăn liền sắp hết hạn nhưng vẫn phải ăn cho đỡ đói. Buổi tối, lúc đi ngủ, cô hòng bắt đầu thấy ngứa, Cố Hứa Áo cảm giác có điều không ổn, ban trưa đã không cẩn thận ngủ dưới sàn, cô vội vàng bóc một gói thuốc cảm, uống xong chui ngay vào chăn cho vào mồ hôi.

Sáng hôm sau khi dậy, cô nhận ra lời cầu khẩn của mình đã không có tác dụng gì. Ngạt mũi, hắt hơi, nước mắt nước mũi đầm đìa, các khớp xương trên người ê mỏi như bị dằn, đầu thì nặng trĩu như đeo chì, cổ gượng mấy lần mới ngồi dậy được, cô cảm thấy tình hình mỗi lúc một tồi tệ.

Thân hình đã gầy, tinh thần lại chịu quá nhiều áp lực, dẫn tới sức khỏe ngày càng suy giảm, đầu tiên là những cơn sốt cao, phải dùng mọi cách mới đỡ được đôi chút, tiếp đó là những trận sốt nhẹ liên miên, kèm theo những cơn ho không dứt.

Cuối xuân là dịp bệnh cảm hoành hành, tới khi thời tiết hơi nóng lên thì mới đỡ chút, nhưng vẫn khiến người ta thấy lo lắng. Những triệu chứng của Cố Hứa Áo gần giống như triệu chứng của bệnh H5N1, chuyển xuất ngoại của cô cũng bị hoãn lại vô thời hạn. Ông Howard nhìn khuôn mặt xanh tái vì bệnh tình của Cố Hứa Áo, nói: “Catherina, tâm bệnh của cháu bao giờ mới khỏi đây?”.

Thuốc Hầu Bảo luôn mang theo mình đã dùng hết, ra khỏi siêu thị Cố Hứa Áo liền đi tới bệnh viện mua năm hộp. Cô đã ho tới mức khan cả tiếng, giọng nói được bao người ưa thích đã biến đâu mất. Đúng lúc cô đang trả tiền, thì điện thoại đổ chuông, không nhìn xem người gọi tới là ai, cô bắt máy: “A lô!”.

Đầu dây bên kia ngập ngừng một lát rồi lên tiếng: “Xin lỗi có phải máy của Cố Hứa Áo?”.

“Vâng, đúng ạ, xin hỏi, ai đấy ạ?”. Cố Hứa Áo biết giọng mình khan đi nên người ta không nhận ra cũng đúng thôi. ~~điện~~ ~~đang~~ ~~le~~ ~~quy~~ ~~đơn~~ ~~com~~

“Rốt cuộc em sao thế, sao giọng lại ra nông nổi ấy?”. Đầu dây bên kia, Bùi Trung Khải gần như gầm lên, đúng là cô luôn mang lại cho anh những sợ “bất ngờ”, chỉ mới chừng nửa tháng không gặp, thế mà giọng cô đã chẳng khác gì tiếng đàn dương cầm lạc điệu.

Cố Hứa Áo cũng đã nhận ra Bùi Trung Khải, cô đáp: “Chỉ bị cảm thôi mà. Anh tìm em có việc gì?”.

“Nghe nói em vẫn chưa ra nước ngoài? Sao em lại cảm nặng như vậy?”.

“Tạm thời anh không cần lo chuyện Cầu Thặng Nhi đâu. Có lẽ em chưa thể đi được”. Cố Hứa Áo chợt cảm thấy lòng ảm lại.

“Bây giờ em đang ở đâu?”.

“Ở nhà. Anh định làm gì à?”. Cố Hứa Áo cảnh giác hỏi lại.

“Tút tut”, đầu dây bên kia đã tắt máy.

Cố Hứa Áo cất điện thoại, tay xách túi đồ về nhà. Về tới trước tòa nhà còn chưa lên phòng đã thấy mặt đỏ bừng, không nên được một trận ho, không khí trong phổi dường như bị dồn hết ra ngoài, còn không khí từ bên ngoài chưa kịp nạp vào, đúng lúc đang vô cùng khó chịu thì có một bàn tay khẽ vỗ lên lưng cô, cô thấy đỡ hẳn, cúi xuống nhìn thấy đôi giày mà cô đã từng đưa người ấy đi mua lúc hai người ở bên nhau. Cô quay người lại, định gạt bàn tay đó ra, thì bất ngờ lại bị người ấy ôm vào lòng. Cố Hứa Áo cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô gục đầu vào vai của Bùi Trung Khải, con ho khác lại dồn đến. Sau khi cơn ho của cô tạm thời qua, Bùi Trung Khải nói: “Đừng có nghĩ gì nhiều, để anh đưa em về”.

Những cơn ho khiến Cố Hứa Áo thấy đầu choáng váng, đôi chân vô lực, mặc cho Bùi Trung Khải dìu về nhà. Vào đến nhà, cô nhìn người trên ghế, nhìn Bùi Trung Khải sắp xếp đồ vào trong tủ lạnh và bếp, Cầu Thặng Nhi quần lấy chân anh, thì ra, cơn mê cũng thấy nhớ anh.

Bùi Trung Khải bấm máy, nói khẽ với người ở đầu dây bên kia mấy câu, sau đó bước tới ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Cố Hứa Áo, nhìn thấy ánh mắt của cô dừng lại chỗ Cầu Thặng Nhi.

“Đồ ăn nửa tiếng nữa sẽ tới. Em nói xem, em học gì không học, sao lại học cách giảm béo như vậy. Em nhìn mình xem, bây giờ có còn ra bộ dạng gì nữa không?”. Thực ra, anh đoán Cố Hứa Áo hẳn có tâm sự gì đó, có điều anh nói như vậy là muốn làm nóng bầu không khí thiếu ấm áp lúc này. ~~điên+đạn+le+quy+don~~

Ấm ức và buồn khổ trong lòng đã được kìm nén sau những cố gắng, Cố Hứa Áo vẫn đáp cứng cỏi: “Em gầy hay không cũng không liên quan đến anh”.

“Người gầy đi, nhưng xem ra tính lại càng bướng. Được, em muốn nói gì cứ nói, anh sẽ nghe”.

Nhìn Bùi Trung Khải nghiêng đầu cười, ánh mắt toát nên vẻ dịu dàng, trong lòng Cố Hứa Áo thấy bối rối, cô biết đó không phải là một dấu hiệu tốt lành.

“Không nhận ra à, em cứ cố tỏ ra là mình có lý, điều đó chứng tỏ trong lòng em đang có điều gì đó lo lắng”. Bùi Trung Khải kéo chiếc ghế lại gần, nói với giọng nhẹ nhàng.

“Sao em lại phải lo lắng?”. Cố Hứa Áo bất giác co mình trong chiếc ghế.

“Vì em cảm thấy đã trách nhầm anh, đã làm tổn thương anh. Hứa Áo, những ngày qua anh cứ nghĩ, rốt cuộc hai chúng ta là như thế nào, rõ ràng là yêu nhau, nhưng lại cứ làm tổn thương nhau. Em nói anh si nhọc em, anh thấy rất oan uổng, trong lòng anh từ lâu đã chấp nhận em, thì làm sao anh lại muốn làm khó em? Anh thừa nhận, có những lúc anh không nghĩ đến cảm nhận của em, anh sẽ sửa. Nhưng, em đối với anh như thế có thể coi là tôn trọng được không? Không bàn với anh, không quan tâm ý kiến của anh, thậm chí còn không báo trước, chỉ có một câu, thế là kết thúc. Anh không phải là người sợ phải trả giá, cũng không phải là người tiết kiệm lời yêu. Anh yêu em, Cố Hứa Áo, anh muốn nói với em là anh yêu em, anh cũng không có ý định sống cùng một cô gái khác”. Bùi Trung Khải không muốn ồm ồm lần nữa, cũng không muốn mất thời gian nữa.

Cố Hứa Áo cảm thấy rất bối rối, Bùi Trung Khải chưa bao giờ nói ra ba chữ “anh yêu em”. Anh và cô đã từng làm những việc thân mật nhất giữa đàn ông và đàn bà trên thế gian này, từ cưỡng bức, thuận theo, đến mãnh liệt như giông tố và dịu dàng êm đềm, nhưng chưa bao giờ động tới những chủ đề tương tự. Hai người chỉ tìm kiếm, thậm chí càng vì né tránh mà tìm kiếm nhiều hơn trên thân thể nhau, quần quýt mãnh liệt. Thình thoảng, ba từ này cũng hiện lên trong tâm trí cô, vừa thừa nhận lại vừa phản bác, vừa khẳng định lại vừa nghi ngờ. Vì ba chữ này nên mới có sự nhớ mong, mới có khát khao, và cũng lại mới có sự hoảng hốt, lo sợ tính toán thiệt hơn, so đo tình cảm giữa hai người, nhưng lại không dám dễ dàng thừa nhận, dường như hề thừa nhận là mình lập tức rơi vào hoàn cảnh mãi mãi không thể lấy lại được. Nhưng đến bây giờ, khi anh và cô chia tay nhau rồi thì anh lại nói ra. Nước mắt bỗng lăn tăn, cô biết là mình sẽ hối hận, chỉ có điều không ngờ rằng lại hối hận tới mức không cần đến trái tim ấy nữa.

“Bùi Trung Khải, sao anh lại nói những lời này ra, em đã phải mất bao nhiêu sức lực để rời xa anh, sao anh lại chạy đến đây? Anh biết rõ là em từ chối anh, thế mà anh lại nói ra những lời này với em! Anh ban phát lòng tốt một cách bừa bãi, dùng những lời lẽ ấy để lừa gạt em! Em hận anh!”. Nói rồi Cố Hứa Áo vùng vẩy, đẩy Bùi Trung Khải ra, “Anh đi đi, anh đi mau đi! Em không muốn nhìn thấy anh nữa!”.

Bùi Trung Khải định ôm lấy Cố Hứa Áo, nhưng bị cô cản rất đau vào vai, rồi đánh đấm lung tung như một con thú nhỏ bị dồn ép. Bùi Trung Khải phải dùng tới sức mới giữa cô yên lặng, “Được, được, anh sẽ đi. Anh xin em đừng có giằng vò mình, được không?”.

Cố Hứa Áo dường như đã hết sức lực, cô túm lấy vạt áo của anh, “Bùi Trung Khải, em hận anh, sao anh cứ bám riết lấy em như âm hồn bất tán vậy!”.

Nụ cười của Bùi Trung Khải nhạt dần, “Anh tưởng rằng, việc nói rõ tình cảm của mình sẽ làm em thay đổi thái độ, nhưng xem ra, anh đã lầm. Em không cho người khác bất cứ cơ hội nào và cũng không cho mình cơ hội. Anh không ngờ em lại keo kiệt và khắc nghiệt như thế đối với tình yêu!”.

Cố Hứa Áo nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc Bùi Trung Khải chuẩn bị quay người rời đi, thân hình cô mềm nhũn xuống đồ gục xuống sàn nhà. Bùi Trung

Khải vội bế cô lên đặt xuống giường, luôn mồm gọi tên cô: “Hứa Áo, Hứa Áo”. Anh sợ cô mãi mãi sẽ không tỉnh lại nữa.

Từ đôi mắt nhắm nghiền của Cố Hứa Áo, hai dòng lệ ứa ra, “Bùi Trung Khải, em xin lỗi!”.

Bùi Trung Khải đưa tay vuốt ve lên đôi gò má gầy guộc của cô, rồi khẽ áp sát mặt lại, một hồi lâu mới nói: “Anh không muốn nghe em nói xin lỗi, nếu em thực sự cảm thấy có lỗi với anh thì em hãy thu câu nói chia tay lại”.

Hai người lại im lặng một hồi, mãi cho tới lúc người mang đồ ăn tới bấm chuông cửa. Bùi Trung Khải sắp com, múc canh trứng cho Cố Hứa Áo.

Sau khi cãi cọ xong, người cũng hiền hòa hơn, lặng lẽ ăn com. Canh rất nóng, com rất thơm, trán cô lấm tấm mồ hôi. ~~điên+đạn+le+quy+đen~~

Sắc mặt của Bùi Trung Khải sáng dần, thấy Cố Hứa Áo ăn có vẻ ngon miệng, cô không so đo về cuộc tranh cãi vừa rồi, lúc này, sức khỏe của cô hồi phục quan trọng hơn tất cả. Nhìn thân hình gầy guộc của cô, anh thực sự thấy rất xót thương.

Múc một bát canh nữa đưa cho cô, Cố Hứa Áo chợt khẽ lên tiếng nói muốn ăn đu đủ, không muốn uống canh nữa. Khóe miệng của Bùi Trung Khải khẽ nhếch lên, nếu biết sớm thì sẽ không tranh luận tôn trọng hay không tôn trọng, bày tỏ yêu với chả không yêu, chỉ cần một bữa com là có thể giải quyết được vấn đề. Bùi Trung Khải uống hết bát canh, rồi đưa đu đủ cho cô.

“Anh ăn bát của em”. Cố Hứa Áo cắn đu đủ, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bát, khẽ nói.

“Em còn kén chọn à? Có lý nhì?”. Bùi Trung Khải chán chĩnh, cô ấy vẫn còn tâm trí để nghĩ tới chuyện này.

Vành mắt của Cố Hứa Áo đỏ mọng, “Em vẫn còn chưa hết cảm”.

Trái tim của Bùi Trung Khải lập tức nóng bừng lên, anh cố nén, đáp lại: “Không sao đâu, em ăn đi”.

Khi Bùi Trung Khải ra khỏi nhà bếp thì nhìn thấy Cố Hứa Áo đang xem tivi, chốc chốc lại đổi kênh, anh khẽ khàng đi tới: “Hứa Áo, chúng ta nói chuyện lại một lần nữa được không?”. Thấy Cố Hứa Áo cụp mi xuống không nói gì, anh bèn nói tiếp: “Anh yêu em, Cố Hứa Áo. Thế còn em? Anh cho rằng đó nên là nhận thức chung của chúng ta, có lẽ chúng ta đều chưa từng nói ra lời yêu, coi thường cũng được, không dám cũng được, nhưng rốt cuộc vẫn phải đối diện, nếu em cứ nhất định bắt anh phải kết thúc với em thì anh chỉ biết nói ra ba từ đó, đó là sự thừa nhận của anh với chính bản thân mình và cũng là sự tôn trọng với quá khứ!”.

Cố nén con xúc động, Cố Hứa Áo thấy vui buồn lẫn lộn trào dâng trong lòng. Cô thầm nghĩ, anh không sợ nói ra, nhưng liệu em có đủ dũng khí để tiếp nhận lời hứa đó không?

Bùi Trung Khải nhìn Cố Hứa Áo đang im lặng, đôi mi rung rung tựa như cánh bướm sẵn sàng bay lên. Đợi một hồi lâu không thấy câu trả lời, anh nói tiếp: “Nếu em bằng lòng, mong em thông báo cho anh một tiếng. Anh sẽ mang Cầu Thặng Nhi đi, lông mèo không tốt cho khí quản của em lúc này, khi nào em khỏe hẳn, anh sẽ mang nó về cho em”.

Anh cúi người xuống ôm lấy đôi vai gầy guộc của Cố Hứa Áo, hôn lên gò má lạnh toát của cô, “Cần phải nhắc nhở em một chút, cho đến bây giờ, anh vẫn chưa đồng ý chia tay”.

Nụ hôn nóng hổi ấy dường như cứ in mãi trên gò má lạnh toát của Cố Hứa Áo, cô không kịp được chốc chốc lại soi gương xem chỗ đó có gì khác với những chỗ khác. Trên làn da tái nhợt không nhìn thấy bất cứ điểm gì khác thường, nhưng dường như bên trong bị một vết bỏng và theo mạch máu lan ra ngoài từng tí, từng chút một, rồi dần dần hình thành nên đốm lửa cháy lan. Có lẽ do tự ti và nhút nhát, nên sau khi Bùi Trung Khải nói ra những lời ấy, ý nghĩ đầu tiên của Cố Hứa Áo là chạy trốn, lẩn trốn về ngôn ngữ, ánh mắt không dừng lại một chỗ nhưng trong lòng thì lại khao khát. Đề Cầu Thặng Nhi ở bên Bùi Trung Khải cũng là dành cho mình một cái cơ có thể chạm vào sự thật đã xảy ra.

Tưởng rằng sẽ mất ngủ, tưởng rằng sẽ rất trần trọc, tưởng rằng đêm nay sẽ lại là một đêm không ngủ, nhưng khi thấy mình tỉnh dậy trong ánh bình minh, nhìn đồng hồ, là tám giờ, cô nhoèn miệng cười. Những cơn mất ngủ tưởng rằng đến giai đoạn đáng sợ nhất bỗng lặng lẽ biến mất, đã mấy tháng rồi, cô lại mới có một giấc ngủ trọn vẹn đến vậy. Không biết từ khi nào, tiếng ngáy đều đều chẳng khác gì tiếng tụng kinh của Cầu Thặng Nhi từ chỗ quấy rầy người khác đã trở thành chỗ dựa trong lòng cô, đến khi tưởng rằng không thể nào bỏ được thì bệnh lại khỏi hẳn.

Những ngày sau đó trôi qua trong sự êm ả, yên bình, người đàn ông nói yêu cô đã gửi cho cô mấy bức ảnh qua mail, trong đó có cảnh Cầu Thặng Nhi đang ngồi trên bàn ăn trong căn nhà của anh ở tư hợp viện, nhìn chăm chăm vào ống kính. Những hồi ức về tư hợp viện dứt khoát không được nhớ đến, vì khi nhớ đến trong lòng thực sự cảm thấy rất đau, từng đợt, từng đợt, giống như có vật gì đó xuyên qua cơ thể.

Thì ra, thì ra, thì ra là phụ nữ sẽ bị ai như thế đấy, bị cưỡng bức phải thất thân, nhưng lại chủ động đánh mất linh hồn. Thì ra, đời người cũng có lúc may mắn như vậy, bị ép vào đường cùng lại nhận ra quay người là lối thoát.

Rốt cuộc là ghét vì không tôn trọng hay lo sợ mê muội tới mức đắm chìm, hoặc lo sợ gặp phải cảnh ngộ giống như mẹ, trả giá rồi nhưng lại phát hiện ra rằng đã sai, sai tới mức không thể cứu vãn được, sai tới mức không còn sự tự tôn. Câu nói “Anh yêu em” của Bùi Trung Khải giống như một tấm gương khiến Cố Hứa Áo phải nhìn thẳng vào những suy nghĩ giấu trong sâu thẳm đáy lòng. Đúng vậy, cô đã bị lay chuyển mạnh bởi câu nói đó, đúng khi kháng cự đã mất từ rất lâu sụp đổ trong lòng.

Tâm trạng tốt lên, Cố Hứa Áo nhận thấy mình bắt đầu béo ra. Một hôm, ông Howard cười, neho mắt nhìn cô, “Catherine, cuối cùng cháu cũng đã không còn như cây sào nữa rồi”. Soi gương, sờ lên gò má thì thấy da thịt đã trở lại, xương gò má cũng không còn nhô lên như trước, các nét trên khuôn mặt cũng mềm mại hơn. Khẽ nhếch môi lên cười, một Cố Hứa Áo như vậy mới là người mà mọi người thích nhìn, tất nhiên, cũng là người mà cô thích

nhìn.

Rồi chợt nghĩ đến Bùi Trung Khải, trong lòng chợt nghĩ, lúc mình xấu xí nhất thì lại nhận được câu “Anh yêu em”. Giống như người đẹp tặng cho quái thú một nụ hôn, quái thú lập tức được giải lời nguyền trở lại là chàng hoàng tử tuấn tú, cô - Cố Hứa Áo cũng được mấy lời “Anh yêu em” cứu vãn dung nhan và sức khỏe. Dùng tình yêu có được cứu một linh hồn đã từng mất đi tình yêu, dùng sự đền bù của tình yêu để bù đắp cho khuyết điểm trong tình yêu. Thế giới này kỳ diệu như thế đấy.

Ánh nắng tháng bảy quét sạch cảm giác lơ đãng muốn ngủ, ánh nắng chan hòa khiến con người cảm thấy ấm áp và khát khao. Khi mang Cầu Thặng Nhi đến trả, Bùi Trung Khải thấy Cố Hứa Áo mặt mày tươi tỉnh, anh nhẹ nhõm hẳn, đây mới chính là Cố Hứa Áo mà anh quen, tuy vẫn còn gầy nhưng toàn thân đã toát lên sức sống. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Bùi Trung Khải, Cố Hứa Áo hơi dừng bước chân, có được lời thề đầy sức nặng ấy, cô vẫn chưa biết phải đối diện với anh thế nào, trái tim cô bắt đầu đập loạn xạ. Khẽ vuốt ve Cầu Thặng Nhi, cô nói: “Em khỏi ốm rồi, cảm ơn anh đã chăm sóc Cầu Thặng Nhi mấy ngày qua”.

“Bọn anh sống với nhau rất ổn”. Thực ra, anh làm gì có thời gian chăm sóc Cầu Thặng Nhi, anh vẫn phải đưa nó về nhà nhờ mẹ chăm hộ như trước.

Cố Hứa Áo thấy giọng Bùi Trung Khải khan khan, bèn hỏi: “Anh bị cảm à?”.

Bùi Trung Khải đáp với vẻ không bận tâm “Cảm nắng, chỉ bị hắt hơi chút thôi, không sao đâu”. Nói rồi quay người hắt hơi liền bốn cái, khiến mấy người đi đường gần đó vội tránh xa.

“Đã nói là em chưa khỏi cảm, thế mà anh cứ không chú ý, lại còn ăn chung bát nữa”.

“Làm gì đến mức ấy, cũng đã mấy ngày rồi”. Anh mất quan tâm, vẻ mặt áy náy của Cố Hứa Áo khiến Bùi Trung Khải thấy rất vui.

Không còn lời gì để nói nữa, Cố Hứa Áo cúi xuống, tiếp tục vuốt ve Cầu Thặng Nhi, “VẬY anh phải thật chú ý đấy, em lên gác đây”.

“Trời nắng rất đẹp, lại cũng còn sớm, không có việc gì vội...” Bùi Trung Khải thận trọng đề xuất, nói rồi anh mới thấy cái cơ đưa ra thật là ngốc nghếch.

Quả nhiên, Cố Hứa Áo từ chối: “Chẳng phải anh vẫn đang bị cảm là gì, đừng có ở ngoài nắng lâu”.

“Anh không sao, hơn nữa anh cũng chưa ăn cơm, hay là em mời anh ăn cơm đi”.

Cố Hứa Áo do dự trong giây lát, rồi khẽ nói: “Anh chọn chỗ đi”.

Bùi Trung Khải thờ phào, vui vẻ chọn một nhà hàng gần đó, địa điểm không quan trọng, quan trọng là tranh thủ thời gian. Tâm trạng hai người đang vui, nên ăn cũng nhiều hơn mọi khi, giữa chừng phải gọi thêm hai món. Cố Hứa Áo vừa ăn hết chỗ thức ăn trong đĩa, Bùi Trung Khải đã lập tức ăn cần gấp thêm cho cô, Cố Hứa Áo vừa ho một cái, Bùi Trung Khải liền nhanh chóng đưa nước cho cô. Cố Hứa Áo thấy vậy, bèn hỏi: “Sao anh lại ăn cần giống như thái giám vậy?”.

Một nụ cười nở trên môi của Bùi Trung Khải: “Vì được cho ăn nên không dám làm phật ý chủ nhân”.

Cố Hứa Áo không có ý định tranh luận với anh, cũng không phải cô chưa thấy Bùi Trung Khải mặt dày bao giờ, “Ai là chủ nhân của anh. Em ăn no rồi, có thể đi được chưa?”.

“Em mời khách cơ mà, anh vẫn chưa ăn no, không nên như vậy”. Bùi Trung Khải cuống lên.

Cố Hứa Áo hít một hơi thật sâu, “Hay là, em thanh toán trước, anh cứ từ từ ăn”.

“Thế nếu anh muốn gọi thêm món ăn thì sao?”. Bùi Trung Khải quyết mặt dày đến cùng.

Cố Hứa Áo trừng mắt nhìn Bùi Trung Khải một cái, Bùi Trung Khải vẫn chậm rãi nhai, thỉnh thoảng lại nói đôi câu với Cố Hứa Áo.

Cuối cùng vẫn là Bùi Trung Khải trả tiền, lý do là hôm nay anh ăn nhiều, lần sau hãy tính. Cố Hứa Áo ghét nhất là tranh nhau khi trả tiền, biết là đã mắc phải bẫy của Bùi Trung Khải, nên không thèm đếm xỉa đến anh nữa mà đi thẳng ra ngoài.

“Hứa Áo, em có thể đi chậm một chút không, anh đau bụng lắm, không theo kịp đâu”. Bùi Trung Khải gọi với từ phía sau.

Cố Hứa Áo cố nín cười, nhất quyết không quay đầu lại, nhưng bước chân tự nhiên chậm lại, mãi cho tới khi xuống tới tầng một mới quay người lại, “Em về đây, anh đi đi”.

Một hồi lâu mà vẫn không nghe thấy Bùi Trung Khải nói gì, Cố Hứa Áo ngạc nhiên ngẩng đầu lên bắt gặp khuôn mặt có rúm lại của Bùi Trung Khải.

“Anh làm sao thế?”.

“Em có thuốc không? Anh đau dạ dày”. Mặt Bùi Trung Khải tái đi, không có vẻ gì là giả vờ. Nói rồi anh đưa tay ra nắm lấy cổ tay Cố Hứa Áo.

Quả nhiên, lòng bàn tay anh ướt đầm mồ hôi. Cố Hứa Áo cuống quýt, “Có cần đến bệnh viện không?”.

“Không cần, nghỉ một lát sẽ khỏi thôi”. Đến lúc này, Bùi Trung Khải thực sự không đùa được nữa, từ trước đến nay anh chỉ ăn vừa phải, ăn nhiều hơn thế nào cũng có chuyện, hôm nay anh đã ăn quá no.

Bùi Trung Khải ngồi dựa vào tường, trán lấm tấm mồ hôi, anh vừa nôn xong nên bụng cũng dễ chịu hơn một chút. Mắt anh nhắm hờ, tay ôm chiếc túi chườm mà thấy tức cười, không ngờ phải làm như vậy thì mới bước được chân vào nhà Cổ Hứa Áo. Khổ thì khổ thật, nhưng rất đáng. Trong lúc mơ màng, anh thấy có người cởi áo khoác ngoài cho mình, rồi sau đó đắp chăn lên, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, anh lẩm bẩm một câu gì đó rồi chìm vào giấc ngủ.

Cổ Hứa Áo thấy Bùi Trung Khải giang chân giang tay nằm ngủ, đợi anh thở đều đều, cô mới yên tâm nằm trên ghế và nhắm mắt lại.

Chuyện này sau khi bị Tề Huy biết được, anh đã cười gằn vỗ bụng, Bùi Trung Khải trước nay lúc nào cũng oai hùng, muốn gì được nấy, không ngờ cũng có lúc thảm hại như vậy.

Tề Huy nói: “Anh Bùi này, xem ra chuyện chết vì bội thực là có thật, chuyện này của anh mà đồn ra ngoài, nghe thì chẳng có gì hay ho, có điều cái bệnh dạ dày ấy ít nhiều cũng phong lưu ra phết, đáng để nghe”.

Thời cổ có chép chuyện vì muốn nhìn thấy nụ cười của người đẹp, chuyện ông vua nọ đã không quản mạo phạm chur hầu đốt lửa ở phong hỏa đài, nghe còn chút khí thế, còn ăn đến mức thành phượng giá áo túi com như Bùi Trung Khải thì quả là hiếm, khả năng cũng chỉ có anh là một. Không có võ công tuyệt thế, chẳng làm anh hùng không có đất dụng võ. Há có hoa sen tươi đẹp, còn than thở mỹ nhân sắt đá. Nhưng biết làm thế nào, nếu có thể giành được một cái liếc mắt của mỹ nhân, thân này chẳng ngại gì bị mang tiếng xấu.

Bùi Trung Khải húp cháo nóng, ăn rau muối, nhìn Cổ Hứa Áo thu dọn giường chiếu, anh cảm thấy toàn thân dễ chịu. Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, lấy vợ để được chăm sóc có lẽ cũng rất tuyệt, đến lúc anh thực sự muốn lấy vợ rồi. Cứ miên man cùng dòng suy nghĩ, anh chợt cắn vào lưỡi.

Cổ Hứa Áo nghe thấy Bùi Trung Khải kêu lên “Ôi cha”, tưởng rằng anh lại bị đau dạ dày, vội đưa tay sờ bụng Bùi Trung Khải, “Anh lại khó chịu à?”.

Trước đây, Cổ Hứa Áo chưa từng dịu dàng như thế bao giờ, Bùi Trung Khải đặt tay lên tay của Cổ Hứa Áo, cười ngây ngô, nói: “Cắn vào lưỡi”. Cổ Hứa Áo gỡ tay anh ra, mang tới một cốc sữa nóng, “Uống cái này đi, cháo nóng sẽ làm vết thương rát hơn”.

“Ồ đâu ra thế?”. Bùi Trung Khải nhấp một ngụm ngon lành, thuận miệng hỏi.

“Của Cầu Thặng Nhi đấy”.

Bùi Trung Khải cảm thấy cốc sữa này uống cũng không được, không uống cũng không được, cuối cùng anh quyết định cắn răng chịu đau để húp cháo.

Cổ Hứa Áo trừng mắt lườm anh với vẻ không vừa lòng, “Cho vào cốc thì là của người uống, đổ vào bát thì là mèo uống, sao anh kén chọn vậy?”.

Bùi Trung Khải vẫn kiên quyết không uống, hình ảnh về một người vợ hiền thực, dịu dàng trong đầu bỗng chốc tan biến mất, suýt nữa thì bị ảo giác nhất thời đánh lừa. Đang phải nhờ cậy người ta nên không thể không cúi đầu, vì thế anh vẫn phải cười ngọt ngào, nói: “Em đưa anh về nhé, anh không tiện lái xe”.

“Nói chuyện gì mới hơn chút được không, anh là Trình Giảo Kim à, lúc nào cũng là ba chiều cũ rích”.

“Nói gì thì em cũng đoán được, việc gì anh phải nghĩ cho một óc”.

“Hôm nay em phải tới đại sứ quán, anh không cần chờ em đâu”. Cổ Hứa Áo nghĩ một lúc, nói.

Bùi Trung Khải ngây người, đôi đũa đang khuấy trong bát cháo cũng dừng lại, “Em vẫn đi à?”.

“Đó là công việc, em đã lỡ mất không ít thời gian rồi”.

“Em cứ yên tâm mà đi, anh trông nhà cho”. Bùi Trung Khải nhìn Cổ Hứa Áo đang mở to mắt nhìn mình, gật đầu, nói, “Phải rồi, anh sẽ chăm sóc Cầu Thặng Nhi, nếu có thời gian anh sẽ sang Mỹ thăm em, chẳng qua cũng chỉ mất mười mấy giờ bay thôi mà”.

Cổ Hứa Áo đã chuẩn bị tâm lý tổn ít nhiều thời gian đôi co với Bùi Trung Khải, không nghĩ anh lại đột nhiên phối hợp như vậy, giống như việc một cao thủ dồn hết nội lực ra đòn rồi mới phát hiện đối thủ hoàn toàn không có ý định ra tay, ngược lại còn có vẻ ừ ừ.

Kiên quyết không để cho Bùi Trung Khải đưa đi, cô xuống dưới gác, đi được mấy bước, quay đầu lại theo dự cảm, quả nhiên có một bóng người mờ mờ đứng trước khung cửa sổ tầng thứ mười hai, thấy cô quay lại thì bé con méo lên lắc lắc. Cổ Hứa Áo cười, đưa tay lên vẫy, khi thu tay về theo đà quệt vào đuôi mắt ươn ướt. Nếu cuộc sống khoan dung như vậy, mỗi lần quay đầu lại luôn có một người vẫy tay và mỉm cười với bạn, vậy có tính là hạnh phúc có thể chạm tới không nhỉ?

Vào khoảng ba bốn giờ chiều, Cổ Hứa Áo nhận được điện thoại của Bùi Trung Khải, nói muốn cô buổi tối cùng đi ăn cơm, nhưng cô từ chối. Bùi Trung Khải nói: “Em sắp đi xa rồi, sao không tranh thủ thời gian để ở bên nhau nhiều thêm một chút”. Ở đầu dây bên kia im lặng, Cổ Hứa Áo không nói gì, Bùi Trung Khải một lần nữa thấy lo lắng, kết hôn với chả không kết hôn, vợ con với chả không vợ con, đột nhiên cảm thấy sợ hãi mơ hồ, một khi đã biết đích xác tình cảm của mình, sẽ bắt đầu so đo thái độ của đối phương và trở nên vô cùng nhạy cảm. Cái trò làm mặt dày không thể tiếp tục được nữa, anh nín thở chờ đợi. Không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua, hoặc có thể cũng mới chỉ có mấy giây, nhưng sao anh cảm thấy nó dài vô tận.

Người ở đầu dây bên kia cuối cùng đã lên tiếng. Cố Hứa Áo khẽ nói, “Em không tới đại sứ quán, chuyện đi tập huấn ở bên Mỹ ông Howard đồng ý cho em tạm hoãn, sau này có thể sẽ đề nghị lại”.

Giống như người đuối nước vào khoảnh khắc không thể trụ được nữa bỗng được đưa lên bờ, Bùi Trung Khải đã ứng phó với rất nhiều cuộc đàm phán và thường chờ đợi kết quả không thể biết trước trong trạng thái cố giữ mình thật bình tĩnh, nhưng hôm nay thì không thể được, tình cảnh cận kề bên bờ vực tuyệt vọng thời khắc này đã được ba từ “Em không đi” hóa giải, trên đất mằm hy vọng nhanh chóng đâm chồi đơm hoa. Dường như anh không dám tin, thận trọng nói: “Hứa Áo, chúng ta có thể gặp nhau được không?”.

Cố Hứa Áo trả lời: “Bây giờ thì không được, em phải giúp ông Howard tiếp người của tổng công ty”.

Khi Cố Hứa Áo xong việc về nhà đã thấy xe của Bùi Trung Khải đỗ trong tiểu khu, cô bước tới gõ lên kính cửa xe, cho dù là trong bóng tối, cô cũng có thể cảm nhận ánh mắt sáng rực như ánh sao đêm trên bầu trời của anh. Tâm kính cửa xe được từ từ hạ xuống.

Thân thể hai người quen thuộc đến thế, chỉ cần một cái chạm khẽ là có thể thấp lên ngọn lửa cuồng nhiệt, khiến cho hơi lạnh tỏa ra từ chiếc máy điều hòa trong nhà không thể nào hạ xuống được, dù chỉ một chút. Chiếc ga giường màu xanh càng làm nổi bật làn da trắng ngà và những đường cong hoàn hảo, khuôn mặt bừng sáng giống như một đóa hoa sen trắng trên tán lá xanh mướt. Người hái hoa làm rách màu xanh hái lấy bông hoa màu trắng, đóa sen rung rinh theo con thuyền bông bênh. Nếu như tương tư có thể chất thành đồng, chắc hẳn nó còn cao hơn cả đỉnh núi, nếu tình yêu có thể chảy được, hẳn nó sẽ tràn khắp mọi nơi.

Bùi Trung Khải cắn khẽ lên lưng Cố Hứa Áo, cô nằm phục trên giường cười bên lên cố tránh đi. “Anh tuổi Tuất hay sao mà thích cắn người như vậy?”.

Người tuổi Tuất kia cân trọng khoanh vùng lãnh địa của mình, rồi thốt lên: “Em đúng là nhẫn tâm, nói chia tay là chia tay, không cần biết đến người khác”.

Cố Hứa Áo bật cười, “Nói thế là đang báo thù à? Chẳng phải anh cũng bằng lòng sao? Em thấy anh còn tâm trạng vui vẻ dạy dỗ người khác, có thấy oán thán gì đâu?”.

Không nhắc đến còn được, nhắc đến là Bùi Trung Khải lại thấy hận, nhờ người mang quần áo đến cho anh, làm như anh không có quần áo mặc và không có người quan tâm không bằng, coi anh chẳng bằng con dao, dùng xong rồi thì ném đi. Tâm trạng mất cân bằng, Bùi Trung Khải chọn chỗ có nhiều thịt hơn, cắn mạnh một cái.

Cố Hứa Áo kêu ré lên, đau chảy cả nước mắt, quay lại lườm Bùi Trung Khải. Bùi Trung Khải thấy khoe mắt cô ướt, biết là mình đã hơi quá đà, tuổi Tuất thì tuổi Tuất, nếu không làm được đại trượng phu thì làm một người đàn ông nhỏ nhen vậy. Anh dụi đầu xuống ngực Cố Hứa Áo, bị cô đẩy ra, anh vẫn không chịu thôi, “Hứa Áo, anh đang đau, sao em lại không biết anh đau nhỉ? Tim anh đau, chỗ nào cũng đau”.

Mặt Bùi Trung Khải đỏ ửng vì bi thương khiến cho Cố Hứa Áo cảm thấy có lỗi. Đàn ông làm nũng thì thật không chịu nổi, toàn thân cô run rẩy.

“Vậy anh muốn thế nào, em mệt rồi”.

“Đổi lại bằng một việc khác thì em đồng ý chứ?”. Cuộc đàm phán bắt đầu.

“Nhưng phải là việc trong khả năng có thể thì mới được”. Cố Hứa Áo cố sống cố chết giữ vững trận địa.

“Đảm bảo em thừa khả năng”. Bùi Trung Khải biết đàm phán là phải cho đối phương một mức giá đủ hấp dẫn.

“Thật không? Đòi tiền em không có, đòi mạng chỉ có một thôi”. Cố Hứa Áo cảm thấy mình chẳng có gì để mất.

“Không đòi tiền, không đòi mạng, mà là đòi người”.

Bị Cố Hứa Áo đá cho một cái, lúc đó Bùi Trung Khải mới chơi bài ngửa: “Chuyển đến ở với anh”.

Cố Hứa Áo cúi đầu, đưa tay sửa tóc, cô không nghĩ Bùi Trung Khải sẽ nói chuyện này, “Để em nghĩ đã”.

“Có khó đến thế không?”. Bùi Trung Khải nhìn chăm chăm vào Cố Hứa Áo.

“Em chưa nghĩ kỹ, còn Cầu Thặng Nhi sẽ làm như thế nào? Nó vẫn chưa quen đi vệ sinh ở chỗ anh”.

“Cầu Thặng Nhi không phải là vấn đề, cũng không phải anh chưa từng chăm nó”. Thực ra, Bùi Trung Khải nghĩ nếu nó còn dám bừa bãi thì sẽ không cho nó vào nhà nữa, sân nhà anh đủ rộng, nó chọn góc nào thì chọn.

“Ở đó xa chỗ em làm, lại không gần bến tàu điện”.

“Anh đưa em đi, cũng tương đối tiện đường”.

“Bỏ không căn hộ sẽ rất lãng phí”.

“Cho thuê đi”. Bùi Trung Khải mong sao nhanh chóng cho thuê được căn hộ, Cố Hứa Áo còn giữ căn hộ này thì cô có thể dễ dàng rút về cố thủ ở đó bất cứ lúc nào. Anh không thể nhượng bộ thêm được nữa rồi.

“Nhưng cũng còn phải xem giá thuê như thế nào”. Căn hộ ấy cô mới ở có một năm.

“Anh sẽ nhờ Tề Huy tìm người”. Bùi Trung Khải trầm tính, nếu không tìm được thì sẽ cho Tề Huy thuê.

“Lại là cô bạn gái ở học viện nghệ thuật của anh ấy chứ gì?”. Cố Hứa Áo cảm thấy Tề Huy là một người tốt, chỉ có điều con mắt chọn bạn gái thì còn phải bàn.

“Bây giờ người ta đã thay đổi khẩu vị rồi, tổ chất của bạn gái cũng khác xa rồi (nhất nhậ thiên lý)”. Nghĩ đến chuyện này, Bùi Trung Khải thấy không yên tâm, may mà Tề Huy vẫn còn chút nghĩa khí, nếu không thì đừng trách anh không khách sáo.

“Em không có đường lui à?”.

“Cái gì mà không có đường lui, khó nghe quá. Là từ nay về sau đã có chỗ dựa rồi mới đúng. Cho dù ông Howard không trả lương cho em thì cả đời em cũng vẫn cứ ăn ngon, mặc đẹp”.

“Xi, công việc của em đang rất tốt, anh đừng có rửa em. Nếu em sang tổng công ty, tiện thể ở thêm một vài năm thì khi về tiền lương sẽ được trả như bên Mỹ, nhiều hơn hẳn bây giờ”. Cố Hứa Áo nuôi tiếc.

“Em đúng thật là, vẫn còn tiếc nước Mỹ à? Thấy trái tim anh dễ chịu hơn một chút thì lại chọc tức anh chứ gì, không được rồi, không được rồi, tim anh đau lắm”. Bùi Trung Khải đổ kên ra giường rồi lật người xuống.

Cố Hứa Áo thấy Bùi Trung Khải giờ trò, vốn định mặc kệ anh, nhưng một hồi lâu thấy Bùi Trung Khải vẫn nằm sấp không động tĩnh gì, bèn đưa tay sờ thử thì lập tức bị tóm chặt lấy, không sao động cựa được.

Cô dần dần thấy mềm lòng, "Tiền cho thuê căn hộ không được dưới hai ngàn".

Bùi Trung Khải lật người ngồi dậy. Hòn đá đè nặng trong lòng anh cuối cùng đã rơi xuống. "Chốt nhé".

Khi Cố Hứa Áo gật đầu đồng ý, Bùi Trung Khải lập tức nhờ Tề Huy tìm người thuê nhà giúp như thể anh sợ cô sẽ hối hận. Sợ qua môi giới thì quá chậm, nên anh bảo Tề Huy tìm người đến xem nhà, buộc Cố Hứa Áo nhanh chóng chuyển đi. Hôm chuyển nhà, Tề Huy lái xe đến giúp, chỉ một chuyến xe là cơ bản chuyển hết vì đồ dùng trong nhà vẫn để nguyên, chỉ chuyển quần áo sách vở.

Cố Hứa Áo nghĩ xem ra cô không hợp ở căn hộ này. Một năm trước cô đã từng đối xử tốt với bản thân, chấp nhận mất khoản tiền cho thuê nhà rồi chuyển về đây, hôm nay cô lại chuyển đi. Tối hôm trước, Bùi Trung Khải hỏi cô, hay là bán căn hộ đó đi, giờ đang là thời kỳ sốt nhà đất, giá sẽ cao. Tuy miệng từ chối, nhưng trong bụng cô cũng bắt đầu nhăm tính, bán căn này đi rồi mua một chỗ khác rộng hơn, vì dù sao căn hộ này cũng hơi chật. Tất nhiên là cô không nói với Bùi Trung Khải những suy nghĩ này, hẳn anh đang mong cô không có nhà, để cô phải cảm ơn đại đức của anh vì đã cho cô ở nhờ.

Bùi Trung Khải thu dọn sách vở và những thứ lặt vặt, còn Cố Hứa Áo lè mề thu xếp quần áo. Cô cầm một chiếc áo lên ngắm nghía hồi lâu.

“Anh đã nói rồi, mua đâu chẳng được bộ mới? Đỡ mất công thu dọn”.

“Em không phải là kẻ phá gia như anh, đã bảo anh đừng đến lại cứ đến, đến rồi lại lâu lâu”.

“Thì cũng vì thấy em mệt, mãi mới thu được mấy bộ quần áo, về sớm thì có thể nghỉ ngơi thêm một chút. Em xem, cái áo phong này vứt đi được rồi đây”.

“Em thấy nếu vứt thì vứt chiếc này trước, không biết định lấy lòng ai?”. Cố Hứa Áo nói, tay chỉ vào bộ váy xám đính ngọc trai còn treo trên mắc áo xếp trên giường.

Bùi Trung Khải tự nhiên nhớ đến chuyện không hay đó, mặt sầm lại, không nói gì, quay sang xếp sách vở trên giá.

Cố Hứa Áo trán ướt đầm mồ hôi. Cô chưa kịp chuẩn bị gì thì Tề Huy đột nhiên đưa người đến xem nhà. Mùa hè, nóng đến đau cả đầu thế mà lại phải chuyển nhà, tất cả đều tại Bùi Trung Khải. Bây giờ anh lại còn như một bà già hết quần cái này lại quần cái nọ, phiền phức chết mất. Nghĩ tới chuyện chuyển nhà, nghĩ tới chuyện phải rời khỏi đây, cô nghĩ thầm, thế là không có nhà nữa rồi.

Dường như đọc được những suy nghĩ của cô, Bùi Trung Khải đột nhiên ghé sát lại nói: “Không được nghĩ lung tung, anh chính là gia đình của em”.

Cố Hứa Áo không nói gì, ngược đầu lên chủ động hôn Bùi Trung Khải, “Như thế này có khiến anh cảm thấy sự dũng cảm và kiên quyết của em không?”. Bùi Trung Khải không ngờ lại có chuyện hay trên trời rơi xuống như vậy, mừng rỡ được đăng chân lên đăng đầu, tấn công lại. Cô gái này hiếm khi chủ động như vậy.

Nhìn thấy một giường quần áo, Cố Hứa Áo ra sức đẩy Bùi Trung Khải, bộ váy xám bị anh nằm đè lên nhàu nhĩ chẳng khác gì mớ dưa.

“Tiếc quá”.

“Không cần đến nữa, lại thế rồi”. Bùi Trung Khải đưa tay vói nhưng bị Cố Hứa Áo đẩy ra.

“Em không vớt, phải giữ lại để nhắc nhở anh”.

Nhìn cô Hứa Áo vuốt nếp nhăn trên váy với vẻ tiếc rẻ, Bùi Trung Khải ôm lấy vai cô, “Đúng là tiểu hồ ly miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo, suýt nữa thì anh bị em lừa”.

Tề Huy bấm chuông một hồi lâu mà không thấy người ra mở cửa, đành phải gọi điện thoại. Bùi Trung Khải nhắc máy, giọng trầm và khàn. Tề Huy giận dữ, gầm lên: “Bảo người ta lái xe đến giữa lúc trời nắng như thế này, còn mình thì cứ việc ở trong phòng mát lạnh vui vẻ cùng người đẹp”.

Khi Cô Hứa Áo ra mở cửa, mắt vẫn còn long lanh như nước, Tề Huy ngậy người, không nói câu nào, khom người bê đồ đi thẳng xuống gác. Cô Hứa Áo không hiểu nổi, quay lại định hỏi Bùi Trung Khải xem Tề Huy làm sao thì Bùi Trung Khải đẩy lưng, “Mau đi rửa mặt đi, chẳng ra bộ dạng gì”.

Cô Hứa Áo lăm lăm “Cái gì mới được chứ”, rồi quay lại véo Bùi Trung Khải một cái, mãi đến khi soi gương mới biết vì sao anh sầm mặt lại... Đúng là ngượng chết đi được.

Một khách hàng quan trọng của Tề Huy muốn lập nghiệp ở Bắc Kinh, ông ta là thần tài của công ty anh, vì thế Tề Huy không dám từ chối, nhận lời đi xem nhà giúp ông ta. Thực ra, cũng có mấy căn nhà rất tuyệt, ông khách cũng đã nhận lời đến xem, nhưng rồi lại thay đổi chỉ vì nhà đã qua một đời chủ, ông ta nói vợ ông ta muốn tìm một căn nhà mới tinh. Bà vợ của ông khách này vốn là vợ hai, không danh phận suốt mấy năm, khó khăn lắm mới trở thành vợ hai, vì vậy rất kỳ mấy chữ “đồ dùng lại”. Nhà mới, nhưng lại ở phía đông, gần khu vực vành đai ba. Tề Huy chạy đi chạy lại mấy lần, một đứt hơi nhưng chẳng có kết quả gì, ác độc nghĩ thầm, chồng dùng lại sao không thấy chê. Nói thì nói như vậy, nhưng việc thì vẫn phải làm cho tốt.

Một hôm, anh đang loay quanh gần khu vực vành đai ba thì nhìn thấy một tòa nhà đang hoàn thiện. Lúc đầu cứ nghĩ là khách sạn gì đó, nhưng nhìn kiểu cách thì lại giống căn hộ. Anh mừng rỡ hỏi thăm, được biết cuối năm họ sẽ mở bán. Giá tiền khoảng ba, bốn vạn tệ, nội thất rất đẹp, đồ đạc đều là hàng nhập ngoại, có quản gia phục vụ 24/24 giờ, hàng ngày đến giờ đều có người đến dọn nhà, giặt quần áo, nhưng nghe nói những căn hộ này sớm đã được đặt hết.

Tề Huy lập tức thấy có cách.

Kể từ sau hôm đến dọn nhà giúp Cô Hứa Áo, Tề Huy lặn mất tăm. Bạn gái của mình bị người đàn ông khác nhìn thấy trong điệu bộ xộc xệch nhất, ai mà không tức, Bùi Trung Khải mà lên cơn ghen thì chẳng khác gì một mụ đàn bà nhỏ nhen, thậm chí còn hơn thế. Anh ta không nỡ trút vào Cô Hứa Áo, không khéo mình lại trở thành người chịu trận. Nhưng hôm nay chẳng còn cách nào khác, Tề Huy đành liều gọi điện đến.

“Anh Bùi, người anh em có việc nhờ anh đây”. Tề Huy cố ý nói bằng giọng đáng thương.

“Có việc gì thì nói nhanh đi, đừng vòng vo tam quốc nữa”. Không còn phải lo giường lạnh nhà vắng nữa, cuộc sống chung như tân hôn quả thực khiến Bùi Trung Khải dễ chịu, vì thế thái độ cũng hợp tác hơn, không so đo chuyện cũ với Tề Huy.

“Tôi tìm được một căn hộ, mọi thứ đều rất ổn, chỉ có điều phải tranh nhau”. Nghe giọng biết Bùi Trung Khải đang vui, Tề Huy vội nói.

“Định vai tiền tôi à? Tôi đưa hết cho vợ rồi, không có”.

“Này, anh Bùi, anh bây giờ không có một xu, em Hứa Áo thì đã theo anh về ở cùng, ai mà không biết”.

Rất rõ, câu này của Tề Huy nhằm lấy lòng Bùi Trung Khải, giọng cười đắc ý của Bùi Trung Khải truyền qua đường dây vọng đến.

“Anh biết chủ đầu tư là ai không? Ông Mễ đấy. Anh đã từng làm cho ông ấy, lại còn làm thầy giáo cho Mễ Tĩnh Văn nữa, ông ấy nhất định sẽ nể mặt cho anh một căn”.

Bùi Trung Khải trầm ngâm một lúc, “Tôi và ông Mễ không thân thiết lắm, cũng chỉ mới gặp mặt một lần, còn như với Tĩnh Văn, thì cậu cũng đã biết chuyện như thế nào. Việc này tôi chưa nhất thiết phải ra mặt, làm ăn, lợi nhuận vẫn là quan trọng nhất”.

“Tiền thì anh không phải lo, cũng không cần thiết phải chiết khấu, giá thị trường là bao nhiêu thì là bấy nhiêu. Tôi cũng chỉ là giúp một khách hàng, anh chỉ cần nói một câu là được, những việc còn lại tôi sẽ tự lo”.

Bùi Trung Khải gọi điện cho Mễ Tĩnh Văn. Nghe giọng Bùi Trung Khải, giọng Mễ Tĩnh Văn ở đầu dây bên kia rộn ràng: “Thầy Bùi, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa sẽ thi, thầy không quan tâm đến em à, có rất nhiều chỗ em chẳng hiểu gì cả”.

“Còn từng ấy thời gian cô cứ ôn thêm đi, nắm chắc những nội dung đã biết là được”.

“Em biết là bây giờ thầy đang bận chăm sóc người yêu, chẳng có thời gian dành cho em. Xi, em mà không thi đỗ thầy cũng không khỏi liên quan, đến lúc ấy, người mất mặt là thầy đấy!”. Mễ Tĩnh Văn vừa nhõng nhẽo vừa ghen tỵ.

“Biết thế là được, đừng quấy quả thầy giáo. Tu hành là phải tự bản thân, mất mặt ai không quan trọng, quan trọng là ai phải chịu thiệt thòi. Tôi gọi cho cô là có một việc, bạn tôi tìm được một căn hộ ưng ý của công ty cô, tôi cho cô số điện thoại, tình hình thế nào cô cứ trao đổi trực tiếp với anh ấy”.

“Thầy đã ra lệnh thì tất nhiên phải làm cho tốt. Em vẫn là người có tình có nghĩa chứ không như ai đó”. Mễ Tĩnh Văn lau bàu gác máy, vẻ vui mừng trên mặt lập tức biến mất, ánh mắt tối sầm. Chẳng qua cô cũng chỉ mới thăm dò như vậy, nhưng Bùi Trung Khải đã không giấu giếm mà thừa nhận luôn.

Chuyện Bùi Trung Khải và Cô Hứa Áo làm lành với nhau là điều mà Mễ Tĩnh Văn không ngờ tới. Cô Hứa Áo tỏ ra rất tuyệt tình. Theo những gì mà Mễ

Tĩnh Văn biết được về Bùi Trung Khải thì những người chọc giận người đàn ông này hầu như đều không có kết cục tốt đẹp. Nhưng, Cố Hứa Áo bỏ đi, Bùi Trung Khải buồn bực, Mẹ Tĩnh Văn đã nghĩ, có lẽ Bùi Trung Khải cũng chỉ là vì không chấp nhận phụ nữ đối xử với anh ta như vậy mà thôi. Cô đã bám lấy anh, đòi anh giảng cho về quản lý tài vụ, đầu tư cổ phiếu, trong suốt ba tháng trời, cô thấy Bùi Trung Khải dường như đã quên Cố Hứa Áo, niềm hy vọng trong lòng lớn dần. Thế rồi đột nhiên Bùi Trung Khải biến mất, gọi điện đến mấy lần đều nói là bận, liên lạc với cô chỉ qua email, đến công ty anh nhìn lên cửa sổ phòng anh thấy tối om, cô biết việc đã không thành.

Mấy hôm trước, khi dừng xe chờ đèn đỏ, bất giác cô quay sang nhìn chiếc xe bên cạnh thì thấy người trong xe là Bùi Trung Khải, đang định gọi thì lại nhìn thấy khuôn mặt của Cố Hứa Áo lộ ra. Mẹ Tĩnh Văn cho xe phóng vọt lên như một quả đạn pháo, căm hận và ghen tức bùng lên trong lòng. Không ngờ Cố Hứa Áo lại có sức hút như vậy, khiến cho Bùi Trung Khải phải cam tâm quay về.

Bùi Trung Khải phấn khởi tắt di động, rồi nhắn tin: “Áo Áo, hôm nay ăn gì?”.

Một hồi lâu không thấy động tĩnh, anh lại nhắn tiếp: “Anh bị nóng”.

Lần này thì rất nhanh chóng nhận được hồi âm: “Chịu thua rồi đấy, thưa anh, vừa mới ăn cơm trưa xong, anh rồi rồi thế sao?”.

“Đau nướu.” Tiếp tục chính sách ai bình (kẻ xấu).

“Thật không?”. Cố Hứa Áo bán tín bán nghi.

“Phía dưới chiếc răng thứ hai bị đau”. Bùi Trung Khải gửi đi một icon mặt khổ, có điều, hình như hơi đau thật.

“Anh về đun đậu xanh với đường phèn bách hợp có thể giải được nhiệt. Uống nhiều nước vào”.

Phía cuối có thêm một câu: “Ai bảo anh ngủ ngày cày đêm, không nhiệt mới lạ”. Còn kèm theo một icon khinh bỉ.

Bùi Trung Khải cười to, “Bên trong nhiệt bên ngoài nóng, đậu xanh giải nhiệt bên ngoài, còn vận động thì giải nóng bên trong”.

Một hồi lâu, Cố Hứa Áo mới nhắn lại hai chữ: “Luu manh”.

Thời gian uống trà giải lao buổi chiều kết thúc, tiếp tục nỗ lực làm việc kiếm tiền cưới vợ mua nhà. Có điều, Bùi Trung Khải nhận ra rằng mình càng ngày càng trở nên vô tích sự, chỉ muốn về nhà ở bên người phụ nữ của mình.

Cố Hứa Áo vẫn cười ngây trước màn hình vi tính, ngày nào cũng có đoạn này, hai người nói dăm ba câu chuyện phiếm, Bùi Trung Khải nói, như vậy có tác dụng bồi đắp tình cảm.

“Catherina, chuyện gì mà cười vui vậy?”. Ông Howard ra đến cửa thì nhìn thấy vẻ mặt ấy của Cố Hứa Áo, ghé đến nhìn vào màn hình.

Cố Hứa Áo định tắt máy theo phản xạ, nhưng cuối cùng ngón tay dừng lại, một là ông Howard không biết chữ Hán, hai là tắt máy chẳng phải là chứng tỏ mình không chuyên tâm làm việc sao?

“Không có gì ạ”.

“Hoa – thơm – có – vua, nghĩa là gì?”. Ông Howard quay lại nhìn Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo choáng váng, ông Howard biết tiếng Trung từ bao giờ nhỉ? Cô đang lắp bắp định nói thì lại thấy ông Howard nói bằng giọng rất lạ: “Hoa trong chữ bông hoa, thơm trong chữ hương thơm, có trong chữ có hay không, vua trong chữ vua chúa. Ghép lại thì là có ý gì nhỉ?”.

Cố Hứa Áo thấy bất lo, tiếng Trung của ông Howard mới ở trình độ mẫu giáo, có lẽ không biết họ đang nói gì. Vì thế, cô nhắc với về tốt bụng, đó là câu hoa thơm đã có chủ, chứ không phải hoa thơm đã có vua.

Bùi Trung Khải đã đổi nick name của anh thành Hoa thơm có chủ trên MSN. Người khác phản ứng thế nào thì Cố Hứa Áo không biết, nhưng hôm anh buzz cô nói chuyện, cô đã suýt nữa thì phụt cả nước vào màn hình. Cô thầm nghĩ sao trước đây mình không nhận ra người đàn ông này lắm trò như vậy. Trước việc Bùi Trung Khải tranh công, Cố Hứa Áo coi như không biết, nhưng mỗi ngày khi nhìn thấy nick name của anh sáng thì trong lòng cô lại dậy lên niềm vui. Có người chịu mất thời gian để đùa bạn, điều đó phần nào nói lên rằng bạn là người quan trọng với người ấy.

Buổi tối có việc về muộn, vừa vào đến cửa thì đã có một bát nước đậu xanh đường phèn mát lạnh đợi sẵn, hoa có chủ đúng là khác thật, Bùi Trung Khải miễn nguyện uống bát nước đậu, quả nhiên rất đã, khiến người ta cảm thấy rất tuyệt. Thế rồi, đột nhiên di động của Cố Hứa Áo đổ chuông, nhưng tiếng nước xối trong nhà tắm vẫn rào rào, Bùi Trung Khải gọi với vào trong bảo rằng cô có điện thoại, Cố Hứa Áo nói, em không nghe được bây giờ, anh hỏi giúp em xem ai gọi đến, và bảo lát nữa em sẽ gọi lại.

Bùi Trung Khải bước trở lại vào trong nhà, mở máy ra xem thì thấy trên màn hình hiện lên dòng tên: “Bác Lỗ”.

Bùi Trung Khải thắc mắc người được gọi là bác Lỗ này là ai, sau khi máy được nối thông thì nghe thấy tiếng của một người đàn ông ở đầu dây bên kia, “Hứa Áo”.

“Bây giờ Hứa Áo không nghe điện được, lát nữa cô ấy sẽ gọi lại”.

Nhưng người đàn ông ở đầu dây bên kia không có ý định kết thúc cuộc gọi ở đó, bèn hỏi lại: “Anh là ai?”.

Bùi Trung Khải thấy buồn cười, bụng nghĩ, tôi còn chưa hỏi anh là ai, đêm hôm gọi đến cho một cô gái, thế mà còn hỏi tôi là ai, “Tôi là bạn của cô ấy”.

“Bạn trai à?”. Người ở đầu dây bên kia vẫn không chịu thôi. Bùi Trung Khải cũng thấy tò mò, “Ông là ai vậy?”.

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi”.

Khẩu khí ấy khiến Bùi Trung Khải nghĩ đến một người, nhưng sao Lỗ Hải Phong lại gọi điện cho Cố Hứa Áo vào lúc đêm khuya như thế này?

“Tôi là bạn trai của Hứa Áo, có phải ông là chủ tịch Lỗ không?”. Giọng của Bùi Trung Khải dịu lại.

“Nhấn Hứa Áo lát nữa gọi lại cho tôi”. Lỗ Hải Phong giận dữ tắt máy, thẳng nhóc này một chút lịch sự cũng không có, mà sao Hứa Áo không nói lời nào thế, dù gì thì mình cũng là bề trên. Không được, mình không thể mặc kệ Hứa Áo được, ngày trước chẳng phải mẹ con bé cũng đã đi sai đường đó sao?

Khi Cố Hứa Áo bước ra Bùi Trung Khải không nhận ra cơ hội sán lại gần như những lần khác, mà cứ đứng ngây người nhìn chương trình quảng cáo trên tivi.

“Ai gọi đến đây?”.

“Em tự xem đi”.

“Vay em sẽ gọi lại. Này, sao anh vẫn chưa đi tắm đi, muộn rồi đây”.

Bùi Trung Khải bước vào nhà tắm với vẻ mặt rất phức tạp. Cuộc điện thoại ấy khiến anh thấy rất không yên lòng, cũng lại không nghe thấy lời giải thích nào của Cố Hứa Áo, càng nghĩ lại càng thấy không vui, Cố Hứa Áo chẳng khác gì một ẩn số, còn có rất nhiều điều mà anh không biết về cô.

Bùi Trung Khải không ngờ chẳng cần anh phải nghĩ nhiều, Lỗ Hải Phong liền đến tìm anh, buổi trưa ngày hôm sau đã nhìn thấy con người bằng xương bằng thịt của Lỗ Hải Phong.

Thư ký nói có một người đàn ông trung tuổi trông rất oai phong đến tìm anh, không hề có hẹn trước mà chỉ nhờ chuyển cho một lá thư. Bùi Trung Khải mở phong thư ra thì chỉ thấy một mảnh giấy mỏng, viết: “Xuống quán cà phê ở dưới gác”, phía dưới ký tên Lỗ Hải Phong. Bùi Trung Khải đứng dậy, vội vàng đi xuống, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Sao Lỗ Hải Phong lại đến đây nhỉ? Có việc gì mà chỉ cách một ngày ông ấy đã tới đây ngay?

Tự cho mình là người có tư cách, vì thế trong lúc Cố Hứa Áo nghe điện thoại, anh chọn đi tắm, cho dù trong đầu ngổn ngang trăm mối tò mò thắc mắc. Nếu Cố Hứa Áo không nói với anh, thì hẳn cô có lý do. Cố Hứa Áo như đứa trẻ rất trong sáng và cũng rất nhạy cảm, những điều đã phải chịu đựng trước đây khiến cho lòng tự tôn của cô cao quá, sau chuyện lần trước Bùi Trung Khải không dám thách thức tự tôn của cô nữa, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở bên anh là được rồi.

Vì đang là giờ làm việc nên trong quán cà phê hầu như không có người, Bùi Trung Khải đã nhận ra Lỗ Hải Phong ngồi ở một góc. Lỗ Hải Phong thì chỉ ngẩng đầu đánh giá Bùi Trung Khải, trước đây ông cũng đã từng làm như vậy, có điều khi ấy chỉ là đối tác, là thăm dò khả năng của đối phương, còn bây giờ là kiểu bắt bẻ của phụ huynh.

“Hứa Áo đã nói với tôi rồi, bây giờ hai người đang tìm hiểu”. Lỗ Hải Phong đã được nghe chính miệng Cố Hứa Áo thừa nhận đang quen Bùi Trung Khải, những ấn tượng về Bùi Trung Khải trong quá khứ lập tức trở lại, năng lực rất giỏi, làm việc rất kiên quyết, có phương pháp. Một người như vậy không biết có phải là người thích hợp nhất với Cố Hứa Áo không?

“Chủ tịch Lỗ đến đây chỉ vì chuyện đó thôi sao?”. Bùi Trung Khải thăm đoán, cô nàng đáng ghét này, không nói với mình câu nào, để bây giờ mình không biết đối phương là bạn hay là thù, gặp anh với thân phận gì, vì thế anh đành chủ trương địch không động ta cũng không động đến địch.

“Không lẽ như thế vẫn chưa đủ?”. Lỗ Hải Phong nhướn mày nhìn chằm chằm vào Bùi Trung Khải, “Tôi là phụ huynh, đến gặp bạn trai của con gái người yêu cũ, như thế là được chứ?”.

Bùi Trung Khải thờ phào, chỉ số đe dọa đột nhiên giảm hẳn, “Cảm ơn bác Lỗ đã quan tâm”.

“Tôi vẫn còn chưa đồng ý để cậu đổi cách xưng hô”. Lỗ Hải Phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Tôn trọng bề trên, thì cháu cũng nên gọi bác là bác, huống hồ lại thêm mối quan hệ với Hứa Áo nữa”.

“Năng lực của cậu Bùi tôi đã từng thấy qua, vụ mua lại công ty nước ngoài hồi ấy cậu cũng đã đóng góp không ít sức lực, Nhạc Trung tất nhiên đã cảm ơn. Tôi nghĩ cuối năm quý công ty hẳn cũng đã thưởng cho cậu Bùi không ít”. Ý tứ xa xôi là, cậu đã nhận được cái mà cậu cần, đừng trêu vào Hứa Áo.

“Nhạc Trung làm chuyện lớn, tất nhiên rất hào phóng, được tham gia vào việc mua lại công ty nước ngoài của Nhạc Trung, Trung Đình rất lấy làm vinh hạnh”. Bùi Trung Khải tránh không trả lời vào ý tứ xa xôi trong câu nói của Lỗ Hải Phong.

“Xem ra cậu không có ý định từ bỏ?”. Lỗ Hải Phong sầm mặt.

“Bác Lỗ, bác không hỏi mà lập tức chia loan rẽ thối như vậy, cháu chẳng có cách nào để trả lời bác được”. Bùi Trung Khải nghĩ thầm, chẳng qua chỉ là bạn của cha mẹ Cố Hứa Áo, thế mà quần chuyện còn hơn cả cha mẹ cô ấy, chả trách gì Lỗ Hải Phong làm loạn cả nhà.

“Có thể tôi không hiểu được tình cảm hai người nông sâu thế nào, nhưng cậu không nói gì đến kết hôn đã cùng ở với nhau, đổi lại là cha mẹ có ai không nghĩ ngợi. Không lẽ cậu định mang lại hạnh phúc cho Hứa Áo như vậy?” Lỗ Hải Phong thực sự nổi trận lôi đình, thanh niên bây giờ hơi một tý là sống thử, hầu như chẳng hề tôn trọng lẫn nhau. Sự bất hạnh của Thẩm Hải Lam chẳng phải cũng từ đó mà ra sao? Sở dĩ ông nhanh chóng đồng ý cho Lỗ Hải Phong đính hôn kết hôn cũng là vì sợ tuổi trẻ gần nhau như lửa gần rơm không giữ được, chỉ bằng nhanh chóng gả đi. Chuyện của Thẩm Hải Lam năm ấy dường như trở thành vết sẹo trong lòng Lỗ Hải Phong.

“Cháu nguyện ý mang lại hạnh phúc cho Hứa Áo, hạnh phúc ấy có thể không chỉ là dưới hình thức hôn nhân, theo đó còn rất nhiều thứ. Đương nhiên, chỉ cần Hứa Áo muốn kết hôn, cháu sẽ đáp ứng ngay”. Kể từ khi định lấy vợ, Bùi Trung Khải cũng từng vô tình hữu ý ám thị cho Cố Hứa Áo biết, có điều, Cố Hứa Áo luôn lảng tránh, bây giờ nếu nói đến chuyện kết hôn, anh còn mong hơn cả Cố Hứa Áo.

“Vậy thì được, hãy nhớ những lời mà hôm nay cậu đã nói. Nếu Hứa Áo phải chịu khổ, thì tôi sẽ không ngại nói lại với cậu những chuyện này trong lần gặp sau.” Lỗ Hải Phong không định tỏ ra phong độ trước mặt tiểu bối này, ông đứng dậy và ra về.

Bùi Trung Khải từ đầu đến cuối vẫn luôn mỉm cười, ngẫm nghĩ kỹ thì thấy phần nhiều là vì Lỗ Hải Phong lo lắng cho Cố Hứa Áo, cũng không có gì là quá, có điều cách làm thì không được ổn lắm. Ông ấy tưởng rằng đối diện với ông ấy là nhân viên của Nhạc Trung, và với vẻ mặt ấy thì anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời ông? Có điều, Lỗ Hải Phong đã nhắc anh một chuyện, đã đến lúc để cha mẹ gặp mặt Cố Hứa Áo rồi.

Tan làm anh đến đón Cố Hứa Áo, nhìn thấy cô tất tả ra khỏi tòa nhà rồi lên xe, mỉm cười với anh, thế là Bùi Trung Khải quên hết mọi thứ.

“Không danh không phận thế mà vẫn cứ si tình, tìm đâu ra một người bạn trai nhị thập tứ hiếu như thế!”

Bùi Trung Khải ghé lại hôn lên đôi môi đang mấp máy của cô, “Ngao, trong lòng anh chỉ có một mình em, những người khác chỉ là thoáng qua thôi... Hôm nay Lỗ Hải Phong đã đến tìm anh”. Bùi Trung Khải nói.

“Bác ấy nói gì với anh?”. Cố Hứa Áo nghiêng mặt nhìn sang khuôn mặt rất điềm tĩnh của Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải dừng xe lại bên lề đường, “Hứa Áo, rốt cuộc là em thấy không quan trọng, không cần thiết phải nói với anh hay là cảm thấy những lời của Lỗ Hải Phong không gây ảnh hưởng gì đến chúng ta, nên không thêm nói? Hôm nay anh chẳng khác gì một thằng ngốc, không biết là ông ấy đến tìm mình nói chuyện gì, thậm chí anh còn hoài nghi ngờ ông ấy có ý gì với em. Em không thể trách anh suy nghĩ lung tung. Mãi cho tới khi ông ấy nói rằng là bạn của cha mẹ em, thì anh mới thấy yên tâm. Em không nói gì, thân thể em có thể không nói, nhưng mà Hứa Áo, vì anh yêu em, nên anh muốn biết tất cả về em. Em chỉ là em, thân thể chẳng qua chỉ là xuất thân của một con người, anh sẽ không bao giờ vì điều đó mà coi thường cha mẹ em. Nếu nói về vết đen thì anh cũng đã từng chém người, từng làm những việc xấu, như thế liệu có phải là càng cần phải xa rời cuộc sống tốt đẹp của em không?”.

Cố Hứa Áo nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bùi Trung Khải, biết rằng anh thực sự đã bị chọc giận.

“Em không ngờ hôm nay bác ấy lại tới tìm anh. Sự việc rất phức tạp, em nhất thời không có cách nào nói cho anh rõ được”.

Cố Hứa Áo xoa xoa đầu lông mày, “Anh bảo em là một ẩn số, anh tưởng là em muốn như thế lắm sao? Ngược lại, em rất muốn làm một người đơn giản có cha có mẹ. Lỗ Hải Phong là bạn của mẹ em, bác ấy đã kể về mẹ cho em. Anh có biết em đã sốc đến thế nào không? Em cứ tưởng mẹ em vì bất đắc dĩ mới sinh em, nhưng Lỗ Hải Phong nói, mẹ em là một sinh viên hiếm có lúc bấy giờ, lại còn học y nữa. Với kiến thức y khoa của bà thì em có thể hoàn toàn không xuất hiện trên thế gian này. Nhưng mẹ vẫn sinh em ra. Em nghĩ, sự tồn tại của em trên cõi đời này đã làm hỏng cuộc đời bà”. Cố Hứa Áo thở hắt ra, cô cảm thấy rất mệt.

Bùi Trung Khải đưa tay ra nắm chặt lấy đôi bàn tay đang xoắn chặt vào nhau của cô, “Hứa Áo, anh xin lỗi, anh không có ý này”.

Cố Hứa Áo lắc đầu, “Em biết. Thời gian ấy không ai có thể kể khổ. Trước đây, em cũng đã từng hận mẹ em và cũng đã hiểu lầm bà. Bà từng nói rằng, điều đáng tiếc duy nhất là bà không thể nuôi em lớn lên, nhưng nếu có thể lựa chọn, bà cũng sẽ vẫn làm như vậy. Thân phận của một đứa con không cha là điều mà xã hội lúc đó không thể chấp nhận, bà thả em trở thành đứa trẻ không cha không mẹ chứ không muốn em phải mang tiếng là con riêng để rồi không thể ngẩng đầu lên được. Lúc ấy, em đã không tin”.

Bùi Trung Khải lặng lẽ nghe, cuối cùng đã biết được gene kiên quyết dằn lòng của cô là thừa hưởng từ ai, mẹ cô còn kiên quyết và dằn lòng hơn cô.

“Anh chưa nhìn thấy em lúc em gầy nhất, vừa tròn bốn mươi cân, trông chẳng khác gì bộ xương. Nếu lúc đó anh gặp em, chắc chắn anh sẽ không yêu em đâu”. Cố Hứa Áo tự hào.

“Em tưởng rằng lần trước anh gặp em không xấu sao? Mặc mũi chẳng ra hồn, thân hình cũng chẳng ra thân hình, anh thấy với điệu bộ đó thì khó mà gả em đi được, là người có tính thần trách nhiệm anh mới giữ em lại, coi như là làm một việc thiện, tích chút phúc đức”. Bùi Trung Khải không để cho Cố Hứa Áo nói tiếp, khó khăn lắm mới qua được, thì hãy coi nó như tro bụi bay theo gió mây. Lúc đó, anh không ở bên cô, không biết rằng cô đang phải chịu khổ, bây giờ anh đã ở đây, anh sẽ làm cô mãi mãi hạnh phúc.

“Em thấy chưa, bây giờ anh đã nuôi em xinh đẹp như thế này này, sờ vào đã thấy cảm giác”.

“Bùi Trung Khải, bây giờ em đang nói về lịch sử gia đình, anh đừng có đùa cợt được không. Gì mà anh nuôi em, là em ngày ngày làm cơm nuôi anh thì có!”. Cố Hứa Áo xoa xoa mũi.

“Anh biết, cứ tưởng lừa được một cô gái mò côi về nấu cơm giặt áo và làm ấm chăn cho mình, không ngờ đó lại là một viên ngọc quý của một nhân vật lớn, một Hoàn Châu Cách Cách phiên bản hiện đại. Xin chúc ngọc thể của cách cách an khang, kẻ tiểu nhân này không biết đến thân thể cao quý của cách cách, xin cách cách đại nhân rộng lượng tha cho tội mạo phạm, không chấp với kẻ tiểu nhân này”.

“Chẳng nghiêm túc gì cả”. Những lời nói sinh động của Bùi Trung Khải cuối cùng đã làm cho Cố Hứa Áo vui trở lại, cô chuyển chủ đề câu chuyện: “Thế bác Lỗ đã dùng biện pháp nào để ép cung anh vậy?”.

“Lúc đầu thì mua chuộc bằng tiền bạc, tất nhiên là anh đã thắng thường từ chối”.

“Bác ấy làm nhà nước, lấy đâu ra nhiều tiền bằng ông chủ nhỏ như anh”.

“Sau đó thì là dùng sắc đẹp dụ dỗ, tất nhiên là anh cũng không hề lay chuyển”.

“Em cảm thấy gần đây anh quá mệt, tinh lực không đủ thì có”. Cố Hứa Áo vừa nói vừa tránh đôi tay “An Lộc Sơn” (làm loạn/ làm phản) của Bùi Trung Khải.

“Cuối cùng thì là đe dọa, dồn ép, đoạn này anh càng tỏ ra chí khí lắm liệt”.

“Điều này thì có khả năng”. Cố Hứa Áo cười, chắc lúc đầu Lỗ Hải Phong sẽ nói những lời chia loan rẽ thùy, “Vậy anh nói gì, một Bùi Trung Khải ngã xuống sẽ có ngàn vạn Bùi Trung Khải khác đứng lên, giết Bùi Trung Khải sẽ còn có những người sau?”.

“Em nói linh tinh gì thế, anh chết rồi, chẳng phải em thành quả phụ sao, làm gì còn có người sau? Anh vẫn sống mà em đã định lãng nhăng rồi à?”. Bùi Trung Khải kéo Cố Hứa Áo lại, “Sao em lại cũng nghèo đến thế nhỉ, một cô gái như vậy học gì không học, miêng lưỡi ngoa ngoát quá”.

“Đó là vì gần mực thì đen đấy. Nói mau, bác Lỗ nói gì?”.

“Thực ra nói gì không quan trọng, anh nói với bác ấy, chúng ta sẽ ở bên nhau”. Bùi Trung Khải thôi cười cợt, nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của Cố Hứa Áo, trong lòng lóe lên hy vọng, anh nói rõ ràng từng tiếng với cô, “Em đã nói gì với ông ấy?”.

Cố Hứa Áo bất ngờ khi thấy Bùi Trung Khải đột nhiên trở nên nghiêm túc, hơn nữa lại còn hỏi lại cô, nên ngây ngời một lúc lâu, sau đó mới định thần lại đưa mắt nhìn đi chỗ khác, “Em nói rằng, bây giờ chúng ta rất ổn”.

Bùi Trung Khải thấy Cố Hứa Áo im lặng một hồi lâu, ánh mắt long lanh dần tối lại, sau đó buông tay ra, làm như không có việc gì, tiếp tục lái xe đi. Cố Hứa Áo cảm thấy trái tim mình dường như bị bóp chặt, khiến cô ngột ngạt, không sao nhúc nhích được. Nhìn sang thấy Bùi Trung Khải không nói gì, trong lòng cô thấy hoang mang, một lúc sau cô mới rầu rầu nói: “Em có rất nhiều điều không thể xác định được, có điều anh cũng biết đấy, em đang sửa dần, anh phải cho em thời gian”.

Bùi Trung Khải thấy trong lòng dậy lên nỗi buồn thương, nếu là những lúc khác thì cô ấy đã dứt khoát không giải thích lời nào. Biết tâm trạng của cô, anh đưa tay ra sờ lên má Cố Hứa Áo, “Cần phải có một người giáo dục và dẫn dắt cho em, em quá bi quan, anh tốt như thế này mà vẫn không đáng tin sao?”.

Cố Hứa Áo ngoeo đầu nhìn về tư thế của Bùi Trung Khải, anh ấy thật đẹp trai, đôi mi còn dài hơn cả mình. Cô nghĩ thầm, chính vì anh bỗng dưng tốt như thế nên em mới thấy lo.

Sau một hồi im lặng, Bùi Trung Khải nói: “Về nhà anh một chuyến nhé?”.

“Vì sao?”. Một lần nữa Cố Hứa Áo lại thấy sừng sốt.

“Em đã làm cho con trai nhà người ta ra nông nổi này rồi, thế mà vẫn không muốn nói chuyện với cha mẹ người ta sao?”.

“Anh đang ép em đấy à?”. Dường như mặt Cố Hứa Áo lộ vẻ hoang mang.

“Đâu có khó nghe thế, em muốn gặp thì gặp, nếu chưa chuẩn bị xong thì cứ việc chuẩn bị thêm. Cậu Thịnh Nhi cũng đã được gặp rồi và không chỉ có một hai ngày.”

Cố Hứa Áo không nói gì, đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Phải đối diện với chuyện này như thế nào đây? Cô đã từ chối theo bản năng. Tình yêu là chuyện của hai người, cô chỉ muốn cứ trong bí mật như vậy, dường như đó là hạnh phúc lấy trộm được từ người khác. Có thể từ nhỏ đã không có người chăm sóc, không có cha mẹ, thậm chí cô còn không thể nghĩ ra cảnh tượng chăm sóc cha mẹ là như thế nào, đó quả là một việc rất xa lạ với cô.

Nhìn bản thiết kế căn nhà trong tay, vị khách hàng của Tề Huy liên tục gật đầu. Nhìn khuôn mặt của bà vợ hồ bống trở thành chính thất của ông khách nợ nui cười hài lòng. Tề Huy thấy yên tâm hẳn, vội mời họ đi ăn cơm. Quay đầu lại nháy mắt với Mễ Tĩnh Văn rồi làm động tác OK bằng tay với cô. Nói thật lòng, cô Tiểu Mễ này cũng rất được, cô ấy đã chọn và để lại cho anh một căn tốt nhất, lại ở tầng thứ 16, ở vào khoảng giữa, có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh vật của CBD.

Bà vợ của ông khách điệu đà và e dè cảm ơn Tề Huy, khi biết Mễ Tĩnh Văn là thiên kim của chủ tịch hội đồng Mễ Thị, cũng biết rằng ở chốn tấc đất tấc vàng này có thể mua đất làm được nhà thì phải là những người rất có điều kiện, bèn tỏ ra thích thú với sản phẩm của họ. Mễ Tĩnh Văn cũng rất biết cách, ra sức khen ngợi, tặng bốc Tề Huy. Tuy Tề Huy không phải là người tính toán, nhưng cũng coi chuyện này là một việc tăng sĩ diện, nên thái độ đối với Mễ Tĩnh Văn cũng có phần thay đổi. Lúc đầu, nhận được điện thoại của Mễ Tĩnh Văn, anh không nghĩ rằng chuyện lại thuận lợi như vậy, ngay ngày hôm

sau đã cho kết quả. Hơn nữa, khi biết khách của anh muốn xem nhà, cô liền đích thân đến tận nơi. Nhìn Mễ Tĩnh Văn xuất hiện trong trang phục công sở, Tề Huy nghĩ, xem ra, Bùi Trung Khải thật sự đã cứu vớt được một thanh niên lạc hậu, còn đầu đầu vết phồng đặng chơi bởi cô gái này, cứ chỉ, đi đứng, nói năng đều là một OL tiêu chuẩn.

Tiền khách về xong, Tề Huy hỏi Mễ Tĩnh Văn muốn quà gì.

Mễ Tĩnh Văn cười khanh khách, “Gọi anh là anh Tề cũng không quá, anh là bạn của anh Bùi, tất nhiên là tôi phải nể mặt thầy giáo rồi, cần gì phải quà cáp”.

Tề Huy biết người như Mễ Tĩnh Văn hẳn chẳng thiếu thứ gì, nhưng vẫn cố nài.

“Thôi vậy, anh Tề, tôi sắp thi rồi nên hơi buồn, anh nói chuyện với tôi một lúc nhé”.

“Cũng được, dù sao bây giờ tôi cũng không có việc gì”.

Chủ đề câu chuyện cũng chỉ là vấn đề Bắc Kinh thay đổi như thế nào, hương vị món ăn vật nào đã khác trước, Mễ Tĩnh Văn không có ấn tượng với rất thiếu thứ, sau khi nói chuyện một hồi, chủ đề câu chuyện tự nhiên lại quay về Bùi Trung Khải.

“Tôi không hình dung ra trước đây thầy Bùi là người như thế nào. Nhìn kiểu thầy Bùi đối xử với bạn gái bây giờ thì thấy hình như thầy ấy là người rất mực trung thành”. Mễ Tĩnh Văn cắn một miếng kem nhỏ.

“Đúng thế, chúng kết rồi”. Tề Huy nói như vậy là có ý riêng, anh muốn Mễ Tĩnh Văn hết tơ tưởng đến Bùi Trung Khải nữa, mặc dù anh chịu ơn của Mễ Tĩnh Văn, nhưng không vì thế mà bán đứng bạn bè.

Mễ Tĩnh Văn trừng đôi mắt phượng, “Quả là bội phục”.

“Có gì mà khâm phục? Đến lúc cưới thì phải cưới, cần sống chung thì phải sống chung”. Tề Huy không thôi dả kích Mễ Tĩnh Văn.

“Không phải là tôi khâm phục thầy Bùi, mà là tôi khâm phục cái người đã thu phục trái tim anh ấy, rất lợi hại”.

“Đúng là không thể tưởng tượng được, nhưng quả là như vậy”. Tề Huy chép miệng khẳng định lại.

“Tôi nhớ, tôi từng gặp cô gái ấy rồi, tóc dài”. Giọng của Mễ Tĩnh Văn trầm xuống, sau đó lại cao lên, “Chà, khâm phục, khâm phục! Bao giờ họ kết hôn vậy, để tôi còn chuẩn bị phong bì thật dày”.

Tề Huy kín đáo quan sát Mễ Tĩnh Văn, cảm thấy cô có vẻ ôn hơn tưởng tượng của anh, không nên được về đặc ý, hừ, anh Bùi, tôi đã thay anh diệt trừ tận gốc hậu họa bên ngoài, đây chính là quả cưới của tôi.

“Có lẽ cũng sắp rồi, sống chung rồi mà”. Tề Huy bỏ sung một câu trí mạng.

“Tôi đã nói mà, đến hỏi han tôi cũng không thèm, thì ra là như vậy”. Mễ Tĩnh Văn giẫm nát những miếng kem còn sót lại trong cốc.

Tiền Mễ Tĩnh Văn xong, Tề Huy kêu lên vì vui sướng, nghe được tin này hẳn Mễ Tĩnh Văn sẽ thực sự từ bỏ mọi ý định. Bùi Trung Khải, anh không biết là tôi đã giúp anh giải quyết một việc lớn như thế nào đâu, cứ chờ mà cảm ơn tôi nhé!

Cố Hứa Áo nhận được điện thoại của Triệu Thu Lập, phải mất một hồi sau thì cô mới nhớ ra đó là ai. Triệu Thu Lập dường như không để bụng chuyện đó, anh do dự một hồi lâu rồi mới lên tiếng, hỏi Cố Hứa Áo buổi chiều tan làm có thời gian không. Cố Hứa Áo lơ mờ đoán được đó là chuyện gì, liếc nhìn đồng hồ rồi hẹn Triệu Thu Lập hết giờ làm gặp nhau ở một quán cà phê. Triệu Thu Lập đến trước, nhìn thấy cô đi vào bèn đứng dậy vẫy tay. Về mặt của Triệu Thu Lập hơi tối, nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ thanh tú. Khi anh đứng dậy, đã có mấy cô gái cứ nhìn về phía anh.

Cố Hứa Áo ngồi xuống chỗ, uống một hơi gần hết cốc nước hoa quả, nhìn sang cốc cà phê của Triệu Thu Lập vẫn còn nguyên chưa hề đụng đến, anh vẫn ngồi im và nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cảm nhận được ánh mắt của Cố Hứa Áo, Triệu Thu Lập quay đầu lại, cười vói về xin lỗi và nói: “Xin lỗi cô Cố. Không phải là tôi có ý làm cho cô khó xử, mà là tôi thực sự không biết phải nói như thế nào mới được”.

Cố Hứa Áo chăm chú nhìn chàng trai khôi ngô trước mặt, đó là một khuôn mặt khác hẳn Bùi Trung Khải. Bùi Trung Khải lẫn lộn nhiều năm trên thương trường nên không có vẻ trí thức bình thường mà toát lên khí chất của một thương nhân điển hình, nhanh nhạy giao hoạt, lạnh lùng và bình thản. Triệu Thu Lập không như vậy, con đường nghiên cứu đã khiến anh có vẻ ngoài của một nhân tài thanh cao. Một người như vậy bước ra xã hội ít nhiều cũng có vẻ ngơ ngác ngờ nghệch, cũng không thể trách Lỗ Hành được, từ nhỏ lớn lên cùng một người như thế, không ngưỡng mộ, không nảy sinh tình yêu mới là lạ, thành đôi lứa là do nhân duyên, còn không thành thì chắc hẳn là do số phận của Lỗ Hành.

“Tiểu Hành sắp kết hôn phải không?”. Triệu Thu Lập từ tốn hỏi, nghe kỹ thì sẽ thấy giọng nói ấy hơi run run.

“Sao hai người lại phải khổ như vậy?”. Cố Hứa Áo nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Triệu Thu Lập, bất giác thờ dãi.

“Cô ấy ghét tôi”. Triệu Thu Lập nhấp một ngụm cà phê. Cố Hứa Áo biết cốc cà phê đó không đường không sữa, chắc hẳn lúc này lòng anh còn đắng hơn cả cà phê.

“Cách đây ít hôm, Tiểu Hành có gửi cho tôi một lá thư, hôm qua người nhà tôi gọi tới nói rằng, hình như cô ấy đã cười rồi”. Triệu Thu Lập cúi xuống màn hình điện thoại.

“Cô ấy kiên quyết không làm lễ cưới, chỉ để hai gia đình ăn một bữa cơm chung. Chồng cô ấy đang ở nước ngoài, hết tuần trăng mật họ sẽ sang Phần Lan”. Cố Hứa Áo cũng chỉ nhận được điện thoại của Lỗ Hành sau khi cô đã ra nước ngoài. Cô gái dũng cảm ấy đã kiên quyết buộc mình không có đường lui, có lẽ, chuyện tình cảm cần phải có dũng khí ấy. Đó là cách giải quyết thà đau một lần, là cách để cho lý trí vượt lên si mê.

Cố Hứa Áo đọc lá thư mà Lỗ Hành gửi cho Triệu Thu Lập, không dài lắm, nhưng mỗi một con chữ trong đó đều như những chiếc roi quất vào trái tim.

Thu Lập!

Em đã từng nghĩ đến một ngày có thể quang minh chính đại bỏ hai chữ “anh trai”, còn nghĩ xem em nên nói với anh bằng giọng như thế nào, là ngọt ngào, là bền lên điệu đà, hay là ngổ ngáo dữ dằn. Nhưng bây giờ, tất cả đều không còn cần đến nữa.

Viết đến hai chữ này, tự nhiên thấy vô cùng bình thản.

Anh và em đều hiểu rõ, từ khi còn là thiếu nữ mười mấy tuổi, em đã bắt đầu yêu anh, hoặc có thể còn sớm hơn nữa. Những người xung quanh đều biết Triệu Thu Lập là điểm yếu của em. Thuốc dù có đắng đến đâu, nhưng hễ anh cầm bát lên là em có thể uống hết một hơi, bài học dù có khó đến mấy, nhưng nhìn theo tấm lưng anh, em lại chăm chỉ học cho đến một giờ đêm... Nhưng, tâm tư của anh thì em càng ngày càng không hiểu.

Anh không nói câu nào, nhưng lại gửi một lá thư vào trước ngày em thi, khiến em thấy nhẹ nhõm, rồi sau khi thi xong lại đưa em đi ăn kem. Em đã tưởng rằng anh cũng thích em. Nhưng anh vẫn không nói gì. Em thi đỗ đại học không nói, em mười tám tuổi cũng không nói, ngay cả khi em có ý ra nước ngoài anh cũng không nói gì nhiều.

Anh có biết yêu một người mà chẳng có gì chắc chắn khó khăn đến mức nào không? Cha em thì nóng tính và thích dứt khoát, còn mẹ em thì lại tránh không nhắc đến. Anh không thể để một cô gái như em đến nhà anh đặt vấn đề được, đúng không?

Có thể anh có cái khó của anh, có thể cha em đã làm cách nào đó khiến anh thấy khó mà lui, nhưng em không thể trách ông ấy, vì ông ấy là cha em, em hiểu ông. Nhưng chỉ cần anh kiên trì, thì em cũng sẽ thuyết phục được ông. Song, anh đã không cho em một cơ hội.

Bây giờ thì em đã chọn từ bỏ, từ bỏ tình yêu đối với anh, cũng từ bỏ sự che chở mà cha dành cho em.

Trước đây em yêu anh (cuối cùng đã nói ra rồi) em sẽ dần dần quên tình yêu ấy, bây giờ thì em hận anh, em sẽ dần dần hóa giải nỗi hận ấy. Hận anh không phải vì anh không nói yêu em, cũng không phải vì nỗi tình tuổi trẻ phải hao mòn trong những năm tháng ấy, mà hận anh vì có một ngày em thấy mình thấy chán ghét, và buộc phải tìm ra lối thoát khác. Chính là anh đã khiến em nhận ra rằng, tình yêu rút gan rút ruột không hề lâu dài, nói chấm dứt là chấm dứt được ngay. Nếu có một ngày gở cho những điều đã mất, e có lẽ chẳng tìm ra được lý do chính đáng nữa. Tình yêu quả tình rất mong manh.

Phía dưới không có ký tên, còn thời gian thì là vào một tháng trước.

Một hồi lâu sau Cố Hứa Áo mới ngẩng đầu lên, khóe mắt ươn ướt. Lỗ Hành là một người thông minh, lạnh lùng, chuyện gì cũng biết. Cô ấy rất dũng cảm, chỉ cần Triệu Thu Lập gật đầu là cô sẽ thách thức quyền uy của cha mình; cô lý trí và dứt khoát, khi phát hiện ra tình yêu mà cô theo đuổi cuối cùng đã không thể có kết quả, cô liền lập tức dứt bỏ. Trong đầu Cố Hứa Áo chợt nhớ đến những lời Lỗ Hành đã nói. Cô ấy nói rằng, chọn người mình yêu thì sẽ vất vả và cả đời, còn chọn người yêu mình thì sẽ hưởng phúc suốt đời. “Hứa Áo, cậu cứ chờ xem, mình là người có phúc”. Cô còn nói, “Hứa Áo, cậu cứ cất tiền mừng đi đã nhé, con của bọn mình sẽ đến đời đấy”.

Lỗ Hành đã giải quyết việc rất sáng suốt, sau này, cho dù Triệu Thu Lập gặp ai, kết hôn với ai, thì có lẽ trong một góc sâu thẳm của trái tim vẫn giữ mãi hình ảnh khuôn mặt có nụ cười của cô em hàng xóm, nó trong sáng không chút bụi trần và nồng nhiệt chẳng toan tính.

Nhìn Triệu Thu Lập ủ rũ, Cố Hứa Áo cảm thấy điều bộ này của anh còn mê hoặc người khác hơn cả khi anh cười. Một lần nữa cô lại thấy phục Lỗ Hành, có lẽ cô ấy ghi nhớ và say đắm mỗi một nét mặt nhìn nghiêng, mỗi một biểu cảm của Triệu Thu Lập, vì vậy, cô ấy chỉ có thể thông qua việc kết hôn để thể hiện quyết tâm từ bỏ của mình. Chả trách mà Kiều Mẫn Chi cũng lại lao vào thay chỗ của Lỗ Hành, đàn ông đẹp thật đáng sợ!

“Lỗ Hành nói cô ấy sẽ hạnh phúc, nếu anh đã từng yêu cô ấy, hoặc vẫn còn đang yêu cô ấy thì hãy chúc phúc cho cô ấy. Tôi cho rằng, một kết cục như vậy cũng không phải là tồi”.

“Tôi cứ nghĩ rằng cô ấy là một bông hoa nhỏ trong nhà kính, dứt khỏi bóng râm che chở của cha, khi không chịu nổi sự vất vả và của cuộc sống, thì thay cho việc hai người đổ lỗi oán trách nhau, chỉ bằng không bắt đầu. Nhưng, tôi đã đánh giá thấp sự dũng cảm của cô ấy, cô ấy đã dùng hôn nhân để rời khỏi sự bao bọc của gia đình”. Giọng của Triệu Thu Lập lộ rõ vẻ chua xót và nuối tiếc.

“Có lẽ tất cả chúng ta đã đánh giá thấp quyết tâm của Lỗ Hành. Tôi cũng đang nghĩ rằng gặp nhau không bằng đừng gặp, rồi cùng quên nhau, không hiểu đó có phải là điểm cuối cùng tốt nhất của tình yêu hay không?”.

Cố Hứa Áo không chê trách Triệu Thu Lập, đối với chuyện tình cảm, cô và anh có những điểm tương đồng. Triệu Thu Lập như một tấm gương phản chiếu nỗi lo lắng, sợ hãi và do dự không dám tiến tới của Cố Hứa Áo. Trong khi ấy, Lỗ Hành và Bùi Trung Khải nồng cháy như mặt trời rực rỡ, tự phụ nhưng lại vô cùng ấm áp. Nghĩ đến Bùi Trung Khải, trong lòng cô thực sự cảm thấy rất ấm áp.

Chia tay Triệu Thu Lập, Cố Hứa Áo cảm thấy đã sáng tỏ, nhìn theo bóng lưng cô đơn của anh chàng nho nhã ấy, cô cảm thấy mình thật may mắn vì đã

có một người cứ bám theo cô, yêu cô, mặc dù câu chuyện mở đầu không đẹp, nhưng đã yêu rồi ai chẳng hy vọng sẽ có một kết cục tốt đẹp.

Cố Hứa Áo đi dưới ánh trăng, nghĩ xem Bùi Trung Khải đang làm gì.

Mấy ngày nay Bùi Trung Khải phải tới làm việc ở khu ngoại ô, hội nghị bố trí chỗ ăn ở cho mọi người ở đó, nhưng hôm trước Bùi Trung Khải đã vượt chặng đường hơn tám mươi cây số giữa đêm để về với Cố Hứa Áo, sáng sớm hôm sau lại vội vàng đi. Cố Hứa Áo nhìn đôi mắt thâm quầng của anh mà thấy vô cùng xót xa, vì vậy cô đã bảo anh hai ngày sau đừng về nữa, dù sao cũng chỉ có hai đêm thôi.

“Cũng chỉ vì anh sợ em buồn”.

“Tất nhiên anh về là tốt rồi, có điều đi đi về về hơn một trăm cây số trong đêm như vậy, anh định làm cho em lo lắng hay sao?”.

“Nói thật lòng, đúng là hơi mệt thôi”. Bùi Trung Khải vươn người, theo đà gối đầu lên đùi Cố Hứa Áo, “Hay là, anh ngủ thêm chút nữa, dù sao công việc sáng nay không quan trọng lắm, để cấp dưới làm là được”.

Cố Hứa Áo không nói gì, massage đầu cho anh.

Tay cô chạm tới đâu, người anh thư thái tới đấy, anh nói: “Sang trái, sang phải, sang trái. Đúng rồi, dễ chịu quá. Em nói xem, sao trước đây anh không nghĩ tới việc mua một nhà đầu về hầu hạ nhỉ?”.

Bàn tay trên đầu anh bỗng ấn mạnh hơn hẳn, Bùi Trung Khải cố ý kêu to: “Nhà đầu rất tốt, bảo gì làm nấy, còn vợ áy à,... Ồi cha, ối cha”.

“Thế thì được, sẽ mua cho anh một nhà đầu, sau đó thì thành vợ, rồi cũng sẽ được như bây giờ thôi”. Cố Hứa Áo ấn mạnh ngón tay, cô biết Bùi Trung Khải thích nói đùa.

Bùi Trung Khải lật người, chấp tay, “Xin phu nhân tha tội, từ sau anh không dám nữa”.

Cố Hứa Áo làm điệu bộ như sẽ vịn tai anh, “Không dám cái gì?”.

“Không dám coi phu nhân là nàng hầu (nhà đầu) nữa”.

Cố Hứa Áo nghiêm mặt định nói tiếp thì bị Bùi Trung Khải kéo đổ xuống. Đôi môi cô bị môi anh áp chặt, tay đang định vùng ra, cũng lập tức bị anh tóm lấy. Cơ thể khi vừa mới tỉnh dậy lúc sáng sớm rất mềm, dường như chẳng có chút sức lực nào, nên cô đành mặc cho anh làm theo ý mình.

“Em mà còn đuổi anh, anh không về nữa, em tìm ai mà vui vẻ?”. Bùi Trung Khải miễn cưỡng nhìn sự thay đổi của người đang nằm trong lòng, mỗi ngày một tiến bộ rồi, đã biết cách dụ dỗ đàn ông rồi.

Cô khẽ thở dài: “Liệu có bị muộn không?”.

Anh càng đè chặt hơn: “Lúc này mà già bộ như vợ hiền thì có vẻ già tạo lắm”.

Cô trách yêu: “Ai cho anh nhớ đến nàng hầu?”.

Anh cười khùng khục: “Bẩm phu nhân, ngày mai xin tha cho ít tiền để mẹ người ta mang về gả chồng”.

Cố Hứa Áo không nín được cười, cô cảm thấy rất vui. Cô thích khi được anh yêu tâm tư trong cô, thích vẻ anh ngây ra khi nhìn những biểu hiện của cô, thích sự si mê của anh đối với cơ thể của cô. Nguyên nhân chỉ có một, cô yêu anh.

Vừa đi vừa nghĩ, bất giác cô nở nụ cười, ngẩng đầu lên mới chợt nhận ra rằng cô đã đi qua mấy bến tàu điện, cô quyết định không đi xe nữa, vì cũng chỉ qua mấy bến nữa là về đến nhà. Bụng sôi ùng ục, lúc này cô mới cảm thấy đói. Vừa rồi, cô đã ngồi cùng với Triệu Thư Lập gần ba tiếng đồng hồ, và chẳng ai nghĩ đến chuyện ăn uống. Khi tâm trạng buồn rầu thì phản ứng của cơ thể cũng trở nên chậm chạp hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đồi Ấm Ấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Là ai đã ra tay

Bức tường lạnh toát sau lưng như dính vào người, hơi lạnh từ đó truyền khắp tứ chi, mang đến cảm giác tê tái, nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh táo. Cố Hứa Áo ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời đen thẫm trên đầu, một đêm không trăng và vắng gió. Trong đầu cô đang nhớ lại những lời mà hai người đó nói. Cô đã đắc tội với ai, ai thấy gai mắt vì cô? Tự hỏi mình từ xưa tới nay là người luôn luôn giữ mình, làm sao có chuyện đắc tội với người khác?

Năm nay mùa thu đến rất sớm, những cơn gió buổi tối đã khiến người ta thấy lạnh. Cố Hứa Áo cuộn mình trong chiếc áo khoác. Điện thoại đổ chuông, là của Triệu Thu Lập. Quả nhiên sau đó Triệu Thu Lập cũng mới nhớ ra rằng quên mời Cố Hứa Áo ăn cơm, nên đã gọi điện xin lỗi. Cố Hứa Áo trả lời không sao, rồi bảo Triệu Thu Lập cũng nghỉ ngơi sớm đi, đừng nghĩ nhiều đến chuyện của Lỗ Hành nữa. Trong ngõ rất tối, từ phía ngược lại có mấy đốm sáng lấp lờ lấp lờ, hình như là những đầu thuốc của hai người. Cố Hứa Áo vừa nghĩ vừa tránh sang bên nhường đường.

Đột nhiên có một người cầm đèn pin chiếu thẳng vào mặt cô, khiến cô chói mắt không nhìn thấy đường đi, vì thế trượt chân bắt gặp kêu “Ồ”. Ở đầu dây bên kia, Triệu Thu Lập đang định tắt máy, nghe thấy thế vội hỏi: “Sao thế?”.

Cố Hứa Áo vừa mới trả lời không có gì thì hai người đi ngang qua cô bỗng nhiên gọi: “Cố Hứa Áo”, Cố Hứa Áo đáp lại theo phản xạ, thì lập tức bị những người kia túm lấy cánh tay, cô chỉ kịp kêu: “Làm gì thế?” thì đã bị ép vào tường, chiếc điện thoại văng sang bên chưa kịp tắt máy.

Cuối hè đầu thu nên mặc hơi ít áo, vì thế Cố Hứa Áo nghe thấy rất rõ xương của mình va vào bức tường gạch, khiến cô đau điếng. Chưa kịp phản ứng thì đã thấy một luồng ánh sáng mạnh chiếu vào người từ trên xuống. Cô thấy rất sợ, chỗ này là góc khuất trong con ngõ hầu như không có người qua lại. Cô dựa người vào tường, cố gắng trấn tĩnh: “Các người là ai?”.

Một tên trong đó khẽ nói: “Cũng xinh đấy, thân hình cũng rất bốc lửa”. Nói rồi ghé sát người lại.

Cố Hứa Áo cúi xuống nhìn, khuy áo bị bung ra, cô vội vừa che ngực, vừa chống tay xuống định đứng dậy, thì thấy cổ tay trái đau nhói, buột miệng kêu lên: “Ồ”. Không tránh được, cô đành trừng đôi mắt hoảng hốt nhìn bóng người mỗi lúc một áp gần. Không hiểu tình hình trị an của thủ đô tồi tệ như vậy từ bao giờ, ngoài đầu ngõ vẫn vọng vào tiếng ồn ào của cuộc sống ban đêm, thế mà bên trong ngõ đã xuất hiện tội phạm.

Cô không nhìn rõ mặt của kẻ ấy, mà chỉ cảm thấy có một bàn tay nâng mặt mình lên. Cô đưa tay phải lên định gạt ra thì lập tức bị giữ chặt lấy, ánh sáng lại quét lên mặt cô một lần nữa. Bị chói mắt, cô chỉ còn biết nhắm mắt lại, nhưng vẫn nghe thấy kẻ kia nói rít qua kẽ răng: “Rất bốc lửa, chả trách đàn ông phải điên đảo. Đại ca, bọn họ bảo chúng ta phải xử lý như thế nào? Hay là... Hi hi...”. Cố Hứa Áo vừa định cất tiếng kêu cứu thì đã bị một miếng băng dính dán ngang miệng. Nỗi tuyệt vọng ập xuống, cô ra sức vùng vẫy để tránh, nhưng lại càng bị giữ chặt hơn, tới mức không sao nhúc nhích được.

Đúng lúc cô cảm thấy mình sắp chết đến nơi thì tên còn lại lên tiếng: “Hắc Bì, đừng có làm hỏng việc chính”, rồi kéo tên kia đi.

Hắc Bì véo mạnh một cái vào khoảng ngực hở ra của Cố Hứa Áo, Cố Hứa Áo cảm thấy bị làm nhục, bèn giơ chân trái không bị thương đá hấn, nhưng bị hất, tên kia giật dữ đứng dậy, “Coi như may mắn”.

Nỗi lo sợ tạm thời vơi đi một chút, nhưng mối nguy hiểm thì vẫn còn nguyên.

“Cô em, không phải bọn ta làm khó cô, mà là tại cô làm cho người khác thấy gai mắt, còn bọn ta chỉ giúp cho họ mà thôi. Lần này chỉ mới là cảnh cáo, lần sau bọn ta không chắc là có trò gì hay không”.

Chiếc điện thoại bị văng ra ở bên cạnh vẫn nhấp nháy, trong màn đêm yên tĩnh vẫn nghe thấy loáng loáng tiếng gọi của Triệu Thu Lập ở đầu dây bên kia. Một tên nào đó nhặt chiếc điện thoại lên ném vào tường khiến nó vỡ thành bốn, năm mảnh bắn tứ tung, khi cô ngẩng đầu lên lần nữa thì hai kẻ ấy đã biến mất trong màn đêm.

Cố Hứa Áo gắng sức xé miếng băng dính, rồi định dậy, nhưng chân đau nhói chắc là do cú đá bị hất vừa rồi khiến chân cô bị trật. Trên trán dòng máu nóng trào xuống, mùi tanh nồng. Cô quyết định dựa vào tường, không kêu cứu, một chút máu ấy chẳng thể chết người được.

Triệu Thu Lập vừa rồi còn nghe thấy tiếng ồn ào, rồi ngay sau đó lại không thấy gì nữa. Đây không phải là việc tắt máy bình thường, tiếng kêu thất thanh vừa rồi của Cố Hứa Áo chứng tỏ đã xảy ra chuyện gì đó. Triệu Thu Lập thấy rất lo lắng, nhưng anh không biết cô ở đâu, anh cũng lại không có số máy của Bùi Trung Khải, đầu mối duy nhất chỉ còn trông chờ vào Lỗ Hành, chắc hẳn cô ấy biết Bùi Trung Khải ở đâu. Thế rồi chẳng kịp cân nhắc nhiều, Triệu Thu Lập lật tìm số điện thoại rồi gọi cho Lỗ Hành, nhưng máy của cô cũng đã tắt. Anh cảm thấy rất chua chát, số máy mà anh không dám gọi tới thì ra đã chủ động cắt đứt mọi sự bề bộn của anh. Anh lắc đầu, trấn tĩnh nghĩ xem làm thế nào liên lạc với Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải bồn chồn cứ nhìn vào màn hình của chiếc điện thoại, những tin nhắn anh gửi đi vẫn bật vô âm tín, đã hơn mười một giờ rồi mà vẫn không thấy cô hồi âm. Trợ lý bên cạnh vẫn cứ nói, hôm nay Cố Hứa Áo không cho anh về là đúng, anh không biết công việc đến mấy giờ mới kết thúc. Thế rồi chuông điện thoại vang lên chói tai, dường như cũng linh cảm thấy điều gì đó, anh chớp vội lấy nó. Người gọi là chủ nhiệm Trịnh của Nhạc Trung. Bùi Trung Khải nhìn đồng hồ, thờ phào, giờ này mà gọi điện tới có lẽ là do đã uống nhiều. Nhấn nút nghe, ở đầu dây bên kia vọng đến tiếng nói gấp gáp, Bùi Trung Khải giật mình hoảng hốt.

“Tổng giám đốc Bùi, cô Cố có ở cùng với anh không?”. Chủ nhiệm Trịnh không khách sáo, hỏi ngay.

Bùi Trung Khải không hiểu, “Không ạ, tôi đang ở bên ngoài”.

“Tổng giám đốc Bùi, anh nghe tôi nói, có lẽ cô Cố đã xảy ra chuyện rồi”.

“Lúc nào?”. Suýt nữa thì Bùi Trung Khải đánh rơi chiếc điện thoại, anh hỏi thêm “Sao ông lại biết?”.

“Nói ra thì dài lắm, anh nhanh chóng liên lạc với cô Cố đi, chúng ta nói chuyện sau. Nhớ là tìm thấy người rồi thì lập tức gọi điện cho tôi”.

Bùi Trung Khải bấm máy mấy lần nhưng đều bị nhầm, một lúc sau mới bấm đúng thì máy bên kia đã tắt, gọi về nhà mấy lần cũng không có ai nghe máy, không chờ được nữa, anh nói với trợ lý rồi cầm chìa khóa đi ngay. Chiếc xe lao nhanh trên đường giữa đêm khuya, anh thấy vô cùng ân hận. Về nhà hay biết bao, sáng nay hai người còn rất ngọt ngào với nhau, cô còn làm nũng với anh, thế mà sao trong một ngày lại thay đổi lớn đến thế. Phía sau có ánh

đèn của một chiếc xe tải chờ hàng, cảnh báo anh đừng bắt cháp sống chết mà vượt đường, nhưng anh cũng mặc kệ, anh chỉ mong sao có cánh bay về thật nhanh. Khi sắp vào đến thành phố, anh chợt thấy hoang mang, tiếp sau đây sẽ phải đi đâu, anh làm sao biết được cô đang gặp nguy hiểm ở đâu? Tìm anh đập thình thịch, phải bình tĩnh, phải cẩn trọng, bây giờ đã như chó nhà có tang rồi, nếu cứ cuống quýt thì không biết sẽ ra sao.

Anh gọi điện cho Tề Huy, bảo Tề Huy tìm giúp, ngoài việc đó ra thì không còn biết phải làm gì. Lần đầu tiên Bùi Trung Khải cảm thấy mình bất lực, mà lại là với người mà anh yêu. Tề Huy gần như bị sốc, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế này, trị an đâu có loạn tới mức ấy? Thế rồi không kịp nghĩ gì thêm, anh vợ vội chiếc áo chạy ra ngoài.

Mở hết cửa sổ xe, gió đêm ulla vào, mang tới cảm giác lạnh thấu xương, nhưng Bùi Trung Khải dường như không cảm thấy điều đó, phía trước là đèn đỏ, anh lập tức đánh vô lăng, những chiếc xe khác bấm còi inh ỏi. Anh run rẩy lấy ra một điều thuốc, phải mất mấy lần mới châm được, trong lòng thấy hoang mang tới mức làm việc đơn giản nhất cũng luống cuống. Chiếc đi động bỗng đổ chuông, Bùi Trung Khải cuống quýt. Đó là một số máy lạ, trực giác mách bảo anh cú điện thoại này nhất định là có liên quan đến Cố Hứa Áo. Anh vội nhấn nút nghe, ở đầu dây bên kia là giọng của một người đàn ông, “A lô, xin hỏi có phải anh Bùi không? Cô Cố bảo tôi gọi điện cho anh, bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện Nhân Dân”.

Bức tường lạnh toát sau lưng như dính vào người, hơi lạnh từ đó truyền khắp tứ chi, mang đến cảm giác tê tái, nhưng đầu óc thì vẫn rất tỉnh táo. Cố Hứa Áo ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời đen thẫm trên đầu, một đêm không trăng và vắng gió. Trong đầu cô đang nhớ lại những lời mà hai người đó nói. Cô đã đắc tội với ai, ai thấy gai mắt vì cô? Tự hỏi mình từ xưa tới nay là người luôn luôn giữ mình, làm sao có chuyện đắc tội với người khác? Đồng nghiệp với nhau cũng không thể hoàn toàn hòa thuận, tất nhiên cũng có hiềm ty. Ví dụ như thư ký tổng giám đốc Ada, vì luôn nhớ đến vị trí còn trống của chức thư ký chủ tịch hội đồng quản trị nên thường thấy gai mắt với cô, kể từ khi từ Mỹ sang, trong các lần hội nghị anh ta đều sửa ngữ pháp cho cô, nhưng cũng không đến nỗi thuê xã hội đen tấn công cô.

Gần đây có duy nhất một lần cô nhận được một cú điện thoại của một người nói cô nợ cước điện thoại, Cố Hứa Áo biết ngay đó là trò lừa đảo, bèn nói rằng “Anh định lừa đảo à?”. Người ở đầu dây bên kia ngán ra một lúc rồi nói, “Cô nói năng phải cẩn thận”. Cố Hứa Áo nghĩ, bọn người lừa đảo này thật ngang nhiên, không biết lương tâm của chúng đề đâu rồi? Người ở đầu dây bên kia bèn cất tiếng chửi, nói: “Tao đã biết địa chỉ của mày, mày cẩn thận đấy”. Cố Hứa Áo tức giận tắt máy ngay lập tức.

Không lẽ là bọn người ấy đã trả thù? Xã hội nào rồi mà còn như vậy, đừng cảm làm một người chính nghĩa một lần không lẽ lại gặp phải điều bất trắc như vậy? Có lẽ đã mười hai giờ đêm rồi, chắc chắn không còn ai vào trong nữa, ngay cả về ồn ào ngoài đầu ngõ cũng đã lắng đi. Cố Hứa Áo dựa vào tường, thời gian trôi qua từng phút từng giây, có lẽ trời sắp sáng rồi, hãy nhanh lên để cô nhìn thấy ánh sáng. Vai trái của cô rất như lửa, chân cũng đau. Chưa bao giờ cô thấy nhớ Bùi Trung Khải đến vậy, vì sao cô lại không để cho anh về? Rõ ràng là cô rất muốn gặp anh, nếu hôm nay mà những kẻ lưu manh ấy ra tay mạnh tay hơn chút nữa, thì có lẽ cô sẽ không còn gặp lại anh được nữa. Đúng lúc cô đang nghĩ vẫn vơ như vậy thì một chùm đèn sáng chói từ chỗ ngoặt chiếu tới.

Thì ra là đèn của một chiếc taxi đưa khách về qua. Một hồi lâu tài xế không dám xuống xe vì bị bóng người ngồi dưới chân tường làm cho sợ hãi. Cố Hứa Áo biết là không thể bỏ lỡ cơ hội, nên ra sức gọi “Giúp tôi với, hãy đưa tôi đi bệnh viện!”. Cô không dám kêu cứu, vì lo làm như vậy sẽ khiến cho tài xế chạy mất vì sợ chuốc phiền phức.

Tài xế nghe tiếng gọi của một cô gái, nhìn bốn xung quanh không thấy ai, do dự một lát rồi cũng xuống khỏi xe.

Cố Hứa Áo vội nói: “Tôi bị xe va quệt, chiếc xe ấy chạy mất rồi. Tôi bị thương ở chân và tay. Nhờ anh đưa giúp tôi đến bệnh viện. Anh đừng lo, tôi sẽ không đổ vấy cho anh đâu, chiếc xe va vào tôi phải có dấu vết, còn chiếc xe của anh sạch sẽ như vậy thì làm sao mà đổ vạ được. Tôi nhất định sẽ hậu tạ anh”.

Tài xế bán tính bán nghi, thận trọng dìu Cố Hứa Áo lên xe, và nhặt túi xách cho cô. Dù sao thì cũng có thể coi là một người tốt, nhìn thấy Cố Hứa Áo có vẻ đau đớn, bèn chạy lên chạy xuống lấy số khám cho cô rồi còn gọi điện cho Bùi Trung Khải theo lời dặn của cô.

Bùi Trung Khải vội vàng chạy tới phòng khám của bệnh viện, không thấy Cố Hứa Áo đâu, vừa lấy máy di động ra định gọi đến số máy lạ lúc trước, thì nghe thấy có tiếng gọi với về thăm dò ở phía sau: “Anh Bùi, có phải anh Bùi đấy không?”.

Quay ngoắt lại, thì nhìn thấy một người đàn ông trung tuổi mặc đồng phục đang nhìn mình, tay giơ cao chiếc túi của Cố Hứa Áo.

“Cô ấy ở đâu?”.

“Đang được chăm sóc tại phòng điều trị, không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Anh đến rồi, tôi về đây, đây là túi của cô Cố, đây là thẻ ngân hàng của cô ấy, chi phí vào bệnh viện đều thanh toán qua thẻ này. Vì tôi mới nhận ca đêm nên trong người thực sự không có tiền”. Tài xế thật thà trao lại chiếc túi của Cố Hứa Áo cho Bùi Trung Khải.

“Rất cảm ơn anh, xin hỏi, tên anh là gì ạ?”. Nghe thấy Cố Hứa Áo không có gì nghiêm trọng, Bùi Trung Khải thờ phào nhẹ nhõm.

“Tôi họ Vương, không cần phải cảm ơn đâu”. Người lái xe đón lấy điều thuốc mà Bùi Trung Khải chìa ra mời, giắt lên vành tai.

“Anh vương, anh có biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy không?”.

“Tôi cũng không biết, tôi đang đi trong ngõ thì nhìn thấy cô Cố ngồi trên đất không động đậy được, cô ấy nói bị một chiếc xe đâm vào, sau đó tôi chở cô ấy đến bệnh viện”.

Nghe vậy, Bùi Trung Khải biết cũng không hỏi được điều gì bèn lấy ra một tập tiền đưa cho người lái xe mà không cần đếm, “Cảm ơn anh đã giúp cô ấy. Anh cầm tạm chỗ tiền này, hôm khác chúng tôi sẽ tới hậu tạ anh sau”.

Tài xế đưa mắt liếc nhìn tập tiền, dễ có tới vài, ba ngàn tệ, vội từ chối, nhưng Bùi Trung Khải nhất nhất nhét vào tay. Trong bụng tài xế rất vui, trước khi đi anh ta ghé sát vào Bùi Trung Khải nói: “Tôi cảm thấy cô Cố không phải bị xe đâm đâu”.

Bùi Trung Khải đi đi lại lại trước hành lang, rồi lấy điện thoại ra gọi cho chủ nhiệm Trịnh, đồng thời hỏi thăm và biết được, tin tức là cho Triệu Thu Lập gọi đến. Triệu Thu Lập vừa nghe tiếng Bùi Trung Khải, biết ngay là anh, nhân đó hỏi thăm tình hình của Cố Hứa Áo, rồi kể vắn tắt đầu đuôi câu chuyện và kiên quyết đòi đến bệnh viện nhưng Bùi Trung Khải từ chối, nói rằng đã khuya rồi, nhiều người cũng không giúp được gì. Đến cả anh cũng còn chưa gặp được Cố Hứa Áo, chỉ nghe qua tài xế nói rằng cô ấy không bị thương nghiêm trọng, chỉ bị sây sát bên ngoài.

Hơn hai chục phút sau cánh cửa phòng cấp cứu mới mở, Cố Hứa Áo được đưa ra bằng xe đẩy, trên trán quấn một miếng băng lớn, ống tay áo bên trái bị cắt, cánh tay được băng treo lên cổ, cùi tay bị xước một mảng lớn, sắc mặt nhợt nhạt, đầu gối chân trái cũng bị xước, cổ chân phải bó thạch cao.

Cố Hứa Áo bây giờ chẳng còn thấy đau đớn về xinh đẹp nhanh nhẹn buổi sáng, thêm vào đó tinh thần cô cũng không được tốt, ủ rũ như một cây cải trắng thiếu dinh dưỡng. Trong bụng Bùi Trung Khải thầm chửi tài xế, thế này mà là không có gì nghiêm trọng, không lẽ chết rồi mới coi là nghiêm trọng? Không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, anh chạy vội đến bên, gọi: “Hứa Áo...”.

Cố Hứa Áo vừa được bác sĩ và y tá xử lý vết thương nên vừa mệt vừa đau, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Bùi Trung Khải ngẩng đầu lên định mỉm cười, nhưng nụ cười ấy đã biến thành nước mắt: “Bùi Trung Khải... Em... Em đau lắm, sao bây giờ anh mới tới?”.

Bùi Trung Khải chưa bao giờ nghe thấy những lời bất lực như thế từ Cố Hứa Áo, nước mắt cô rơi lã chã, cô khóc nức nở, cô đưa tay trái lên lau nước mắt theo thói quen, nhưng bị đau, bèn kêu lên một tiếng: “Ồi!”.

Trái tim Bùi Trung Khải đau nhói như bị ai bóp chặt, anh cúi người gần như quỳ xuống đất, đưa tay lau những giọt lệ trên má Cố Hứa Áo, dịu dàng vỗ về: “Đừng khóc, đừng khóc, chẳng phải anh đã đến đây rồi sao, sẽ không có chuyện gì nữa đâu, ngoan nào”.

Cô hộ lý lạnh lùng nhìn cảnh hai người tình cảm với nhau, hỏi với giọng không mấy kiên nhẫn: “Về nhà hay nằm viện?”.

Bùi Trung Khải chau mày: “Tình hình có nghiêm trọng lắm không?”.

Cô hộ lý giật mình nhìn về mặt đáng sợ của Bùi Trung Khải, sau mấy giây lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, “Cô ấy bị thương ở nhiều chỗ, vết thương trên trán đã được băng bó, chúng tôi đã tiêm phòng uốn ván, còn vết trầy da ở cổ tay trái cũng đã xử lý xong, nhưng cần phải chăm sóc, chân trái bị bong gân, xương hơi bị lệch thì đã được bó bột, bên mạn sườn trái có nhiều vết trầy xước, sợ bị mưng mủ nên đã băng bó, như vậy sẽ có lợi cho việc hồi phục vết thương. Trong tuần này, ngày nào cũng phải thay băng, nằm viện tất nhiên là thuận lợi, nhưng hiện tại đã hết giường”.

“Giường nằm không cần cô để ý, chúng tôi tự giải quyết được”. Bùi Trung Khải thấy lòng nặng trĩu, rốt cuộc là kẻ nào đã ra tay? Sau mấy cuộc điện thoại, vấn đề giường nằm đã được giải quyết xong, Cố Hứa Áo được đưa tới một phòng riêng. Đường Sinh đã đứng ra lo liệu, anh ta là người rất giỏi những chuyện kiểu này.

Bùi Trung Khải không tiện nói chuyện nhiều, nhìn về đau đớn của Cố Hứa Áo, anh vội tìm bác sĩ đề nghị cho cô dùng thuốc giảm đau, sau đó mới mờ mịt đi. Bùi Trung Khải bèn đi gặp cô y tá lúc này, “Tôi là người nhà của Cố Hứa Áo, tôi muốn biết tình hình của cô ấy kỹ hơn”.

Cô y tá nhìn anh với ánh mắt rất thông cảm, “Không phải là bị xe đâm, nhìn thì biết là cô ấy bị người nào đó xô vào tường. Lúc đầu chúng tôi nghi ngờ là có bạo lực gia đình, nếu không nhìn thấy về nương dựa vào anh của cô ấy thì chúng tôi đã tố cáo anh với Hội Phụ Nữ rồi. Người đưa cô ấy đến đây nói thấy cô ấy trong ngõ, có phải bị kẻ xấu hãm hại không thì tôi không biết, nhưng tôi đảm bảo với anh là người bị thương không bị xâm hại tình dục”.

Nhìn thấy Bùi Trung Khải chau mày, cô y tá nói: “Anh muốn hỏi về những điều này chứ gì?”.

Bùi Trung Khải nghiêm mặt đáp: “Tôi chỉ muốn hỏi liệu có di chứng gì không?”.

“Thế thì không có, song cũng phải chịu khổ một thời gian”.

Trở về phòng bệnh, thấy Cố Hứa Áo vẫn đang trong giấc ngủ nặng nề, cánh tay trái để trước ngực, lông mày vẫn hơi chau lại, hẳn trong giấc mơ cô vẫn thấy đau. Cô ấy đã chịu đựng trong suốt hơn một tiếng đồng hồ ngay trước cửa nhà mình...

Cố Hứa Áo giật mình tỉnh giấc vì đau, trong phòng tối đen, chỉ có đôi chút ánh sáng ngoài hành lang lọt vào qua khe cửa. Cô không biết là mình đang ở đâu, khẽ động chân trái, một cơn đau nhói lên, lúc đó cô mới nhớ ra chuyện xảy ra trong ngày hôm trước.

Bùi Trung Khải đã tỉnh. Lúc trước anh chỉ gục đầu vào giường mơ màng. Anh vội hỏi: “Sao thế? Đau à?”. Rồi anh bật công tắc đèn lên.

Cố Hứa Áo nhìn khuôn mặt lờ mờ râu và có phần bơ phờ của Bùi Trung Khải, trên mặt còn hằn vết tỳ vào giường mà thấy thương, nên cô gượng cười, đáp: “Ồ bên kia còn có giường sao anh không sang đấy nằm mà ngủ?”.

Bùi Trung Khải định bấm chuông gọi y tá liền bị Cố Hứa Áo ngăn lại, “Y tá bị anh quấy quả đến chết mất. Hơn nữa, trời cũng sắp sáng rồi, em không muốn ngủ nữa, anh ngủ thêm chút nữa đi”. Nói rồi cô nhìn vào mắt anh, có lẽ anh cũng chỉ ngủ được chưa đầy một tiếng đồng hồ.

“Thế thì anh sẽ thức cùng với em”. Bùi Trung Khải nâng giường lên mức để chịu nhất.

Cố Hứa Áo nằm trên giường nhìn Bùi Trung Khải bận rộn đi lại, bất giác cười thành tiếng, anh quay đầu lại nhìn cô.

“Còn cười được à, một ngày mà không có chuyện gì thì không yên hay sao”. Nói thì nói vậy nhưng giọng anh rất dịu dàng, ánh mắt cũng lộ vẻ vui mừng như tìm lại được thứ quý giá bị mất.

Cố Hứa Áo vẫn cười, “Anh có biết không, trải qua tai họa sống chết cận kề như tối hôm qua, bây giờ em thấy nghe anh mắng cũng là một hạnh phúc”.

Trái tim Bùi Trung Khải dường như thắt lại, anh nắm chặt bàn tay phải không bị thương của Cố Hứa Áo, “Hứa Áo, có đúng là xe đâm vào em không?”.

“Không phải, em nói với tài xế như vậy là vì lo anh ấy sợ mà không giúp em, đêm khuya khoắt, lại thấy tiếng kêu cứu của một cô gái thì ít nhiều người ta cũng không tin, sau đó tới bệnh viện rồi thì chắc chắn họ lại suy đoán linh tinh, nên để tránh rắc rối em đã tiện mồm nói như vậy”.

Rồi Cố Hứa Áo kể lại vắn tắt chuyện xảy ra tối hôm qua cho Bùi trung Khải nghe, sau đó hỏi: "Anh nói xem, liệu có phải bọn lừa đảo bị công an bắt, rồi có kẻ trốn thoát nghĩ rằng là do em tố giác nên đã tới trả thù không?".

Bùi Trung Khải không ngờ lại có chuyện này, nghe Cố Hứa Áo thuật lại thì nhất định là cô đã bị theo dõi từ trước đó, cho nên nếu chuyện không xảy ra vào ngày hôm qua thì cũng sẽ xảy ra vào một ngày khác. Khi nhận ra điều này, anh sợ toát cả mồ hôi. May mà tối qua hai kẻ đó chỉ mới cảnh cáo, nếu chúng ra tay thật... Anh không dám nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra nữa. Nhưng ngay lúc đó anh không dám nói gì thêm vì sợ sẽ làm kinh động Cố Hứa Áo. “Bây giờ kiểu lừa đảo như vậy rất nhiều, em lời qua tiếng lại với bọn chúng làm gì, như thế chẳng phải hại mình sao?”. Vốn chỉ định nói thế thôi, nhưng anh cũng thấy tức giận. Sao những chuyện như thế này từ trước tới nay chưa thấy Cố Hứa Áo nói tới bao giờ.

“Em không làm gì sai, anh không ủng hộ em, nên việc em bị thương chẳng có chút ý nghĩ nào”. Chẳng qua là Cố Hứa Áo tìm cách nói cho qua chuyện để Bùi Trung Khải khỏi lo lắng.

Thận trọng tránh những chỗ bị thương của Cố Hứa Áo, Bùi Trung Khải vòng tay ôm lấy cô, hạ thấp giọng, khẽ nói: “Anh không trách em mà chỉ vì anh sợ, quá nguy hiểm. Làm việc tốt thì được nhưng không được để mình bị thương, nhớ chưa?”.

Áp má vào vai của Bùi Trung Khải, Cố Hứa Áo cảm nhận thấy sự chân thực của vòng tay ôm ấp, “Em biết rồi, lần sau nhất định em sẽ tìm đến cảnh sát”.

Bùi Trung Khải giận dữ, “Còn có lần sau, em vẫn còn muốn có lần sau à? Phi phui cái mồm, phi phui cái mồm!”.

Cố Hứa Áo nhìn bộ dạng nghiêm trọng của Bùi Trung Khải bèn kéo tay anh, “Bùi Trung Khải, anh đáng yêu thật đấy!”.

Dù sao thì cũng là người đang bị thương, tinh thần không được khỏe, nên chỉ nói mấy câu như vậy xong, cô lại chìm vào giấc ngủ, anh khẽ khàng khép cửa lại.

Ra đến hành lang, Bùi Trung Khải gọi điện cho Tề huy: “Tề Huy, cậu sai người điều tra thử xem, Cố Hứa Áo nói là bị bọn người lừa đảo qua điện thoại trả thù, nhưng tôi lại thấy không phải, chỉ một bọn người như vậy, lừa được hay không cũng không đến nỗi thuê hung thủ giết người. Có điều, cậu cũng đừng bỏ qua manh mối này để đề phòng. Công việc phải tiến hành bí mật một chút, đừng để chuốc họa vào thân”.

“Anh yên tâm, bọn Lão Dao vẫn nhớ anh, chuyện này cứ để tôi lo”.

Cố Hứa Áo ngủ không ngon, cứ nhắm mắt là mơ thấy hai kẻ độc ác ấy. Khi cô tỉnh dậy lần nữa thì trời đã sáng bạch, chưa mở hẳn mắt đã gọi Bùi Trung Khải. Nhưng không có tiếng trả lời của anh, mà nghe thấy tiếng đáp dịu dàng của một người phụ nữ lạ mặt: “Tỉnh rồi à?”.

Cố Hứa Áo vội mở mắt ra thì nhìn thấy một người phụ nữ chừng hơn năm mươi tuổi đứng trước mặt mình. Vẻ mặt bà hiền từ, nhẹ nhàng, các đường nét trên mặt có đôi chút giống Bùi Trung Khải.

Cố Hứa Áo phần nào đoán ra, nhưng không ngờ lại gặp mặt trong hoàn cảnh này với bộ dạng này. Vì ngượng ngùng và tự ti nên cô rất lúng túng.

Dường như bà Bùi biết được tâm trạng của cô, nên nói: “Tiểu Khải ở bên ngoài, để bác đi gọi nó”.

Bùi Trung Khải bước vào, thấy Cố Hứa Áo tay đang vịn mép chăn, điệu bộ rất kỳ cục, đúng là kiểu con dâu mới gặp mẹ chồng, bất giác anh bật cười, “Hứa Áo, đây là mẹ anh”.

Cố Hứa Áo đành liếc hướng về phía người phụ nữ phía sau Bùi Trung Khải, cất tiếng chào: “Cháu chào bác”.

Bà Bùi mỉm cười, dịu dàng nói: “Nếu không phải vì cháu bị thương thì chắc Tiểu Khải còn giấu kỹ không cho bác gặp đâu. Hai đứa cứ nói chuyện đi, bác ra ngoài lát nữa sẽ quay lại”.

Chờ khi bà Bùi đã ra khỏi cửa, Cố Hứa Áo dùng bàn tay không bị thương véo Bùi Trung Khải, khiến anh kêu ré lên.

“Chuyện này sao anh lại có thể nói với người nhà được cơ chứ! Lại còn để bác đến chăm sóc em nữa, anh rấp tâm làm em tổn thọ hả?”.

“Đâu có, đây là mẹ anh gọi điện hỏi anh đang làm gì, anh tiện mồm nói là đang ở trong bệnh viện, mẹ anh sợ anh xảy ra chuyện nên cứ nhất định đến, vì thế mới không giấu được”.

Những lời Bùi Trung Khải nói là thật, chỉ có điều sau đó thì anh mượn gió bẻ măng, tiền trăm hậu tấu. Đã đến lúc phải gặp thì phải gặp chứ chờ đến lúc

Cố Hứa Áo cất lời thì chẳng biết đến khi nào. Anh vốn định lo xong chuyện cưới xin trong năm nay, huống chi Cố Hứa Áo lại bị thương như vậy lại càng khiến anh lo lắng hơn, câu "Cưới vợ phải cưới liền tay" quả không sai.

"Thế thì anh cũng phải nói với em một câu chứ, với bộ dạng như thế này thì cho dù trước đó có đồng ý thì bây giờ cũng thấy do dự, vừa xấu xí lại vừa tàn tật". Cố Hứa Áo cầm gương soi và nói.

Những lời ca cẩm của Cố Hứa Áo khi lọt vào tai của Bùi Trung Khải thì lại thành tin vui đối với anh, nên anh vội nắm lấy tay cô nói một hồi: "Hứa Áo, em đồng ý rồi hả? Em không giận khi gặp anh nữa, đồng ý lấy anh rồi à?".

Cố Hứa Áo nhìn vẻ mặt tươi rói của Bùi Trung Khải, không lẽ cô đã nói rõ như thế sao, lại còn cao giọng nữa chứ! Mặt cô cũng dần dần đỏ lên, "Em nói là điệu bộ của em bây giờ rất khó coi".

"Mẹ anh không phải là người hám lợi, bà cứ lo anh không lấy được vợ, bây giờ có người đồng ý, mẹ anh mừng còn chưa hết ấy chứ". Bùi Trung Khải còn định nói nữa thì nhìn thấy sắc mặt của Cố Hứa Áo mỗi ngày một đỏ ửng, cô ra sức vùng khỏi tay anh. Từ hôm qua đến nay, vì lo lắng nên anh chưa động gì đến người cô, cứ sợ chạm vào vết thương của cô, lúc này anh bèn ghé sát lại hôn lên môi cô và nói: "Em làm anh lo đến chết!". Rồi bổ sung thêm câu: "Làm anh nhớ đến chết!".

Phía sau có tiếng cười, Bùi Trung Khải quay đầu lại nhìn thì thấy mẹ anh đang đứng ở cửa, có lẽ bà đã nhìn thấy tất cả. Cuối cùng anh cũng đã hiểu ra vì sao Cố Hứa Áo cứ đẩy anh ra và đỏ bừng mặt lên, anh cũng thấy hơi ngượng. "Mẹ vừa lòng chứ ạ?". Cố Hứa Áo bèn véo mạnh vào cánh tay anh.

"Tiểu Cố mà lấy con thì hơi bị thiệt đấy". Bà Bùi đóng cửa lại như không có chuyện gì.

"Ôi, mẹ, mẹ đừng có gọi Tiểu Cố, Tiểu Cố như thế, bây giờ là thời đại nào rồi mà mẹ vẫn cứ gọi như cái kiểu bà gọi mẹ là Tiểu Lâm ngày trước vậy. Hôn nữa, Hứa Áo thiệt thì cũng đã thiệt rồi, hồi hận cũng không được, vì thế mẹ cứ yên tâm mà gọi là Hứa Áo đi". Bùi Trung Khải bước tới, ôm lấy vai mẹ, "Mẹ phải giúp con trai của mẹ buộc chặt cô ấy lại đấy".

Không khí hơi căng trong gian buồng bệnh nhỏ được xua tan, ngoài việc Cố Hứa Áo bị thương, thì cảnh mẹ chồng và con dâu tương lai gặp nhau diễn ra tương đối hòa hợp, mặc dù trong lòng Cố Hứa Áo có đôi chút nuối tiếc vì bà Bùi không thấy được vẻ ngoài tốt nhất của mình.

Đột nhiên cánh cửa bị bật mở, một tốp người ủa vào, Cố Hứa Áo ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Lỗ Hải Phong, cô kinh ngạc kêu lên: "Bác Lỗ, sao bác lại tới đây?".

Về mặt vốn lạnh lùng của Lỗ Hải Phong khi nhìn thấy Cố Hứa Áo với những vết thương đầy người, hiện vẻ quan tâm, "Sao lại ra nông nổi này?".

Cố Hứa Áo gượng người ngồi dậy, nhưng chạm phải vết thương, cổ nén đau nhăn mày nói: "Bác Lỗ, không sao đâu ạ, chỉ là vết thương ngoài da thôi".

"Bị thương ngoài da mà nghiêm trọng đến thế sao? Từ đầu đến chân còn có chỗ nào nguyên lành không? Bùi Trung Khải, cậu đã hứa với tôi là sẽ mang lại hạnh phúc cho Hứa Áo, tôi không biết hai chữ 'hạnh phúc' ấy của cậu thì ra lại là như thế này!". Nửa câu sau chẳng khác gì một nhát búa quăng vào Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải đứng nghiêm bên cạnh giường, câu hỏi mà Lỗ Hải Phong hỏi anh cũng là điều mà anh không thể tha thứ cho mình, "Bác Lỗ, thực tình là cháu không ngờ lại xảy ra chuyện này, từ nay về sau chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như thế này nữa".

"Từ nay về sau? Cậu còn nói từ nay về sau à? Những lời nói lần trước đến nay mới chỉ có ít ngày, cùng lắm cũng chỉ là gần một tháng. Cậu Bùi, tôi cảnh cáo cậu!". Rồi không chờ Bùi Trung Khải lên tiếng, ông quay sang hỏi vị bác sĩ đi theo phía sau, "Có thể di chuyển được không?".

Vị bác sĩ nhìn tình hình vết thương của Cố Hứa Áo, "Cô Cố chịu đau một chút thì cũng được".

Không chờ ông Lỗ nói, Bùi Trung Khải vội nắm lấy bàn tay của Cố Hứa Áo, "Mọi người định làm gì?".

Lỗ Hải Phong không nhìn Bùi Trung Khải, vuốt tóc Cố Hứa Áo, nói bằng giọng nhẹ nhàng: "Hứa Áo, bác đã liên hệ một chuyên gia về xương cho cháu, chúng ta đổi sang một bệnh viện khác, đến bệnh viện chuyên khoa, bác đã liên hệ xong rồi".

"Không được!". Bùi Trung Khải đột nhiên nói rất to khiến những người trong phòng đều giật mình. Rồi chẳng kịp nghĩ gì nhiều, anh nói luôn: "Chủ tịch Lỗ, tình trạng hiện tại của Hứa Áo làm sao mà di chuyển được. Vừa rồi ông cũng đã nghe bác sĩ đây nói rồi, di chuyển cũng có thể, nhưng người bị thương phải chịu đau. Cô ấy vốn đã rất đau rồi, thế mà còn phải chịu nỗi đau chuyển viện không cần thiết. Bệnh viện này không phải là không tốt, là loại 3A toàn quốc, làm sao lại không được? Nếu chủ tịch Lỗ muốn trút giận vào tôi thì cũng không nên để Hứa Áo phải chịu lấy như vậy".

"Việc này quyết như thế rồi. Cậu Bùi, một người đã hơn năm mươi tuổi như tôi không cần thiết phải tức giận với cậu". Lỗ Hải Phong vẫn giữ vẻ cứng rắn như trước.

"Bất cứ ai làm cho Hứa Áo phải chịu khổ thêm một chút tôi cũng không đồng ý". Bùi Trung Khải cũng đáp lại lạnh lùng. Quan tâm đến người khác là không sai, nhưng với cái cách làm này thì không được, bề trên thì sao, cho dù ông ấy có là cha đẻ của Cố Hứa Áo thì Bùi Trung Khải này cũng sẽ không chịu!

Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, đến cả cô y tá định vào thay băng cũng không dám tiến đến.

Cố Hứa Áo cảm thấy cổ tay phải của mình bị Bùi Trung Khải giữ chặt dường như gãy đến nơi, cô biết anh đang rất lo, nhưng cô làm sao có thể chấp

nhận người này và từ chối người kia cho được. Là tại cô đã không cẩn thận dẫn tới hỏng việc.

“Ông Lỗ, tôi có vài lời muốn nói”. Bà Bùi cầm xong bó hoa, đi vào tâm bão, “Hứa Áo bị thương, việc ấy đúng là do Tiểu Khải chăm sóc không chu đáo, là mẹ, tôi cũng đã phê bình nó, cần phải trừng phạt ra sao thì theo tôi đợi Hứa Áo khỏe lại rồi hãy nói. Việc trước mắt là chữa chạy cho con bé như thế nào. Nếu là bệnh viện chuyên khoa, tất nhiên chữ trị rất tốt, nhưng sức khỏe của Hứa Áo hiện giờ rõ ràng là không chịu được việc đi đi lại lại. Tôi cũng không bênh con trai, nhưng để dung hòa thì theo tôi nên để Hứa Áo ở lại đây và mời chuyên gia về xương đến thăm khám, như vậy cả hai bên đều yên tâm. Ông thấy thế có được không?”.

Lỗ Hải Phong nhìn người phụ nữ xấp xỉ tuổi mình, tóc ngắn, hơi xoắn búi gọn phía sau, khuôn mặt hiền hậu, phía sau cặp kính gọng vàng là đôi mắt thông minh, đang nheo lại nhìn ông. Bùi Trung Khải khá giống mẹ. Nói là trung cầu ý kiến nhưng thực ra phần nhiều đã trở thành quyết định, vì thế ông không thể không gật đầu.

Chủ nhiệm Trịnh từ phía sau bước tới khẽ nói với ông mấy câu, Lỗ Hải Phong dường như đã hiểu ra, đáp lại bằng một câu hỏi: “Bà là giáo sư Lâm của Viện nghiên cứu Luyện kim?”.

Bà Bùi cười, gật đầu: “Tôi là Lâm Tái Phương”.

Lỗ Hải Phong đột nhiên bước tới chủ động bắt tay bà, cảm động nói: “Lần trước nghe bà diễn thuyết, tôi đã thu hoạch được không ít điều, hy vọng lần sau lại được nghe bà nói, không ngờ lại gặp nhau ở đây”.

Bà Bùi không nói tiếp về chuyện ấy, mà hỏi: “Chủ tịch Lỗ thấy đề nghị của tôi có được không?”. Bà phải đòi công bằng thay con trai, ai bảo là mẹ không bênh con?

Lỗ Hải Phong chau mày, không ngờ bà này lại... rồi đáp một cách thoải mái: “Thôi được, tôi thấy cũng chỉ có thể làm như vậy. Nhưng tôi không yên tâm để cậu ta chăm sóc, cần phải mời một y tá”.

Bùi Trung Khải đang định phản bác thì bà Bùi đã ngăn lại, nói: “Chủ tịch Lỗ lo lắng cho Hứa Áo cũng là chuyện thường tình, không yên tâm với Tiểu Khải tuổi đời còn trẻ, chân tay vụng về cũng là lẽ đương nhiên. Tuy ông là người thân của Hứa Áo nhưng cũng không thể cứ ở đây mãi, mà tất cả phó mặc cho y tá cũng lại không nên. Tôi nghĩ là tôi có thể giúp được, chắc chủ tịch Lỗ không phản đối chứ?”. Bà Bùi là người rất thông minh, nhìn về che chở của ông Lỗ với Cố Hứa Áo thì cũng có thể biết được phần nào quan hệ của họ, nếu không ông Lỗ đã chẳng phải cất công đáp máy bay từ nơi xa tới đến đây.

Đúng là không có cách nào tốt hơn, ý của Lỗ Hải Phong là không muốn để cho Bùi Trung Khải gặp Cố Hứa Áo, nhưng không thể làm gì được, nước xa không thể làm hết con khát gần, ông lại không ở đây, vì thế ông đáp: “Thế thì phiền bà quá. Chờ khi Hứa Áo khá hơn, tôi vẫn có ý chuyển cháu sang viện khác”. Lỗ Hải Phong vẫn không quên nhấn mạnh lập trường của mình.

“Đến lúc đó tất nhiên là phải nghe theo sự sắp đặt của ông. Hơn nữa, tôi thấy cái gì tốt nhất cho Hứa Áo thì chúng ta làm”. Bà Bùi giữ chặt bàn tay đang định vùng ra của con trai.

Sự việc coi như cũng đã được giải quyết một cách ôn hòa, hai bên đều có những nhượng bộ. Cô y tá đứng hồi lâu bên cạnh, lúc này mới bước lên: “Đã đến giờ thay băng rồi, mọi người tránh ra một chút”.

Đám đông đi ra hết, duy chỉ có Bùi Trung Khải là vẫn đứng ở bên giường, Lỗ Hải Phong rất tức giận, nhưng vì nể mặt bà Lâm Tái Phương, do vậy không tiện nói nhiều, “Cậu Bùi, không định lui ra à?”.

Bùi Trung Khải đáp, mặt không chút biểu cảm: “Tôi sợ Áo Áo bị đau, cô ấy rất sợ đau”. Lời ấy dường như có ý chọc tức Lỗ Hải Phong, đến tên của Cố Hứa Áo cũng dùng lời gọi thân mật, muốn chứng tỏ sự thân thiết giữa anh với Hứa Áo và chủ quyền của anh đối với cô.

Sắc mặt của Cố Hứa Áo một lần nữa lại đỏ bừng lên, cái anh Bùi Trung Khải này không chịu thua kém lấy một lời. Hơn nữa, cô sợ đau lúc nào, người sợ đau chính là Bùi Trung Khải thì có, tay chỉ bị mép giấy làm cho rách một miếng da, thế mà suốt một tuần hề gặp cô là lại rên hừ hừ.

Bà Bùi kéo tay con trai: “Có mẹ ở đây rồi, con còn lo gì nữa, ra ngoài đi”.

Khi mọi người ra hết, Cố Hứa Áo mới ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nói với bà Bùi: “Thưa bác, cháu không nghĩ sự việc lại như vậy, bác Lỗ cũng chỉ vì lo lắng quá mà thôi, nhưng lại khiến bác phải bận tâm. Bác không cần phải đến đâu ạ, có hộ lý là được rồi, qua ngày hôm nay thì tay của cháu cũng buông xuống được sẽ không có vấn đề gì đâu ạ”.

Bà Bùi cười, giúp cô y tá cởi quần áo của Cố Hứa Áo, “Là bác muốn đến, để Tiểu Khải chăm sóc cho cháu bác không yên tâm, dù sao thì cũng là đàn ông, chân tay vụng về”. Nhìn những vết thương thâm tím trên người Cố Hứa Áo, bà không nén được nằng Bùi Trung Khải: “Chà trách mà ông Lỗ tức giận, nếu là bác thì có lẽ bác đã đuổi thẳng cổ ra ngoài rồi. Thế mà nó lại còn ngông nghênh. Thế này thì làm sao con gái chịu nổi”.

Một bàn tay mềm mại xoa vào chỗ vết thương của Cố Hứa Áo, khiến cô thấy nhồn nhột, nhưng cảm giác dễ chịu vẫn là nhiều hơn. Cô cũng đã từng nghĩ rằng, những lúc bị thương có thể trốn vào lòng mẹ, cho dù không có thuốc, chỉ cần có bàn tay mẹ xoa dịu thì cũng sẽ không còn đau nữa.

Nhìn thấy Cố Hứa Áo xấu hổ xe che chỗ da thịt lộ ra ngoài, bà Bùi vuốt tóc cô, nói: “Đừng ngượng, cứ coi bác như người nhà”.

Triệu Thư Lập đưa Kiều Mẫn Chi đến thăm Cố Hứa Áo, rồi cứ luôn mồm nói xin lỗi, rằng nếu anh không hẹn gặp cô ở ngoài thì cô không về muộn như vậy, và tất nhiên không xảy ra chuyện không hay. Cố Hứa Áo vội nói, cô mới là người cần phải cảm ơn anh vì anh đã nhớ đến cô và báo tin đi khắp nơi.

Triệu Thu Lập đã nói tới chuyện hẹn gặp Cố Hứa Áo tới hôm ấy một cách không giấu giếm và kiêu dè trước mặt Kiều Mẫn Chi. Cố Hứa Áo đưa ánh mắt lo ngại nhìn sang Kiều Mẫn Chi, nảy giờ cô ấy vẫn không nói câu nào, lúc này cũng vẫn giữ vẻ mặt bình thản mà gọt táo. Trong bụng Cố Hứa Áo thầm khen đúng là kiên cường. Trong chuyện Lỗ Hành và Triệu Thu Lập không thể ở bên nhau, Kiều Mẫn Chi chỉ là một yếu tố khách quan, nói về tình cảm thì cô cũng chính là người phải đau lòng. Một người thông minh như vậy chắc chắn biết ngày mà Cố Hứa Áo xảy ra chuyện, Triệu Thu Lập đã hẹn gặp cô để nói về chuyện gì, thế nhưng cô đã gạt bỏ lòng kiêu hãnh cùng anh đến đây để thăm cô. Những ác cảm ban đầu của cô đối với Kiều Mẫn Chi đã bị xua tan. Trong lòng Cố Hứa Áo thầm than, tình yêu làm cho đầu óc người ta trở nên mù mịt như thế này ư? Nếu đúng là như vậy, thì Cố Hứa Áo thật sự rất may mắn.

Kiều Mẫn Chi đưa miếng táo đã gọt xong cho cô, thực ra Cố Hứa Áo không muốn ăn, nhưng vì sự đồng cảm với Kiều Mẫn Chi nên cô giờ tay ra đón và cắn từng miếng. Cô hy vọng Triệu Thu Lập nhanh chóng thoát ra khỏi ám ảnh về Lỗ Hành, không bỏ lỡ cô gái thực lòng yêu anh này.

“Quả táo cô gọt thật đẹp, vỏ liền một dải, tôi thì không làm được thế”. Cố Hứa Áo gọi chuyện.

Kiều Mẫn Chi mỉm cười, “Những lúc rỗi rãi tôi thường lấy tất cả những vật có hình tròn để luyện, ngay cả khoai tây cũng gọt thành như vậy”.

Là sự rỗi rãi trong chuyện tình cảm đã khiến cho một việc đơn giản được làm rất thành thực, không lẽ đó cũng chính là quá trình Kiều Mẫn Chi chờ đợi Triệu Thu Lập? Cố Hứa Áo nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của Kiều Mẫn Chi, không phải một cô gái mưu mô, cô ấy là một người thực sự đơn giản, hơi kiêu ngạo, hơi phá lối, nhưng nhìn chung là người biết nghĩ đến đại cục.

Bùi Trung Khải có phần giận lây Triệu Thu Lập, một là vì anh là nguồn gốc tai họa mà Cố Hứa Áo phải chịu, hai là vì Lỗ Hành, nên tỏ ra không mấy nhiệt tình.

Triệu Thu Lập và Kiều Mẫn Chi ngồi một lúc thì đứng dậy ra về. Trước khi rời khỏi, Kiều Mẫn Chi nói: “Chị Hứa Áo, cha em đã biết chuyện chị bị thương, ông nhờ em chuyển lời bảo chị chịu khó nghỉ ngơi”.

Cố Hứa Áo không ngờ phó chủ tịch Kiều vẫn còn nhớ đến cô, nên rất cảm động, “Tôi sẽ chú ý, nhờ cô chuyển lời cảm ơn của tôi đến phó chủ tịch Kiều”.

Chờ cho những người đến thăm đã về hết, Bùi Trung Khải đỡ Cố Hứa Áo nằm xuống, rồi thuận miệng hỏi: “Phó chủ tịch Kiều là ai?”.

“Là bố của Kiều Mẫn Chi. Em gặp ông ấy ở thành phố xe hơi, là đồng hương của em. Ông ấy đối xử với mọi người rất nồng hậu, gần gũi”. Cố Hứa Áo thấy cảm kích, những người như ông Kiều có tình có nghĩa, chẳng trách mà tổng giám đốc Quang lại trung thành, tận tụy với ông đến thế.

“Chẳng qua cũng chỉ là cách xử thế của những người làm quan, với vị trí của họ thì dù chỉ là một nụ cười mỉm những người dưới cũng thấy phải đội ơn đội đức rồi. Chị lừa được những cô gái như em thôi, thế mà cũng cứ tưởng là thật”.

Cố Hứa Áo rất không vui, “Cứ như lời của anh thì họ không phải là người, không có tình cảm thật, mọi thể hiện đều là giả tạo, thế thì còn ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa, em cũng chỉ là một người qua đường, với cách suy luận của anh thì ông ấy đường đường là một vị phó chủ tịch tỉnh không lẽ lại cần em phải tỏ sự trung thành của mình với ông ấy từ một nơi xa tít mù tắp? Người ta cũng chẳng cần gì phải đối xử với em như vậy”.

“Nói thì phải nói vào việc cụ thể. Có thể khi nói chuyện với con gái thì người ta tiện mồm hỏi thăm em một câu và chẳng có ý gì khác. Anh cũng chỉ có ý nói như vậy”. Bùi Trung Khải vội vàng giải thích. Tranh luận với Cố Hứa Áo chỉ có hai kết quả, một là cô thắng, hai là cô thua và anh lại phải dằn dũa, nếu không thì cô sẽ không thèm đếm xỉa đến anh nữa. Vì thế nói đến cùng cũng chỉ có một câu: “Điều một, vợ luôn đúng, điều hai, nếu vợ sai xem lại điều một”.

Cố Hứa Áo không thèm nói chuyện với Bùi Trung Khải nữa, được người khác nhớ đến đâu có phải là một chuyện xấu, một lời hỏi thăm dù thế nào cũng thấy ấm áp, huống chi phó chủ tịch Kiều lại là một bậc quân tử, đối xử với mọi người rất chu đáo. Nghĩ thế, cô lại không chịu thôi, “Có phải anh muốn em lúc nào cũng là một cô gái mờ côi không ai quan tâm, để rồi mặc cho anh muốn làm gì thì làm không?”.

Bùi Trung Khải giận sôi nhưng chỉ còn biết nghĩ rằng vì không thể động đến người cô, “Người đối xử tốt với em thì em không biết quý trọng, lại cứ lấy người khác ra để chọc tức anh. Anh tức giận bỏ đi để rồi xem ai thực lòng thương em. Em mà không cần anh nữa là sẽ có người khác đến giành ngay. Em cũng mua cổ phiếu đấy thôi, không lẽ em không biết thành tích và phần trăm lợi nhuận của Blue Chip hấp dẫn mọi người thế nào hay sao?”.

“Nhiều nhất cũng chỉ là cổ phiếu tiềm năng thôi, đừng có tự đề cao mình như thế. Hơn nữa, không phải là anh không biết thị trường cổ phiếu Trung Quốc, cổ phiếu của Blue Chip chưa hẳn đã kiếm được nhiều tiền, còn ST thì lại được mua bán rất nhiều. Em đã mua một ít ST, thắng liên tiếp hơn ba mươi điểm, kiếm được rất khá”. Nhớ đến lần mua bán cổ phiếu ấy, hai mắt Cố Hứa Áo sáng long lanh, cái đường gấp khúc ấy có lẽ là đường gấp khúc đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

“Em có ý đấy à, ý em nói anh là loại cổ phiếu Blue Chip không được giá hay là em muốn chạm vào cổ phiếu ST?”. Bùi Trung Khải có thể dự cảm thấy nửa đời sau của anh sẽ không được yên ả vì ngày nào cũng sẽ có người đầu khẩu với anh.

“Để xem anh nghĩ như thế nào”.

“Mắt nhìn của em thật chẳng ra sao, tạm ngừng tạm ngừng đã”.

“Này, đừng có cắt ngang. Sao em lại nghe thấy vừa rồi có người nói tình hình của mình rất tốt, em không cần có người khác tranh ngay. Bùi Trung Khải, anh phải nói rõ cho em biết, ai giành anh? Là học sinh mới tiếp nhận, hay là chủ nhân cũ của chiếc váy màu xám?”. Cố Hứa Áo nghiêng đầu nhìn Bùi

Trung Khải.

“Anh chỉ ví dụ như thế, không có ai thật”. Bùi Trung Khải thầm trách mình nói năng không giữ mồm, tự chuốc họa vào thân.

“Em vẫn còn chưa nhận lời lấy anh, anh cũng không cần phải dỗ dành em”. Cổ Hứa Áo cười lớn. Cô bị thương nằm trên giường không có việc gì làm, chỉ còn cách trêu Bùi Trung Khải cho đỡ buồn.

Bùi Trung Khải tức giận bước tới véo vào cổ Cổ Hứa Áo, cô ấy đã đùa quá, không lấy anh thì cô muốn lấy ai? Đang nói chuyện thì cửa kẹt một tiếng, cô y tá đưa một người giống như nhân viên bưu điện, tay ôm một bó hoa to vào.

“Xin hỏi, ai là cô Cố?”. Ánh mắt của nhân viên bưu tá nhìn như dán vào người trên giường bệnh, nhưng vẫn hỏi một câu theo thói quen nghề nghiệp.

Cổ Hứa Áo vội đáp: “Là tôi”.

Nhân viên bưu điện bước tới gần, thận trọng đưa bó hoa tới: “Cô Cố, bó hoa này là điện hoa cho cô, xin cô nhận lấy”.

Bùi Trung Khải cảnh giác ngăn trước mặt nhân viên bưu điện, “Là hoa của ai tặng?”. Như thế chẳng phải là làm bề mặt anh sao, vừa rồi cô ấy còn đang nói đùa là lấy ai, thế rồi ngay lập tức có người đến thêm dầu vào lửa.

“Đây là hoa từ tình ngoài gửi về, tôi cũng không rõ, cô đọc tấm thiệp kèm theo thì sẽ rõ”.

Cổ Hứa Áo mở tấm thiệp đọc lời viết trên đó: Tiểu Cố, tình duyên cho tốt, hãy giữ gìn sức khỏe. Ký tên: Chú Kiều.

Một lần hơi ấm truyền khắp cơ thể, chú Kiều chẳng phải là Kiều Duy Thành thì còn là ai nữa, Cổ Hứa Áo luôn miệng nói, thật bất ngờ, “Em phải gọi điện cảm ơn phó chủ tịch Kiều một tiếng mới được, chú ấy vẫn nhớ những việc này, đúng là hiếm thấy”. Nói rồi cô nháy mắt với Bùi Trung Khải, ý muốn báo: Thấy chưa, phó chủ tịch Kiều không như anh nghĩ đâu, chú ấy không phải là làm ra vẻ. Bùi Trung Khải chau mày đón lấy bó hoa, bó hoa gửi theo đường bưu điện này quả là chẳng có điều gì để nói, hoa màu đỏ cắm xen với lá liễu màu xanh, chẳng có tạo hình, tia tốt, rất tầm thường.

Chờ cho nhân viên bưu điện đi khỏi, Cổ Hứa Áo cầm điện thoại lên tìm số, sau một hồi thì thờ dài dựa vào đầu giường, cô không có số điện thoại của Kiều Duy Thành. Hỏi Kiều Mẫn Chi hay tổng giám đốc Quan cũng đều có vẻ không ổn lắm, e mọi người lại nghĩ khác. Kiều Duy Thành cũng chỉ vì quan tâm đến một người đồng hương ít tuổi, cô nhất định không thể mang phiền phức đến cho ông. Chuyện đó với một dân thường như cô thì chẳng có gì, nhưng đối với một quan chức chính quyền thì có khi sẽ là đòn trí mạng. Điều này thì cô hiểu. Vì thế, lời cảm ơn có lẽ đành để lại trong lòng mà thôi.

Bùi Trung Khải quan sát vẻ mặt thoát vui thoát buồn của Cổ Hứa Áo, trong lòng thấy nghi vấn. Phó chủ tịch tỉnh Kiều Duy Thành có cần thiết phải quan tâm đến một người đồng hương như thế không? Nhờ con gái chuyển lời hỏi thăm đã là một việc hiếm thấy rồi, hơn nữa lại còn gửi hoa qua đường bưu điện, không lẽ, không lẽ...

Càng suy đoán Bùi Trung Khải càng thấy không có khả năng, một cán bộ cấp tỉnh vượt trăm sông ngàn núi theo đuổi một cô gái thì quá trắng trợn. Vậy thì còn có lý do gì, vì sự hợp tác của FEX với thành phố xe hơi? Cổ Hứa Áo có là nhân vật gì đâu, chẳng qua chỉ là thư ký của chủ tịch hội đồng quản trị, quan hệ với ông Howard tuy tốt đẹp nhưng không đến mức không phân biệt được công tư. Hơn nữa, anh cũng tham gia cuộc đàm phán giữa hai bên, thành phố xe hơi cũng rất nổi tiếng, đương nhiên FEX phải hết lòng hết sức vì sự hợp tác giữa hai bên, không hề thấy điểm nào là cần thiết có sự thông đồng. Mặc dù phủ định tất cả những ý nghĩ ấy, nhưng những nghi ngại vẫn không thể xua tan.

Cổ Hứa Áo thấy Bùi Trung Khải hết thu dọn cái này lại đến cái khác mà không nói câu nào, không hỏi câu nào, hoàn toàn khác với phong cách vốn có của anh. Miệng lưỡi cay độc của Bùi Trung Khải chẳng phải luôn dòn người đến đường cùng đó sao?

"Anh nghĩ sao?".

“Cái gì mà nghĩ sao”. Nhìn thấy Cổ Hứa Áo dẫu môi về phía bó hoa, tuy trong lòng đã hiểu nhưng anh vẫn cố nói sang chuyện khác, “Có thể làm cho vợ vui thì tất nhiên anh chẳng có gì để nói”.

“Ai là vợ anh, em vẫn chưa nhận lời lấy anh”. Con người này càng ngày lại càng ngông nghênh, khi anh gọi điện thoại, cô nghe thấy rõ anh nói với người khác là đang ở bệnh viện chăm vợ, tuy trong lòng thấy rất ngọt ngào nhưng hình như giai đoạn quá độ này hơi nhanh thì phải.

"Cha mẹ cũng đã gặp mặt rồi, định chạy làng hả?".

Cổ Hứa Áo biết không thể tranh cãi với Bùi Trung Khải được, bèn nhắm mắt lại không thèm để ý đến anh nữa. Sự việc đến quá bất ngờ, còn nhanh hơn suy nghĩ của cô. Tất cả dường như được đẩy nhanh chỉ sau một đêm, như được người ta bí mật lên kế hoạch sẵn. Chiếc đệm giường lún xuống, hơi thở đàn ông nồng nàn bên tai, cô đưa tay ra đẩy thì lại bị giữ lấy.

“Phu nhân, làm ơn đi, cho anh nghỉ một lát, suốt một ngày chân không chạm đất, bận tới mắt tới mũi, dù là thằng ngốc sai vật thì cũng phải cho nghỉ một chút”. Nói rồi tay anh ôm lấy cô một cách tự nhiên, “Chà chà, eo này gầy đi nhiều rồi đấy, mang về nuôi chắc sẽ tồn không ít lương thực đâu”.

Cổ Hứa Áo phì cười, “Này, này, anh nuôi lợn đấy à? Bảo anh về thì anh không chịu mà cứ ở lại đây, mệt thì lại đổ lên đầu em”.

“Anh không đến thì mẹ anh sẽ đến, mà em lại không quen. Anh cũng chỉ vì nghĩ cho em thôi. Bên cạnh lúc nào cũng có một người để mà mắng để mà làm nũng, như thế chẳng phải sẽ nhanh khỏe hơn sao?”. Bùi Trung Khải vươn người, túm lấy bàn tay cử động của Cổ Hứa Áo, “Ngoan nào, đừng có động đây, anh ngủ năm phút thôi”.

Dường như không cần tới năm phút, không còn nghe thấy động tĩnh nữa, mà chỉ còn thấy hơi thở đều đều, quả nhiên là mệt rồi thật.

Tay trái vẫn phải cố định, còn tay phải thì bị nắm chặt trong bàn tay to lớn hơi ướt mồ hôi. Cổ Hứa Áo nghiêng đầu lại gần nhìn người đàn ông mệt mỏi đang ngủ bên cạnh, khuôn mặt bị gồ đờn thành những nếp nhăn nhỏ, caravat cũng lệch sang một bên. Nhưng điều bộ ấy khiến cô có cảm giác gần gũi và đáng yêu hơn. Anh lúc này cũng giống một người đàn ông bình thường, cũng mệt mỏi, cũng buồn rầu, cũng sợ hãi, không phải là kẻ cướp và cũng không phải là anh hùng. Không thể quên tâm trạng bi quan khi ở trong con ngõ đêm hôm ấy, khi mùi máu tanh xộc vào mũi, điều lo sợ nhất trong lòng cô lúc đó không phải là mất đi cuộc sống, mà là lo sợ không được nhìn thấy vẻ tiếc nuối và đau khổ của Bùi Trung Khải. Giấy phút đó, cô thực sự mong muốn được ở bên anh mãi mãi.

Thì ra, con người ai cũng có lòng tham, đã từng được nếm trải ấm áp thì sẽ sợ lạnh lẽo, từng nếm hạnh phúc thì sẽ không muốn từ bỏ, đang ở thiên đường thì sẽ thấy coi thường địa ngục.

Cổ Hứa Áo nghiêng mặt hôn lên trán Bùi Trung Khải, thầm nói: “Anh có biết không, bây giờ em đang rất thèm được anh ôm”. Đường như nghe được những lời ấy, cánh tay anh siết chặt vòng eo thon nhỏ của cô. Cổ Hứa Áo mỉm cười, đúng là một người xử lý việc gì cũng nhanh nhẹn, ngủ mà cũng rất tỉnh.

Mễ Tĩnh Văn nhìn lướt qua giấy biên nhận mà Mễ Đại Dũng đập xuống bàn, rồi ngẩng đầu lên nói như không có chuyện gì: “Sao nào? Con cứ tưởng là có chuyện gì, chẳng qua cũng chỉ là chút tiền trả công cho người khác”.

Mễ Đại Dũng nheo mắt, “Con đừng có tưởng cho con cái chức giám đốc là cho con quyền tiền tiền bừa bãi. Một trăm ngàn với nhà họ Mễ chúng ta chẳng đáng gì, thậm chí chỉ bằng tiền mời khách uống trà bóp chân. Nhưng đó là tiền tiêu đúng chỗ. Con hãy nói thật đi, con đưa cho ai số tiền này?”.

“Con biết là cha không tin tưởng con, sai người theo dõi con”. Mễ Tĩnh Văn vờn cổ cãi.

“Gia sản này của tao không phải là gió trên trời thổi đến. Tao chỉ có một mình mày là con gái, không cho mày thì cho ai, sai người khác trông chừng mày là có trách nhiệm đối với tương lai của mày sau này. Tao đã bảo phó tổng giám đốc Lý diu dặt để mày thông thạo nghiệp vụ, thế mà mày không chịu học hành cho đến nơi đến chốn”. Mễ Đại Dũng đúng là đã phải rất nhọc lòng tôn công, con cái không nên người là món nợ suốt đời của cha mẹ.

“Là phó tổng giám đốc Lý ấy à? Hừ, đầu thì hói một nửa, người thì như quả bí ngô, buồn nôn chết đi được”.

“Tao chọn thầy giáo cho mày chứ đâu có chọn chồng cho mày, mày nổi cáu cái gì? Tao biết là tâm tư của mày đang ở đâu, chẳng phải là cái tay Bùi Trung Khải của Trung Đình sao?”.

Mặt Mễ Tĩnh Văn sa sầm xuống, “Con không xen vào việc của cha thì cha cũng đừng có xen vào việc của con!”.

Cô cũng đã từng gặp mấy mục nhân tình của Mễ Đại Dũng, mục nào cũng như hổ đói chăm chăm nhắm vào khối tài sản của ông. Có lần cô gặp một mục ở cửa hàng Chanel hai người cùng nhắm vào một chiếc váy không ai chịu nhường ai. Nói thật lòng, Mễ Tĩnh Văn không thích mặc cái kiểu ấy, có điều cô đang muốn tỏ ra vẻ của một cô gái hiện thực trước mặt Bùi Trung Khải. Người đàn bà ấy khoảng bốn mươi năm, thực ra cũng không phải là già, nhưng so với một cô gái hai mốt hai hai thì vẫn là khoảng cách không thể vượt qua.

Lúc đó cô đã chọc tức người đàn bà đó như thế nào nhỉ? Hình như cô đã nói một câu, “Chẳng qua là tôi muốn già già, những bà già hình như thích mặc loại hàng này”. Thế là người đàn bà đó liến phùi tay đi, để lại Mễ Tĩnh Văn đứng đó cười to khoái chí.

Dù sao thì Mễ Đại Dũng cũng là người sáng suốt nên chỉ chơi bời mà thôi, không có cái kiêu đến đâu cũng “gieo hạt giống”.

“Cha không có ý định quản lý con, nhưng con hãy nói rõ cho cha biết, con về nước làm gì? Học hai năm ở nước ngoài lại bỏ học, về nước rồi ngày ngày đến quán rượu, cha là người từng trải, cha biết không thể như thế được cả đời đâu con ạ”. Nói đến đây, Mễ Đại Dũng lại thấy tức giận, “Còn nữa, con hãy nhanh chóng rời xa cái tay Bùi Trung Khải ấy đi, hần không phải là người tử tế gì đâu”.

“Chuyện này không cần cha phải lo”. Chưa nói dứt câu, Mễ Tĩnh Văn đã quay người bỏ đi.

Mễ Đại Dũng gầm lên ở phía sau lưng, “Hai kẻ mà mày trả tiền đều không phải là đồ tử tế, không biết mày nhờ bọn chúng làm việc gì? Tốt nhất phải giải quyết cho êm thấm, tao không muốn nhà họ Mễ bị lôi vào rắc rối!”.

Đi theo hắc đạo nhiều rồi nên thấy sợ, Mễ Đại Dũng nhanh chóng tích lũy rồi rút về làm lương dân bách tính. Ngày ngày trong cảnh dao kề cổ, ai qua rồi mới biết, càng lớn tuổi thì lại càng thấy sợ, sợ đến mức đến năm không ngủ được, nửa đêm vào nhà vệ sinh mà còn sợ bị thanh trừng. Cuối cùng cũng tìm được một cơ hội rửa tay gác kiếm, tất nhiên là không thể triệt để được, nhưng dù sao thì cũng là làm ăn chân chính đủ nuôi sống gia đình. Những kẻ lưu manh còn đồ như Tiêu Đại, Hắc Bì coi rẻ mạng sống, nếu dây vào nhất định sẽ hỏng việc. Một trăm ngàn đồng ấy nhất định là Mễ Tĩnh Văn đã gửi vào tài khoản của hai kẻ này.

Tề Huy đến bệnh viện bí mật ra hiệu cho Bùi Trung Khải ra ngoài, nói: “Tôi đã nhờ anh em ngày trước bí mật điều tra, cậu ta nói, những người mà cậu ta biết đều là những người làm việc theo nhóm, việc gì cũng phải thông qua đại ca, sau đó phân công cho bên dưới, nhưng chuyện lần này thì không nghe nói, e rằng họ đã tìm đến những kẻ đánh lén. Tôi cũng bảo cậu ấy dò hỏi thì được biết gần một năm nay có một nhóm, tên là Long Huỳnh Hồ Đề gì đó, nghe nói thế lực cũng khá mạnh, cùng làm cùng ăn nhưng không tham gia một bang nhóm nào”.

“Có khả năng là bọn đó không?”.

“Vẫn đang điều tra, có tới 99% là bọn này. Nghe nói gần đây bọn chúng bỗng nhiên rình tiều tiêu, còn đến phòng tắm của người anh em của tôi nghỉ ngơi mấy ngày liền, thuốc hút cũng đòi loại tốt nhất, như thể chúng vừa phát tài to”.

Bùi Trung Khải vẽ đầu điều thuốc, “Hãy điều tra cho kỹ, xem kẻ nào đã thuê chúng”.

Bùi Trung Khải trở về buồng bệnh, thấy sắc mặt anh có vẻ không bình thường. Cố Hứa Áo bèn hỏi xem có chuyện gì, anh trả lời là công ty có việc phải về, Cố Hứa Áo bèn bảo anh về ngay, mấy ngày qua anh đã ở bên cô suốt cả ngày.

Công ty cũng có chuyện thật. Nén con giận dữ, về đến công ty, Bùi Trung Khải nhận thấy mình càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, mấy báo cáo của giám đốc tư vẫn có chút vấn đề về số liệu lập tức bị anh phê bình. Đường Sinh thấy không ổn bèn gọi anh về, nửa đùa nửa thật, nói: “Nếu anh thấy sốt ruột việc nhà thì cứ về đi, đừng ở đây làm khó chúng tôi, giận cá chém thớt làm gì”.

Bùi Trung Khải cũng cảm thấy có phần hơi quá, cười át đi, vỗ vai Đường Sinh, nói: “Người anh em, xin lỗi, mấy ngày nay đang bị hỏa vượng ấy mà”.

Đường Sinh cười lớn: “Hiếm thấy anh như vậy, nếu đã ổn định thì cũng tốt, khỏi phải suốt ngày vật vờ như cô hồn dã quỷ”.

“Làm sao bằng được cậu, sớm đã yên bề gia thất, ngoan ngoãn trong vòng quản lý, đến bây giờ thì con cái đã đẻ huê”. Bùi Trung Khải nói rất thật lòng, Đường Sinh bằng tuổi anh nhưng đã có hai con một gái một trai.

Đường Sinh Cười, “Dù sao trong hay ngoài vòng quản lý cũng vậy thôi, xong sớm thì nghỉ sớm, tôi cũng không thể thiếu được chỗ dựa của ông già nên không muốn làm trái lời ông. Và lại, làm theo ý ông ấy cũng có gì là không tốt đâu. Anh thì may rồi, bây giờ đã gặp được người mình yêu, chúng tôi thấy ghen tỵ đấy!”.

Giọng của Đường Sinh có vẻ kém vui. Bùi Trung Khải hiểu rõ cuộc sống của những người như Đường Sinh, là con trai của cán bộ cao cấp, lấy một người vợ môn đăng hộ đối, kết thân hai gia đình một chính trị một thương gia, tạo nên móng vững chắc cho tương lai, có lẽ vì thế mà những việc được tự mình quyết định không nhiều.

Bùi Trung Khải dường như xông thẳng vào phòng làm việc của Mễ Đại Dũng, thư ký cũng không kịp ngăn lại. Vào đến bên trong, anh ngồi lên bàn, lôi ra một chiếc phong bì cầm lên tay phe phẩy mấy cái, sau đó ném “xoạch” một cái xuống trước mặt Mễ Đại Dũng, rồi nhìn ông ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Chủ tịch Mễ, không biết ông có quen hai người này không?”.

Mễ Đại Dũng cầm chiếc phong bì lên, bên trong rơi ra mấy tấm ảnh, đó là những bức ảnh được chụp lên. Là ảnh hai người mặt mày dữ tợn, đang hút thuốc, một người chừng hai mươi tuổi, một người chừng ba mươi tuổi, nhìn qua thì biết ngay đó không phải là những người tử tế.

“Tổng giám đốc Bùi, tôi làm sao lại quen với những loại người này. Không phải anh có ý bôi nhọ Mễ Thị đấy chứ?”. Mễ Đại Dũng châm một điếu xì gà, trong lòng lơ mơ đoán biết chuyện gì đã xảy ra.

“Tất nhiên là chủ tịch Mễ làm ăn chân chính rồi, còn tôi cũng là một công dân chấp hành pháp luật, cũng không biết hai kẻ này là những người tệ hại thế nào. Không biết tại sao chủ tịch Mễ lại có thể khẳng định như vậy?”. Bùi Trung Khải nhìn Mễ Đại Dũng không chớp mắt.

“Anh... Chuyện này mà phải cần đến biết hay sao? Tôi và anh đều là những người từng trải, không ngờ con mắt của tổng giám đốc Bùi Lại kém đến thế!”. Mễ Đại Dũng biết Bùi Trung Khải nắm được chút dấu vết nên ra sức biện bạch.

“Nếu chủ tịch Mễ đã biết chúng ta đều là những người từng trải thì cũng biết bây giờ không dễ dàng vô trách nhiệm để mình không rõ chuyện gì chứ?”.

“Rốt cuộc là anh có ý gì? Dù gì thì Mễ Thị cũng đứng thứ nhất thứ nhì lĩnh vực nhà đất ở thủ đô này. Nếu có người ghen tức ra tay thì tất nhiên là tôi sẽ không cho qua”. Mễ Đại Dũng nói những lời này với dáng vẻ rất dữ dằn.

Bùi Trung Khải đổi tư thế ngồi xuống ghế, hai chân vắt chéo, “Tôi cũng sẽ không cho qua!”.

Anh chỉ nhắc lại lời của Mễ Đại Dũng, nhưng vẻ giận dữ trên mặt thì mỗi lúc một rõ, vẻ tinh nhanh chín chắn dần chuyển thành lạnh lùng, thủ đoạn, khuôn mặt thanh tú và đôi mắt rất đẹp lộ rõ vẻ dữ tợn.

“Chủ tịch Mễ không cần phải ngại. Tôi đến là để làm rõ một việc, làm rõ xong rồi thì tất nhiên là sẽ không có những việc khác nữa”.

Cánh cửa phòng “kẹt” một tiếng rồi bị bật mở, Mễ Tĩnh Văn xộc vào.

“Thầy Bùi, sao thầy lại đến đây? Vừa rồi có người nói là người của Trung Đình xông vào rất không lịch sự”.

“Đâu dám!”. Bùi Trung Khải cười lạnh lùng nhìn Mễ Tĩnh Văn.

Nụ cười ngọt ngào của Mễ Tĩnh Văn gặp phải ánh mắt lạnh lùng của Bùi Trung Khải lập tức trở nên gượng gạo, lời nói cũng có phần hoảng hốt, trong lòng ít nhiều cũng có dự cảm. “Mặc dù thầy không phụ đạo cho em đến lúc thì cuối cùng, nhưng em là quân tử không chấp với lỗi của tiểu nhân, nên em vẫn cảm ơn thầy”.

“Chà, chà, thế ra cô muốn cảm ơn thầy giáo à?”. Bùi Trung Khải vẫn nửa nạc nửa pha đôi chút bông lơn.

Mề Tinh Văn thoáng mơ hồ, vẻ bông lơn của Bùi Trung Khải khiến cô thấy vui mừng, nổi bất an vừa nhen lên bị át đi, mặt sáng bừng, cô bước tới mấy bước thăm dò, lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lùng đến cực độ của Bùi Trung Khải.

“Cô cảm ơn tôi bằng cách móc nối để làm những việc đáng xấu hổ như thế sao?”.

Sắc mặt của Mề Tinh Văn lập tức trắng bệch, "Anh muốn nói gì?".

Chiếc ghế xoay dưới thân hình của Bùi Trung Khải xoay sang phía khác, anh không nhìn Mề Tinh Văn nữa mà nhìn vào Mề Đại Dũng, "Chủ tịch Mề, ông thấy nên làm thế nào cho ổn thỏa bây giờ?".

Mề Đại Dũng đột nhiên gầm lên: “Mày gây họa cho tao mãi thế hả? Tao nợ nần gì mày?”. Dứt lời, chiếc gạt tàn thủy tinh bị ném rơi xuống trước mặt Mề Tinh Văn. Chiếc gạt tàn không vỡ mà lăn mấy vòng phát ra tiếng kêu leng keng.

Mề Tinh Văn sững người, chưa bao giờ Mề Đại Dũng đối xử với con gái như vậy, đang định cãi lại thì Mề Đại Dũng lại tiếp tục chửi bới, quát tháo, rồi ném cả các gạt tàn thủy tinh trên bàn.

“Mày là đứa con gái bất hiếu, cút ra ngoài cho tao! Tao không muốn nhìn thấy mặt mày nữa, cút mau!”.

Đột nhiên Bùi Trung Khải vỗ tay bôm bốp, “Một màn khổ nhục kế tuyệt hay! Chủ tịch Mề, đáng tiếc là Tiểu Mề vẫn chưa hiểu được khổ tâm của ông. Cô ấy không muốn đi và tôi cũng không muốn để cô ấy đi, ai làm việc gì sai thì đều phải chịu trách nhiệm”.

“Vậy, anh muốn gì?”. Mề Đại Dũng truy vấn, kéo vợ Mề Tinh Văn ra phía sau lưng. Ông ta cũng đã biết đến sự dữ dằn của Bùi Trung Khải.

“Mề Thị của ông móc tiền ra cho hai kẻ lưu manh, sai khiến chúng làm hại người của tôi. Ông nói xem, món nợ này phải tính thế nào?”. Bùi Trung Khải giọng đầy đe dọa.

“Cố Hứa Áo bị thương thì có liên quan gì đến Mề Thị, anh đừng có ngậm máu phun người”. Mề Tinh Văn lên tiếng, cố làm ra vẻ cứng cỏi. Chuyện xong cô ta đã đưa cho hai kẻ kia một khoản tiền và bảo chúng tránh đi một thời gian, tất cả đều đã thỏa thuận rõ ràng rồi.

“Cô đưa cho chúng tổng cộng một trăm ngàn đồng, lúc trước năm mươi ngàn, xong việc năm mươi ngàn. Không lẽ cô phải để tôi ghi lại khoản này cho cô à? Cô phải lấy làm may mắn vì đã không hạ độc thủ, nếu không thì không phải là tôi đến đây để thương lượng với bố con các người nữa đâu!”. Bùi Trung Khải đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn.

Mề Đại Dũng và Mề Tinh Văn đều giật nảy người sợ hãi. Mề Đại Dũng có lẽ đã hiểu ra chuyện gì, con gái ông ta quả nhiên đã gây ra họa vì chữ “tình”, vì tình cảm với gã trai khốn nạn không hề thích nó.

“Tổng giám đốc Bùi, con gái tôi ngu dốt đã làm tổn hại đến người của anh, không biết có nghiêm trọng không? Để tôi đi chuẩn bị ít đồ tới thăm, tiền thuốc men tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm, mong anh bỏ qua cho lỗi dạy con không nghiêm của tôi”.

“Không cần ông phải đến thăm và cũng không cần ông phải bỏ tiền. Chỉ cần ông nói cho tôi biết chuyện này nên làm thế nào?”.

Mề Đại Dũng cuống lên, “Anh không thể buộc con gái tôi cũng phải bị thương, anh là một người hiểu pháp luật, chắc sẽ không làm những việc phạm pháp đúng không?”.

“Từ trước tới nay tôi luôn tin có nợ thì phải trả, nợ cái gì trả cái ấy!”.

“Bùi Trung Khải, anh quá đáng rồi đấy, không lẽ anh không sợ pháp luật?”.

“Pháp luật có giải quyết việc người ta trượt chân ngã xuống nước, có xử lý việc người gặp tai nạn giao thông không? Chuyện này tôi không biết, tôi chỉ biết luật pháp sẽ xử lý việc lậu thuế, trốn thuế, sẽ xử lý sự cố do thi công, sẽ xử lý tội hối lộ tham ô”. Nhìn thấy Mề Đại Dũng từ chỗ xấu hổ đến giận dữ, Bùi Trung Khải mới chậm rãi nói tiếp, “Những chuyện mà pháp luật xử lý ông không thể đề phòng được, con gái ông cũng không thể đề phòng được, tôi cũng không thể đề phòng được. Vì thế, tôi nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường, không biết chủ tịch Mề có muốn nghe không?”.

“Anh nói đi”. Mề Đại Dũng biết những việc mờ ám của mình đều nằm trong tay của Bùi Trung Khải, nên con giận dữ lập tức biến mất.

“Chuyện này, tôi sợ chẳng may xảy ra, ông cũng sợ chẳng may xảy ra, để chúng ta có thể sống hòa bình yên ổn, tôi nghĩ người này tốt nhất không nên ở ở đây. Chẳng phải cô Mề chưa học hết đại học là gì, tiếp tục học cho xong đi”.

“Bùi Trung Khải, đồ tiện nữ đó có gì tốt đẹp? Mề Tinh Văn này...” Một cái tát của Mề Đại Dũng giáng xuống cắt ngang lời Mề Tinh Văn.

Ánh mắt của Bùi Trung Khải tối sầm, lạnh lùng và dữ dằn, “Cô Mề hãy chú ý đến lời nói, đề tiện hay không không đến lần cô nói! Chủ tịch Mề, trông nôm con gái cho cẩn thận! Đừng có để vì việc nhỏ này mà hủy hoại việc lớn, tôi biết Mề Thị muốn cơ nghiệp được lâu bền”. Nói rồi anh đứng dậy nhặt những tấm ảnh trên bàn, từ từ bước tới trước mặt hai cha con nhà họ Mề, mắt nhìn vào Mề Tinh Văn, “Tên hút thuốc này chắc hẳn cô phải biết, nó không nghe lời cô trốn đi nơi khác mà vẫn ở lại Bắc Kinh. Tôi cho cô biết thêm một việc, mấy hôm trước hắn đánh nhau với người khác bị mất hai ngón tay phải vì tội động vào thứ mà hắn không nên động vào”.

Mề Tinh Văn run bần bật, cô đã đoán đúng, khi trả nốt tiền Hắc Bì cười nhạo nói, cô gái ấy rất xinh đẹp, không được động vào cũng thấy tiếc, sau này có những việc tương tự thì đừng quên hắn.

Bùi Trung Khải ném tập ảnh xuống dưới đất, sửa lại quần áo, “Hôm nay nói đến đây thôi, tôi thấy chủ tịch Mễ có đủ khả năng làm được việc mà chúng ta nói tới, học nhiều chỉ có tốt thôi”.

Cánh cửa được đóng lại, bên trong chỉ còn một đồng hồ bệ bệ và vẻ mặt bàng hoàng của Mễ Đại Dũng và Mễ Tĩnh Văn. Đột nhiên Mễ Đại Dũng nổi giận: “Bây giờ mày hãy thu xếp ngay đồ đạc và nhanh chóng biến ra nước ngoài cho tao!”.

“Con không đi, dựa vào đâu mà anh ta muốn con đi là con phải đi, con không đi!”.

“Nếu mày không gây ra tai họa thì làm sao mà lại phải đi?”.

“Cha sợ Bùi Trung Khải à? Chẳng qua cũng chỉ bẻ hai ngón tay của Hắc Bì. Con không tin là anh ta còn dám làm gì ghê gớm hơn. Con vẫn sẽ làm cho con tiện nữ ấy sống không bằng chết, nếu bị dồn đến đường cùng, con cũng sẽ không để cho anh ta được yên lành!”.

Mễ Đại Dũng không thèm để ý đến Mễ Tĩnh Văn mà lúc này đã gần như phát cuồng, gọi thuộc hạ vào sai bảo: “Đưa cô chủ về nhà, nếu không có lệnh của ta thì không được cho ra khỏi cửa!”.

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đòi Âm Áp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Êm ả suốt đời

Cố Hứa Áo chớp chớp mắt, cô không ngờ một bộ váy lại có thể mang đến cho người ta sự thay đổi lớn đến vậy. Cô ngẩng người nhìn bóng mình trong gương, cao quý và quyến rũ, gợi cảm và thanh nhã, thuần khiết và trí tuệ. Không hiểu vì sao tất cả những tính từ về cái đẹp đều hiện lên trong đầu, thì ra là kết hôn có thể sẽ như vậy, thì ra cô dâu có thể đẹp tới mức này.

1.

Sau khi làm náo loạn Mễ Thị Xong, nỗi phẫn nộ của Bùi Trung Khải cuối cùng đã được giải quyết. Chút trở ngại cuối cùng giữa anh và Cố Hứa Áo đã được gạt bỏ hết, anh ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời mùa thu trong xanh và cao vợi vợi, khoe môi anh nở nụ cười dịu dàng.

Tình yêu là việc không thể nào hình dung nổi, một khi đã yêu, thì luôn muốn mang đến cho cô những gì tốt đẹp và yên bình nhất, nếu trời đất mà có hỗn độn thì cũng mong có một kẻ tươi sáng, nếu trần thế có rối ren thì anh nguyện đứng ra ngăn cản giông bão, nếu có thể khiến cho cô yên lòng, vui vẻ, anh nguyện sẽ bảo vệ cho sự thuần khiết của cô.

Cố Hứa Áo không mấy nhọc lòng vì chuyện ngoài ý muốn đó, dù sao thì khi trở về Bùi Trung Khải cũng đã yên tâm hơn hẳn, kỳ sĩ của cô đã ở đây rồi thì làm gì còn lo bọn xấu? Cố Hứa Áo không hỏi, Bùi Trung Khải cũng không muốn nói. Tin mà Tề Huy đưa đến là Mễ Đại Dũng đã nhốt Mễ Tĩnh Văn trong nhà cấm không cho ra khỏi cửa, tuy không ra nước ngoài nhưng Bùi Trung Khải nghĩ Mễ Đại Dũng cũng sẽ không để mặc cho Mễ Tĩnh Văn làm những chuyện sai trái nữa.

Có thể là do bà Bùi đứng ra ngoại giao với Lỗ Hải Phong nên chuyện cưới xin bắt đầu được chuẩn bị rất rầm rộ. Lúc này Cố Hứa Áo cũng đã cơ bản hồi phục sức khỏe.

Dường như mỗi ngày đều mang đến những vị ngọt ngào, ngày cưới đang đến rất gần, dự định là vào tháng mười một. Bùi Trung Khải định sẽ tổ chức thật to, mặc dù Cố Hứa Áo phản đối nhưng vẫn bị phản bác, Lỗ Hải Phong cũng tán thành nghi thức đó, ông có thể được coi như người bên họ nhà gái duy nhất của Cố Hứa Áo, ông muốn cho Thẩm Hải Lam biết con gái của bà đã được cưới xin đàng hoàng, không hề bị coi thường. Huống chi, Lỗ Hành đang ở Phần Lan biết tin cũng gọi điện về báo Bùi Trung Khải dù có phải khuyên gia bại sản thì cũng phải đón Cố Hứa Áo từ tể. Cô nói: “Hứa Áo, cậu lấy người mà mình yêu, còn Bùi Trung Khải cũng cưới người mà mình yêu, vì thế hôn lễ sẽ là sự tán thưởng to lớn nhất đối với hai người, hãy cưới bù cả đám cưới của mình nữa. Nếu chậm mấy năm nữa là con của mình nâng váy cho cô dâu được rồi”. Lỗ Hành đã có thai được mấy tháng.

Để những người quan tâm nhiều đến mình như vậy không thất vọng, để họ được nhìn thấy hạnh phúc của mình, Cố Hứa Áo đồng ý một hôn lễ xa xỉ.

Phù dâu thì tự đề cử, Kiều Mẫn Chi chủ động gọi điện đến hỏi cô xem đã chọn được người làm phù dâu chưa.

Cố Hứa Áo không nên được nước mắt, ý tốt của Kiều Mẫn Chi rất rõ, làm sao cô không cảm động cho được. Bây giờ, Triệu Thư Lập và Lỗ Hành đã như hai đường thẳng song song, mỗi người có hạnh phúc riêng, khoảng cách giữa họ cũng mỗi ngày một xa, có lẽ sẽ chẳng bao giờ có khả năng quay lại với nhau được nữa.

Nghĩ đến đây, Cố Hứa Áo dịu dàng nói: “Vẫn chưa tìm được người phù hợp”.

Kiều Mẫn Chi nói ngay lập tức: “Tôi có được không?”.

Bùi Trung Khải nghe vậy không có ý kiến gì, cũng được, em cũng chẳng có mấy bạn bè, anh cũng đang nghĩ xem ai thì phù hợp đây. Nếu em không có ý

kiến gì về cô ấy thì anh lại càng không có ý kiến. Cũng đã đến lúc chúng ta đi xem áo cưới rồi.

Những bộ váy cưới đủ sắc màu lộng lẫy trong tiệm áo cưới khiến cho không gian bên trong càng rực rỡ. Nhân viên phục vụ đưa ra mấy tập Caralogue để khách hàng tùy ý chọn. Cổ Hứa Áo xem mấy bộ váy cưới, toàn kiểu hở ngực, người mẫu mặc rất đẹp, cô cầm mấy bộ đi thử. Mỗi lần cô thử xong, nhân viên phục vụ ở đó đều kêu lên sùng sốt và khen không tiếc lời. Cổ Hứa Áo cũng thấy rất vui, nhưng Bùi Trung Khải luôn nhăn nhó và lắc đầu quầy quậy. Cổ Hứa Áo bắt đầu thấy bức, rõ ràng là anh đã nhìn cô chăm chăm, nhưng cứ mở miệng ra là lại: “Không được”. Thử mấy bộ liền như vậy, dù là người tính tình tốt đến mấy, kiên nhẫn đến mấy cũng không thể nén thêm được nữa.

Nhân viên phục vụ của tiệm áo cưới cũng không hiểu tại sao Bùi Trung Khải vẫn thấy không vừa ý, không lẽ óc thẩm mỹ của anh ta có vấn đề, nên giới thiệu: “Thưa anh, anh nhìn kiểu hở ngực thấp này mà xem, phía sau hình chữ V, khi trang điểm có thể búi tóc lên, tôn làn da trắng và khuôn ngực rất đẹp của cô dâu. Cô dâu có thân hình đẹp như vậy, mặt lại rất xinh, đảm bảo quan khách đều rất ngưỡng mộ một chú rể như anh”.

Bùi Trung Khải nhíu mày đi quanh Cổ Hứa Áo hai vòng, cổ trễ quá, chỉ cần hơi cúi đầu một chút là sẽ khiến người khác được no mắt, còn như phía sau lưng, hình chữ V xuống tận thắt lưng, nếu có người muốn nhảy với cô dâu, tay để phía sau, như vậy chẳng phải là có thể muốn làm gì thì làm sao? Không được, không thể dễ nguy hiểm như vậy. Bụng nghĩ thầm, miệng anh lập tức nói ra: “Kiểu này sexy quá, không khéo cô dâu để cho người khác nhìn thấy hết mắt”.

Cô gái bên cạnh ním môi cười, Cổ Hứa Áo đỏ bừng mặt, cô cũng cảm thấy chiếc váy đó có phần hở hang quá, vì thế bèn đẩy Bùi Trung Khải một cái, “Áo cưới đều như vậy cả. Sợ người khác nhìn thấy thì đừng làm to như thế nữa, hãy làm đơn giản như ý em nói đi, thì anh sẽ chẳng phải sợ này sợ nọ nữa”.

Bùi Trung Khải thấy vậy, vội dỗ dành: “Phía sau còn có những kiểu đẹp hơn, em không muốn xem nữa à?”.

Cổ Hứa Áo giận, chỉ vào một bộ kết hợp cả tây lẫn ta, bên trên là kiểu áo cài khuy thêu hoa, bên dưới là một chiếc váy kiểu đuôi cá nhiều tầng, nói: “Kiểu này thì chắc là hợp với óc thẩm mỹ của anh”.

Không ngờ Bùi Trung Khải lại lắc đầu: “Phía trước không hở, nhưng phía sau trống còn đáng sợ hơn”. Nói xong, bất giác bịt miệng, lén đưa mắt nhìn Cổ Hứa Áo, quả nhiên về mặt cô càng lạnh lùng hơn, anh bèn quay hỏi nhân viên phục vụ đang đứng bên cạnh: “Cổ còn kiểu nào đẹp hơn nữa không?”.

Cô nhân viên phục vụ đi ra phía sau, sau đó cầm ra một tấm ảnh, nói đó là kiểu mới xuất hiện trong buổi trình diễn thời trang vừa rồi bên Pháp, là kiểu mô phỏng trang phục châu Âu thời xưa, eo rất mảnh rất mềm, nhưng thiết kế phần ngực thì lại theo kiểu mở rộng, yêu cầu về hình thể đối với người mặc rất cao, nói một cách đơn giản là ngực nở eo thon, chỉ có điều giá cả đắt hơn nhiều so với các kiểu trong Catalogue.

Cổ Hứa Áo nhìn thì thấy đó là một bộ váy cưới bằng lụa lệch vai. Váy lệch vai rất đòi hỏi thân hình của người mặc, nếu là những người vai ngang khi mặc lên sẽ có cảm giác như đeo một dải băng, chẳng khác gì xác ướp, trông rất nhảm và buồn cười, còn với ngực đầy thì có thể bộc lộ hết sự tao nhã và gợi cảm. Huống hồ, bộ váy cưới này còn đính rất nhiều hạt pha lê và kim cương ở ngực, tạo ra những ánh long lánh, thực sự sẽ tôn cô dâu lên chẳng khác gì tiên giáng trần.

Bùi Trung Khải dường như quyết định ngay lập tức, nhưng bộ váy ấy vẫn còn ở nước ngoài, vì vậy hai mươi ngày sau quay lại thì mới có.

Ra khỏi tiệm áo cưới, Cổ Hứa Áo túm lấy tay của Bùi Trung Khải, do dự nói: “Đẹp thì đẹp, nhưng đắt quá, không đáng đâu”.

Bùi Trung Khải bèn nắm lấy tay cô, “Cái gì mà đáng với không đáng, cả hai chúng ta vừa lòng là đáng rồi. Nhân lúc bây giờ túi tiền vẫn còn do mình quản lý, vẫn còn có thể tiêu tiền làm vui lòng bạn gái, ít ngày nữa khi cưới rồi, vợ anh nhất định sẽ quản lý không cho anh mua đồ cho em nữa đâu”.

Cổ Hứa Áo véo vào mu bàn tay của Bùi Trung Khải, “Ai quản lý anh!”. Nói xong bèn cười nghiêng ngả, lúc đầu Bùi Trung Khải còn cười theo, sau đó thấy cô mỗi lúc một cười to hơn, khiến cho những người đi đường phải ngoái đầu lại, bèn cúi xuống đỡ cô và khẽ nói vào tai: “Được quản lý ví tiền mà vui đến thế này cơ đấy, đúng là thiếu kinh nghiệm, về nhà rồi thì hãy vui mừng được không?”.

Cổ Hứa Áo ghé vào tai Bùi Trung Khải, nói: “Em thì thấy xót tiền, còn anh thì xót da thịt”. Nói xong lại cười.

Bùi Trung Khải kéo cô lên xe, “Càng ngày lại càng điên rồ, nói khó nghe quá, có điều hình như đúng vậy thật”. Nói xong cũng không nín được cười. Một hồi lâu, anh cười nham hiểm, nói xa xôi: “Buổi tối phải xem da thịt ấy có đáng tiền không đã”.

“Đáng ghét, anh nói mới khó nghe”. Cổ Hứa Áo lấy giấy ăn lau nước mắt rồi vo thành một viên tròn ném đi, liền bị Bùi Trung Khải giữ lấy.

Hai người cùng chọi trán nhau, “Xem mấy hôm tới ngày nào đẹp thì đi đăng ký thôi. Muốn quản lý ví tiền của anh thì cũng phải danh chính ngôn thuận đã, nếu không bỏ đi mất thì chẳng phải anh mất cả chì lẫn chài sao”.

Cổ Hứa Áo ngẩng đầu lên, ngập ngừng nói: “Em muốn về quê một chuyến”. Thấy Bùi Trung Khải có vẻ nghi ngại, cô bèn nói: “Hàng năm em đều về vào dịp này, huống chi lại là việc lớn như vậy, em nghĩ mình nên nói với mẹ”.

Bùi Trung Khải gật đầu: “Định hôm nào về để anh đưa em đi”.

Tò Thành mùa thu, không hề thấy đượm vẻ lạnh lẽo và dịu hiu như phương Bắc, mà lại giống như mùa xuân sắp tới. Hai người chậm rãi đi men theo con đường lát đá. Vẫn là dòng sông nhỏ ngoằn ngoèo uốn khúc. Cổ Hứa Áo dừng lại, quay đầu nhìn Bùi Trung Khải, nói với giọng buồn buồn: “Là ở đây, một nắm mồ nhỏ, sau đó thì bị san phẳng đi, em cũng cảm thấy không thể giữ được nữa nên đã đem tro đi rải. Hàng năm em chỉ đến đây. Anh muốn gặp, thực ra cũng chẳng có gì để gặp”.

Bùi Trung Khải không nói gì, tay ôm chặt lấy Cổ Hứa Áo, “Mẹ sẽ nhìn thấy chúng ta từ trên trời”.

Một trận mưa ào xuống, hai người vội chạy về khách sạn. Cổ Hứa Áo đứng ở cửa, phải những hạt mưa đọng trên người, “Đã lâu lắm rồi không thấy những cơn mưa quỳn luyến như vậy”.

Bùi Trung Khải đang định tiếp lời thì thấy có tiếng người gọi từ phía sau: “Tiểu Cố? Hứa Áo?”.

Quay đầu lại thì thấy một người đàn ông trung tuổi đeo một cặp kính, dáng điệu rất nho nhã, mắt chỉ nhìn về Cổ Hứa Áo, trong ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ vì cuộc gặp bất ngờ và một nỗi đau cố kìm nén.

“Phó chủ tịch Kiều?”. Cổ Hứa Áo cũng kêu lên, “Sao chú lại ở đây?”.

“Coi như là về quê, không ngờ lại gặp cháu. Hãy gọi ta là chú Kiều”. Giọng của Kiều Duy Thành dịu dàng và trầm tĩnh, nghe kỹ thì sẽ thấy hơi thở có vẻ gấp gáp.

Bùi Trung Khải nhìn Kiều Duy Thành, thì ra đây là phó chủ tịch Kiều mà Cổ Hứa Áo nói đến.

Lúc đó Kiều Duy Thành mới nhìn thấy Bùi Trung Khải, giọng ông ngập ngừng: “Đây là...”

Cổ Hứa Áo hơi đỏ mặt, “Là...” thực sự cô không biết nên giới thiệu như thế nào, quan hệ giữa bọn họ sâu sắc hơn người yêu nhưng cũng chưa phải là vợ chồng.

“Hứa Áo là vợ chưa cưới của cháu, cháu là Bùi Trung Khải”. Bùi Trung Khải nhanh chóng trả lời.

Kiều Duy Thành có vẻ hơi bất ngờ, đưa mắt sang nhìn kỹ Bùi Trung Khải từ đầu đến chân bằng ánh mắt dò xét, một hồi lâu mới nói: “Cậu Bùi, hãy chăm sóc Cổ Hứa Áo cho cẩn thận”. Nói rồi ông lại quay sang nhìn Cổ Hứa Áo, “Cháu về đây là để...”

Ánh mắt của Cổ Hứa Áo tối lại, “Là để thăm mẹ cháu”.

“Mẹ cháu? Bà ấy ở đâu?”. Kiều Duy Thành hỏi, giọng nôn nóng, nhưng rồi nhận ra vẻ thiếu bình tĩnh của mình, nên chậm rãi nói: “Chẳng phải mẹ cháu đã...”.

“Vâng, bà đã mất nhiều năm nay rồi. Không có nơi an nghỉ cố định, chúng cháu vừa từ sông Tô ở ngoại thành về”.

“Thế là được rồi, thế là được rồi, như thế cũng có thể coi như là đã báo vọng từ xa”.

Kiều Duy Thành chia tay với Cổ Hứa Áo, bước vào màn mưa giăng giăng. Cổ Hứa Áo nhìn theo bóng ông bỗng nhiên cảm thấy một nỗi buồn dẫu bề, có lẽ ông ấy cũng có người thân phải tưởng nhớ, nên không kìm được, gọi vội theo: “Chú Kiều, trời mưa đấy, chú đi cẩn thận”.

Bùi Trung Khải nhìn theo bóng Kiều Duy Thành và cũng chìm vào suy tư.

Có mình trong vòng tay của người yêu lắng nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, Cổ Hứa Áo kể về những chuyện cũ hồi ở Tô Thành, từ chuyện lúc bé thêm ăn một miếng đường đến chuyện ngửi thấy mùi thơm của hoa quế và nghĩ tới cái giòn của miếng quế trong khoảng thời gian chăm chỉ học hành hồi tiểu học, sau đó là đến vị của món McDonald đầu tiên mà cô được ném khi nhận được giấy báo đỗ đại học.

Bùi Trung Khải cười, “Sao em toàn nhớ đến món ăn thế?”.

“Anh không thấy là chỉ có ký ức của vị giác mới là lâu dài nhất sao? Có lúc cũng chỉ vì một chút vị ngọt ngào nên mới coi thường những cay đắng gặp phải”.

“Anh cứ tưởng là em sẽ buồn, may mà vẫn còn nhớ đến cái ăn”.

Cổ Hứa Áo thở dài, “Buồn là hành vi ngộ ngông của kẻ no ăn ám cảm, thực ra, nếu so sánh thì từ ‘tê dại’ có lẽ mới lột tả đầy đủ trạng thái tồn tại của em”.

Bùi Trung Khải cảm nhận thấy vẻ khang khác trong giọng nói của Cổ Hứa Áo, vội đưa tay lên sờ vào đuôi mắt, thấy không ướt mới yên tâm thu cánh tay về, “Nếu biết sớm em đã phải khổ như thế, thì anh đã đến viện Phúc Lợi đón em về nuôi từ hồi ấy, làm vợ từ hồi còn bé, khỏi mất tiền sính lễ”.

Cổ Hứa Áo không để ý đến những lời bông đùa của Bùi Trung Khải, mà đưa mắt nhìn những giọt nước mưa chảy trên kính cửa. Có lẽ những lời của Bùi Trung Khải là đúng, mẹ sẽ nhìn thấy cô từ trên trời.

“Phó chủ tịch Kiều vừa rồi chính là cha của Kiều Mẫn Chi à?”. Bùi Trung Khải làm như vô tình hỏi.

“Vâng, chính là chú Kiều đã tặng hoa và hỏi thăm bệnh tình của em. Chú ấy tốt đấy chứ, không hề có cái kiểu như anh nói”.

Cổ Hứa Áo nhớ đến ánh mắt Kiều Duy Thành, nó vừa đau đớn, vừa buồn bã, lại vừa có phần xót thương, không hề có vẻ khôn ngoan của những người làm quan.

“Không hiểu sao anh luôn cảm thấy ông ấy đến đây là có tâm sự. Dáng vẻ buồn bã bất an, không mang theo thư ký hay người giúp việc, nếu không phải vì một bí mật trong lòng thì sao lại đơn giản, lặng lẽ như thế, thậm chí là còn tránh để người khác nhìn thấy”. Bùi Trung Khải vừa nói vừa nghĩ, phó chủ tịch Kiều đúng là rất lạ, anh không thể tìm được từ nào thích hợp hơn để nói về vẻ buồn bã của ông. Chuyện có thể khiến cho một người làm việc ở chốn quan trường nhiều năm phải bộc lộ tâm trạng như vậy, nhất định phải là một việc không bình thường.

“Cái gì mà tránh không để người khác nhìn thấy, dùng từ chẳng thích hợp gì cả. Em thì lại cảm thấy chú ấy đến để tìm lại một tình cảm đã bị mất đi, có bắt đầu nhưng không có kết quả, mỗi ngày một xa dần, cuối cùng thì trở thành niềm nuối tiếc khôn nguôi. Nói thật lòng, vừa rồi nhìn bóng hình chú ấy trong màn mưa, em chợt cảm thấy rất thông cảm và thấu hiểu”.

Bùi Trung Khải véo mũi Cô Hứa Áo, “Đọc nhiều tiểu thuyết tình yêu quá rồi đấy! Nếu đúng thật sự như em nói thì một khi đã yêu thì chẳng gì có thể ngăn cản nổi, nếu không thể ở bên nhau được thì nhất định là vì hai người chưa cố gắng hết sức, nếu cố gắng thật sự thì chẳng có việc gì là không làm được”.

“Suy nghĩ của anh quá đơn giản, hai người cố gắng thì nhất định sẽ được, như thế thì còn gì là xã hội? Làm sao có thể xem nhẹ tất cả những thứ mà xã hội mang đến?”. Cô Hứa Áo không đồng ý với Bùi Trung Khải, ít nhất thì cuộc đời cô có rất nhiều việc mà nhiều người cố gắng vẫn không thể làm được.

“Cố gắng không có nghĩa là chui vào chỗ bế tắc. Ít nhất thì bây giờ em cũng đã đang nằm trong lòng anh, chứng minh rằng sự cố gắng của anh không uổng phí, dù gì thì ông trời cũng không phụ người có quyết tâm”.

“Anh định vòng vo để tự khen mình đấy à?”. Nói như vậy nhưng Cô Hứa Áo cũng không thể không thừa nhận nếu không có sự kiên trì của Bùi Trung Khải thì có lẽ cô đã sớm từ bỏ từ lâu rồi. “Ngày mai và ngày kia đều là ngày đẹp, làm việc gì cũng tốt”. Đột nhiên Cô Hứa Áo bổ sung một câu.

Lúc đầu Bùi Trung Khải ngầy người ra, sau đó thì anh mới hiểu, vì thế xoay mặt cô lại, cười rất to: “Làm việc gì cũng tốt, hay lắm, làm việc gì cũng tốt!”.

Đúng lúc đó bỗng có tiếng gõ cửa “cộc, cộc”. Cô Hứa Áo ra mở cửa, cô sững sốt vì người đứng bên ngoài cửa là Kiều Duy Thành.

Trong tay Kiều Duy Thành cầm một chiếc phong bì: “Tiểu Cố, sao chuyện kết hôn lớn như vậy mà cũng không nói câu nào cho chú biết thế? Nếu Mẫn Chi không kể là sẽ làm phù dâu cho cháu thì chú vẫn không biết. Đây là chuyện vui mà”.

Cô Hứa Áo vội mời ông vào trong phòng, tuy ngạc nhiên nhưng vẫn có đôi chút ngại ngùng, “Chú bận như vậy, chuyện nhỏ cháu không dám quấy rầy”.

Kiều Duy Thành nói với vẻ nghiêm túc: “Cưới xin là chuyện lớn của đời người, sao lại là chuyện nhỏ? Hơn nữa, đó lại là chuyện vui, để cho một ông già được chia vui cũng là một việc tốt chứ sao”. Nói rồi ông đưa chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn, nói: “Đây là một chút tâm lòng của chú, chúc hai cháu luôn hòa hợp, hạnh phúc đến đầu bạc răng long”.

Cô Hứa Áo sững người, không ngờ Kiều Duy Thành lại đưa phong bì, lễ cưới chưa tiến hành mà khách thì cũng không thể đến dự, làm sao có thể nhận phong bì được? Huống hồ chiếc phong bì ấy trông có vẻ rất dày, nên cô vội từ chối: “Chú Kiều, được chủ chúc phúc đã là một việc rất tốt với cháu rồi, làm sao cháu có thể nhận quà của chú được?”.

Về mặt của Kiều Duy Thành thoáng chút khó xử, nhưng ông vẫn kiên quyết: “Người nghe được cũng thấy vui, có gì to tát đâu, cháu và chú là đồng hương, dù mới gặp nhưng cũng có thể xem như là chỗ thân thiết, cháu không nhận quà có nghĩa là cháu không định nhận lời chúc phúc của chú. Tiểu Bùi, cháu nhận giúp cho Hứa Áo vậy”.

Cô Hứa Áo không còn biết phải nói gì trong lúc này.

Bùi Trung Khải này giờ vẫn đứng yên lặng bên cạnh Cô Hứa Áo quan sát, lúc này mỉm cười thành thực, tay đặt lên vai của Cô Hứa Áo, “Tình cảm của chú Kiều, chúng cháu sao có thể từ chối được”. Nói rồi anh quay sang phía Kiều Duy Thành: “Chú Kiều, cảm ơn chú, chỉ vì Hứa Áo thấy quá bất ngờ thôi. Có điều, chỉ một chút cho có tình cảm thôi, chứ nhiều quá thì phận con cháu như chúng cháu thấy rất áy náy”. Anh đoán chiếc phong bì không thể là mấy trăm hay mấy ngàn tệ.

Sắc mặt hơi tối lại, Kiều Duy Thành kiên quyết nói: “Ít hay nhiều thì cũng là tình cảm, vậy thì đừng nghĩ đến số tiền. Mong muốn của những người lớn không gì khác là hy vọng các cháu sống tốt với nhau. Chú cũng có con gái, tất nhiên là hiểu rõ nỗi lòng của những người làm cha mẹ. Nói về quan hệ, chú cũng đã từng ở Tô Thành, hơn nữa Kiều Mẫn Chi làm phù dâu, vậy thì chú cũng có thể được xem như nhà mẹ đẻ của Hứa Áo, như thế cũng không có gì là quá”.

Không từ chối được, Bùi Trung Khải thấy đã là tình cảm của người ta mà nếu cứ đưa đẩy qua lại mãi thì mất hết cái hay, hơn nữa không phải là không có cơ hội đáp lại, cùng lắm là khi Mẫn Chi cưới mừng nhiều hơn một chút là được. Có điều, anh vẫn thấy thắc mắc, Kiều Duy Thành đối với Hứa Áo rất tốt, tới mức mà anh thấy trong lòng cứ gợn gợn.

Vẫn chưa đến giờ cơm trưa, vì thế Cô Hứa Áo pha tạm một ấm trà bằng bộ đồ trà của khách sạn.

Bùi Trung Khải ngạc nhiên: “Em cũng biết làm việc này? Sao không nghe thấy em nói tới bao giờ? Biết sớm thì trong nhà có một bộ đồ trà từ sa của Nghi Hưng rồi”.

Cô Hứa Áo rót cho Kiều Duy Thành và Bùi Trung Khải mỗi người một ly trà xong mới nói: “Trước đây em không biết, sau này trong lúc rảnh rỗi em mới đi học, học được rồi thì lại thấy vô vị, nếu không nhìn thấy bộ đồ trà này thì cũng quên mất”.

Kiều Duy Thành không nói gì, uống hết bát trà trong tay, bèn đưa tay đón lấy ấm trà, “Chú cũng đã học, nhưng nhiều năm rồi không động đến, để xem có quên không nào”.

Lúc đầu, ông cũng hơi lúng túng, nhưng rõ ràng cách làm khác hẳn với Cố Hứa Áo. Kỹ thuật của Cố Hứa Áo có vẻ không được tinh tế, còn Kiều Duy Thành thì lại có vẻ hơi cứng. Nhưng chỉ là lúc mới bắt đầu còn sau đó thì các động tác tráng trà, pha trà, và rót trà của ông, động tác nào cũng khiến người ta phải hoa mắt mà lại vẫn rất trật tự, nhìn thì biết kỹ thuật rất thuần thực và đã từng nghiên cứu.

Cố Hứa Áo nhấp một ngụm trà xanh trong chén, quả nhiên cảm thấy khác với vị trà mà cô pha, bất giác lên tiếng: “Nếu biết chú Kiều pha ngon như thế này thì cháu đã không dám múa riu qua mắt thợ, đúng là để cho người trong môn cười cho”.

Bùi Trung Khải cũng cười theo: “Anh định khen em, nhưng bây giờ xem ra đừng nói là tốt nhất, nếu không thì anh cũng lại là người không có văn hóa mất!”.

Kiều Duy Thành dường như đang đắm chìm trong những suy nghĩ, nâng ly trà lên mũi ngửi, một hồi lâu mà cũng không động đến. Hồi ấy cũng có một cô gái chăm chú ngồi học cách pha trà trước mặt ông, mắt cô sáng long lanh đầy vẻ ngưỡng mộ. Rồi đột nhiên như nhận ra rằng trước mặt mình còn có hai người khác, ông định thần lại, mỉm cười, “Hứa Áo đã làm rất tốt rồi, bây giờ rất hiếm có người chịu ngồi mà học làm những việc này. Chú cũng đã mấy chục năm không động đến, xem ra thực sự là không còn tác dụng nữa”.

Nhìn thấy thoáng thất vọng và buồn bã trên mặt của Kiều Duy Thành, Cố Hứa Áo vội nói: “Thực ra rất hay đấy chứ ạ, chỉ có điều không kiên trì được. Cháu thích trà nghệ, một phần là vì quê hương là nơi sản xuất trà, một phần vì thấy nghi thức đó rất thú vị. Hồi trước cháu nhìn thấy một cô gái biểu diễn nghệ thuật pha trà trong một quán trà, đẹp như trong tranh, vì thế cháu đã chạy tới học theo. Cô gái ấy nói, khi tâm trạng yên bình thì động tác sẽ đẹp nhất và trà pha ra sẽ thuần khiết nhất, cháu ghi nhớ câu nói đó, cầu thả thì không thể làm được, một thời gian dài cháu học không được, bây giờ thì lại càng không được, đã làm chú Kiều thấy buồn cười”.

Kiều Duy Thành cười với vẻ độ lượng, “Không cần phải ép theo như vậy, thích thì cứ làm, bản thân trà nghệ có thể điều chỉnh được tâm trạng, người hiện đại làm sao có được sự thâm thúy, cao quý như người xưa. Có điều, cùng ngồi thưởng thức trà với người thân và bạn bè như bây giờ chẳng phải là một việc rất hay sao?”.

Cố Hứa Áo nghe thấy hai từ “người thân” thì ngẩng đầu lên nhìn Bùi Trung Khải, Bùi Trung Khải cũng đưa mắt nhìn cô, hai người nhìn nhau, mỗi người nở nụ cười ngọt ngào.

Kiều Duy Thành nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của hai người trẻ tuổi, biết ngồi lại chỉ gây cản trở, bèn đứng dậy ra về, “Hứa Áo, Tiểu Bùi, ngày các cháu cưới chú không thể nào phân thân được, nhưng sẽ cố gắng thu xếp thời gian. Những người có duyên với nhau cuối cùng sẽ thành duyên thuộc, các cháu hãy biết quý trọng lẫn nhau”.

Tiền Kiều Duy Thành xong, Cố Hứa Áo xắn tay áo lên, nói to: “Xấu hổ quá đi mất, em phải học cho bằng được. Hôm nay anh đừng ăn cơm nữa, cứ chờ mà uống nước trà cũng đủ no bụng”.

Kiều Duy Thành rời Tô Thành trước Cố Hứa Áo, ông không tới chào tạm biệt cô. Cố Hứa Áo đã nhìn thấy ông khi đứng ở ban công sau bữa cơm trưa. Một tay ông vắt chiếc áo gió mỏng, tay kia xách một chiếc túi đơn giản, lúc đó mưa lất phất như bụi. Ông thật nhỏ bé giữa bầu trời mưa giăng giăng. Dường như cảm nhận thấy ánh mắt nhìn theo của Cố Hứa Áo, đột nhiên ông dừng lại, Cố Hứa Áo vội nấp mình sau nếp rèm cửa sổ, cuối cùng Kiều Duy Thành lắc đầu, tiếp tục bước đi. Cố Hứa Áo gọi Bùi Trung Khải, anh nhìn theo tà áo ở góc rẽ, nói với vẻ bình thản: “Một người trung niên đi tìm lại giấc mộng thời trẻ của mình là một việc làm rất không có ý nghĩa”.

Cố Hứa Áo bảo anh là vô tình, máu lạnh, Bùi Trung Khải vừa đập quả óc chó ăn, vừa nói: “Chẳng qua là anh nói rất thẳng. Em tưởng rằng những người như vậy không máu lạnh không vô tình ư? Vì sao lại nuôi tiếc, em tưởng rằng ông ấy yêu sâu sắc là lâu dài chứ gì? Đó chỉ là suy nghĩ và mong muốn một phía của những cô gái như em thôi. Sự thật có thể là trong quá khứ ông ấy và một người con gái đã yêu nhau, nhưng ông ấy đã không kiên trì đến cùng và đã phụ lại đôi phương, nhiều năm qua đi, giữa những tháng ngày hỗn độn ông ấy mới dần dần nhớ lại những điều tốt đẹp của thời tuổi trẻ trong sáng, thế là trong lòng thấy áy náy bèn đi tìm lại quá khứ”.

“Không ngờ anh còn giỏi tường tượng hơn hẳn em, lại còn rất sinh động nữa chứ. Chuyện của chú Kiều cũng chỉ là do chúng ta đoán thôi, anh đừng có đoán bừa như thế”.

“Anh chỉ thắc mắc là sao ông ấy lại đối xử với em tốt như vậy? Nếu là đồng hương, khỏi đi, đâu có phải là ở nơi xa quê, làm gì đến nỗi vừa nhìn đã rơi nước mắt. Một người đàn ông đối tốt với một phụ nữ thì chỉ có mấy khả năng, thứ nhất là quan hệ ruột thịt thân thiết, người phụ nữ là con gái hoặc là vợ của người đàn ông kia; thứ hai là thích hoặc yêu; thứ ba là thương xót; thứ tư là chiếm hữu. Em không thuộc khả năng thứ nhất, khả năng thứ hai cũng không có, vừa gặp đã thấy tình yêu sét đánh không thuộc về những người ở độ tuổi ấy. Khả năng thứ ba thì tương đối bình thường, có thể giải thích được cho hành vi của ông ấy, nhưng không hiểu sao anh cứ cảm thấy đó hoàn toàn không phải là giải thích. Thế thì chỉ còn lại khả năng thứ tư mà thôi”.

Cố Hứa Áo hét lên: “Không thể như thế!”.

Bùi Trung Khải đưa cho cô một hạt óc chó, “Anh nổi hết cả da gà lên rồi đây này, đó là dấu hiệu của việc phải lao vào đánh nhau”.

Cố Hứa Áo đẩy Bùi Trung Khải một cái: “Hãy thôi cái thói lưu manh của anh đi!”.

Cố Hứa Áo đi xem áo cưới một lần nữa, Kiều Mẫn Chi đi cùng với cô, trang phục của phù dâu quyết định chọn chung cửa hiệu. Trong khi Cố Hứa Áo tỏ ra rất điềm tĩnh thì Kiều Mẫn Chi lại rất hớn hờ, hết sờ cái này lại ngắm cái khác.

Cánh cửa phòng thử đồ mở ra, Cố Hứa Áo từ từ bước ra, dường như cô nhớ là mình đang mặc áo cưới, tay chân cô chợt trở nên lỏng lẻo. Bùi Trung Khải đang ngồi đọc tạp chí ở ghế, Cố Hứa Áo vào phòng thử quần áo đã hơn hai mươi phút, anh nghĩ thầm, may mà chỉ có một bộ, chứ nếu lại phải thay bộ khác nữa thì chắc chắn là nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy mặt cô đâu đâu. Đúng lúc đó thì nghe thấy tiếng kêu ngạc nhiên của Kiều Mẫn Chi: “Chị Hứa Áo!”.

Không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, anh vội ngẩng đầu lên và lập tức ngây người vì sững sờ, bộ áo cưới đó quả thực rất đẹp, nếu không thì đã chẳng phải đợi lâu như vậy, nhưng cho dù quần áo có đẹp đến đâu thì cũng còn phải phụ thuộc vào người mặc, nhất là khi quần áo mặc vào người vừa khít như thế kia.

Đề nghị cao hiệu quả, nhân viên tiệm búi tóc và trang điểm nhẹ cho Cố Hứa Áo, nhưng chính kiểu trang điểm nhẹ nhàng đó càng làm nổi lên vẻ quyến rũ và quý phái của cô dâu. Cố Hứa Áo chớp chớp mắt, dường như cô không thể ngờ được rằng một bộ váy lại có thể mang đến cho người ta sự thay đổi lớn đến như vậy. Cô ngây người nhìn bóng mình trong gương, cao quý và quyến rũ, gợi cảm và thanh nhã, thuần khiết và trí tuệ. Không hiểu vì sao tất cả những tính từ về cái đẹp đều hiện lên trong đầu, thì ra là kết hôn có thể sẽ như vậy, thì ra cô dâu có thể đẹp tới mức này. Nhân viên cửa hàng thấy Bùi Trung Khải đứng ngây người ra bên cười và nói: “Anh Bùi, anh thấy bộ này vừa ý chứ, có phù hợp với yêu cầu của anh không?”.

Bùi Trung Khải nhìn và nhận ra cô nhân viên hôm trước, biết là cô nhắc đến chuyện anh chê trang phục hở hang, vì thế trước lời đùa đầy thiện ý của nhân viên cửa hàng vẫn không cảm thấy ngượng, “Phải, quả nhiên là đã không chọn nhầm, bộ này vẫn là đẹp nhất”. Nói rồi, không hề giấu giếm người bên cạnh, cứ nhìn Cố Hứa Áo với đôi mắt ẩn chứa nụ cười.

Cố Hứa Áo không chịu được ánh mắt lộ liễu của Bùi Trung Khải, quay sang nhìn Kiều Mẫn Chi, “Mẫn Chi, cô cũng chọn một bộ của phù dâu đi. Tôi thấy váy của hãng này được đấy, hôm ấy cũng đã định chọn cho cô, nhưng lại nghĩ để cô tự chọn vẫn hơn”.

Kiều Mẫn Chi đang mải mê sờ vào những bông hoa thêu rất tinh tế ở mặt trong bộ váy cưới, nói với vẻ vô cùng ngưỡng mộ: “Phù dâu không được làm nhiều lần, nếu không thì sẽ không lấy được chồng, nhưng lần đầu tiên làm phù dâu thì sẽ được chúc mừng, nếu mà lại đón được bó hoa tung đi của cô dâu thì lại càng tuyệt”.

Cố Hứa Áo chớp mắt, “Bó hoa ấy nhất định sẽ dành cho cô”.

Nhắc đến thì mới thấy đã đến lúc chọn thời gian để nói chuyện với Triệu Thư Lập, Lỗ Hành sắp làm mẹ rồi, chắc hẳn cũng đã được ném trái vị hạnh phúc của người làm vợ làm mẹ, cho dù anh ấy có nuối tiếc đến mấy cũng chẳng thể làm được gì nữa, những gì đã qua thì sẽ cứ qua, bây giờ điều nên làm nhất là phải biết trân trọng người đang ở trước mắt anh. Kiều Mẫn Chi cũng là một cô gái rất tốt, không gây gổ, không oán thán, mặc dù cũng phải chịu nỗi khổ trong tình cảm. Nếu Triệu Thư Lập không có ý gì với cô ấy thì cũng nên nói cho rõ ràng, vì dù sao con gái có thì. Nghĩ vậy, Cố Hứa Áo mỉm cười một mình, kết hôn sẽ làm cho phụ nữ trưởng thành hơn, quả là rất tuyệt. Bây giờ mình chẳng khác gì một con gà mẹ đang giữ trứng, nên đã lỗi cả cô gái đang đứng bên cạnh vào đôi cánh của mình, một thời gian nữa chẳng biết có giống những đồng nghiệp trung niên gặp ai cũng đòi mai mối hay không nhỉ?

Nụ cười của Cố Hứa Áo chẳng khác nào nụ hoa bùng nở rực rỡ giữa trời tuyết lạnh giá, khiến Kiều Mẫn Chi cũng phải lóa mắt, ngây người một hồi lâu, nhìn Cố Hứa Áo với ánh mắt rất phức tạp, sau đó cô mới khẽ nói: “Chà trách anh ấy si mê như vậy, hẳn một đời sẽ nhớ mãi”.

Bùi Trung Khải liếc nhìn nhanh Kiều Mẫn Chi, mày chau lại, đoán thầm, ai si mê, không lẽ là Kiều Duy Thành?

Cố Hứa Áo quay lại nói với Kiều Mẫn Chi: “Nhìn xem bộ trang phục tôi chọn giúp cho cô có phù hợp không?”.

Khi Kiều Mẫn Chi ra khỏi phòng thử áo, Cố Hứa Áo vỗ tay kêu lên: “Là bộ này, đẹp lắm, tôi nghĩ nó hợp với cô nhất đấy!”.

Bộ váy Kiều Mẫn Chi mặc màu hồng nhạt, vừa chạm đến đầu gối, lớp váy lót bên trong bằng sa cứng, mặt bên ngoài là lụa mềm, vì thế mà tạo thành những nếp gấp tự nhiên rất đẹp. Kiều Mẫn Chi mảnh mai, bộ lễ phục vai ngang càng tôn thêm vẻ đẹp của dáng người thon thả.

Bỗng nhiên cô nhân viên tiệm váy kêu lên: “Ồi này, hai cô đẹp thật đấy. Khi búi tóc lên, nói hai người là hai chị em thì nhất định ai cũng tin, giống hai chị em thật đấy!”.

Cố Hứa Áo cười rất ngọt ngào, ánh mắt Kiều Mẫn Chi nhìn Cố Hứa Áo cũng rất thân thiết, gần gũi.

Bùi Trung Khải rời mắt khỏi khuôn mặt Cố Hứa Áo, nhìn sang Kiều Mẫn Chi, rồi lại từ mặt Kiều Mẫn Chi nhìn sang Cố Hứa Áo, tuy môi vẫn nở nụ cười nhưng vẻ mặt dường như đang nghĩ tới điều gì đó, thế rồi một ý nghĩ bỗng xuất hiện trong đầu.

Về nhà, Bùi Trung Khải cầm cuốn lịch cũ, kéo Cố Hứa Áo, chỉ vào ngày hôm sau, nói: “Ngày này đẹp, cả âm lịch và dương lịch đều là ngày lành, hợp với việc hôn thú và với việc lấy giấy chứng nhận. Hứa Áo, em thấy được không?”.

Tuy chuyện cưới xin đã đang chuẩn bị nhưng Cố Hứa Áo làm sao có thể nói ngay là “được”, nếu cuống lên lấy chồng như vậy thì chẳng còn gì về e lệ của cô dâu nữa. Mắt Cố Hứa Áo nhìn về phía Bùi Trung Khải, thấy anh cũng đang cười và nhìn mình, miệng toác ra chẳng khác gì hồ ly, cô chỉ muốn cầu cho anh một cái. Rõ ràng là anh ấy cố ý, không chịu nói chắc là muốn để cô phải chủ động nhảy xuống hố đấy.

Bà Bùi không biết tâm trạng của hai người, lật giờ cuốn lịch xem đi xem lại, miệng vẫn cứ nói ngày này đẹp đấy, “Hứa Áo, không có ý kiến gì chứ?”.

Cố Hứa Áo đỏ bừng mặt, lí nhí: “Vâng, cứ làm theo ý bác ạ”.

Bà Bùi quay lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Cố Hứa Áo, đưa tay sờ lên đôi má mềm mại của cô, “Có thêm một cô con gái thật là tuyệt, vừa ngoan

ngoan lại vừa xinh đẹp, là ngày của các con nên cũng cứ nêu ý kiến”.

Ông Bùi nảy giờ im lặng, đột nhiên lên tiếng: “Nhận giấy chứng nhận là trở thành vợ chồng được pháp luật thừa nhận rồi, cũng coi như là lời hẹn ước, đâu có chuyện con cái tự quyết, tôi thấy ngày này là được rồi”.

Bà Bùi lúc đó mới hiểu ra, “Ôi, đúng rồi, theo ý kiến của tôi”.

Lúc đó Bùi Trung Khải mới thùng thảng: “Đúng thế, da mặt chúng con còn mỏng lắm, nếu cứ phải tỏ rõ thái độ ngay lập tức, như thế chẳng phải sẽ khiến con trở thành người có vợ thì quên mẹ hay sao? Con đâu dám làm chuyện ấy, tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của mẹ. Hơn nữa, dù có ý nghĩ như vậy thật thì cũng không thể nói ra được”.

Bà Bùi vui mừng nói: “Chuyện đó thì mẹ không sợ, Hứa Áo và mẹ sẽ là một phe, có thêm một cô con gái, thì mẹ việc gì phải lo?”.

Bùi Trung Khải ngồi trong quán cà phê dưới văn phòng, tay lướt trên phím điện thoại, hình như đang đợi ai đó. Mười phút sau Kiều Mẫn Chi chậm rãi đi đến, nhìn thấy Bùi Trung Khải bèn bước tới không do dự, vẻ mặt giống như lần đầu họ gặp nhau, lạnh lùng và lịch sự xen đôi chút xa cách và tự phụ rất khó nhận ra. Bùi Trung Khải cũng bỏ bộ mặt cười cợt mọi khi, mà tỏ ra thâm trầm bí hiểm.

“Anh Bùi tìm tôi có việc gì? Tôi không có nhiều thời gian đâu”. Kiều Mẫn Chi từ từ ngồi xuống, nhưng không gọi đồ uống.

Bùi Trung Khải ngồi dựa về phía sau, ngón tay đỡ lấy cằm, nhìn Kiều Mẫn Chi, khoe môi nhếch cười, nhưng ánh mắt thì không như vậy. “Tôi vốn cũng không định quấy rầy cô Kiều, có điều có một số việc tôi thấy cần phải nói rõ ràng”.

Kiều Mẫn Chi hoàn toàn không có vẻ gì là ngạc nhiên trước những lời của Bùi Trung Khải, cô vờ về móng tay của mình, mắt liếc qua vói về hồ hững: “Anh nói đi”.

“Mong cô đừng quấy rầy Hứa Áo nữa”. Bùi Trung Khải đưa ngón tay đi di lên quai cằm của tách cà phê.

“Anh Bùi nói gì mà buồn cười thế, không lẽ anh bảo phù dâu là tôi đến lúc đó hãy biến mất à?”. Đôi môi hình trái tim của Kiều Mẫn Chi hơi cong lên, “Hay là anh tìm được người thích hợp hơn rồi?”.

“Tự cô đề nghị làm phù dâu, Hứa Áo đã đồng ý, tất nhiên tôi cũng không có ý kiến gì, tôi chỉ mong cô đừng có ý nghĩ gì khác. Tôi không cho phép bất cứ ai phá hoại hạnh phúc của Hứa Áo”. Cuối cùng Bùi Trung Khải cũng nhìn thẳng vào Kiều Mẫn Chi.

“Tôi sẽ có ý không tốt sao?”. Mặt của Kiều Mẫn Chi hơi có vẻ khó xử, sắc mặt ửng đỏ.

“Tôi không tin cô”.

“Thế thì buồn cười thật, chỉ vì anh không tin tôi mà tìm đến tôi một cách thiếu suy nghĩ như vậy, những người không biết chuyện lại cứ tưởng có điều gì đó mờ ám rồi ra sức thêu dệt, ví dụ như nói rằng trước ngày cưới, chú rể giấu cô dâu hẹn gặp phù dâu nói chuyện rất lâu và phù dâu đã khóc, chắc hẳn sẽ trở thành một bộ phim về tình yêu chiều lúc giờ vàng. Có điều, tôi không có ý định trở thành nữ chính”.

“Tôi thì lại hiểu chuyện tình đó là như thế này, phù dâu tìm cách đến gần cô dâu với ý đồ không tốt đẹp, đã đánh lừa được cô dâu bằng vẻ thông cảm để chờ cơ hội trả thù, không ngờ bị chú rể phát hiện, nên đã vạch trần âm mưu của cô ta vào trước ngày cưới, cô Kiều rất có khả năng đóng vai đó”.

Sắc mặt của Kiều Mẫn Chi đột nhiên thay đổi, đôi môi hình trái tim mím chặt lại, có thể thấy cô đã nghiến răng rất chặt, đến nỗi xương hàm bạnh ra.

“Là câu chuyện của tôi rất cảm động hay là vì khả năng diễn xuất của cô bị mòn đi vậy?”. Bùi Trung Khải hai tay ôm ngực dựa vào ghế.

“Không ngờ khả năng quan sát của anh Bùi tốt đến vậy, có điều kịch bản của anh hơi kém”. Đột nhiên Kiều Mẫn Chi cười điệu đà giấu vẻ giận dữ và ngượng ngùng trên mặt.

“Thế à? Vậy thì đề tôi tiếp tục sáng tác một câu chuyện khác nữa nhé. Chuyện rằng, có một cô gái ngay từ hồi còn nhỏ đã rất ngưỡng mộ cha mình, nhưng rồi vô tình phát hiện ra rằng người cha thân yêu có một bí mật, có một người đã chiếm trọn cuộc sống của ông, người ấy không phải là mẹ cô mà là một cái bóng mãi mãi không bao giờ xuất hiện. Sau này, cô gái biết được rằng cái bóng ấy không còn nữa, nhưng đã để lại một người con gái, là con cùng cha khác mẹ với cô”.

Sắc mặt của Kiều Mẫn Chi trắng bệch đến phát sợ, ngón tay bám chặt vào mép bàn, “Rốt cuộc là anh muốn gì? Anh nói gì vậy, toàn những chuyện bậy bạ!”.

“Tôi vẫn còn chưa nói hết, cô Kiều đừng vội”.

“Bùi Trung Khải, anh nghĩ là mình biết gì sao? Chẳng qua chỉ toàn là những điều suy đoán bừa bãi. Hừ, cũng chỉ là kẻ tiểu nhân mà thôi. Lén tìm hiểu những chuyện riêng tư bí mật của người khác, đó là cách làm của anh à?”.

Bùi Trung Khải dùng ngón tay bàn tay trái xoa xoa lên đốt ngón tay của bàn tay phải, “Nếu không phải vì nghi ngờ cô có ý đồ khác với Hứa Áo thì tôi đã không rồi hơi mà đề ý đến điều thầm kín trong cuộc sống của người khác. Mặc dù kết quả cuối cùng cũng khiến tôi rất sững sốt, nhưng đối với những việc mà Hứa Áo không muốn biết thì tôi cũng không có ý vạch trần. Sự thân thiện và tốt bụng của cha cô với Hứa Áo tôi có thể không hiểu, nhưng cái vẻ tỏ ra quá nhiệt tình của cô đối với Hứa Áo đã khiến người ta sinh nghi”.

Nói rồi Bùi Trung Khải đột nhiên vươn người tới, mắt nhìn chăm chăm vào Kiều Mẫn Chi như mắt điều hầu, nói rõ ràng từng tiếng: “Nếu cô dám làm trò gì bất thiếu đối với Hứa Áo, thì mong cô hãy nhớ tôi sẽ không sợ làm bất cứ chuyện gì quá đáng!”.

Đôi mắt của Kiều Mẫn Chi như mắt mèo, con ngươi nhú lại thành một đốm tròn nhỏ đầy vẻ hoảng hốt, sau đó lại giãn ra. Đồng thời trong lúc đó, cả thân hình cũng có sự thay đổi, không còn căng ra mà nhũn xuống, tựa vào ghế rồi quay lại bảo người phục vụ mang cho một cốc cà phê latte.

“Anh còn biết gì nữa? Hoặc là những điều anh biết còn nhiều hơn cả tôi”. Cô uống từng ngụm cà phê lớn, dường như là đang tích lại sức mạnh, nhưng giọng nói thì vẫn rất yếu ớt, “Anh yên tâm, tôi sẽ không làm gì Cố Hứa Áo đâu. Cho dù lúc đầu có, thì cũng rất mâu thuẫn, huống hồ bây giờ tôi đã từ bỏ ý nghĩ ấy. Anh nói đúng. Tôi đã tưởng là cái bóng ấy sẽ chỉ tồn tại mãi mãi dưới hình thức cái bóng, cha tôi đối với mẹ tôi lúc nào cũng tương kính như tân, nhưng đối với tôi thì rất tốt, vì suy cho cùng tôi là đứa con duy nhất của ông ấy, hồi còn nhỏ ông rất chiều chuộng tôi, những thứ gì mà mẹ tôi không cho thì tôi đều lên xin cha. Chỉ có điều cơ hội đó không nhiều, vì ông thường xuyên đi công tác, mãi cho tới khi tôi học trung học, họ mới chấm dứt tình trạng hai người sống hai nơi, tôi mới thực sự được sống cuộc sống bên cạnh cha”.

Gọi tiếp một cốc cà phê nữa, ánh mắt của Kiều Mẫn Chi bỗng đầy vẻ thất vọng. “Thực ra, tôi luôn biết quan hệ giữa cha mẹ tôi không tốt, họ lấy nhau là qua sự giới thiệu của tổ chức, nên đều không có tình cảm sâu sắc với nhau. Họ không cãi cọ nhau, nhưng đối xử với nhau rất khách sáo, khách sáo tới mức gần như lạnh nhạt. Ví dụ mẹ xới cho cha một bát cơm, ông bèn nói ‘Cám ơn’, còn mẹ thì cũng nói lại một câu còn khách hơn ‘Không có gì’. Những điều đó mãi tới khi tôi đã lớn mới cảm nhận được, tôi cứ tưởng đó là vì họ thường xuyên sống xa nhau, mãi cho tới khi tôi nhìn thấy cuốn sổ ghi chép cũ của cha tôi. Ông có rất nhiều sách, khi tôi lật tìm trong đám sách của ông thì thấy một cuốn sổ ghi chép cũ kỹ, cuốn sổ đó rất dày, vốn dĩ tôi cũng không chú ý nó, nhưng nó lại rơi xuống đất. Có lẽ vì thời gian đã lâu nên lớp bìa của cuốn sổ đã bị bong ra và để lộ một góc của một lá thư. Đó là một bí mật lớn. Cha tôi đã cất giữ nó rất kỹ, một tình cảm sâu sắc như vậy đã được cha viết ra trên hai trang giấy: “Nhớ Lam vô cùng, một ngày tựa một năm”.

“Tôi như bị trúng tà, người phụ nữ tên là Lam ấy đã biến mất khỏi cuộc sống của cha tôi nhưng lại cứ lại mãi trong đầu óc tôi. Tôi lật tìm tất cả những cuốn sách khác, không hề thấy thêm một chút ít nào dấu vết của người ấy, thậm chí tôi còn phục trước cửa phòng cha tôi vào lúc đêm khuya để xem ông có nói mơ hay không. Cuối cùng thì chính tôi không chịu nổi ám ảnh đó, tôi đi học và sau đó ra nước ngoài.

Anh nói đúng, tôi thích Triệu Thu Lập, anh ấy có những điểm giống cha tôi, khi ánh mắt của anh ấy nhìn lướt qua tôi, không hiểu sao tôi lại nghĩ tới câu: ‘Nhớ Lam vô cùng, một ngày tựa một năm’. Anh ấy cũng đã có người yêu, nhưng tôi vẫn lao vào như thiêu thân. Về điểm này, tôi không thông minh như mẹ, bà từng nói, ‘yêu chính bản thân mình là điều sáng suốt nhất’. Vì thế mà bà đã cùng chung sống yên ổn với cha tôi, vì thế mà cha tôi cũng chỉ nhớ đến bà Lam bằng ký ức chứ không giống như những người làm quan to khác là tìm một cô bồ để si nục và để báo thù người vợ kết tóc xe tơ. Có thể coi cha tôi là một người luôn biết giữ mình trong sạch.

Cố Hứa Áo xuất hiện đúng vào thời gian đó. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi không có nhiều ấn tượng đối với cô ấy, điểm thu hút sự chú ý của tôi là Lỗ Hành. Đó là cô gái được cha mẹ và bạn bè chiều quá sinh hư, có thể không nhéo với bất cứ ai và mọi người thì đều nhường bộ cô ta. Triệu Thu Lập tất nhiên cũng không ngoại lệ. Hôm ấy mọi người các anh đều nhắm vào tôi đúng không? Mọi người đứng về phía Lỗ Hành, và cảm thấy tôi là kẻ đã chen ngang phá hoại hạnh phúc của Lỗ Hành. Nhưng thực ra, trong chuyện tình cảm thì không thể nào phân biệt được rạch ròi ai đúng ai sai. Tôi rất ngưỡng mộ cô ta vì đã có thể giải quyết dứt khoát như dao chém đá.

Trước khi rời đi Cố Hứa Áo nói, ở đây gọi xe không dễ đâu, không hiểu vì sao tôi cảm thấy câu nói đó của cô ấy rất chân thành. Đó là vì sao nhỉ? Không lẽ giữa chị em thì sẽ có thần giao cách cảm?

Lần gặp tiếp theo là do cha tôi cứ một mực muốn ăn cơm cùng cô ấy và chú Quan, lúc đó tôi rất không tự nhiên, nhưng thái độ của cha tôi thì lại khác hẳn với mọi khi. Ông tỏ ra vô cùng nhiệt tình, tôi có thể cảm nhận được đó là sự quan tâm xuất phát từ đáy lòng. Sau đó, trong lúc trò chuyện tôi biết cô ấy là trẻ mồ côi, nghĩ có lẽ cha tôi quan tâm đến cô ấy như vậy là xuất phát từ lòng nhân từ. Nhưng điều thực sự khiến tôi chú ý lại chính là lời của chú Quan, chú ấy nói tôi và Cố Hứa Áo rất giống nhau, tôi nhìn những bức ảnh của cha tôi hồi còn trẻ, đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng rất giống tôi. Có lẽ mọi người đều đã quên Kiều Duy Thành cũng có hồi tuổi trẻ, cũng có khuôn mặt nhìn nghiêng trong sáng như vậy. Rồi đột nhiên như có luồng sáng chiếu rọi đến, tôi tự hỏi liệu Cố Hứa Áo có quan hệ gì với người phụ nữ có tên Lam ấy không nhỉ?

Rất đơn giản, cái tên Cố Hải Lam đã chứng minh cho suy đoán của tôi. Câu chuyện của họ thì tôi mãi mãi cũng không biết được, nhưng điều chắc chắn là tình yêu không hợp thời của họ cuối cùng đã kết thúc bằng bi kịch.

Thời gian đầu tôi tiếp cận Cố Hứa Áo bởi rất nhiều nguyên nhân, có sự tò mò, vì cô ấy là hình mẫu của tôi hồi còn thiếu niên, sau đó có lẽ là vì tôi và cô ấy là chị em cùng cha khác mẹ. Hơn nữa trong cô ấy có bóng hình của người phụ nữ tên Lam. Cô ấy dường như có thể thỏa mãn toàn bộ sự hiếu kỳ của tôi. Có điều, đến bây giờ, tôi chỉ coi cô ấy là chị gái của mình mà thôi. Vì thế, anh không cần thiết phải suy đoán, tôi sẽ không làm gì, tôi đã nghĩ thông rồi, thêm một người chị không phải là một chuyện tồi. Tôi không ngốc đến nỗi lật tung chuyện cũ lên để cho mình và cả gia đình phải rơi vào cảnh đàm tiếu, xấu hổ”.

Kiều Mẫn Chi uống hết cốc cà phê thứ ba, rồi chờ người phục vụ mang lên tiếp. Bùi Trung Khải hỏi: “Như vậy cô có ngu được không?”. Kiều Mẫn Chi cuối đầu cười, “Có gì khác đâu, dù sao thì cũng không ngu được, thì tại sao lại làm khổ mình?”.

Bùi Trung Khải do dự, nhưng vẫn hỏi thêm: “Triệu Thu Lập không lo cho cô à?”.

Kiều Mẫn Chi cười thành tiếng, “Điều mà tôi thích nhất là ánh mắt của anh ấy dành cho tôi, vừa như muốn quan tâm nhưng lại vừa như sợ rằng không tránh kịp. Anh bảo tôi phải làm gì bây giờ? Biết rằng anh ấy đang dần dần rời bỏ quá khứ, thì tôi việc gì phải cuống lên dón anh ấy?”.

Bùi Trung Khải thở phào nhẹ nhõm, có lẽ anh là người lạnh lùng bẩm sinh, nhìn nụ cười chua chát và buồn bã của Kiều Mẫn Chi mà anh vẫn không có vẻ thông cảm gì nhiều, giống như lời của chính Kiều Mẫn Chi, trong chuyện tình cảm khó mà phân biệt rạch ròi ai đúng ai sai, chẳng qua chỉ là vui buồn ly hợp của một người mà thôi, cho nên nỗi đau khổ của cô thì cô phải tự mình ném trả. Anh chỉ quan tâm đến chuyện của Cố Hứa Áo.

Bùi Trung Khải đứng dậy nói với Kiều Mẫn Chi: “Hy vọng những điều cô nói điều là sự thật. Tôi sẽ không vì nghe một câu chuyện mà bỏ đi sự nghi ngờ đối với cô, cô cũng đừng hy vọng tôi sẽ vì nghe một câu chuyện mà dành cho cô sự thông cảm rề tiền. Hôm nay cô có thể kể chuyện thì tôi cũng có thể nghe, coi như đó là sự giao ước giữa chúng ta, hy vọng cô sẽ làm theo những điều đã giao ước, không làm những việc ngốc nghếch”.

Kiều Mẫn Chi cũng là người rất hiểu chuyện đời, vì vậy mà không tỏ ra quá ngạc nhiên trước thái độ của Bùi Trung Khải. Có lẽ cô chỉ cần một người biết lắng nghe, một bí mật giấu kín hơn mười năm, không nói với bất cứ ai, thỉnh thoảng cũng cần phải trút ra một chút. Bùi Trung Khải là một người biết lắng nghe, vốn cũng đã biết được phần nào nên nói với anh cũng không có chuyện gì lớn.

Mái tóc dài của Cố Hứa Áo được tạo thành kiểu nửa buông, bên trên cài mấy bông hoa lan màu hồng, dưới những bông hoa lan là tám voan, giữa tám voan và mái tóc là những hạt pha lê dưới ánh sáng của những chùm đèn tỏa ra ánh lấp lánh đủ màu.

Kiều Mẫn Chi mặc bộ váy phù dâu màu hồng ngọc, trông cô cũng rất xinh đẹp. Nhìn Cố Hứa Áo ngồi ngây người, biết cô đang rất hồi hộp, bèn lấy ra một vật từ trong túi rồi bước lại gần.

“Hứa Áo, đây là dầu xoa, có thể làm an thần. Chị bôi một ít đi, có lẽ sẽ đỡ hơn đấy”.

Cố Hứa Áo ngẩng lên nhìn Kiều Mẫn Chi, cười và cảm ơn cô. “Tôi vô dụng quá, đúng không? Chẳng qua cũng chỉ là nghi thức mà thôi, lại cũng không phải là chưa gặp mặt người mình sẽ lấy, nếu như thời xưa, không biết người kéo tám khăn đỏ trùm đầu là người hay là quý thì mới đáng căng thẳng, hồi hộp”.

Kiều Mẫn Chi mỉm cười, “Tôi đã ra nhìn giúp chị rồi, Bùi Trung Khải hình như cũng rất hồi hộp, chốc chốc lại sai người bên cạnh hết làm cái này lại làm cái khác. Cái anh chàng phù rể tên là Tề Huy bị anh ấy sai sắp xếp xui đến nơi rồi”.

Cố Hứa Áo nghiêng đầu nhìn điệu bộ của Bùi Trung Khải không nén được cũng bật cười. Hình như kể từ ngày biết anh đến bây giờ chưa bao giờ cô thấy anh có vẻ căng thẳng đến thế, nghĩ đến đây trong lòng Cố Hứa Áo thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Các khâu trong hôn lễ đều là kết quả bàn bạc của hai mẹ con bà Bùi và Cố Hứa Áo là người quyết định sau cùng, từ việc lớn như chọn khách sạn đến việc nhỏ như màu hoa trong thiệp mời, những việc cần làm rất nhiều, giữa chừng những lúc thấy hoa cả mắt, Cố Hứa Áo chỉ gạt đầu cho xong việc chứ không đưa ra được nhiều ý kiến. Bùi Trung Khải thấy thế, ngoài thờ dài ra thì không bảo cô nữa mà tự mình sắp xếp mọi việc, còn Cố Hứa Áo thì rất mừng vì không phải lo những việc đó nữa.

Một lần đi đặt áo lót của Cố Hứa Áo, theo phong tục phải chọn màu đỏ, nhưng cô chọn đi chọn lại vẫn thấy màu hồng đẹp hơn. Lúc đầu Bùi Trung Khải còn khuyên ngon ngọt, nào là hai người kết hôn đầu, không thể dùng màu hồng được, đó là màu dùng cho lần kết hôn thứ hai. Cố Hứa Áo thấy rất buồn cười, cái gì mà là cưới lần đầu với cưới lần thứ hai, không ngờ một người từng du học nước ngoài, ngày thường xử lý mọi việc đều không mấy phép tắc như anh thế mà lại có tư tưởng thủ cựu đến thế, nên cô cứ kiên quyết chọn màu hồng, nói rằng cô không chú ý đến điều đó. Không ngờ câu nói này đã châm ngòi cho cơn nổi giận của Bùi Trung Khải.

Bùi Trung Khải - chú rể tiêu chuẩn, kéo Cố Hứa Áo - cô dâu tiêu chuẩn vào một góc của siêu thị rồi mắng cô một hồi và ép bằng được phải mua chiếc áo lót màu đỏ. Cố Hứa Áo cảm thấy anh đã nghiêm trọng hóa vấn đề, nhưng nghĩ đến chuyện kết hôn lần đầu có thể sẽ khiến anh mắc chứng lo lắng thái quá nên đành chấp nhận, nhưng trong lòng thì thầm rằng sau đám cưới sẽ không bao giờ mặc chiếc áo ấy thêm một lần nữa. Cố Hứa Áo không hiểu nổi sự yếu đuối trong tâm lý ấy của Bùi Trung Khải, từ trước đến nay chỉ nghe thấy nói cô dâu mắc chứng sợ hãi, thì ra đàn ông cũng như vậy.

Theo phong tục, trước đám cưới một ngày, cô dâu và chú rể không được gặp mặt nhau, thế mà mười một giờ đêm hôm qua cô vẫn còn “được” Bùi Trung Khải rù ra hóng gió. Cố Hứa Áo thấy buồn cười, đây đâu phải là lý do, nhưng cô không thể nào từ chối được trước những lời biện giải của Bùi Trung Khải, cuối cùng anh nói, dù sao thì em cũng không ngủ được, anh cũng không ngủ được, chỉ bằng chúng ta ra ngoài ngắm sao, ở ngoài ô có một chỗ có thể nhìn thấy sao Ngưu Lang và Chức Nữ, chúng ta tới đó cầu hạnh phúc thì rất tuyệt. Trong lòng Cố Hứa Áo cũng thấy rất ngọt ngào, cô nghĩ cùng người mình yêu cầu hạnh phúc trong đêm trước hôn nhân đúng là điều ai cũng mong ước nhất.

Những ngôi sao trên màn trời đêm nhấp nháy như những viên kim cương. Nhớ đến chuyện cách đây rất lâu họ cũng đã từng nhìn thấy bầu trời sao như vậy trong xe, tâm trạng lúc đó hoàn toàn khác xa bây giờ. Nằm gối đầu trên cánh tay của người đàn ông mình yêu ngắm sao trên trời có lẽ là một việc lãng mạn mà không phải cô dâu nào cũng được trải qua.

Bùi Trung Khải vươn người, giờ tay nhìn đồng hồ, đã một rưỡi sáng, bèn vỗ khẽ vào má Cố Hứa Áo, “Chúng ta phải về thôi”.

“Ngắm một hồi lâu mà anh cũng không chỉ cho em ngôi sao nào là Chức Nữ, ngôi sao nào là Ngưu Lang”. Cố Hứa Áo xoa cái cổ mỏi nhừ.

“Nhiều sao như vậy, khẳng định sẽ có một ngôi như vậy, dù sao thì xung quanh cũng chẳng có người, những điều mà chúng ta cầu ước, thần phật đều nghe thấy hết”. Cầu ước chẳng qua chỉ là lý do để anh rù Cố Hứa Áo đi, thế mà cô gái này vẫn cứ dễ bị lừa như vậy và bước bình đến phát sợ, suốt cả buổi tối vẫn cứ nhớ đến Ngưu Lang Chức Nữ.

“Bùi Trung Khải, anh quá đáng thật đấy. Nếu đêm tân hôn mà muốn quỳ bàn giặt thì em sẵn sàng để anh lừa em”.

Cuối cùng tìm thử thì được hai ngôi sao sáng Thiên Ưng và Thiên Cầm. Bùi Trung Khải thực sự thần phục sự phát triển của khoa học hiện đại, dùng điện thoại lên mạng là lập tức định vị được ngay, trên đời này cái khó không phải là biết hay không biết, mà là không biết cách.

Sáng sớm, thợ trang điểm nói mắt của Cố Hứa Áo hơi sưng. Hơn hai giờ mới về, năm giờ đã phải dậy, cô chỉ được ngủ chưa đầy ba tiếng thì làm sao tỉnh thần tốt cho được. May mà thợ trang điểm là người giỏi chuyên môn, sau khi xóa vết sưng, tìm cách giấu khiếm khuyết, một cô dâu xinh đẹp xuất hiện

khiến cho mọi người trầm trồ như thường.

Trong lúc Cố Hứa Áo ngồi ngây người, thì cánh cửa phòng bỗng nhiên bị bật mở, Bùi Trung Khải mặc một bộ comple có đường kẻ xộc vào, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước thẳng đến bên Cố Hứa Áo.

"Thời gian diễn ra lễ cưới sẽ lâu đấy, em ăn chút gì trước đi, anh sợ mọi người sẽ chúc rượu em".

Người trợ lý của thợ trang điểm không nén nổi cười thành tiếng, cô đi ra đi vào trong lúc trang điểm và phát hiện ra Bùi Trung Khải đi đi lại lại ở bên ngoài mấy lần, xem ra cuối cùng anh đã không nén được.

Cố Hứa Áo khẽ đẩy Bùi Trung Khải một cái, "Em biết rồi, vừa rồi Mẫn Chi đã đưa sô cô la cho em. Anh mau ra đi, trong này toàn là con gái, không tiện chút nào".

Thấy Cố Hứa Áo không chịu nghe theo, anh định véo mũi cô để trừng phạt, nhưng lại sợ làm mất phần, bèn tóm tay cô nắm thật chặt một cái rồi mới chịu đi ra.

Cố Hứa Áo nào cũng có bình tĩnh gì đâu, chẳng qua cô cố làm ra vẻ bình tĩnh mà thôi. Nhìn theo Bùi Trung Khải đóng cửa với vẻ hơi cụt hứng trong lòng cô thấy không nỡ, bèn khẽ nói "Chờ đã...".

Bùi Trung Khải quay đầu lại, nhú mồm, trong lòng thấy hồi hộp, "Sao vậy?".

Cố Hứa Áo nâng váy lên đứng dậy đi tới, đưa tay vuốt lên chiếc cổ áo chẳng hề có vết nhăn của Bùi Trung Khải, dừng một lúc, ngược mắt lên nhìn, "Không có gì. Được rồi".

Bùi Trung Khải thở phào, nhân tiện nắm lấy tay của cô hôn lên đó rồi mới đóng cửa đi ra. Lúc quay đầu lại thì nhìn thấy có một bóng đen lướt qua, trong lòng anh thấy không vui, nghĩ, đám cưới là đại hi sao lại mặc màu đen đến dự, hơn nữa đây đâu phải ở nước ngoài?

Ở đằng kia, Tề Huy đang vẫy tay gọi anh, Bùi Trung Khải bước nhanh về phía đó, nhìn lên đồng hồ trong đại sảnh, giờ tốt đã đến.

Kiều Mẫn Chi hai tay giữ lấy vai của Cố Hứa Áo, nhìn vào mắt cô qua chiếc gương, "Hứa Áo, em thực sự mừng cho chị".

Đôi mắt của Cố Hứa Áo rung rung nước mắt, mặc dù môi vẫn nở nụ cười, "Tôi...".

Đột nhiên cánh cửa bị bật mở cắt ngang lời Cố Hứa Áo, mọi người quay đầu lại nhìn, một cô gái áo đen đứng ở cửa.

"Cô Cố, chúc mừng".

Cố Hứa Áo sững người, "Cô Mễ?". Cho đến tận lúc này cô vẫn không biết tên họ đầy đủ của cô ta.

Kiều Mẫn Chi không biết người mới đến, chỉ thấy đôi mắt người ấy sáng quắc và toát ra một vẻ gì đó không tốt lành, thế nên bước lên trước nói: "Cô Mễ, nghi thức vẫn chưa bắt đầu, không tiện tiếp đón ở đây, cô có thể ra ngoài ngồi uống nước".

"Chà, đuôi tôi à? Cô Cố không lẽ không có gan để tôi được chứng kiến hạnh phúc ngọt ngào của cô và Bùi Trung Khải à? Là việc đáng xấu hổ sao?".

"Cô Mễ, có thể nói cô và tôi hoàn toàn không quen biết nhau, cho dù cô có đứng trước mặt tôi mấy lần, nhưng chẳng có lần nào tôi thấy dễ chịu. Tôi nghĩ, tôi và cô không phải là bạn bè, vì thế việc chứng kiến hôn lễ xin miễn, vì tôi không muốn làm phiền cô".

"Cố Hứa Áo, cô chỉ là loại hạ tiện không cha không mẹ, dựa vào thủ đoạn cáo già để bám lấy Bùi Trung Khải, hôm nay chia tay ngay mai làm lành, thật đáng tiếc cho một người thông minh như anh ta mà lại chịu để cho cô sắp đặt mọi chuyện!". Mễ Tĩnh Văn hét lên như lên cơn điên, khiến những người trong phòng đều phòng sờ.

Kiều Mẫn Chi cảm thấy thân hình Cố Hứa Áo dưới tay cô run lên bần bật, đang định nói thì Cố Hứa Áo đã gạt tay cô, bám vào bàn cố đứng dậy.

"Nếu Bùi Trung Khải thích một người mờ côi như tôi, tôi rất vui, không đến lượt người khác nói này nói nọ".

"Cố Hứa Áo, cô tự tin đến thế sao? Sao cô không hỏi tôi xem trong thời gian cô và Bùi Trung Khải chia tay nhau, tôi và anh ta đã làm những gì? Bùi Trung Khải không dám nói với cô à? Hửn anh ta không dám nói rồi, anh ấy xấu hổ không dám nói rồi. Tôi nói cho cô biết, chúng tôi đã ở trong nhà của Bùi Trung Khải, à, mà chắc chắn là cô biết, ở cái căn nhà ở Tinh Hà Vịnh ấy, sáu mũi của anh ấy đúng là đầu ra đấy...". Mễ Tĩnh Văn dựa vào chiếc bàn bên cạnh cửa, hai tay gõ xuống mặt bàn.

Kiều Mẫn Chi không thể tưởng tượng nổi Mễ Tĩnh Văn lại sử dụng đến thủ đoạn đê tiện này, chuyện đáng xấu hổ như vậy mà cô ta cũng nói ra được. Cô lo lắng đỡ lấy Cố Hứa Áo, không ngờ thân hình vừa rồi còn run lên từng đợt của Cố Hứa Áo bây giờ cứng đờ, giọng nói lạnh lùng và đầy uy lực: "Tôi gọi cô là cô chứng tỏ tôi còn tôn trọng, đề nghị cô đừng làm những việc không có nhân phẩm và thiếu tự trọng như vậy. Tôi không chào đón cô ở đám cưới của tôi, cô có thể đem những điều muốn nói ra ngoài kia mà nói. Nếu Bùi Trung Khải làm những việc đó thật thì cũng chỉ là những việc trước kia của anh ấy, khi tôi không là bạn gái của anh ấy thì anh ấy có thể tùy ý qua lại với người khác. Có điều tôi thấy buồn cho cô, cô và một người đàn ông đã từng làm những việc như vậy, thế mà cô không giữ được người ấy. Xin lỗi, tôi không có hứng thú để làm chị Thanh Tâm gỡ rối tơ lòng cho cô. Tôi đang bận, xin miễn tiếp chuyện cô, cô hãy tự mình giải quyết đi".

“Cố Hứa Áo, tôi hận cô, nếu không phải là cô thì Bùi Trung Khải sẽ là của tôi. Cô là đồ đệ tiện, không có người dạy dỗ!”. Phòng tuyến cuối cùng của Mễ Tĩnh Văn đã sụp đổ, dù thế nào thì Cố Hứa Áo cũng đã là vợ của Bùi Trung Khải, cho dù anh ta có ly hôn thì Cố Hứa Áo cũng đã giành được anh ta trước. Mễ Tĩnh Văn này có bao giờ là muốn cái gì mà không được đâu, chỉ riêng với Bùi Trung Khải cô đã dành biết bao tâm sức thể mà chẳng được cái gì. Không phải Bùi Trung Khải không biết mà tất cả đều tại Cố Hứa Áo, kể từ lần ở quán rượu ấy cho đến bây giờ.

Mễ Tĩnh Văn cảm thấy trái tim như bị thêu đốt, cô ta định đến để sỉ nhục Cố Hứa Áo, không ngờ Cố Hứa Áo không trúng mưu, lúc này lại nhìn thấy cô quay người lại sửa tẩm voan choàng trên đầu trước gương, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc, con ghen tức như con rắn độc bò trong lòng và rồi không sao kìm chế được nữa, nắm vội bàn tay trên bàn, ngón tay bị đâm đau nhói, cúi xuống nhìn thì ra là một con dao nhỏ, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Mễ Tĩnh Văn cầm con dao lên xông tới đâm vào sau lưng Cố Hứa Áo.

Kiều Mẫn Chi vừa quay đầu lại định nhường lối cho cô gái điên rồ đó đi, vừa rồi nghe cô ta chửi bóng gió người cha chung của cô và Cố Hứa Áo, cô cảm thấy rất khó chịu. Không hiểu sao Bùi Trung Khải lại dây với một cô gái không ra gì như vậy. Quay lại nhìn thấy Mễ Tĩnh Văn vợ lấy con dao, cô cuống quýt, thấy sự việc gây to, vội tìm cách giằng lại con dao.

Kiều Mẫn Chi túm lấy cổ tay của Mễ Tĩnh Văn, không ngờ Mễ Tĩnh Văn dùng sức rất mạnh, Kiều Mẫn Chi chỉ nghe thấy “xoac” một tiếng phát ra từ bộ quần áo mặc sát người mình, trong lúc hoảng hốt thấy con dao đi một đường từ chỗ cánh tay xuống sườn, một con đau nhói dội lên.

Cả phòng trang điểm vang lên tiếng kêu thét.

Đầu óc Cố Hứa Áo trở nên trống rỗng, chỉ kịp đỡ lấy thân hình sắp quy xuống của Kiều Mẫn Chi và kêu to: “Mẫn Chi, Mẫn Chi, cô sao thế!”.

Người trợ lý của thợ trang điểm chạy ra ngoài, sau đó Bùi Trung Khải, Tề Huy, Triệu Thư Lập và nhiều người khác cùng chạy vào.

Bùi Trung Khải nhìn thấy ngực Cố Hứa Áo đầy máu, đầu gối chân nhũn xuống, loạng choạng nhào tới, “Hứa Áo, Hứa Áo, em đau ở đâu, chúng ta đi bệnh viện mau!”.

Nước mắt dâng đầy, khuôn mặt tái nhợt đi, Cố Hứa Áo đẩy Bùi Trung Khải ra và kêu lên: “Không phải em, không phải em, là Mẫn Chi, Mẫn Chi bị thương rồi, cấp cứu mau!”.

Triệu Thư Lập giật mình như bị giáng một gậy, lao lên như mũi tên, sắc mặt Kiều Mẫn Chi nhợt nhạt, môi hôn tím, mắt mở hờ, cánh tay trái vì để trần nên nhìn rõ vết thương, còn mạn sườn vì có áo che nên không nhìn rõ, bộ quần áo trên người cô bị máu nhuộm đỏ gần hết.

Mễ Tĩnh Văn nấp sau trụ của đại sảnh khách sạn hé mắt nhìn, sau đó chạy ra trước cửa khách sạn, run rẩy ôm lấy hai vai, nhưng bị con dao trong tay đâm vào người, vội ném nó xuống đất “keng” một tiếng với vẻ hoảng hốt và ghê tởm, sau đó lấy điện thoại ra bấm, tay bịt miệng, khóc và nói: “Cha, cha sai người đến cứu con đi, con... gây ra tai họa rồi...”.

Kiều Mẫn Chi nằm trên giường, Triệu Thư Lập dường như lần đầu tiên nhìn kỹ cô, cô gái kiêu kỳ này đã bước vào cuộc sống của anh như thế nào nhỉ?

Chỉ là một lần anh giúp cô một việc nhỏ, cô cảm ơn anh, rồi đem đến biếu những đồ vật mang từ nhà tới. Cô đối xử với những người khác rất lạnh nhạt, duy nhất mỉm cười với một mình anh, cô thường tìm đến anh dù có việc hay không có việc. Lúc đó, cuộc nói chuyện giữa anh với ông Lỗ Hải Phong đã diễn ra, trong lòng anh biết chuyện giữa anh với Lỗ Hành không còn có khả năng nữa. Lúc đầu, dù biết là không còn khả năng nhưng anh vẫn “dầu lĩa ngõ ý còn vương tơ lòng”, nhưng sau mấy năm, cảm giác bất lực mỗi ngày một rõ, Kiều Mẫn Chi đã cho anh cơ hội để lấy hơi sau khi cố nín nhịn. Không phải là anh yêu cô, mà chỉ là vì anh cần được ai đó mỉm cười với mình, để anh cảm thấy chút ít hơi ấm của tình cảm nơi đất khách quê người.

Có bạn học trên anh nhưng anh chỉ mỉm cười mà không gật đầu. Một lần, dường như cô đã nổi giận, hỏi rằng quan hệ giữa họ là như thế nào, có thể phát triển hơn được không? Anh ngây người, sau đó nói đùa, anh cứ tưởng là em vẫn đang trả ơn.

Bây giờ nghĩ lại, một người kiêu hãnh như cô ấy mà thốt ra một câu hỏi như vậy, hẳn là đã phải dốc hết dũng khí. Nhưng anh chỉ nghĩ đến mình, vẫn đề tang mối tình thanh mai trúc mã mỗi ngày một xa vời, mà chưa hề chú ý đến vẻ buồn bã mỗi ngày một rõ trong đôi mắt cô.

Cô biến mất trong một tháng, đúng lúc mà anh nghĩ rằng cô sẽ không quay lại nữa thì cô lại xuất hiện, mang đến mỹ hấp thật và thật cả sáu không như thể không có chuyện gì xảy ra. Họ lại bắt đầu kiểu sống chung như trước, chỉ có điều cảm giác tội lỗi trong lòng anh mỗi ngày một nặng nề thêm. Kể từ đó, mỗi khi nhớ đến Lỗ Hành, ở một góc sâu thẳm trong lòng anh lại cảm thấy có lỗi với cô.

Kiều Mẫn Chi vẫn ngủ li bì, vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì mất máu nhiều và sợ hãi nên giấc ngủ của cô rất nặng nề.

Cố Hứa Áo bê chiếc bình giữ ấm đi vào, nhìn thấy Triệu Thư Lập vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cô rời đi.

Trong khách sạn, Cố Hứa Áo ôm lấy thân hình của Kiều Mẫn Chi, Triệu Thư Lập lặng lẽ nói, hãy đưa cô ấy cho tôi. Cánh tay của Cố Hứa Áo tự nhiên buông ra, cô biết đây chính là người mà Kiều Mẫn Chi thích, nếu để anh ấy ôm cô ấy, nhất định cô ấy sẽ đỡ đau hơn.

Mắt của Cố Hứa Áo thấy cay cay, cô bước lên một bước, “Hãy ăn tạm ít cháo này đi”.

Triệu Thư Lập từ từ ngẩng đầu lên, đáp mà như hỏi: “Tôi có lỗi với cô ấy”.

Giọt nước mắt lăn tròn trên má Cố Hứa Áo. Làm sao không hận Mễ Tĩnh Văn cho được. Làm sao không trách Bùi Trung Khải cho được! Kể từ sau khi sự việc xảy ra đến giờ, Cố Hứa Áo không muốn nhìn mặt Bùi Trung Khải nữa. Anh ôm cô thì bị cô đẩy ra, anh an ủi cô thì cô nhìn với ánh mắt giận dữ, anh mang đồ ăn đến thì cô nhất quyết không động vào.

Triệu Thu Lập vẫn im lặng, Mễ Tĩnh Văn đã làm da thịt cô bị thương, còn anh có lẽ đã làm trái tim cô bị tổn thương. Hôm ấy, Kiều Mẫn Chi nằm trong lòng Cố Hứa Áo, nhưng ánh mắt thì tìm kiếm trong đám đông, khi gặp ánh mắt anh, thì ánh mắt ấy lóe lên vẻ mừng rỡ che giấu con đau đớn, nên anh mới ôm lấy cô mà không hề nghĩ ngợi gì, đồng thời quyết định rằng sẽ đưa đôi vai của mình cho cô dựa suốt đời. Anh đã nghĩ kỹ rồi, nếu Kiều Mẫn Chi tỉnh lại, anh sẽ hỏi cô, em có để tâm đến việc từ vị trí là con gái của phó chủ tịch tỉnh trở thành vợ của Triệu Thu Lập không? Một khi đã lấy nhau thì thân phận sẽ thay đổi rất lớn. Nếu cô gật đầu, anh sẽ rất trân trọng.

Có tiếng động khẽ, hình như người nằm trên giường đã tỉnh lại, Triệu Thu Lập và Cố Hứa Áo đều nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt vì mất máu của Kiều Mẫn Chi.

Đôi mắt của Kiều Mẫn Chi từ từ hé mở, sau mấy giây làm quen với ánh sáng cô mới mỉm cười yếu ớt, ánh mắt dồn vào Triệu Thu Lập, rồi cô định ngồi dậy.

Triệu Thu Lập giữ cô lại, giọng nói đầy vẻ thương xót cô kìm chế: “Đừng cử động, cứ nằm nghỉ đi”.

Giọng nói dường như đốt cháy Kiều Mẫn Chi trong nháy mắt, vẻ yêu thương say đắm tỏa ra không thể nào che giấu được, cô mở miệng cất giọng nói khàn khàn: “Em không sao... chỉ... hơi đau một chút thôi”.

Mặt của Cố Hứa Áo đầy vẻ áy náy, cô khẽ nắm lấy tay của Kiều Mẫn Chi, “Mẫn Chi, xin lỗi...”. Nói đến đây, giọng cô trở nên nghẹn ngào.

“Chị... Thật tiếc cho chiếc khăn voan cưới của chị... Nó đẹp thế cơ mà”.

Nước mắt của Cố Hứa Áo trào ra, cô quay sang nói với Triệu Thu Lập: “Nghe thấy chưa, tôi là chị của cô ấy, anh không được đối xử tệ với em gái tôi đâu”.

“Chờ Mẫn Chi khỏe, tôi sẽ đưa cô ấy đi tĩnh dưỡng. Mẫn Chi cứ nói là muốn tôi đến thăm quê của cô ấy, cũng đã mấy năm rồi cô ấy không về quê”. Vừa nói, bàn tay của Triệu Thu Lập vừa lặng lẽ vuốt ve gò má của Kiều Mẫn Chi.

Dường như có một ngọn lửa thấp sáng tinh thần Kiều Mẫn Chi, một nguồn sức mạnh lớn lao trào dâng, cô đưa bàn tay từ trong chăn ra nắm lấy bàn tay đang vuốt má cô của Triệu Thu Lập.

Bỗng nhiên Cố Hứa Áo bật khóc không thành tiếng, vì Kiều Mẫn Chi và cũng vì Triệu Thu Lập...

Cánh cửa “kẹt” một tiếng. Cố Hứa Áo nhìn người mới vào, chỉ thốt lên một tiếng “Chú Kiều” rồi vội lui sang bên.

Nằm trên giường bệnh, nhưng nụ cười đã nở trên môi Kiều Mẫn Chi, nhìn thấy cha, cô con gái lập tức nũng nịu. Dường như quên mất vết thương trên người, cô vội nói, hơi thở dồn dập, “Cha, Thu Lập nói là chờ con khỏe anh ấy sẽ đưa con về thăm quê”.

Kiều Duy Thành vẫn chưa nói gì, hai tay nắm lấy cánh tay con gái, cổ nín một hồi rồi mới nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi. Mẹ con vẫn chưa biết đâu, cha sợ bà ấy cuống lên”.

Sau đó ông ngừng đầu nhìn Triệu Thu Lập, lần này ánh mắt của chàng trai trẻ đó không còn vẻ thiếu quyết định, mà nhìn lại ông không né tránh với vẻ chân thành, ông thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, “Mẫn Chi ở đây phiền cậu chăm sóc giúp”.

Cố Hứa Áo đứng đằng sau ông tay chân bối rối, cho dù Kiều Duy Thành đối với cô rất tốt, rất quan tâm, nhưng xảy ra chuyện như vậy hẳn chẳng phải là điều vui vẻ gì, nên cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe trách cứ.

Kiều Duy Thành thấy Cố Hứa Áo bẽ bối nước đứng bên cạnh mình, trong lòng thấy rất phức tạp. Một đứa con gái của ông cứu sống một đứa con gái khác của ông, là ý trời hay là sự trùng hợp? Nếu Cố Hứa Áo bị thương thật thì Hải Lam ở trên trời nhất định sẽ không tha thứ cho ông, bà ấy sẽ càng hận ông hơn. Ông đã có lỗi với bà, nếu không thể bảo toàn cho đứa con gái của họ, chỉ sợ... Đáng tiếc là lúc đầu ông không biết sự ra đời của cô, bây giờ ông cũng không thể nhận cô, không thể ôm cô vào lòng mà an ủi giống như Mẫn Chi, làm như thế hẳn cô sẽ thấy hoang hốt.

“Chú Kiều, cháu xin lỗi, chỉ vì cháu mà Mẫn Chi mới như vậy. Cháu... Cháu có lỗi với chú, càng có lỗi với Mẫn Chi”. Cố Hứa Áo lắp bắp, trong lòng cô vô cùng ân hận.

Kiều Duy Thành đón cốc nước từ tay Cố Hứa Áo, nhẹ nhàng an ủi: “Cháu ngốc, không ai muốn việc như thế xảy ra. Mẫn Chi là một đứa bé dũng cảm, nó cứu cháu và bị thương. Tuy chú cũng buồn như cũng cảm thấy được an ủi vì hành động của nó. Chú không trách cháu đâu, Mẫn Chi cũng không trách cháu”.

“Cha... Con gọi Hứa Áo là chị, cha nói xem... có được không?”. Kiều Mẫn Chi lặng lẽ nhìn Kiều Duy Thành, chờ xem phản ứng của ông.

Kiều Duy Thành hơi ngạc nhiên, ông định tìm câu trả lời trong ánh mắt của con gái, nhưng không được, ông quay đầu cố kìm nén trạng thái tình cảm phức tạp đang trào dâng trong lòng, khẽ nắm lấy bờ vai của Cố Hứa Áo, “Chú cũng coi cháu như con gái, Mẫn Chi đã gọi cháu là chị rồi thì chúng ta không cần khách sáo nữa. Chờ vết thương của Mẫn Chi lành, cả nhà sẽ đoàn tụ vui vẻ”.

Đứng trong góc nhà, Bùi Trung Khải rụt rè bước lên mấy bước, “Mọi người đều mệt cả rồi, cháu đã nhờ y tá chăm sóc cho Mẫn Chi. Chú Kiều và Thu Lập hãy nghỉ tạm ở khách sạn đối diện. Hứa Áo, mẹ gọi em về uống chút canh rồi lại tới”.

Không khí trong phòng ngưng lại, Triệu Thu Lập không có thái độ gì, còn Kiều Duy Thanh thì nhủ mảy, Cố Hứa Áo thì có vẻ ngượng và khó xử.

“Cảm ơn cậu Bùi, tôi không mệt, tôi ở lại đây với Mẫn Chi một lúc, Thu Lập và Hứa Áo hãy đi nghỉ đi”. Kiều Duy Thanh vẫn không nổi nóng, anh chàng Bùi Trung Khải này suýt nữa thì làm hồng hạnh phúc của hai đứa con gái của ông, để cậu ta vẫn cứ coi như không là điều không thể.

“Anh Bùi, tôi cũng không mệt, tôi ở lại đây”. Triệu Thu Lập nói xong thì nhìn Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo cúi đầu, mũi chân đi di lên chút bụi trên nền nhà, một lát sau không ngẩng đầu lên, nói: “Em ở đây cùng với chú Kiều”.

Bùi Trung Khải chẳng khác nào bị dội một gáo nước lạnh, trong lòng rất khó chịu nhưng lại không thể nổi nóng. Có lẽ, anh là kẻ bất lực nhất, vợ đến tay rồi mà còn bị mang đi mất. Lén đưa mắt nhìn Cố Hứa Áo, cô vẫn không ngẩng đầu lên, mặc cho anh tức giận đến nỗi cả mặt.

Kiều Mẫn Chi động đậy trên giường, “Mọi người đều về đi, con vẫn khỏe. Thu Lập, anh đưa cha em đi đi, chị, chị theo anh về nghỉ đi...”.

Mấy từ “anh về” chẳng khác gì cứu tinh, khiến khuôn mặt thâm hại của Bùi Trung Khải lấy lại sắc hồng. Anh vô cùng cảm kích chấp tay về phía Kiều Mẫn Chi rồi nhìn sang Cố Hứa Áo.

Cố Hứa Áo nhìn về phía Kiều Mẫn Chi, “Mẫn Chi, sao em không hận anh ấy?”.

“Thu Lập đi cùng với cha em đi. Em muốn nói chuyện với chị”. Bàn tay của Kiều Mẫn Chi vạch lên tay Triệu Thu Lập, ý bảo anh hãy nghe lời.

Triệu Thu Lập dặn Kiều Mẫn Chi hãy nghỉ ngơi rồi cùng với Kiều Duy Thanh lui ra trước.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Cố Hứa Áo ngồi xuống chiếc ghế thấp bên cạnh giường, còn Bùi Trung Khải thì vẫn đứng ở bên cửa, về mặt bối rối.

“Vừa rồi Thu Lập nhận lời em, chị có biết trong lòng em xúc động đến thế nào không? Em ở bên anh ấy chỉ là để chờ đợi câu nói này, và đột nhiên hiểu ra hành động của cô gái họ Mễ ấy, mặc dù em không đồng ý với cách làm của cô ta. Đối với chị, đối với Lỗ Hành thì việc giành được tình yêu của Bùi Trung Khải và Triệu Thu Lập là rất đơn giản, nhưng đối với chúng em, có thể sẽ chẳng bao giờ có được. Cảm giác vô vọng đó ngày nào cũng giày vò. Thậm chí em còn cảm thấy biết ơn lần bị thương này, vì nó đã giúp em có được điều mà em mong muốn nhất, điểm này coi như Bùi Trung Khải đã giúp em. Vì thế, em không hận anh ấy, hy vọng rằng anh ấy tiếp tục là anh về của em”.

Bùi Trung Khải nhanh chóng nhận ra, nửa quỳ bên cạnh giường, đầu gối phải quỳ xuống đất, tay nắm lấy tay Cố Hứa Áo. Có trời biết, vừa rồi ở nhà, anh chàng hơn ba mươi tuổi như anh đã bị cha cầm chổi lông gà đuổi đánh như thế nào, còn mẹ anh thì lần đầu tiên không hề ngăn lại, lại còn đứng bên thêm lời vào nữa, nói rằng nếu Hứa Áo không về thì bà cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Cố Hứa Áo gạt tay của Bùi Trung Khải ra, chỉ nghe thấy một tiếng kêu, nhìn thì thấy Bùi Trung Khải vì ngồi không vững ngã lăn ra đất, đang ôm cánh tay kêu đau, mặt mày nhăn nhó không có vẻ gì là giả vờ. Bùi Trung Khải vén tay áo lên bóp tay, cô nhìn thấy không khỏi giật mình.

Cố Hứa Áo sờ vào vết đỏ sưng gồ lên trên tay của Bùi Trung Khải, anh chau mày nhưng không tránh.

“Sao thế?”.

“Vừa rồi bị đánh ở nhà”. Lúc này rồi thì còn cố làm ra vẻ tự trọng để làm gì, chỉ cần nhận được sự thông cảm, đồng tình là được.

Vừa may, trong tay có Vân Nam bạch dược, Cố Hứa Áo cúi đầu khẽ xoa lên những chỗ tím, từng tí từng chút một, cơn giận dữ trong lòng cũng dần tan biến theo. Mẫn Chi đã tha thứ cho anh, nỗi lo lắng trong lòng cô đã được tháo gỡ, còn như xử lý anh thế nào thì phải chờ vết thương này khỏi đã rồi sẽ tính. Hơn nữa, Cố Hứa Áo cũng không có gì phải băn khoăn khi để Bùi Trung Khải luôn mặt áo dài tay.

Kiều Mẫn Chi uể oải đẩy cánh cửa, đứng vào thời tiết đầu xuân, mặt trời rất đẹp, đưa bàn tay ra ngoài không khí cũng cảm nhận thấy hơi ấm, gió lọt qua kẽ ngón tay nhưng không có cảm giác lạnh như mùa đông.

“Tiểu Kiều, mau đóng cửa lại đi, bị cảm thì làm thế nào?”. Triệu Thu Lập vội bước tới kéo Kiều Mẫn Chi lui vào. Đóng cửa, cài chốt xong lòng mày anh mới giãn ra.

“Sao lại không cẩn thận thế, lần trước vì thích lạnh ăn dưa hấu nên mới đau bụng, uống bao nhiêu nước đường gừng mới nôn ra được. Mẹ em đã phải bay đến để chăm sóc, bà bị cao huyết áp, không phải là em không biết điều này, vì thế không được bướng bỉnh nữa”.

Kiều Mẫn Chi ngẩng đầu bịt tai, “Thời tiết đẹp như thế này, thế mà anh không cho em ra ngoài, ở trong nhà buồn sắp mốc lên rồi đây này”.

Con gái Giang Nam có vẻ điệu đà dịu dàng, nhất là trước mặt người yêu, khiến cho người khác không thể không chiều theo ý họ.

Triệu Thu Lập thờ dài, ôm lấy Kiều Mẫn Chi, “Trước đây chưa bao giờ thấy em thiếu kiên nhẫn như vậy, chờ anh hầm xong nồi canh gà này rồi sẽ đưa em đi. Bây giờ em còn nhõng nhẽo hơn cả đứa bé ở trong bụng đấy”.

“Nó ở trong bụng em, làm sao anh biết là không phải nó nhõng nhẽo mà là em nhõng nhẽo? Em thấy, có lẽ vì con mà em mới trở nên xấu tính như thế, vậy mà anh và mọi người còn cứ bắt em phải nhường nó. Vẫn chưa ra đời mà đã như vậy, đến khi sinh ra rồi thì có lẽ em sẽ bị ném sang một bên. Mọi người đúng là quá đáng!”. Phụ nữ trong mang thai tính tình quả nhiên rất thất thường, vốn lúc đầu chỉ định nói đùa thế thôi, nhưng cuối cùng thì là giận dữ thật, “Thu Lập, anh có thật là cảm thấy em không tốt không? Có lúc em sợ làm anh bị ám ức”.

“Em nghĩ anh là gì vậy? Anh sẽ không bao giờ để mình chịu áp lực để kết hôn với một người mà mình không có tình cảm. Quá khứ là quá khứ, kể từ khi anh nhận lời chăm sóc em, anh đã hiểu rõ tình cảm của mình, cảm ơn em cho anh cơ hội. Nào, hãy uống chỗ canh này đi đã, bớt suy nghĩ vẩn vơ đi, phụ nữ mang thai không được suy nghĩ nhiều”. Triệu Thu Lập cầm tay kéo Kiều Mẫn Chi đến trước bàn ăn.

“Thu Lập, anh nói xem, chị Hứa Áo cuối cùng đã tha thứ cho Bùi Trung Khải chưa, sự việc cũng đã qua gần một năm rồi. Nói thật lòng, em thấy Bùi Trung Khải rất đáng thương, tháng nào cũng phải bay sang Mỹ một lần, đó đâu còn là cuộc sống bình thường nữa”. Kiều Mẫn Chi không lo cho mình mà bắt đầu lo cho người khác. Cuối cùng, Cố Hứa Áo vẫn sang tổng công ty tập huấn. Nhìn thấy Bùi Trung Khải lẻ loi một mình lái xe rời khỏi sân bay, trong lòng Kiều Mẫn Chi cảm thấy thương hại, nhưng nghĩ đến Mễ Tĩnh Văn thì cô lại cảm thấy chuyện giữa hai người cũng nên tạm thời gác sang một bên.

“Em chỉ được cái hay lo hão, hai người họ đã đăng ký kết hôn rồi, em nghĩ xem Cố Hứa Áo liệu chạy được đi đâu?”.

Triệu Thu Lập vốn định không nói cho Bùi Trung Khải biết, vì khi tới bệnh viện lại gặp vợ của Đường Sinh, họ đã gặp mặt nhau trong đám cưới, vì thế chuyện đến tai Bùi Trung Khải. Chỉ cách một ngày, Bùi Trung Khải đã đến mang theo rất nhiều thứ bỏ được để thăm Kiều Mẫn Chi, nói là Cố Hứa Áo bảo anh mang tới. Nhìn vẻ mặt buồn buồn của Bùi Trung Khải, Triệu Thu Lập biết anh đang nghĩ gì. Thực ra Kiều Mẫn Chi vừa khỏe lại, không nghĩ rằng đứa bé lại nhanh đến vậy. Hai người đứng vào độ mạ già ruộng ngấu, nên tất nhiên cái gì đến thì sẽ đến. Cả hai đều rất vui mừng trước sự xuất hiện bất ngờ của đứa bé nên đã trái với phong tục, tiền trăm hậu tấu.

Bùi Trung Khải đúng là rất không phục, Triệu Thu Lập không nói không rằng, ấy thế mà vợ và con đều đã có, còn anh và Cố Hứa Áo qua lại đã mấy năm, cuối cùng vợ bỏ sang Mỹ, đến bây giờ vẫn phải chịu cái cảnh bay đi bay về giữa hai nơi.

Lại ở trên tầng cao bay sang phía bên kia bán cầu, đây là lần thứ mấy rồi, bình quân mỗi tháng một lần. Lúc đầu, kế hoạch tập huấn ở nước ngoài là một năm, vậy thì có nghĩa anh sẽ phải bay đi bay về mười hai lần. Đây là điều duy nhất anh có thể làm, tất nhiên, ngoài ra anh còn làm một việc khác nữa.

Mễ Tĩnh Văn bị Mễ Đại Dũng đưa ra nước ngoài ngay trong đêm, Mễ Đại Dũng rất rõ, nếu để con gái ở trong nước thì nhất định Bùi Trung Khải sẽ xử lý nó. Tất nhiên Bùi Trung Khải sẽ tính sổ cả nợ mới lẫn nợ cũ, chạy trời không khỏi nắng, con gái chạy trốn được nhưng kẻ làm cha không chạy trốn được.

Mấy mảnh đất mà Mễ Đại Dũng kiếm được mấy năm trước, vốn định để tự mình phát triển, nhưng vì eo hẹp vốn đành phải tìm mấy người khác cùng hợp tác phát triển, nhưng sau khi thương lượng với đối tác mấy lần mà vẫn không có kết quả như mong đợi, đối phương hạ giá rất thấp, khiến ông ta hầu như không kiếm được đồng lãi nào. Cuối năm ngoái, một trong những mảnh đất ấy sau suốt ba năm tiến hành mà không có động tĩnh gì đã bị nhà nước thu hồi, không hề cho ông ta lấy chút thời gian nào để “thao tác”. Mấy cổ đông nghe tin, suýt nữa thì róc xương ông. Chật vật lắm dò hỏi mới được biết, thì ra là Bùi Trung Khải đã động chân động tay vào, vì thế Mễ Đại Dũng mới biết Bùi Trung Khải đang chờ ông ta ở đó, vì quá tức giận sinh bệnh nên phải nằm bệnh viện.

Bùi Trung Khải mang theo một giỏ hoa to đến thăm ông ta, Mễ Đại Dũng sầm mặt, nói rằng Bùi Trung Khải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi. Nhưng Bùi Trung Khải chẳng thèm để ý đến điều đó, nói rằng những người nhớ đến Mễ Đại Dũng không phải tôi, ông đứng có nhầm kẻ thù.

Mễ Đại Dũng nghiêng răng: “Bùi Trung Khải, tôi sợ gì anh, cùng lắm thì đấu với nhau một phen”.

Bùi Trung Khải sửa lại bông hoa nhô ra trong giỏ hoa, “Chủ tịch Mễ không cần phải nghĩ nhiều, bất động sản không phải lĩnh vực của tôi, ông nói với tôi những điều này chẳng có tác dụng gì. À, phải rồi, tôi sắp đi New Zealand, không biết ông Mễ có cần nhờ tôi mang thứ gì đó cho người nào đó bên ấy không? Ở nước ngoài làm sao dễ chịu được như ở trong nước”.

Mễ Đại Dũng trong lòng sùng sốt, lúc đó để tránh sự truy tìm của Bùi Trung Khải, ông ta đã không đưa Mễ Tĩnh Văn sang châu Âu mà là lựa chọn Nam bán cầu, nhưng cuối cùng vẫn bị Bùi Trung Khải nắm được. Trong lòng ông ta rất tức giận nhưng không thể trút ra và lúc đó ông ta cũng mới thực sự biết mùi vị của cá nằm trên thớt là như thế nào, bèn gần như là túm lấy vạt áo của Bùi Trung Khải mà van nài.

Bùi Trung Khải chỉ khẽ phất vạt áo, nói với vẻ mặt không hề biểu cảm: “Tôi cũng vừa mới biết con gái ông sang đó bị tai nạn giao thông, một chân bị thọt, cũng chỉ tại cái tính ngồng cuồng. Tôi cũng không phải là người giàu đồ bìm leo, nên ông hãy tự lo liệu lấy”.

Ở sân bay, Cố Hứa Áo nhìn thấy con người quen thuộc ấy tay xách một va ly hành lý đơn giản bước tới. Cô mỉm cười chờ vòng tay ôm của Bùi Trung Khải, lần này Bùi Trung Khải cũng là trở về sau chuyến công tác.

Nhớ lại lúc đó, cô làm sao có thể bình thản coi như không có chuyện gì, tiếp tục chuyện đám cưới với Bùi Trung Khải sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy? Vì thế, cô đã lựa chọn giải pháp tạm thời rời xa. Bùi Trung Khải không có lý do gì để mà phản bác, đành phải tiễn cô đi. Khi biết tin Kiều Mẫn Chi có bầu, tháng tháng anh lại bay sang để tăng cường tình cảm vợ chồng, vì thế mà nỗi hiềm ty và không vui cuối cùng cũng đã được gỡ bỏ.

Cố Hứa Áo tới ở khách sạn cùng với Bùi Trung Khải, không ngủ được mà chỉ nằm nghỉ một chút, vừa nhắm mắt thì nghe thấy cánh cửa phòng khẽ kêu. Trong chốc lát, một làn không khí lạnh ủa vào phòng, bên má cũng cảm thấy lạnh lạnh, mở bừng mắt ra thì thấy một đôi mắt đen như ngọc đang nhìn mình.

“Biết ngay là em không ngủ, mi mắt cứ rung rung”. Bùi Trung Khải khẽ búng lên trán của Cố Hứa Áo.

“Không ngủ được, càng cố ngủ thì lại càng thấy tỉnh”. Cố Hứa Áo giụi mắt, “Đã xong việc rồi à?”.

“Cũng gần rồi, anh muốn làm cho xong đề rồi đưa em về Detroit(*) nghỉ ít ngày”.

(*) Thành phố lớn nhất bang Michigan của Mỹ.

Bùi Trung Khải đứng dậy đi tắm, Cố Hứa Áo đi theo vào nhà tắm, nhìn Bùi Trung Khải vươn người dưới vòi nước nóng một cách mệt mỏi, mắt cô thấy cay cay, định nói ngay cho anh biết bí mật nhưng rồi lại thôi.

Bùi Trung Khải quần khăn tắm, nhìn Cố Hứa Áo này giờ vẫn đứng nấp sau cánh cửa lúc này đang định quay người đi, anh bước lên tóm lấy thân hình mềm mại rồi ôm vào trong lòng, Cố Hứa Áo thì kêu to.

“Đừng kêu thảm thiết như vậy, kéo người phòng bên lại hiểu lắm, yên tâm đi, dù bây giờ anh có muốn cũng không có gan, dù có gan cũng không có sức. Ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ, chưa kịp lấy lại cân bằng do lệch giờ thì đã lại họp, còn sức đâu mà “vận động” nữa. Em tưởng là anh đang tranh giải người thép à?”. Bùi Trung Khải đặt Cố Hứa Áo vào trong tấm chăn êm ái, rồi cũng chui vào cùng, tay ôm lấy đôi vai đang dựa vào anh của cô, “Anh chỉ định ôm em ngủ thôi”.

Cố Hứa Áo không thể nói được, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Bùi Trung Khải, nước mắt cứ chực trào ra, cuối cùng khi nó tràn ra thật thì đã thấy người bên cạnh đã thờ đều đều một cách bình thản. Anh ấy đã ngủ say.

Buổi chiều ngày hôm sau, sau khi cuối cùng Bùi Trung Khải cũng đã kết thúc công việc của chuyến công tác, đang ăn bánh Sandwich ở công viên thì đột nhiên Cố Hứa Áo nói: “Chúng ta về đi”.

“Ừ, chúng ta có thể thuê một chiếc xe về Detroit”. Bùi Trung Khải đáp, miệng vẫn nhồm nhoàm miếng bánh.

“Ý em nói là có thể về nước rồi”. Cố Hứa Áo nói rành rành từng tiếng.

“Nói dối không hay đâu. Em vẫn còn một thời gian nữa. Vì em thương anh nên an ủi anh, bây giờ anh có thể hiểu cuộc sống trên không hơn bất cứ ai rồi, có mấy cô tiếp viên hàng không còn quen anh nữa, người nào cũng rất xinh đẹp, rạng rỡ, nên chặng đường bay không còn cảm thấy nhàm chán nữa. Ôi, này...” Bùi Trung Khải ôm lấy chỗ sườn bị véo đau, kêu oai oái.

“Nếu anh thực sự thích sự phục vụ của các cô tiếp viên hàng không thì em sẽ gửi anh về nước cùng với hành lý gửi chậm đấy”. Cố Hứa Áo quay lại trừng mắt lườm Bùi Trung Khải đang ngơ ngời.

“Cái gì mà hành lý, cái gì gửi chậm? Hứa Áo, em không đùa đấy chứ?”. Bùi Trung Khải hỏi với vẻ thận trọng và điệu bộ đáng thương, “Anh xin thề, chuyện các cô tiếp viên là giả, em cũng đã từng bay đường dài em biết rồi đấy, lấy đâu ra tâm trạng để mà đùa với họ, không, đến cả nói cũng còn không có tâm trạng nữa là, một chết đi được”.

“Em trình trọng thông báo với anh là, trước khi đến New York, em đã kết thúc đợt tập huấn trước thời hạn rồi. Ông Howard cũng đồng ý rồi. Cũng có nghĩa là...”.

“Cũng có nghĩa là, em lại là vợ của anh rồi?”. Bùi Trung Khải dường như kêu lên, rồi không chờ Cố Hứa Áo trả lời, anh ôm cô lên quay tít mấy vòng.

Bùi Trung Khải đã nghĩ rằng mình sẽ bay đủ mười hai lần sang nước Mỹ, đúng như vậy thật thì thật bất hạnh. Nhưng ông trời đã đoái thương anh, nên bay chưa đầy nửa số mười hai lần thì đã có thể đón vợ về nhà, đây là điều vô cùng may mắn trong những việc không may.

Cố Hứa Áo mở to mắt nhìn Bùi Trung Khải đang chìa ngón tay ra đếm dưới ánh đèn mờ ảo rồi neho mắt, nắm lấy ngón tay anh, “Anh làm ồn mọi người xung quanh rồi. Lát nữa có lẽ cô tiếp viên hàng không sẽ đến nói chuyện với anh đấy”.

Bùi Trung Khải trùm kín tấm chăn hai người, cười một cách ngây ngô, khi tỉnh dậy chắc là đã về đến sân bay Bắc Kinh rồi. Tiếp sau đây sẽ là gì nhỉ? Cuộc sống ngập tràn hạnh phúc chắc hẳn sẽ diễn ra với anh và cô.

- Hết -

Bạn đang đọc truyện *Hứa Cho Em Một Đòi Ám Áp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.